

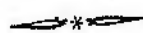
புரீ.

ஆழ்வார் பரம்பொருமானார் ஜீயர் திருவாழகனே சமணம்.

ஆழ்வார்கள் தஞ்சையலை விஞ்சிநிற்குந் தன்மையளாய்ப்
பிஞ்சாய்ப்பழுந்த, சுரும்பார்குழற் கோதை யென்னும்
ஆண்டாள் அருளிச்செய்த

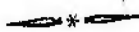
நாச்சியார் திருமொழி.

பெருமாள்கோயில் உபயவேதாந்த வித்வான்
பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியரால்

எல்லாப் நயக்கும் இன்பம் பயக்குமாறு எளியநடையில் தெளிய எழுதப்பட்ட
திவ்யார்த்த தீபிகை என்னும் உரையுடன் கூடியது.

ம த ரா ல்.

1936

Registered Copy Right.

இதன் விலை ரூபா 2—0—0]

[வி. பி. தபால் சார்ஜு தனி]

Released by Maaran's Dog, Toronto, Canada

ஸ்ரீகாஞ்சி அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய நூல்கள்.

திருப்பல்லாண்டு உரை
பெரியாழ்வார் திருமொழி உரை
திருப்பாவை உரை
காச்சியார் திருமொழி உரை
பெருமாள் திருமொழி உரை
திருச்சுந்தவிருத்தம் உரை
திருமலை உரை
திருப்பள்ளி யெழுச்சி உரை
அமலனாதிபிரான் உரை
கண்ணி நுண்ணிறத்தாம்பு உரை
பெரிய திருமொழி உரை
திருக்குழந்தாண்டகம் உரை
திருநெடுந்தாண்டகம் உரை
நான்கு திருவந்தாடிகளின் உரை
திருவிருத்தம் உரை
திருவாசிரியம் உரை
பெரிய திருவந்தாதி உரை
திருவெழுக்கற்றிருக்கை உரை
சிறிய திருமடல் உரை
பெரிய திருமடல் உரை
இராமாநுசு நூற்றந்தாதி உரை
திருவாய்மொழி உரை
திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி உரை
தர்மிடோபரிஷத் ஸங்கதி உரை
தர்மிடோபரிஷத்தாற்ப்யரத்நாவளி உரை
தர்மிடோபரிஷத் ஸாரம் உரை
ஆயிரம் பாசுரங்களுக்கு ஸம்ஸ்க்ருத
ச்லோக-தண்டக-மொழிபெயர்ப்பு
நித்யாநு ஸந்தான வுரை.
முருந்தமாலை வியாக்கியானம்
ஸ்தோத்ர ரத்னம் ஷை
ஸுதாசக சதகம் ஷை
ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் ஷை
வரதராஜஸ்தவம் விரிவுரை
ஸ்ரீஸ்தவம் விரிவுரை
அதிமாநுஸ்தவம் விரிவுரை
ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம் விரிவுரை
ஸுந்தரபாஹுஸ்தவம் விரிவுரை
சத்யத்ரயம் விரிவுரை
ஸ்ரீகுணரத்னகோசம் விரிவுரை
வரவரமுநிசதகம் விரிவுரை
வைராக்யபஞ்சகம் விரிவுரை
தேசிகமங்களம் விரிவுரை
சேஷாவதாரச் சிறப்பு

நமஸ்காரதத்வம்-ஷை விஜயத்வஜம்
ப்ரணவாதிகார தத்வம்
ஸ்தோத்ரவ்யாக்யாந சோதகம்
வாத்ஸல்யார்த்த விவரணம்
சேட்வாரர் மாயாபக்கம்
விதவாவபந வித்வம்ஸநம்
பாதுகா ஸஹஸ்ராவதார தத்வம்
வாத்ஸல்ய விஜயத்வஜம்
பரதூக்கதூக்கித்வ பரமார்த்தரக்ஷா
வ்யாமோஹப்ரசமௌஷதம்
திருப்புஞ்சுழிஸ்தாமி வைபவம்
அத்யமேச்லோகார்த்த தத்வம்
உபதேச ரஸாயனம்-ஷை ஸாரம்
சுரத்தாழ்வான் வைபவம்
அண்ணவைபவச்சுருக்கம்
ஸத்ஸம்பரதாயப்படி
பகவத் கதையமுதம்
வாதிபீகரவிஜயம்
ஸத்யகாராயணஸ்த்ரம்
ஸத்யகாராயணஸ்த்ர ஸத்யப்ரதாபம்
பிழைதிருத்தப் பேரின்பம்
ஸ்ரீவசனபூஷண ஸாரம்
ஆசார்யஹிருதய ஸாரம்
திவ்யப்ரபந்த வைபவவிவேக
உபந்யாஸ் ரத்னமாலா
தர்க்க சாஸ்த்ர ஸர்வஸ்வம்
ரஸிக புதரஞ்சனம்
காஞ்சி ஹஸ்திகிரி வைபவம்
பரிபந்திபஞ்சபங்கி
ரக்ஷாவிலோசக பாவ ப்ரகாசிகா
யாத்ரா ஸ்தோத்ராமருதம்
ஸ்ரீராமாயண தண்டகம்
பின்னையந்தாதி உரை
வேதாத்யயந ஸர்வஸ்வம்
சாஸ்த்ரஜ்ஞாந சாண்பலகம்
பரமார்த்த பரித்ராணம்.
அம்ருத ஸஹீ
ஜகத்ருஸ்துதி ரத்னம் 6.
ஹயகீர்வ சதகம், கருடவிம்சதி கோபால
பஞ்சசத் முதலிய ஸ்தோத்ரங்கள் 24.
உபாக்யாந ரத்னமாலா 16.
பாலபோத ரஸாயனம்.
அத்யமேச்லோகார்த்த தத்வப்ரதிஷ்டா
சாரீரக-ஸர்வஸ்வம்.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

சூழிக்கொடுத்த நாச்சியார் அருளிச்செய்த
நாச்சியார் திருமொழியின் தனியன் உரை.

திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் அருளிச்செய்த தனியன்.

(இருளிகற்ப நேரிசை வெண்பா.)

அல்லிநாட் டாமரைமே லாரணங்கி னின்றினேவி
மல்லிநாடாண்ட மடமயில் — மெல்லியலான்
ஆயர் குலவேந்த னாகத்தான் தென்புதுவை
வேயர் பயந்த விளக்கு.

பதவுரை.

அல்லி நாள் தாமரை மேல் ஆர்	இதழ்களையுடைய அப்போதலர்ந்த தாம ரைப் பூவில் பொருந்தியிராநின்ற	ஆயர் குலம் வேந்தன்	இடைக்குலத்திற்குத் தலைவனான கண்ண பிரானுடைய
அணங்கின் இன் துணைவி மல்லிநாடு	தெய்வப் பெண்ணை பெரியபிராட்டியார்க்கு இஷ்டஸகியாயும், திருமல்லிநாட்டை	ஆகத்தான்	திருமேனியிற் பொரு த்த முடையளாயும்
ஆண்ட மடமயில்	(குணத்தாலே ஈடு படுத்தி) ஆளாநின்ற அழகிய மயில்போன்ற வளாயும்	தென்புதுவை வேயர்	அழகிய பூநிலில்விபுத் தூர்க்கு (த்தலைவரா ய்) [வேயர்குலத்துநி த்தவரான பெரி யாழ்வாராலே]
மெல் இயலான்	மென்மைத்தன்மையு டையளாயுமிருக்கின்ற ஆண்டான்	பயந்த விளக்கு	பெறப்பட்ட விளக்காயிராநின்றான்

இத்தனியனில், ஆண்டாளுடைய ஐஸ்வரியம், அழகிய நயம் முதலிய வைய
வங்கள் கூறப்படுகின்றன. ஆண்டாள் பெரியபிராட்டியார்க்கு உயிர்த்தோழி
என்கிறது—முதலாம், “மணந்தனார் திருவும் பிறந்தோவல்லாம்” என்ற திரு
விருத்தமும், “மாயாவிவாஸு ஁யி ரீதவநீ ஁தவநீ” என்ற பூநீயங்காரை

ஸ்தவமும் அறியத்தக்கன. பூரிப்பிராட்டியின் அம்சமாகவன்றோ ஆண்டாள் கூறப்படுவது.

மல்லிநாடு — ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர்க்கு அடுத்த நாடு. அதனை ஆண்டாள் ஆளுகையாவது — அங்குள்ளாரைத் தனது குணங்களால் தன்னிடத்து நடுபடுத்துகை.

மடமயில் — மயில் ஒருவருடைய அபிமானத்தில் ஒதுங்கி வளருவதுபோல ஆண்டாள் “விட்டுசித்தர் தங்கள் தேவரை வல்லபரிசு வருவிப்பரேல் அது காண்மே” என்னும்படி பெரியாழ்வாருடைய அபிமானத்தில் வளர்ந்தமையால் மயிலாகக் கூறப்பட்டனனென்க. முற்றுவமை.

மெல்லியலாள் — “கொங்கைமேற் குங்குமத்தின் குழம்பழியப் புருந்து ஒருநாள், தங்குமேல் என ஆவி தங்கும்” என்னும்படி கூணகாலமும் பிரிவைப் பொறுக்கமாட்டாத ஸௌகுமார்யமுடைய ளென்கை.

ஆயர்குலவேந்தனாகத்தாள் — கீழ்ச்சொன்ன ஸௌகுமார்யத்தாற் பிரிவாற்றமாட்டாமல், “என்னுகத்தினங்கொங்கை விரும்பித்தான் நாடோறும், பொன்னுகம் புல்குதற்கென் புரிவுடைமை செப்புமினே” என்னும்படி கண்ணபிரானுடைய திருமேனியிற் பொருத்தமுற்றிருக்குமவளென்கை.

இனி, ஆபிஜாத்யத்தாலும் இவள் கண்ணபிரானுக்கு ஏற்றவளென்கிறது கலையடியால். * ஆயர்குலத்தினிற்றேன் றுமணிவிளக்குக்கு, * வேயர்பயந்த விளக்கு அதுபுரமாயிருக்குமென்க. வேயர் — * வேயர்தங்கள் குலத்ததித்த விட்டுசித்தன்’ என்றபடி. திருவரங்கத்தழுதனருடைய குடி. ‘மூங்கிற் குடி’ எனப்படுவதுபோல், பெரியாழ்வார் குடி. ‘வேயர்குடி’ எனப்படுமென்ப. .... (*)

(மற்றொரு தனியன்.)

(கட்டளைக் கலித்துறை.)

கோலச்சரிசங்கை மாயன் செவ்வாயின் குணம் வினவும்
சிலத்தினள் தென்றிருமல்லிநாடி செழுங்குழல்மேல்
மாலைத்தொடை தென்னரங்கருக் கீயு மதிப்புடைய
சோலைக்கீரியவள் தூயநற்பாதந் துணைநமக்கே.

கோலம் } அழகையும் சரியையு
சரி சங்கை } முடைய ஸ்ரீபாஞ்சஜந்
மாயன் } கண்ணபிரானுடைய
செம் வாயின் } சிவந்த திருவதரத்தின்
குணம் } அதிசயத்தை
வினவும் } கேட்குந்தன்மை
சிலத்தினள் } யுடையவளும்
தென் } தென்திசையிலுள்ள

திருமல்லி } திருமல்லிநாட்டிற்குத்
நாடி } தலைவியும்
செழும் } செழுமைதங்கிய
குழல் மேல் } (தனது) திருக்குழற்கற்
றையில் சூட்டப்பெற்ற
மாலைத்தொடை } கலம்பகன் மாலையை
தென் } அழகிய
அரங்கருக்கு } மணவாளனுக்கு

சுயம் மதிப்பு உடைய	ஸமர்ப்பிக்கும்படியான மேன்மையுடையவனும்	நாய நல் பாதம்	பாவாழம்போக்யமு மான திருவடிகள்
சோலை கிளி அவன்	சோலையில் வளருங்கிளி போல் இனியமொழியை யுடையருமான அவ்வாண்டாளுடைய	நமக்கு துணை	நமக்கு தஞ்சம்.
			(ஏ-சுற்றசை)

இத்தனியன் பல திருப்பதிகளில் வழங்கப்பெறுவதில்லை. நாச்சியார் திருமொழியில் ஏழாந் திருமொழியாகிய “சுருப்பூரம் நாமமோ” என்னுந் திருமொழியிலுள்ள அர்த்தம் இதில் முதலடியிற் கூறப்பெற்றது. கண்ணபிரான், தனது திருப்பவளத்தில் வைத்து ஊதும். ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்தை நோக்கி, “சங்கே! எம்பெருமானுடைய திருப்பவளச் செல்வாய் சுருப்பூரம்போல் நாமமோ? அல்லது கமலப்பூப்போல் நாமமோ? சொல்லாய்” என்று அதன் குணத்தை வினவுகின்றமை உணரத்தக்கது.

பெரியாழ்வார், ஆண்டாளுக்குச் “சூடிக்கொடுத்த நாச்சியார்” என்று பெயரிட்டதற்கு அடியான ஐதிஹயங் கூறப்படுகின்றது, “செழுங்குழன்மேல்” என்று தொடங்கி.

அவ்வரலாறு. ஸ்ரீருமாறு — ஆண்டாள் இளமைதொடங்கி எம்பெருமானிடத்திலே பக்திப்பெருங்காதல் கொண்டு அப்பெருமானையே தான் மணஞ் செய்துகொள்ளக்கருதி, தனது தந்தையரான பெரியாழ்வார் வடபெருங்கோயிலுடையாளுக்குச் சாத்தும் பொருட்டுக் கட்டிவைத்த திருமாலையை அவரில் லாத ஸமயம்பார்த்து எடுத்துத் தன் கூந்தலில் தரித்துக்கொண்டு, ‘அப்பெருமானுக்கு நான் நேரொத்திருக்கின்றேனே இல்லையோ?’ என்று தன் செயற்கையழகைக் கண்ணாடியிலே கண்டு தந்தையார் வருவதற்குமுன் அம்மலர் மாலையைக் களைந்து முன்போலவே நலங்காமல் வைத்துவந்தாள்; இச்செய்தியை உணராமல் ஆழ்வார் அம்மாலையைக் கொண்டுபோய் ஸ்வாமிக்குச் சாத்திவர, பெருமானும் பீர்தியோடு ஏற்றருளினை; இங்ஙனம் பலநாள் கழிந்தபின் ஒரு நாள், வெளியிற்சென்ற ஆழ்வார் விரைனில்மிண்டு வந்தபொழுது, பூமாலையைத் தமது மகள் சூடி இருப்பதைப்பார்த்து, கோபித்து அவளைக் கண்டித்துப் புத்திசொல்லிவிட்டு, அன்று எம்பெருமானுக்கு மாலேசாத்தாமல் நின்றாள்; அன்றையிரவில் திருமால் ஆழ்வாரது கனவில் தோன்றி ‘உமது மகள் சூடிக் கொடுத்தமாலையே நமது உள்ளத்திற்கு மிகவும் உகப்பாவது’ என்று அருளிச் செய்ய, அதனால் ஆழ்வார், தம் மகளைத் திருமகளென்றே கருதி, யாவர்க்குந் தலைவியென்ற காரணத்தால் ‘ஆண்டாள்’ என்றும், மலர்மாலையைத் தான் சூடிக்கொண்டபின்பு ‘பெருமானுக்குக் கொடுத்ததனால் ‘சூடிக் கொடுத்தாள்’ என்றும் பெயரிட்டு வளர்த்து வந்தனரென்பதாம். “பாட்டுக்கு முத்தமிழ் வில்லிபுத்தூர் வரும் பாவைகுழற், சூட்டுக்கு நல்லவர் தென்னமங்கோர்” என்பது திருவரங்கத்து மாலே.

தனியன் உரை முற்றிற்று.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

(*)

நாச்சியார் திருமொழி.

இஃத ஆண்டாள் அருளிச்செய்த பிரபந்தங்களிரண்டினுள், பிந்திய பிரபந்தம்.

வைஷ்ணவ மணிபிரபந்தத்தில் நாதமுனிகளென்னும் பூர்வாசாரியரால் வருங்கப்பட்டதான தமிழ் வேதமாகிய நாலாயிர திவ்வியப்பிரபந்தத்துள் முதலாயிரத்தில் நான்காவது பிரபந்தமாகச் சேர்க்கப்பட்டது இந்த நாச்சியார் திருமொழி. திருப்பல்லாண்டு, பெரியாழ்வார் திருமொழி, திருப்பாவை, நாச்சியார் திருமொழி என அடைவுகாண்க.

‘நாயச்சியார்’ எனினும் ‘நாச்சியார்’ எனினும் ஒக்கும். ‘தலைவன்’ என்றும் பொருளுதான ‘நாயகி’ என்ற வடசொல், தமிழில் ‘நாயன்’ எனச் சிறையும்; பெண்பாலைக் குறிக்குமிடத்து, ‘நாயச்சி’ என்றாகும். [இடையன் - இடையச்சி, ஆயன் - ஆயச்சி, பேயன் - பேயச்சி.] ‘நாயச்சி’ என்ற சொல்லின் மேலுள்ள ஆர் விசுதி-உயர்வு குறித்தற்பொருட்டு வந்தது. ஆகவே, நாச்சியார் என்ற பெயர், சமஸ்கிருதங்கட்கும் தலைவியாய், ஸர்வேசுவரனுக்குத் தேவியானவளை உணர்த்தும்; பாகரணபலத்தினால் இங்கு, * பெரியாழ்வார் பெற்றெடுத்த பெண்பிள்ளையாகிய ஆண்டாளை உணர்த்துகின்றது.

இனி, நாச்சியார் திருமொழி என்ற தொடர் ஆண்டாளுடைய சிறந்த வார்த்தையெனப் பொருள்படும். ஆண்டாள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திவ்யப்ரபந்தமென்பது கருத்து. திருமொழி என்பது மேன்மையான சொற்களினாலாகிய பாலைக் குறித்தலால், அடையடுத்த கருவியாகு பெயராம். ‘நாயச்சியார் திருமொழி’ என்ற தொடர் ஆறும் வேற்றுமைத்தொகையும், திருமொழி என்பது பண்புத்தொகையுமாம். ‘பெரியாழ்வார் திருமொழி’ ‘பெருமாள் திருமொழி’ என்ற இடங்களிற்போல, ‘நாயச்சியார் திருமொழி’ என்ற பெயரிலும் தொக்குநின்ற ஆறும் வேற்றுமை யுருபு - செய்யுட்கிழமைப் பொருளதென அறிக. திருமொழி என்பதை, மேன்மையையுடையசொல் என இரண்டாம் வேற்றுமையுருபும் பயனுந் தொக்க தொகையாகவுங் கொள்ளலாம். ‘நாயச்சியார் திருமொழி’ என்றவிடத்து, நிலைமொழி உயர்திணைப்பெயராதலால், அதன்முன் வருமொழி முதல்வலி இயல்பாயிற்று. ‘பொதுப் பெயருயர்திணைப் பெயர்க ளிற்று மெய்வலிவரின் இயல்பாம் ஆவியரமுன் வன்மைமிகா’ என்ற நன்னூல் விதி உணர்த்தக்கது. நிற்க,

இப் பிரபந்தத்திற்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த மணிப்ரவான வியாக்யானத்தைத்தழுவி எளியதெளிய நடைபில் இவ்வுரை எழுதப்படுகின்றது.

இப்பிரபந்தத்தில் ஆழ்ந்த கருந்துகள் பல அமைந்துள்ளதனால், இதற்கு உண்மையான உரை ஒருவாக்கும் எழுதவேண்டி தன்று; ஸாதாரணமாக ஒருவாறு பாட்டின் பொருளுரைக்குமத்தலை. .... (*)

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

நாச்சியார் திருமொழி உரை அவதாரிகை.

—*—

கீழ்ப் பிரபந்தமாகிய திருப்பாவையில், “உன்றன்னைப் பிறவிபெறுந்தனை புண்ணியம் யாமுடையோம்” என்று லித்தஸாதஸ்ஸவிகாரமும், “எற்றைக்கு மேழேழ் பிறங்கு முன்றன்னேற்றேமேயாவோ முனக்கே நாமாட்செய் வோம்” என்று ப்ராப்ய நிஷ்கர்ஷமும் செய்யப்பட்டன. பேற்றுக்கு உறுப் பாக இவ்வளவு ப்ரதிபத்தி இவ்வாண்டாளுக்குப் பிறந்தவளளிலும், கண்ண பிரான் இவளுடைய அபிரிவேசாதிசயத்திற்குத் தக்கவாறு வந்து கலவியெய்து நிற்கக்காணாமையாலே, ஆண்டாள் யுக்தாயுக்த நிருபணம் பின்னமாட்டா தபடி கலங்கி, அபிமதவிஷயத்தைப் பிரிந்தவர்கள் மீண்டுங் கூடுதற்கு மடலெடுப்பது போல, பிரிந்தவர்களைக் கூட்டுகையையே இயல்பாகவுடைய காமன்காலிலே விழுத்தோடங்குகிறாள் - இப்பிரபந்தத்தின் முதற்றிருமொழியில்.

ஸாத்திகர் தலைவரான பெரியாழ்வாருடைய திருமகளாய்ப் பிறந்த இவள் * மறந்தும் புறந்தொழா திருக்கவேண்டியிருக்க, ஸ்வரூபவிருந்தமாக தேவதாந் தரத்தின் காலில் விழுமுகையென்பது பொருந்துமோ? எனின்; பொருந்தும்; எங்ஙனையென்னில்; “காமதேவா !.....உன்னையு மும்பியையுந் தொழுதேன்” “பேசுவதொன்றுண்டிங் கெம்பெருமான்” என்று காமன் பக்கலில் தேவதா புத்திபண்ணி அவனை ஆராதித்தல்-ப்ராப்யவஸ்துவில் ப்ராவண்யாதிசயத்தினால் உண்டாகின்றதேயன்றி, தேவதாந் தரத்தினிடத்து ஸ்வதந்திரமாகப் பரத்வபுத்தி பண்ணுவதனால்; ப்ரேமபாவசர்க்கு இது அவந்யத்தை விளைக்கக்கூடிய தன்று. ஆனால், இது கலக்கத்தினால்செய்யுஞ்செயலன்றோ? அஞ்ஞாந மூலமாக வருமவையொன்றும் ஆதரிக்கத் தக்கதன்றேயெனின்; “ஞானங்கனிந்த நலம்” என்கிறபடியே ஞானபரிபாகரூபமான பக்தியின்காரியமாக ஸம்பனிக்கின்ற ப்ரா ப்தாப்ராப்த விவேக சூர்யதையினால்வரும் ப்ரவ்ருத்தி விசேஷங்களைல்லாம் மிகவும் புகழ்த்தக்கனவேயாம்; கருமமடியான அஞ்ஞானத்தினால் வருமவையே ஹேயம் என்று கொள்ளக்கடவது. ஆனாலும், சேதந்நிடத்து ஒருவகையான ப்ரவ்ருத்தியையும் ஸஹியாத லித்தோபாயத்தின் கார்யகரத்வத்திற்கு இந்த அதிப்ரவ்ருத்தி ப்ரதிபந்தமாகமாட்டாதோ? என்னில்; இந்த அதிப்ரவ்ருத்தி யும் லித்தோபாயமான எம்பெருமான் பண்ணினை ந்ருஷியின்பயனெனக் கரு தத்தக்கதாம். “மயர்வறமதிநல மருளினன்” “பேரமர்காதல் கடல்புரைய விளைவித்த காரமர்மேனிறங்கண்ணன்” என்று — இப்படிப்பட்ட ப்ரவ்ருத்திக்கு ஹேதுவான பக்தியைப் பிறப்பிக்கும்வனும் வளர்ச்செய்வனும் அவ்வெம்பெரு மான் றானாகவேயிறே சொல்லப்பட்டது. ஆகையாலே பக்திபாவவசய நிபந்தந் தமான இந்த ப்ரவ்ருத்தியை உபாயபலமென்று பூர்வகாரியங்கள் லித்தகார்தி கரித்தனர். அன்றியும், ப்ராப்யத்தைக் கடுகப்பெறவேனுமென்ற விநாஸின் மிகுதியினால் கண்ணஞ்ஞாழலையிட்டு இத்தலைபடுகிற அவமாப்பெல்லாம் “நம்மை ஆரைப்பட்டு இப்படி படப்பெறுவதே” என்று அவன் முகம் மலருகைக்கு

உறுப்பாகையாலே, படவெடுக்கை, நோன்புநோற்கை முதலான இந்தப் பரவருத் திகள்யாவும் அவனுடைய முகமலர்த்திக்காகப்பண்ணும் கைங்கர்யத்தோ டொத்து உபேயத்தில் அந்தர்ப்பூதமாய்விடும். ஆகையால், நாய்ச்சியாருடைய காம ஸமாச்சரணம் ஸ்வரூபவிருத்தமென்ன வழியில்லை.

இனி, பரமதபங்கமென்னும் ரஹஸ்யத்தில் இருபத்தோராவது அதிகாரத்தில்—“நாராயணனே நமக்கேபறைதருவான்” “எற்றைக்குமேழும் பிறவிக்கு முன்றன்னோழிந்ருமேயாவோ முனக்கே நாமாட்செய்வோம் மற்றை நம்காமங்கள் மாற்று” என்ற நாயச்சியார் க்ருஷ்ணனைப் பெறுகைக்காகப் பண்ணின காம தேவாச்ச்சநம் ஸூ. ௦. ௨. ௩ வுலாயுதா. ௨. ௨. ௨ க்ருஷ்ணராவாணர விஷயம்.” என்று நம் தூப்புலங்களை அருளிச்செய்ததென்? எனில்; தேசிகள் திருவுள்ளம் அங்ஙனையென்று கொள்ளக்கடவதத்தனை.

இங்ஙனே ஆண்டாளைப்போலே க்ஞானவிபாக கார்யமான பக்திக்குப் பரவசப்பட்டு தேவதார்தரத்தைத் தொழுதார் ஆரேனுமுண்டோ? எனின்; உண்டு; சக்ரவர்த்தித்திருமகளை பல்லது அறியாத அயோத்தியிலுள்ளார் அவற்கு நன்மையை விரும்பி ஸலக தேவதைகளின் காலிலும் விழுந்தார்களாக ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் சொல்லப்பட்டது. “வலவபூந் ஷேவந தலேஸூகி ராமலோயே” = ளர்வார் தேவந் நமஸ்யந்தி ராமஸ்யார்த்தே” என்றது நான்கு. அன்றியும், ராமபக்தரில் தலைவரான திருவடி, கடலைக்கடக்கும்போது “தலோஷ்வாவலவபூநயே” என்றார். இங்ஙனமெடுத்துக்காட்டப் பல உதாரணங்களுண்டு.

ஆக இவ்வளவாலும், 'வழியல்லாவழியே முயற்சி செய்தாகிலும் கண்ண பிரானோடு கலக்கப்பெறவேணும்' என்ற அளவற்ற அபிநிவேசம் ஆண்டாளுக்குப் பிறந்தமை இப்பிரபந்தத்தால் வெளியாகிற தென்றதாயிற்று. இவ்வளவு அபிநிவேசமுடையளான ஆண்டாளுடைய மனோரத்ததைக் கண்ணிரான் சடக் கெனத் தலைக்கட்டுவியாதொழிவானென் ? எனில்; சூழ்ந்தைகட்கு ஆமும்ற்றுப் பசிக்குந்தனையுஞ் சோறிடாத தாயைப்போலே இவனும் ஆண்டாளுக்கு ஆசை கடல்போலப் பெருகிவரவேணுமென்று தாழ்க்கின்றனென்க, ... (*)

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

அவதாரிகை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

சுடிக்஑ோடுத் தாச்சியார் அருளிச்செய்த நாச்சியார் திருமொழி.

முதல் திருமொழி — தையொருதிங்கள்.

கண்ணபிராணப் பெறுகைக்காக மாகழித்திங்கள் முழுதும் நோன்பு
நோற்ற ஆண்டாள் அவன் கலனியை எதிர்பார்த்தும் அவன்வந்து கலக்கக்காணு
மையாலே தரித்திருக்கமாட்டாமல், பிரிந்திருப்பவர்களைக் கூட்டிவிடவல்ல
காமனைநோக்கி 'உன்னையும் உன் தம்பியையும் தொழுநீறேன், நீ என்னைக்
கண்ணபிரானோடு கூட்டிவிடவேணும்' என்று அவன் காலில் விழுந்து இரக்கும்.
படியைக் கூடும், இத்திருமொழி.

தையொருதிங்களுந்தரைவிளக்கித்தண்மண்டலமிட்டு மாசிமுன்னாள் *
ஐயநண்மணற்கொண்டேருவணிந்து அழகினுக்கலங்கரித்தனங்கதேவா *
உய்யவுமாங்கொலோவென்றுசொல்லி உன்னையுமும்பியையுந்தொழுதேன் *
வேய்தோர் தழவுமிழ்சக்கரக்கை வேங்கடவற்கென்னை விதிக்கிறியே. (க)

பதவுரை.

அனங்கதேவா	காமதேவனே!	உன்னையும்	(காமனாகிய)உன்னையும்
தைஒருதிங்களும்	தைமாதம் முழுதும்	உம்பியையும்	உன்தம்பியான சாம னையும்
தரை விளக்கி	நீ எழுந்தருளவேண்டிய இடத்தைச் சோதி த்து (மண்டல பூஜைக்காக	தொழுதேன்	வணங்காரின்றேன்;
தண்மண்ட லம் இட்டு	குளிர்ந்த (அழகிய)மண் டலாகாரத்தை இட்டு	வெய்யது	(ப்ரதிகூலர் பக்கலில்) உக்கிரமானதும்
மாசிமுன் நான்	மாசிமாதத்தின் முதற் பகடத்தில்	தழல் உமிழ்	நெருப்புப்பொறிகளை உமிழா நிற்பதுமான
ஐய நண்மண ல் கொண்டு	அழகிய சிறிய மணல் களினால்	ஒர் சக்கரம்	ஒப்பற்ற திரு வாழியாழ்வானை
தெரு	(நீ எழுந்தருளும்)வீதிகளை	கை	திருக்கையில் அணிந்துள்ள
அழகினுக்கு	அழகுண்டாவதற்காக	வேங்கட	திருவேங்கட வற்கு
அணிந்து	நன்றாய் அலங்கரித்து	என்னை	என்னை
அலங்கரித்து		விதிக்கிறி	(கைங்கரியம்பண்ணும் படி கல்பிக்கவேணும்;
உய்யவும் ஆம்	(காமனைத் தொழுதால் நாம்) உஜ்ஜீவிக்கலா று.சொல்லி		(எ-சற்றைச.)

*** — கண்ணபிரானோட்டைக் கலனியைக் கணிசித்துத் திருப்பாவையில்
நோன்புநோற்ற ஆண்டாள் அவ்வளவிலும் அவன் வந்து கலக்கக்காணுமை

பாலே ஆற்றினமை மிகப்பெற்று, 'இனிநாம வெறுமனிருந்தாலாகாது; சிரிந்தாரைச் சேர்ப்பிக்கவல்லவன் மன்மதனைன்று கேளாநின்றோம்; அவனது காலே விழந்தாரை நான்னாபி ருளேடு கூடப்பெறுவோம்' எனக்கூறி, அங்கு வரோ, அங்கு பன்மதனைத் தன் காரியஞ்செய்யப்படிக்கு ஈடாக ஆராதிக்க நினைத்து, அவன் வரவேண்டிய இடங்களைப் செலுக்கையும் பரிஷ்கரித்து அழகிய நெய் பனங்கொல்ல அலங்கரித்து அழகுபெறுவித்து (மண்டலபூஜைக்காக) மண்டலாகாரமான மேடைவிட்டு அலங்காரம் அவன் தம்பியையும் வணங்குவதாகக் கூறிய பாகரம், இது.

“உய்யவுமாரங்கொலோ!” என்று ஐயப்படுவதற்குக் காரணம் யாதெனில், ஸ்ரீராமநாதராய விரிவிற் கவல்ல தேவதையைப் பற்றினமையால் இப்பற்று உத்தேவா ஹேதுவாமோ? அன்றி, சீழ்விழுக்கைக்கு ஹேதுவாமோ? என்றுநெஞ்சு தழுமுடிகிறபடி.

திங்கள்—சாந்திரன்; அராமநாதராய அமாவாசை ஒருமாதமெனக்குகாண்டு சாந்திர சம்பந்தத்தாத் தாவந் தவரையுக்கும் சாந்திரமானரிதிபற்றி, ‘திங்கள்’ என்று மாதத்திற்குப் பெயர்வழங்கலாயிற்று; மதி என்பதும் இது; இலக்கணை.

தரை—பூமிக்குவாசகமான (பரப) என்ற வடசொல் தரையெனத்திரியும். லிளக்கி—விளங்கச்செய்து என்றபடி. மண்டலமிகையாவது மண்டல பூஜை யென்கிற ஒரு ஆராதனையைச் செய்வதற்காக மண்டலவடிவமானமேடை அமைத்தல். ஐயநுண்மணல்—மன்பதன் தனது ஸ்குமாரமான காலைக்கொண்டு நடச்சூரிடத்தில் பெரிய மணல்வளிருந்தால் காலில் உறுத்துமென்று நொய் மணல் கொடுக்க ஆராய்ந்து அலங்கரித்தபடி.

அணிந்து—என்று சொல்லிவைத்து, மீண்டும் “அழகினுக்கு அலங்கரித்து” என்றது புரருத்தமாகாதோ எனில்; ஆகாது; “தெருவை அலங்கரித்து” என்றவாறே வேறொரு பிரயோஜனத்தை உத்தேசித்து அலங்கரித்த படியோ, அழகு பெறுவித்தலையே பிரயோஜனமாகக்கொண்டு அலங்கரித்த படியோ? என்று சங்கையை ஏறிட்டுக்கொண்டு, ‘அழகினுக்கலங்கரித்து’ என்றதென்க. பீமசைச் சொல்லுமாம்; ‘தொழுதிறைஞ்சி, ஏத்தித்துதித்து’ என்பனபோல.

அனங்கதேவா!—இது வடமொழியினி. அனங்கன்—உடம்பில்லாதவன்; காமன் உடலிழந்தவரலாயு; — முன்னொருகாலத்திற் கைலாஸமலையிற் பரமசிவன், ஸைகர் முதலிய நால்வர்க்கு யோகநிலையை உணர்த்துதற்காகத் தான் யோகஞ்செய்து கொண்டிருக்கையில், பிரமனது ஏவலால் மலரம்புகளை எய்து தனது தவத்தைக்குடுக்கலுற்ற மன்மதனைச் சினந்து நெற்றிக்கண்ணைவிழித்து அதன்நெருப்புக்கு இரையாய் உடலெரிந்து சரம்பலாய்ப் போம்படி செய்தன என்பதாம். மன்மதனுக்குப் பல பெயர்களிருக்க, அவற்றைவிட்டு ‘அனங்க தேவா!’ என்றழைத்தமையால், ‘நீ உன் உடம்பை இழந்தும் பிரிந்தாரைக் கூட்டுமவனல்லையோ’ என்னுங் கருத்துத் தோற்றுமாறு காண்க.

“என்று சொல்லி” என்றனது — வார்த்தைப்பாடு; ‘என்று நினைத்த’ என்பது அதன் பொருள். ‘நீ இங்கிருப்பாயென்று சொல்லி நான் வந்தேன்’ என்றால், ‘நீ இங்கிருப்பாயென்று நினைத்து நான் வந்தேன்’ எனப் பொருளாகக் கடவதிறே.

[உன்னையும் இத்யாதி.] மன்மதனை மாத்திரம் தொழுதாற் போராதோ? கூட அவன் தம்பிக்கும் வந்த வாழ்வு என்? எனில்; ஆண்டாள் திருப்பாவையில் கண்ணபிரானைப் பற்றும்போது நம்பிமூர்த்திரான்முன்னாகப் பற்றினவாதலால், அந்த வாஸனையாலே இங்கும் மன்மதனை உடன் பிறந்தானோடு கூட உபாஸிக்கிறபடி. “நரோஷுபராஜாய வஸுகுக்ஷணாய” என்றதுங் சாணக.

உம்பி—“உன்தம்பி” என்பதன் மூலம். “காமன்தம்பி சாமன்” என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை உரைத்தருளினர்; அதன் விவரமாம்; கண்ணபிரானுக்குத் தேவிமார் பலர் உளரென்றும், அவர்களுள் ருடமிணிபிராட்டியிடத்தில் பன்மதாம்சமாகப் ப்ரத்யும்பன் பிறந்தனன் என்றும், ஜாம்பவதி தேவியினிடத்தில் ‘ஸாம்பன்’ என்பவன் பிறந்தனன் என்றும் ஸ்ரீபாசுவதத்திற் கூறியுள்ளதனுடைய, இங்குச் சாமன் என்பது ஸாம்பனையேயாகையாலும் காமனுக்குச் சாமன் தர்ப்பையினனென்க. (வேற்று வயிற்றுத்தம்பி.)

மன்மதனைத் தொழுகைக்குப் ப்ரயோஜனஞ் சொல்லுகிறது—நான்காமடி. ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் அயர்வறுமமரர்கட்குக் காட்சிக்கொடுத்துத் தன் கொடுக்குததோற்ற வீற்றிருக்குமவன் ‘ஸம்ஸாரிகளும் இப்போற்றைப் பெற்று வாழவேணும்’ என்று அங்குநின்றும் போன்று முதற்பாணபெரிந்துவிட்டு, அடியாராயைய விரோதிகளை ஒழிக்கு மியல்வினனான திருவாழியாற்வாணிக் கையிலுடையனாய் கொண்டு திருமலையில்வந்து நிற்கிறவனோடே என்னைக்கூட்டவேணுமென்றான்.

[விதிக்கிற்றி] விதிக்க + கற்றி, விதிக்கற்றி; விகாரப்பணர்ச்சி. இனி, ‘நற்றியே’ என்றவிடத்துள்ள ஏ என்பதை அரைபாகவகொன் றாமல் வினாகுறியாகக்கொண்டு, எம்பெருமானோடு என்னை நீ கூட்டவல்லையோ? என வினையாகவும் உரைப்பர். .... (க)

வேள்ஜைங்ண்மணற்கொண்டேதேருவனிந்து வேள்வரைப்பதன்முன்னந்தறை

[படிந்து *

முள்ளூயில்லாச்சள்ளியெரிமதேத்து முயன்மன்னை நோற்கின்றேன்காமதேவா *
கள்ளலிழ்ப்புங்களைதொடுத்துக்கொண்டே கடல்வண்ணனென்பதோர் பேரெழுதி*
புள்ளினைவாட்பிளந்தானென்பதோர் இலக்கின்றி- கவென்னை யெய்கின்றியே.

காமதேவா மன்மததேவனே !

தெரு } வீதினை அலக,
அணிந்து } கரித்து.

வேள்ஜைங்ண் } வெளுத்த சிறிய மணல்
மணல் } கொண்கொண்டு

வெள்ளரைப் } கிழக்கு வெளுப்ப
பதன்முன்னம் } தற்கு முன்னமே
அறை படித்து } நீர்த்துறைகளில் முழுகி

போது அவ்வசரன் கண்ணனை விழுங்கிவிட, பலராமன் முதலியோர் சொல்ல முடியாத வளவு துக்கத்தையடைந்து சதற, அவ்வசரனுடைப நெஞ்சில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் நெருப்புப்போல எரிக்கவே, அவன் பொறுக்கமுடியாமல் கண்ணனை வெளியே உமிழ்ந்து மூக்கினுக்குத்த நினைக்கையில், கண்ணபிரான் அவனது வாயலருகளைத் தனது இருகைகளினாலும் பற்றி விரைவாகக் கிழித்திட்டான் என்பதாம். இலக்கு — ஆண்டான் தன்னுடைய ஆசை சென்று சேரும்படியான குறிப்பிடம். எய்கிறியே?—சேர்ப்பிக்கவல்லையே? என்றுமாம். என்னை என்பதை உருபுமயக்கமாகக்கொண்டு, 'எனக்காக' எனப் பொருள்கொண்டு, எய்கிறி — புஷ்பபாணங்களைக் கண்ணபிரான்மீது பிரயோகிக்கவேணும் என்ற வாராகவு முரைக்க இடமுண்டு.

(உ)

மத்தநன்னமலர்முருக்கமலர்கொண்டு மும்போதுமுன் னடிவணங்கி *
தத்துவமிலியென் நெஞ்சேரிந்து வாசகத்தழித்துன்னைவைதிடாமே *
கொத்தலர்பூங்களைதொடுத்துக்கொண்டு கோலிந்தனென்பதோர்பேரேழுதி *
வித்தகன்வேங்கடவாணனென்னும் விளக்கின்றிடுகவேன்னை விதிக்கிறிடு.

(காமதேவா!)
நல் நறு } நல்லமணமிக்கஊமத்த
மத்தமலர் } மலர்களையும்
முருக்கமலர் } முருக்க மலர்களைபுங்
'கொண்டு' } கொண்டு
மும் போதும் } மூன்றுகாலங்களிலும்
'உன் அடி } உன் அடியைவணங்கி
வணங்கி }

தத்துவம் இலி என்று } 'இவன் பொய்
நெஞ்சு எரிந்துவாசக } யான் தெய்
த்து அழித்து உன்னை } வம், என்று
வைதிடாமே } சொல்லிமணங்

கொதித்து உன்கவரவத்தை அழி
த்து வாய்கொண்டு 'உன்னை நிந்தி
க்கவேண்டாதபடி,

கொத்து அலர் பூ } கொத்துக்கொத்
களைதொடுத்துக் } தாக விசுவியாரின்ற
கொண்டு } புஷ்பங்களாகிற
அம்புகளை வில்லில்
தொடுத்துக்கொண்டு
கோலிந்தன் என் } கோலிந்த நாமத்
பது ஓர் பேர் எழுதி } தை (நெஞ்சில்)
[விதித்துக்கொண்டு]

வித்தகன் } அம்புதனான
வேங்கடம் வா } திருவேங்கடமுடை
ணன் என்னும் } யான் என்கிற
விளக்கினில் } விளக்கிலே
புக } (நான்) சேரும்படி
என்னை } என்னை நீ செய்ய
விதிக்கிறி } [வேணும்,

*** — மன்மதன் மனோகுண பாகராதலால் மதகரமான மலர்கள் அவனுக்கு இடத்தக்கவையென்று கொண்டு ஊமத்தை மலர்களையும் முருக்க மலர்களைபு மிகுறபடி. மும்போது - இரண்டு சந்திரும் ஒரு உச்சிப்போதும்.

இரண்டாமடியின் கருத்து:— நான் உன் அடிபணிவதற்குப் பலனாக என் மனோரதத்தை நீ நிறைவேற்றாதொழியில், எனது நெஞ்சானது மிகவுங் கொதிப் படைந்து, 'மன்மதன் மெய்யே பலன்தருந் தெய்வமலலன்; இவன் பொய்த் தெய்வம்' என்று நாடெங்குமறியும்படி. நான் உன் மஹிமையை அழித்து நிந்திக்க நேரிடும்; அப்படிப்பட்ட பரிபவத்தை நீ அடையாது தப்பாமல் பேறு பெறுவிக்கப் பாராய் என்கை. தத்துவம் - உண்மை; இலி - இல்லாதவன். வாசகத்து என்றது - நெஞ்சில் நினைக்குமளவே யன்றியே வெளிப்படையாகக்

கூறுகின்ற அடியொன்று [கோலிந்தனென்தோர் பேரெழுதி] சீழ்ப்பாட்டில்
“புறநாடு வந்தவன் கொண்டு” என்றவாறு உரைத்தலையொல்
கூறும் இவ்வுருவொன்றிதற்கு.

வித்தகன் — ஆச்சரியப்படத்தகுந்த குணசேஷிதங்களை யுடையவன்
என்றபடி. வாணன் என்பது. ‘வாழ்கன்’ என்பதன் மருஉ. திருவேங்கமுடை
பாணன் எனக்கொன்றது. — அவன் தன்னுடைய குணங்களெல்லாம் திருமலையில்
நன்றுகொள்குமாறு சிறப்பற்றி பென்க. “வேடார் திருவேங்கடம் மேய
விடக்கு” என ஐர் திருமங்கையாழ்வாரும். .... (கூ)

சுவரிற் ராணரின் பேரெழுதிச் சுறவநற்கொடிக்களுந்தரங்கங்களும் *
கவரிப்பிணுக்களுக்கருட்டில்லங் காட்டித்தந்தேன்கண்டாய்காமதேவா *
அவரைப்பிராடந்தோடங்கி என்றமாதரித்தெழுந்தவென்தடமுலைகள் *
அவரைப்பிராணுக்கேசங்கற்பித்துத் தொழுதுவைத்தேனெல்லைவிதிக்கிறியே.

புராண	}	கெடுகளாக எனக்கு
சாமரேவா		உபகரிக்கு மவனே !
சுவரில்	}	மன்மனே !
பின் பேர்		சுவரிலே
வழுதி	}	உனது பெயர்களை
கூறல்		எழுதி
கூறல்	}	நின் உரையிற் கல்ல
கூறல்		தயவுக்கோயும்
கூறல்	}	குறியைகளையும்
பிணுக்களும்		சாமரம் யீசுகின்ற
கரும்பு	}	பெண்களையும்
வில்லும்		கரும்பாகிற
காட்டித்தந்தேன்கண்டாய்	}	தயவுசெய்யும்
அவரைப்பிராயம்		உனக்கு உரியனதாக
தொடங்கி	}	காட்டிக்கொடுத்தேன் ;
		இளம்பருவமே

என்றும் ஆதரித்து	}	(அக்கண்ணிராணையே) எப்போதும் விரும்பி
எழுந்த		கிளர்ந்த
என்தடம் முலைகள்	}	எனது பருத்த முலைகளை
துவரைப் பிராணுக்கே		தவாரைக்குத் தலைவ னான அக்கண்ண பிராணுக்கே
சங்கற்பித்து	}	(அநுபவிக்கத்தக்கவை என்று) எங்கல்பித்து
தொழுது வைத்தேன்		(உன்னை) தண்ட னரிடா நின்றேன் ;
ஒல்லை விதிக்கிறி	}	(இந்த மனோரத்ததை)
		(நீ) சீக்கிரமாகத் தலைக் கட்டுவிக்கவேணும்.

* * * — கண்ணிராணைக் காவலேனுமென்ற ஆவலுடைய ஆண்டார் அவ
னைக் கண்டால் பின்பு காமதேவனை மறக்கக்கூடாமாதலால், அங்ஙனம் மறதி
நேரிடாமைக்காக, அந்த மனமதனைப் பரிசுர பரிவாரங்களுடன் சுவரில் எழுதி
வைக்கும்படியைக் கூறுவன, முன்னடிகள். புராண - பிரிந்தவர்களைக்கூட்ட
வல்லவனுதப் புராணங்களில் கூறப்பட்டுள்ளவனே ! என்றுங் கூறுவர். சுறவம் *
மதல்யன்சேஷம். காமன் மனைக்கொடியாகவுடையவனுதல் அறிக. துரங்கம்
வடசொல். கவரி - கவரீ என்ற வடசொல் விகாரம். பிணு - பெண்பொதுப்
பெயர்; கரும்பு+வில். கரும்புவில்; காமனுக்கு “இகழ்பதங்வர்” என்று வுட்
மொழியிற் பெயர் வழங்குமாற்றிக.

என் தடம் } எனது பருத்த முலை
முலைகள் } னானவை

மானிடவர்க்கு } (அப் புருஷோத்தமனை
என்று பேசு } யொழியச் சில) ம
படிந் } உத்தபர்களுக்கு (உரி

யவை) என்கிற பேச்சு (நாட்டில்)
உண்டாகுமேயானால்

வாழ்கில்லேன் } உயிர்வாழ்ந்திருக்க
மாட்டேன்;
(கண்டாய் - முன்னிலையசை.)

* * * — இங்ஙனவில்கில் அந்தணர்கள் அனுட்டிக்கும் யாகங்களில் (உஞ்ஞாய
ஸாமா) ஸாமுய்யாஸாமுய்யா என்று இந்தரன் முதலிய தேவர்கட்குவருக்கும்
மோடாசத்தை, மிகவும் அற்பஜ்ஞவாகிய ஒரு காட்டுநரி கிட்டி அந்த ஹவீஸ்
ஸைக காலால் கடந்தும் மூக்கால் மோந்தும் நஷ்டமாக்குவதுபோல், கண்ண
பிராணர்களுக் கிளர்ந்தெழுந்த என் கொங்கைகளை மானிடர்க்கு உரியனவாகப்
பேய்ப்பேர்சொன்று இப்பூமண்டலத்தில் கிளம்புமேயாகில் என்று உயிர் உடனே
மாய்த்துவிடும், அப்பேச்சுத்தானே எனக்கு விஷமாகுமென்று காமனை நோக்கிக்
கூறுகின்றான். இதனால் மதுஷயனுப்பிற்றத ஒரு பிள்ளைக்கு ஆண்டானைத் தாரை
வார்த்தைத் தரலாமென்ற ஸா, பேச்சு ஒரு காட்டுஷன் வாயில்வந்தாலும் அது
நனக்கு அளவற்ற மெனக்கூறும் முகத்தால் 'கண்ணபிரா னெருவனையே தான்
புறியாகப் பெற விரும்புபாற்றைக் கூறியவாறு, 'அங்கைத்தலைத்திடையாழி
கொண்டானவன் முகத்தன் றிவிழியேனென்று செங்கச்சுக் கொண்டு கண்ண
டையார்த்தம் சிறுமானிடவரைக் காணில்நானுங், கொங்கைத்தலமிவை நோக்
கிக் காணீர் கோலிந்தனுக் கல்லால் வாயில் போகா' என்று மேலும் கூறுவன்.
தேவர்களுக்கு இட்ட புரோடாசத்தை நரி கெடுக்குமாபோல — என்ற இவ்வுவ
பையிலில் 'இவ்வுடைய கொங்கை மானிடர்க்கு உரியன என்னும் பேச்சு
வகையுண்டானால் நினா அபரூபம் எம்பெருமானாகு குறையமா மென்னு
நி : கோற்றிவிட்டாரென், அலி - ஹவீஸ் என்ற வடசொல் விகாரம். (ரு)

உருவிடை பாரிசோடார்கள்நல்லா ஒத்து வல்லார்களைக்கொண்டு * வைகல்
தெருவிடைபேதிற்கொண்டு பங்குனிநாள் திருந்தவேநோற்கின்றேன் காமதேவா *
உருவிடைமுகில்வண்ணன் காடாவண்ணன் கருவினையோல்வண்ணன் கமல
[வண்ணத்
திருவிடைமுகத்தினில்திருக்கண்களால் திருந்தவேநோக்கெனக்கருள்கண்டாய்.

காமதேவா மன்மதனே !
உரு உடை } அழகிய வடிவையுடைய
யார் } ராயும்
இளையார்கள் } மெளன பருவமுடை
யாரும் }
நல்லார் } காமதந்திரத்திற் சொ
ன்ன ஆசாங்களை
யுடையாராயும்

ஒத்து வல்லார் } காமஸூத்திரத்தில் வல்
களை கொண்டு } லமை யுடையராயு
முள்ளவர்களை முன்
னிட்டிக்கொண்டு
வைகல் நாள்தோறும்
தெருவிடை, நீ வரும் வழியிலே
எதிர்கொண்டு எதிரேசென்று

பங்குனி நாள் } பங்குனிமாதத்துப்
பெரிய திருநாளில்
திருந்தவே } நல்ல அறிவுடனே (உண்
நோற்கின் } ணைக்குறித்து) நோ
மேன் } ன்பு நோற்காவின்
[மேன்;
கரு உடை } (நீரைக்) கருவிலேயுடை
முகில் } ய மேகம்போன்ற திரு
வண்ணன் } நிறமுடையவனும்
காயா வண் } காயாம்பூப்போன்ற
ணன் } திருநிறத்தை யுடை
யவனும்

கருவினை } காக்கணம் பூப்போல்
போல் } பளபளப்பையுடைய
வண்ணன் } னுமான கண்ணிரான்
கமலம் வண்ண } செந்தாமரை மலரின்
ம் திரு உடை } ரிறம்போன்றகார்தி
முகத்தினில் தி } யையுடைய திருமுக
ருகண்களால் } மண்டலத்திலுண்
டான திருக்கண்களினால்
எனக்கு } என் விஷயத்தில்
திருந்தவே } விசேஷ கடாங்கும் செ
நோக்க } ய்தருளும்படி
அருள் } நீ கிருபைபண்ண
வேணும்.

* * * — எம்பெருமானை அடிபணியவேண்டுமோர் “வேதம் வல்லார்களைக் கொண்டு விண்ணோர் பெருமான் திருப்பாதம் பணிந்து” என்றபடி வேதனித்தருள்களான வைதிகரை முன்னிட்டுப் பணிவதுபோல், ராஜஸுதேவதைபான காமனைக்குறித்து நோன்பு நோற்கைக்கு ஆண்டாள் சில அதிகாரிகளை முன்னிட்டுக்கொண்டு இழியுமாறுகூறுவன, முன்னடிகள். ஒத்து—ஒதப்படுவது; பரகரணபலத்தினால் காமஸூத்ரமாகிற வேதத்தை இங்குக்கூறும்; அதுவது - வாந்ஸபாயு, சாஸ்தபம்.

தெருவிடை எதிர்கொள்ளுகை - ஆதராதியத்தின்காரியம். திருந்தவே நோற்கின்றேன் என்றது-காமனைத்தொழுகை ஸ்வரூபநாசக மன்றோவென்று இறையக்காமல் நோற்கின்றேன் என்றவாறு.

கருவுடைமுகில் — நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகம். நோக்க + எனக்கு, நோக்கெனக்கு; தொகுத்தல் விகாரம். (9a)

காயுடைநெல்லோகேரும்பமைத்துக் கட்டிடரிசிபவலமைத்து * வாயுடைம்றையவர்மந்திரத்தால் மன்மதனேயுண்ணைவணங்குகின்றேன் * தேசமுன்னளந்தவன்திரிவிக்கிரமன் திருக்கைகளாலெண்ணைத்தீண்மேவண்ணம் சாயுடைவயிறுமென்தடமுலையும் தரணியில்தலைப் புகழ்தரக்கிறியே.

மன்மதனை } மன்மதனை!
காய் உடை } காய்காய்கெல்லும்
கெல்லொடு } பசுங்காய்கெல்லும்
கரும்பு } கரும்பும்
அமைத்து } சமைத்து
(அதனோடுகூட)
கட்டி } கருப்புக்கட்டியும்
அரிசி } பச்சரிசியும்
அவல் } அவலும்
(ஆகிய இவற்றையும்)
அமைத்து } சமைத்து

வாய் உடை } { நல்ல ஸ்வரதையுடைய
யராயும்
மறையவர் } { காமசாஸ்திரத்தில் நல்
லவர்களாய் பிறப்ப
வர்களுடைய
மந்திரந்தால் } மந்திரத்தினால்
உண்ணை வணங்குகின்றேன்—;
முன் } { மூவுலகும் மாவலியால்
அபகறிக்கப்பட்ட
காலத்தில்
தேசம் } { ஸகல லோகங்களையும்

அவந்தவன்	(திருவாழகனால்) அளந் தருவனையுமம்	திருவாகளால்	(தனது) திருக்கைகளில்
நிரிலிக்கிரமன்	நிரிலிகாம்பெனன் தலம் திராசாம முடையனு மான கண்ணபிரான்	தீண்டும் வண் ணம்	ஸ்டர் சிக் கும் படி பண்ணி
சாய் உடை	ஒருடையுடைய	தரணியில்	(இப்) பூமண்டலத்தில்
வயிறும்	வயிற்றையும்	தலைப்புகழ்	நிலைகின்ற கீர்த்தியை
மென் சடம்	மென்மையும் பருமை யும் பொருந்தியமுலை	தா கிற்றி	(நான்பெறும்படி) தந் தருளவேணும்.
முலையும்	உலையும்		

* * * — பால்பாருத பசுக்காய் நெல்லும், கரும்பும், கருப்புக்கட்டியும், பச்சரிசும், அவையுமாகிய இவைகள் தோருண ப்ரகரணை நாமதேவனுக்கு ஆமவை பெய்க. “உடையுடையபாருத மந்திரத்தால்” என்றது--காமசாஸ்த்ரமாகிய வாபுர்பாபாத்திர கூடியமுறை வடிவாமல் என்றபடி.

தேசமுன்னளந்த வரலாறு—மஹாபலி என்னும் அஸுரராஜன் தன் வலவையினால் இத்திரன் முதலிய பாபவரம்பென்று முயல்கங்கையும்தன் வசப்படுத்தி அரகாண்டு கொடுக்குக் கொண்டிருந்த பொழுது அரகிழந்த தேவர்கள் திருமாதேவர் ரணமடைந்தவேண்டி, அப்பெருமானுள்ளவடிவான வாமநாவதா வகொண்டு அந்தமாவலிபிளிடஞ்சென்று தன்காலடியால் மூவுமடிமணவேண்டி அருகே நாடுத்தந்து அவன் இவரத்தவுடனே திரிலிக்கிரமனாக ஆகாயத்தை அடைவிவளித்த. இவரபாதி திரிலாதையும் பற்றேரடியால் மேலுலகத்தையும் அடைந்தான். அப்போது அவன் முடிசிற நாலைவலத்து அவனைப் பாதாளத்திலழுத்தி அடக்கினான் என்பாராம். ஆண்டான் இங்கு இவ்வாதாந்ததைச் சுழித்து—‘என்னைத் தீண்டவேண்டும்’ என்று ஒருவரும் விரும்பாதிருக்கத் தானே வலங்கடையெல்லாம் திரிபுட ருளினவன் தீண்டு தீண்டென்று வைகலும் வாய் பெருகுகின்ற என்னைத்தின்பு அல் வரும் பாவமென்னோ’ என்று வருந்துகின்ற வையைக் காட்டுதற்கெனது. என்னை—உருபுமயக்கம். சாய்-மாயா’ என்கிற வடொற்கிதைவு. முலைக்கு மென்மையாவது - காதலனுடைய பிரிவைக் கணபொழுதுப் பொறுக்கக்கூடாமை. தரணி-யரணி. தலைப்புகழ்-தலையான புகழ்; சிறத்தா ரம் என்கை: ‘எம்பெருமானாலே தீண்டப்பெற்றவன் இவன்’ என்று அனைவராலும் கொண்டாடப்பெறுகை. கிற்றி-கில் என்னும் வினைப்பகுதியடியாபற்றுகத முன்னிலை பொருமை வினைமுற்று. .... (எ)

மாகுடையுடம்போதேலையுலறி வாட்டபுறம்வெளுத்தொருபோதுமுண்டு *
தேசுடைத்திறவுடைக்காமதேவா நோற்கின்றநோன்வினைக்குறிக்கொண்கண்டாய்
பேசுவதோன்மண்டிங்கெம்பெருமான் பெண்மையைத்தலையுடைத்தாக்கும்

[வண்ணம் *

கேசவநம்பிவைக்கால்விடிப்பாளேன்னும் இப்பேறெனக்கருள்கண்டாய். (அ)

தேச உடை } (பிரிந்தாரைக் கூட்டு
கையால்வந்த) புச
ரையுடையவனும்
திறல் உடை } மிகுக்கையுடையவனும்
எம் பெருமான் } எமக்கு ஸ்வாமிபுமான்
காமதேவா } மன்மதனே!
மாக உடை } அழுக்குப்படிந்த
உடம்பொடு } உடம்போடேகூட
தலை } தலைமயிரை
உலறி } விரித்துக்கொண்டு
வாய்ப்புறம் } (தாம்பூல சர்வணமில்
வெளுத்து } லாமையால்) உதடு
கன் வெளுப்பாகப்
பெற்ற
ஒரு போது } ஒருவேளை புஜித்து
உண்டு } (இப்படிப்பட்ட வருத்தத்தான்)
நோற்கின்ற } (நான்) நோற்கின்ற
நோன்பினை } நோன்பை

குறிக்கொள் } (ஈ எப்பொழுதும்) ஞா
பகத்தில் வைக்கவே
[ஊம்,
இங்கு } இப்போது
பேசுவது ஒன் } சொல்லவேண்டுவது
று உண்டு } ஒன்று உளது;
(அதைச்சொல்லுகிறேன் கேள்);
பெண்மையை } (என்னுடைய) ஸத்தை
யை
தலையுடைத் } ஜீவித்திருக்கும்படி செ
தாக்கும் } ப்வதற்குறுப்பாக
வண்ணம் }
கேசவன் நம்பி } 'கண்ணபிரானுக்கு
யை கால்பிடிப் } கால்பிடிப்பவன் இவன்'
பான் என்னும் } என்கிற
இ பேறு } இப்புருஷார்த்தத்தை
எனக்கு அருள் எனக்கு அருளவேணும்,
(கண்டாய் - முன்னிலையனை.)

மாகடை உடம்போடு-உடம்பில் அழுக்கேறும்படி முழுக்காமலிருந்து என்ற
படி, கண்ணபிரானோடு கலக்கப்பெறாத சோகத்தினால் உடம்பழுக்குப் போகக்
குறிக்கமாட்டிற்றிலவென்க. தலைஉலறி = குழலில் பூக்களை அணிந்து கொள்ளா
மலிருக்கையைக் கூறியவாறு. வாய்ப்புறம் வெளுத்து—வெற்றிலை தின்னாக்கு
ப் பரஸுத்தியுமில்லாமையால் அதரம் வெளுக்கவேண்டு மத்தனையிறே. 'ஒருபோதும்
என்றவிடத்து உம்மை—இசைநிறையென்னலாம், 'என்றைந்தாவது ஒருநாள்
கண்ணபிரான் வந்து கூடுவன் கொல்'! என்னும் நகைநிலை ஒருவேளை உண்டு
உயிரைக் காக்கின்றான் போலும். குறிக்கொள் = 'ஆண்டாய் இவ்வாறு விடுத்த
ப்பட்டு ஒரு நோன்பை நோற்றனே!' என்று உன் கெஞ்சில் எப்போதும் உட்க
ருக்கவேண்டு மென்றபடி.

கண்ணபிரானுக்குத் திருவடி வருடும் ஈயான பாக்கியம் எனத் தவிர
தாலன்றி என் ஸத்தை ஜீவியாதென்கை பின்னடி காலின் உட்கா அலகை பூ
யாலணைக்க வேண்டுமென்றவன் காலடிக்கட்டுறவே ஸ்திரவனென். என்க;
காலில் பிடித்துக்கொண்டாய் அகாதநாடி கொண்ட பித்தோபென் மரீசா
போலும். 'கேசவனே! உன் உயிரை முழுக்காய்.

கேசவன் — பிரம குத்திரங்கட்புத், ... (அ)

தொழுதுமுப்போதுமுன்னடிவணக்கித் தாமலாதுபுத்தொழுதேத்துகின்றேன் *
பழுதின்றிப்பார்க்கடல்வண்ணனுக்கே பணிசெத்துவாழ்ப்பேருவிடிவான் *
அமுதமுதலமந்தம்மாவழங்க ஆற்றவுமகவுனக்குறைக்குங்கண்டாய் *
உழுவதோரெருத்தினை நுகங்கோபோடந்து ஊட்டமின்றித்துரந்தாலோசுத்ருமே

முப் போதும்	(இரண்டு சந்தி, உச்சிப் போது ஒன்று ஆகிய) முன்று காலங்களிலும்	அழுது அழுது	(பின்பு நான்) பலகா ளும் அழுது
தொழுது வணங்கி	ப்ரணமபூர்வகமாக (உண்ண) ஆசிரயிதது உன் அடி உன் பாதங்களில்	அலமந்து தடுமாறி	‘அம்மா!’ என்று கதறிக்கொண்டு திரிய
தூ மலர் தூய்	பரிசுத்தமான புஷ்பங் ளோப் பணிமாறி	அது	அப்படி என்னைத் துடிக்கவிடுவது
தொழுது	ஸேவித்து	ஆற்றவும்	மிகவும்
யித்தின்	ஸ்தோத்திரம் பண்ணு	உனக்கு	உன் தலைமேல் ஏறும்;
தேன் நான்	கின்ற நான்	உறைக்கும்	(அன்றியும், என்னை உபேசுநிப்பது)
பார் கடல்	பூ மியைசகும்பந்த கடல் போன்ற திருக்கிறத் தையுடைய கண்ண பிராலுக்கே	உழுவது ஒர்	எரு முகின் ற ஒரு
பண்ணுக்		எருத்தினை	எருதை
பழுது இன்றி	குற்றமொன்றுமில்லாமல்	றுகம் கொடு	றுகத்தடியால் தள்ளி
பணிசெய்து	கைவாயியம் பண்ணி	ஊட்டம் இன்றி	தீனியில்லாமல்
பாழப் பெரு	உஜ்ஜீவியா தொழிவே	தூர்தால்	ஒட்டிவிடுவதைப் போ
வீசில்	ஹிகில்	ஒக்கும்	லாம்.

* * * — ஸாத்திகராயிருப்பார் பகவதாராதநம் பண்ணித்தலைக் கட்டினபிறகு திருவாரூரிலே விழுந்து ‘நான் தொடங்கின திருவாராதநத்தைத் தலைக்கட்டினேன், திருவுள்ளத்திற்குப் பாங்கானபடியே போது போக்கியருளவேணும்’ என்று ஸ்தோத்ர பூபாஸனவற்றை விண்ணப்பஞ் செய்வதுபோல், இவள் மன் பதவிடத்திற் சில விண்ணப்பஞ் செய்கிறாள். “தூமலர்தூய்” என்ற பாடம் மரத்தின் தக்கது. “எத்துகின்றேன்” என்பதை, வினைமுற்றுகவும், வினையா லீணையும் பெயராகவும் கொள்ளலாம்.

[பழுதின்றி] பணிசெய்கையில் பழுதில்லாமையாவது—ஸ்வப்ரபோஜநத்வ பூத்தி தைமொருதிங்களும் பண்ணுகை; “மற்றைநங் காமங்கள்மாற்று” என்ற பாடம். “வருவிலா அபிபாசைப்பவேண்டும்” என்றார் ஆழ்வாரும்:

நான் இத்தலைமேல் பின்பு பண்ணடி. பணியச் செய்தேயும் நீ உபேசுநி கருவென்னை நகண்ணபிராஜேநி கட்டாதொழிவைவாயில், நான் துக்கம்பொறுக் கப் பண்ணிகடி மழை அபமா! என்று கதறித் திரியும்படி நேரிடும்; அந்தப் பாதநம் உன் தலைமேலேறுமாதலால் நீ என்னை உபேசுநியா தொழியவேணு பென்னை ஒன் றுமடியின் கருகது

பெரிய வாரதானபிள்ளை விபாக்கியானம்:—[சூடியாயுசுபூதகவறு வுடைய உபேசுநிகதி] சரணுகதனை நோக்காவிட்டால் இவனுடைய பாபபலத்

தை அவன் அநபவித்து அவனுடைய ஸுக்ருதபலம் இவன்பக்கலிலே வருவதாகச் சொல்லாநின்றதிதே; அப்படியே உன்னைக்குறித்து நான் பண்ணின ஆசிரயணத்துக்கு ஒருபலமின்றிக்கே யொழியுமாகில் அது உனக்குப்பொல்லாதாங்கிடாய்.” என்பதாம்.

கடையடியின் கருத்து:—நான் உனக்கு இன்றளவுஞ் செய்த பணிவிடைகளை நீ ஏற்றுக்கொண்டு என் காரியத்தைச்செய்து முடிக்காமற் போவது—... வன் தன் ஜீவநத்துக்காக எருதிவிடத்தில் பூர்ணமாக வேலையைவாங்குகொண்டு, பின்பு அதற்குத் தினி இடாமல் துக்கத்தடியால் அடித்துத் தள்ளி ஒட்டுவது போலாம். கொடு—கொண்டு என்பதன் சிதைவு. .... (சு)

கருப்புவில்மலர்க்கணைக்காமவேளைக் கழலிணைடணிந்தங்கோர்கரிடலற *
மருப்பிணையொசித்துப்புள்வாட்டிளந்த மணிவண்ணற்கென்னைவகுத்தீடென்று *
பொருப்பன்னமாடம்பொலிந்துதோன்றும் புதுவையர்கோன்விட்டுகித்தன்கோதை
விருப்படையின்றமிழ்மலைவல்லார் விண்ணவர்கோனடிநண்ணுவரே. *

கரும்பு வில் } கரும்பாகிற வில்லையும்
மலர் கணை } புஷ்பங்களாகிற அம்
காமன் வேன் } புகளையுமுடைய மண்
மதனுடைய
கழல் இணை } இரண்டு பாதங்களையும்
பணிந்து } வணங்கி

அங்கு ஓர் கரி } கம்ஸன் மாளிகை வரல
அலற மருப் } வில் (குலவயாபீட
பிணை ஒசித் } மென்ற) ஒரு யானை
து புள் வாய் } யானது விரிமெப்படி
பிளந்த } யாக (அதன்) கொம்
மணிவண் } புகளை முறித்தவனும்
ணற்கு என் } பகாஸுரனுடைய
னை வகுத் } வாயைக் கீண்டெறி
திடு என்று } ந்தவனும், நீலமணி
போன்ற நிறத்தானு
மான கண்ணிரா
னுக்கு என்னை அடி
மைப்படுத்தவேணும்
என்று

மாடம் } மாடங்கள்
பொலிந்து } மிகவும் விளங்குகின்ற
தோன்றும் } பெற்ற
புதுவையர் } ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில்
கோன் } உள்ளவர்கட்கு
ஸ்வரூபமான
விட்டுகித்தன் } பெரியாழ்வாருடைய
(மகளாகிற)
கோதை } ஆண்டான் (அருட்சித்
செய்த)
விருப்படை } விருப்பமடியாகப் பிறந்த
இந்திழி } இளைய சிறிதாலை
மாலை } யாகிய இப்பாகாராலை
வல்லார் } ஓதவல்லவர்கள்
விண்ணவர் } சித்யஸ்வரூபருக்குத்
கோன் } தலைவனுள் எம்பெரு
மானுடைய
அடி } திருவடிகளை
நண்ணுவர் } கிட்டப்பெறவர்.

பொருப்பு அன்ன மலைபோன்ற

*** — இத்திருமொழி சுற்றார் பெறும் பெயர் கூறு வியாசமும் திருமொழி பாட்டுடன்றும் பலசுருதியென்றும் வழங்கப்பெறும்.

கரிடலற மருப்பிணை யொசித்தவரலாறு:—எல்லிதா வாகிற விபரதாரகை ந்துக் கம்ஸனுல் வரலழைக்கப்பட்டு ஸ்ரீகிருஷ்ண பலரூபர்கள் கம்ஸனரண்டிதா

வெய்யோக்கிர் கொல்லுமனவில், அவ்வரண்மனை வாசல்வழியில் நம்மைக் கொல்
 லா வெய்யோக்கிர் அகலான் ஏகி கொத்தப்பட்ட குலையா பீடமென்னும் மதயானை
 யினை அழிப்பதனவிரி அரண்மனை யுதிர்ந்து அதன் தந்தங்களிரண்டையும் சேற்றி
 லித்து கொடியை உடுப்பது போல வளரிதற் பறித்து அவற்றையே ஆபுத
 மாக கொண்டு அடித்து அவ்வானையை உயிர் தொலைத்து விட்டு உள்ளே போ
 மின் கொல் நாம, புன்வாய் பிளந்த வரலாற்றை, கீழ் இரண்டாம் பாட்டினுரை
 சித்திரம்.

விட்டுசித்தன்—“பெயர் தங்கள் குலத்துதித்த விட்டுசித்தன் மனத்தே,
 றெனில் கொண்ட கோவையின்” என்றபடி பெரியாழ்வார் எம்பெருமானுக்குத்
 தர் திருவிருத்தத்தையே கோபிலாக அமைத்தருளினமைபால் விஷ்ணுசித்த
 வெந் காரணப் பெயர் பெற்றனரென்க. “விருப்புடன்” என்றபாடத்தில்,
 ‘விருப்புடன் வல்லார்’ என இயைபுடும்.

வினாக்கிடானம்:—“(விண்ணவர் இத்தயாதி.) ளாத்விக்காரேஸரரான பெரி
 யாழ்வார் உபத்திலே பிறந்துவைத்து பசுவல் லாபத்துக்காக மடலெடுப்பாரோ
 பாதி ஏமன் காசிலே விழவேண்டுமபடியான இவனைப் போலன்றிக்கே இப்பந்
 த கற்றவர்கள் எம்ஸாரத்தை விட்டு, நித்யாநுபவம் பண்ணுகிற நித்யஸூரி
 கபோதே ஸ்ரீ கோவையாய் அதுபவிக்கப் பெறுவார்கள்.” .... (க0)

அடிவரவு—ஐந்தென்கோ மத்தம் சுவர் வான் உரு காய் மாக தொழுது
 சூழ்பு நாமம்.

முதல் திருமொழி உரை

முற்றிற்று.

ஆண்டார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாந் திருமொழி — நாமமாயிரம்.

அவதாரிகை.

கீழ்த் திருமொழியில் ஆண்டாள் பண்ணின காமஸமாச்சரயணம், ஆப்கி
கள் பண்ணின காமஸமாச்சரயணத்தின் அதுகாரமாகும் திருப்பாவைநற்
போல் — என்பது ஞாபகத்திற் கொள்ளத்தக்கது. அவ்வாறே இததிருமொழி
யும் வேறொரு அதுகாரவகையாற் செல்லுகின்றது. அதாவது :—

ஆய்ச்சிகள் பண்ணின காமஸமாச்சரயணத்தை உணர்ந்த கண்ணொன்,
“இவர்களுடன் கூடுவதற்கு நாம் வருந்தவேண்டியிருக்க, நம்மைப்பெறுதற்கு
இவர்கள் வருந்துகையாவதென்!, அன்றியும், இவர்கள் நம்மைப்பெறுதற்கு
நம்காலில் விழாதே ஒரு தேவதார்த்தத்தின் காலேக்கட்டிக்கொண்டு அலுந்நபடி
நாம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையாவதென்? இவ்வாய்ப்பாடியில் ஆயர்கள் கூடி
வர்ஷார்த்தமாக இந்திரனுக்குச் சோறு கொண்டுபோய் இடுவதைக்கண்டு, ‘நாம்
பிறந்து வளருகிற ஊரில் சிலர் ஒன்றைத் தேவதார்த்தத்திற்கு ஆசைகூடா
மோ?’ என்று அதுவும் பொறுக்கமாட்டாமல் அந்தச் சோற்றைக் கோவர்த்
தனமலைக்கு இடுவித்து, கோவர்த்தனமாயிருந்து அவற்றை படங்கலும் உண்ட
நாம், நமக்கு அளாதாரணைகளான இவர்கள் தேவதார்த்தத்தின் காலில் விழப்
பார்த்திருக்கை நமக்கு மிகவும் பொல்லாங்கு’ என்று திருவுள்ளம் கொண்டு
தனம்பி முன் மடுவின் கரையில் ஆனைக்குவந்து உதவினாற்போலே நடுகலந்து
ஆய்ச்சிகட்கு முகங்காட்ட, அவர்களும் இவனைக் காணாதவர்கம்போலே ஆர்ய
பரமாயிருக்கையைக்காட்டிச் சிற்றிலிழைக்க, அந்தச் சோறும் காமஸமாச்சர
யணம்போல இவனுக்கு அரிஷ்டமாதலால், அவர்கள் இழைக்குஞ் சிற்றிலி இவன்
அழிப்பதாக முயற்சிசெய்ய, அதனை அவர்கள் வேண்டாவென்ன, இவன்
வேணுமென்ன, இப்படியாக நடுவே ஒரு மஹாபாரதம் நடந்தது. பிறகு உணர்
ச்சி நேர்ந்து அதுதானும் பிரிவில் தலைக்கட்டி, நின்றவாற்றை ஆண்டாள் அருக
ரித்து அருளிச்செய்யும் திருமொழி இது. (ஒன்பதாம்பாட்டில், “உண்டா
பற்றி மெய்ப்பிணக்கிட்டக்கால்” என்றதனால், உணர்ச்சிகேர்ந்தபடி, தோற்றம்;
“கோழியழைப்பதன்முன்னம்” என்ற அடுத்த திருமொழியின் அடிப்படி,
நோக்கப்படுமிடத்து, பிரிவில் தலைக்கட்டினபடி, தோற்றமுபென்க.) .. (*)

பாடினாமைத்தென்ற நாடி. ஸூரனே * உன்னை
பாடினாமைத்தென்பதற்குல் * மக்குவாதைதவிருமே *
பாமல். பாதுகாலமெய் து. பட்டுனிநார்கடைபரித்தோம் *
நீமைசெய்யும்சிரீதரா எங்கள்சிற்றில்வந்துசிதைபேலே. (க)

பாடினாமைத்தென்ற நாடி. ஸூரனே * உன்னை
(செய்யுள்) பாடினாமைத்தென்ற நாடி. ஸூரனே *
பாடினாமைத்தென்பதற்குல் * மக்குவாதைதவிருமே *
பாமல். பாதுகாலமெய் து. பட்டுனிநார்கடைபரித்தோம் *
நீமைசெய்யும்சிரீதரா எங்கள்சிற்றில்வந்துசிதைபேலே. (க)

காமன் போத மனமதன் வருவகால
ருகாலம் என்று மென்று
பக்குனி நாள் பக்குனி மாதத்தில்
கடை (அவன் வரும்) வழியை
பாரித்தோம் கோடித்தோம்;
நீமைசெய்யும் தீம்புகோச் செய்கின்ற
சிரீதரா சரியப்பதியான கண்ண
பிரானே!
எங்கள்சிற்றில் நாக்ளரிழைக்கின்ற ம
ணற் கொட்டகங்களை
வந்து (நாக்ளர் விளையாடுமி
டத்தில்) வந்து
சிறையேல் நீ அழிக்கவேண்டா.

* * * — “நாராயணரானே!” என்றது-வதரியாச்சிரமத்தில் நரநாராயண
பேரண அபுதரித்தவாற்றைச் சுற்றியவாறுமாம். மாமிதன் மகன் = கணவன்;
மாமியாருடைய பிள்ளை தனக்குக் கணவனிறே. வடமொழியில், கணவனை
“ஆரியத்தா” என்ற சொல்லால் வழங்குமாறாக; ஆரியனென்று மாமனாரைச்
சொல்லிற்றுப், அவருடைய மகனென்று கணவனைச் சொல்லுகிறது. வாதை—
“வாடினா” என்ற வடசொல் விவரம். உலகில் வல்லார்க்குந் தீம்பு செய்கின்ற
புருடன் தனது மனைவியிடத்து வந்தால் பொறுக்கவொண்ணாத தீம்பு செய்வ
னென்பது ப்ரஸித்தமாதலால், அதனை உணர்ந்த இவர்கள், ‘ஏற்கனவே தீம்பு
னா லீ எமக்குக் கணவனாகவும் வாய்த்தால் எங்களால் துன்பம் அநுபவித்து
(புடிமோ’ என்கிறார்கள்.

இதுகேட்ட கண்ணிரான், ‘பெண்டாள்! நானே தீம்பு செய்யவன்? உங்
களை நான் கெஞ்சிலும் நினைப்பதுக்க, என் வரவை எதிர்பார்த்துச் சிற்றிலிழைக்
கிறீர்கள் நீங்குன்றோ?’ என்ன; அதுகேட்ட ஆய்ச்சிகள், ‘அப்பனே! நீ அங்
கெனம் நினைக்கவேண்டா, நாங்கள் உனக்காகச் சிற்றிலிழைக்கின்றோமல்லோம்;
செழ்வது பக்குனிமாத மாதலால் காமதேவன் வீதிலலம் வரக்கூடுமென்று
அவன் வரும்வீதியிற் சிற்றிலிழைத்து அலங்கரிக்கிறோமித்தனையொழிய உன்னைக்
குறித்து ஒன்றுஞ் செய்கின்றிலோம்’ என்ன; அதுகேட்ட கண்ணிரான் ‘நீங்
கள் சிற்றிலிழைப்பது அந்யார்த்தமாகில், அதனை நான் அழிப்பதும் அந்யார்த்
தாதான்’ என்று சொல்லிச் சிற்றிலி அழிக்கப்புக, ஆய்ச்சிகள் ‘அழிக்கவேண்டா’
வென்று விலக்குகின்றனர். சிரீதரன்—ஸ்ரீயார். சிறு + இல், சிற்றில். (க)

இன்றுமுற்றமுதுகுநோவ இருந்திழைத்தவிச்சிற்றிலை *
 நன்றுங்கண்ணுறநோக்கி நாங்கோளுமார்வத்தன்னைத்தணிகிடாய் *
 அன்றுபாலகனுகி ஆலிலைமேற்றயின்றவெம்மாதிடாய் *
 என்றுமுன்றனக்கெங்கள்மேல் இரக்கமொழாததெம்பாவமே.

(2)

இன்றுமுற்றம்	இன்றையதினம் முழு வதும்	பாலகன் ஆகி	சிகவடிவு கொண்டு
முதுகு நோவ	முதுகு நோம்படி	ஆல் இடே மேல்	ஆலந்தரிகின்மேல்
இருந்தி	உட்கார்ந்துகொண்டு	துயின்ற	கண்டளர்த்தருளின வனும்
இழைத்த	ஸ்ருஷ்டித்த	எம் ஆதியாய்	எமக்குத் தலைவனுமான கண்ணபிரானே!
இசுற்றிலை	இந்தக் சிற்றிலை	என்றும்	எக்காவத்திலும்
நன்றும்	நன்றாக	உன் தனக்கு	உனக்கு
கண் உற	(நீ) கண் பொருந்தும்	எங்கள் மேல்	எம்மிடத்திலு
நோக்கி	படி பார்த்து,	இரக்கம் எது	தயவு பிறவாமலிருப் தது
நாம் கொளும்	நாங்கள் கொண்டிருக்	எம் பாவமே	நாங்கள் பண்ணின பாவத்தின் பயனேயாம்.
ஆர்வம் தன்	கிற அபிரிவேசத்		
னை தணி	தைத் தணியச் செய்		
கிடாய்	கிடாய்;		
அன்று	மஹாப்ரளயம் வந்த காலத்தில்		

*** —கண்ணபிரானே! நீ ஸர்வாக்ஷியுத்ததைலால் எப்படிப்பட்ட அநிய காரியங்களையும் ஒரு ஸங்கல்பமாத் திரத்தினால் வருத்தமறப் படைக்கவல்லீ; நாக்ஷர * அறிவொன்றுமில்லாத ஆய்க்குலத்திற் பிறந்த அபலைகளாகையாலே இரக்க நிலை இழைக்கப்பட்ட பாடு * பண்ணியுரைக்குங்காற் பாரதமாம்; இப்படி வருத்தப்பட்டுச் செய்த இச்சிற்றிலை நீ நன்றாகக் கண்ணை ஒன்றவைத்துக் கண்டாயாகில் எங்களுடைய ஆசை ஒருவாறு தணியும் என்று ஆய்ச்சிகள் சொல்ல ரெப்தேயும், கண்ணபிரான் அதனைக் கேளாமல் சிற்றிலை அழிப்பதாக முயல், அது கண்ட ஆய்ச்சிகள், 'நாயகனே! பண்டு இப்பாரெல்லாம் நெடுங்கடலேயான காலத்தில் உலகத்தை யெல்லாம் வசிற்றிலை வைத்து நோக்கிப் பாலகனுப் ஆலிலையில் பள்ளிகொண்ட பரமகாருணிகனை நீ மிகவும் எரியரான எங்கள் திறத்தில் ஒரு நாளும் அருள்புரியாதொழிவது நாங்கள் பண்ணின பாவத்தின் பலனே நானொன்று உன் வெடும்புகின்றனர்.

“இன்றுமுற்ற முதுகு நோவ என்பதற்குக் கருத்து—எங்கள் முதுகைநோவு திரச்சுற்றுப் பிடிக்கலாகாதோ? என்பதாம்.

[நாம் கொளும் ஆர்வத்தன்னைத் தணி.] விஷயம் விதித்தால் ஆனா ரிவர்த்திக்குமாதலால், 'நாம் இழைக்குஞ் சிற்றிலைக் கண்ணபிரான் ஈடாகுகி லேனும்' என்று ஆசைப்பட்டு இவர்களுடைய கருத்து, சிற்றிலில் அது நடைப ஈடாகும் விழுந்தால் இவர்களுடைய ஆசை தீருமென்க. கொளும்—'கொள் ளும்' என்பதன் விசாரம்.

“நாங்களு மார்வத்தன்னை” என்றபாடமும் விவரிக்கொளத்திற்கு ஒக்கும் அப்பாடத்தில், நாங்களும் என்பது, நோக்கி என்ற வினையெச்சத்தில் இப்பாடம்

அப்பன் கருத்தும்; காங்குள் இச்சிற்றிலை இழைக்கும்போது இதனைத் தனித்தனி
புறவாய்க்கக் கண்டு பாதுகாலை பொழிய: ஒரு அபயவியாகக் காணப்பெற்ற
பேரம். அதனால் அங்கத்தலைவர ஆசை தீரவில்லை; அப்படியிருக்க இதனை நீ
குறிப்பாய்க்கக் கண்டதும், இப்போது முறைப்பார்; இது ஒரு அபயவியான
பின்னர் இதனைத் தாங்குள் என்றும் கண்டு மகிழ்ந்து ஆசை தீரும்படி. "செய்ய
பேரம் விவரம். இப்போட்டித் தாட்டிலும் "காங் கொளும்" என்ற
பேரம். கொளும்பு கவிதையுள், சிறப்பென்பது கற்றுணர்ந்த பெரியோர்களின்
பேரம். கிடாப்—முன்னிலை அசைசசொல். பாலகன்-வாங்குள். அன்றி,
பாலகன் பெயர். அனைவரைப் பார்த்துந் தலவன் என்று முறைக்கலாம்.

எம்பாவணை — “பூத வகைகூட சூதிரிதூரவீத” என்று பரதாழ்வான்
 எ. ந. இராமானுஜன் ..... (உ)

நீங்கள் குறைகோவரீ ! மதுரைகோள்விடுத்தாய் * உன்னைக்
கல் மோவறுமோங்களைக், கடைக்கண்களாலிட்டுவாதயேல் *
வண்டல்நுண்மணல்தேள்ளி யாம்புனைக்கைகளாற்சிரமப்பட்டோம் *
தெண்ணிரைக்கடற்பள்ளியாய் எங்கள்சிறிற்வந்துதிதையேலே, (நு)

குண்டு	} நிகக் ஆழத்தை யுடைத் தான	கடைத் தண்க	} கடைத் தண்களால் பார்த்து
நீர்		கடலிலே	
உறை	சாய்த்தருள்பவனும்	யாம்	நாங்கள்
கோள் அரீ!	} நிகக்கையுடைய சிங்கம் போன்றவனும்,	வண்டல்	வண்டலிலுள்ள
மதம் யானே		மதம் நிகக் கஜேந்திர	நண் மணல்
கோள் விடுத்	} ராழ்வானுக்கு முத் லையால் நேர்ந்தது	வளைகை	} வளையல்கள் அணிந்த கைகளினால்
தாய்		ன்பத்தைத் தொலை	
	} த்தருளினவனுமான கண்ணபிரானே!	சிரமப்பட்ட	} மிகவும் கஷ்டப்பட்ட டோம்
உண்ண		தெண் திரை	
கண்டு	} (அடியார் தயரைத் தீர் க்கவல்ல) உண்ண	கடல்	} திருப்பாற்கடலை படுக்கையாகவுடையவ
மால் உறுவோ		பள்ளியாய்	
ங்களை	ஆசைப்படுகின்ற எங் களை	வந்து சிதைவேய்—	

* * * — [குணசீகர்.] ப்ராயசகாலத்தில் உலகமெல்லாம் ஜலமயமாய் ஏகார்
னாவமான நிலைமை; “பனிப்பரவைத் திரைததும்பப் பாரெல்லாம் நெடுங்கடலே
யானகாலம்” என்று காண்க. ஸ்ருஷ்டிக்கு உறுப்பாக எம்பெருமான் அந்த
ஏகார்வைத்தில் சாபந்தருளினமை அழிக. [“கடைக் கண்களாலிட்டே வாதி
டேல்.”] முழுநோக்குப் பெறவேணுமென்று ஆசைப்பட்டிருக்குமவர்கட்குக்
கடாக்ஷிஷ்டணம் [-கடைக்கண் பார்வை,] ஹிம்ஸகமீரே, அணையவேணு
மென்று விரும்பப்பட்ட வயத்தினை தூரத்தில் நின்று காண்கைக்கு மேற்பட்ட
ஹிம்ஸை இல்லாதாப் போலே.

* * * — ரோனே! நீ வங்கன். திறத்தில் 'அடியேன், குடியேன்' என்றாற்போலே
 உன் அருகிலுள்ள பொருள்களும் சரளக்குழைச்சல்களும் எங்களை மிகவும்
 மருகிலாநனவே; இதற்கெல்லாம் அடி உன் திருமுகமண்டலமிறே; இப்படிப்
 பட்ட மயக்கத்தை உண்டுபண்ணுகைக்கு உன் முகம் அம்மான் பொடியோ?
 உன் முகம் முன்னடிகளால், மாமந்திரம் - நாயாஜெனும், மந்தா முறை உணர்ந்
 தாய் மயப் பொடியை மந்திரித்து ஒருவன்மேல் தூவினால் அப்பொடி அவனை
 மயக்கிவிடவேபோல, கண்ணபிரானது திருமுகம் இவர்களை மயக்கிவிட்ட
 தென்று. .... (ச)

வேள்கை நண்ணணற்கொண்டு சிற்றில்விசித்திரப்பட * வீதிவாய்த்
 தெள்ளிநாங்குளிழைத்தகோலம் அறித்திடாகிலும் உன்றன்மேல் *
 உளராமோடியருகலல்லால் உரோடமொன்றுமில்லாங்கண்டாய் *
 கள்ளமாதவாகேசவா உன்முகத்தனகண்களல்லவே. (ரு)

கள்ளம்	கபடச்செய்கைகளை	கோலம்	கோலத்தை
மாமா	யுடைய	அறித்தி	நீ அறித்தாயாகிலும்,
கேசவா	கண்ணபிரானே!	ஆகிலும்	(அதற்காக)
	கேசவனே!	உள்ளம்	(எவகளுடைய) கொஞ்சானது
	நாக்கள் —;	ஒடி	உடைந்து
உள்ளே உண்	வெளுத்துத் திறுத்த	உருகல்	அல்லால் உருகுமத்தனை யொழிய
மணல்	மணல்களைக் கொண்டு	உன் தன்மேல்	உன்மேலே
வீதிவாய்த்	தெருவிலே	உரோடமொன்று	தூளியும் கோபமுடை
வீதிவாய்த்	(அனைவரும் கண்டு)	தும் இலோம்	யோமல்லோம்;
உள்ளே	ஆசசரியப்படுமடிக்	உன் முகத்தன	உன் முகத்திலுள்ளவை
கைகளை	தெரிந்து கட்டின	கண்கள் அல்லவே	கண்களன்றோ!
சிற்றில்	சிற்றிலாகிற		

* * * — மன்மதன் துஷ்டசீலதேவதை யாகையாலே அவனுக்கு இறையும்
 உருக கோலவொண்ணாதென்று அவன் வரும் வீதியைப் பாங்காக அலங்
 கரித்துப் பொருட்டி நிலாப்போல் வெளுத்த மணல்களைக் கொணர்ந்து, அவற்றை
 உருகக் கற்றளின் கலப்பில்லாபல் புடைத்து நாங்குளிழைத்த இக்கோலத்தை
 அறித்தபோதிலும், ஸர்வஸ்மாத்தபரணாவன் இப்படியெல்லாம் செய்யப்
 பொறுவதே! அதென்ன நெளசெய்யம்! என்று கொஞ்ச உருகி நீசாய்ப் பேசுமித்
 தனையொழிய, ரோஷமென்று பேர்படும்படி ஒரு விகாரம் பெற்றோ மாகோம்;
 அநிலும், உன்முகத்திலுள்ளவை மெம்பே கண்களாகில் நீ இச்சிற்றிலைச் சிதைக்க
 னாய், மாமந்திரம்; இச்சிற்றிலை அன்புடன் நோக்குகையன்றோ கண்படைத்த
 தருவாயிரயோஜனம் என்கிறார்கள்.

“வீதிவாய்த்” — வாய் — ஏழனுருடி. அறித்தி - முன்னிலை யொருமை வினை
 முற்று. “உருகிலல்லால்” என்றும் ஒதுவர். உரோடம் - ரொஷம். (ரு)

முற்றிலாதியிள்கைகளோம் முலைபோந்திலாதோமை * நாடொறும்
 சிற்றில்மேலிட்டேகொண்டு நீசிழிதண்ணேண்ணெனநாமது
 கற்றிலோம் * கடலையடைத்தாக்கர்குலங்களை முற்றவுஞ்
 சேற்று * இலங்கைடைப்பூசலாக்கிடசேவகா எம்மைவாதியேல். (கூ)

கடலை அடைத்து ஸேதுபந்தம்பண்ணி
 அரக்கர் குலங் } ராஜஸருடைய குலங்
 களை முற்றவும் } களை முழுதும்
 செற்று களைந்தொழித்து
 இலங்கையை லங்கையை
 பூசல் ஆக்கிய அமர்க்களப்படுத்தின
 சேவகா வீரப்பாடு உடையவனே!
 முற்றிலாத } முற்றாத இளம் பிள்ளை
 பிள்ளைகளோம் } களாய்
 முலை போந்தி } முலையும் கிளரப்பெருத
 லாதோமை } வெங்களை

நான் தொறும் } நான்தொறும்
 சிற்றில் மேல் } சிற்றில் விஷயமாக ஒரு
 இட்டுக் } வியாஜத்தை வைந்
 கொண்டு } துக்கொண்டு
 சிறிது } சீ செய்யுள் செய்திகள்
 உண்டு } சில உள;
 அது திண்ண } அவற்றை நாங்கள் அற
 னாம் மற்றி } கிதாக அப்டலையுந்
 லோம் } தோமல்லோம்;
 எம்மை வாதி } எங்களை (நீ) துன்பப்
 பேல் } படுத்தவேண்டா.

*** — ‘கண்ணபிரான் இன்னது செய்தான்’ என்று பிறர்க்குச் சொல்லமுடியாதபடி அவன் சில குறுப்புக்களைச் செய்ய, அது கண்ட ஆப்ச்சிகள், ‘அப்பா! நெஞ்சில் நினைத்தபடி சில செய்யுமவ்வளவேபோ வேண்டுமது? எங்கள் பருவத்தைச் சிறிது ஆராயவேண்டாவோ? (“முலையோ முழுமுற்றும் போந்தில” என்றபடி) *கொங்கை இன்னும் குவிந்தெழுந்திலாத எங்கள் திறத்து நீ செய்யும் குறுப்புக்களுக்கு நாங்கள் கருத்து அறியும்படி குறுகுலவாஸம் பண்ணி ஒன்றுங் கூற்றிலோம்; நீயோ ஒரு பெண்பெண்டாட்டிக்காக வானரப்படை திரட்டிக் கடலில் அணைகட்டி அரக்கர் குலங்களை வேரற வொழித்த மஹாவீரனுமிரா சீனராய்; அபலைகளான நாங்கள் உன்னுடைய பலத்திற்கு சநிகொடுக்கவந்தோம் லோம்; ஆகையால், பிரானே! எம்மை நீ நலியாதே சடக்கப்போகவேண்டுமென்கிறார்கள்.

வாதியேல்—வாயியேல்.

.... (1)

பேதன்கறிவார்களோடு இவைபேசினால்பெரிதின்சுவை *
 யாதுமொன்றறியாதபிள்ளைகளோமை நீநலிந்தென்பயன் *
 ஓதமாகடல்வண்ணு உன்மணவாட்டிமாரோடுகுழறும் *
 சேதுபந்தந்திருத்தினாய் எங்கள் சிற்றில்வந்துசிறையேலே.

(எ)

பேதம் (உன் பேச்சின்) வாகியை
 நன்கு அறிவார் } நன்றாக அறிய வல்லவ
 களோடு } ரோடு
 இவை இப்பேச்சுக்களை
 பேசினால் பேசினால்
 பெரிது இன் } மிகவும் போக்யமாயிரு
 சுவை } க்கும்;
 யாது ஒன்றும் } எவ்வளவான பாவத்
 அறியாத } தையு மறியமாட்டாத
 பிள்ளைகளோ } சிறுப் பெண்களான
 மை } எங்களை

நீ நலிந்து என் } நீ வருத்தமுற்றதுவத
 பயன் } னால் என்ன பயன்?
 ஓதம் } நிராக் கிளப்பதையுடைய
 மா கடல் } பெரிய கடலையொத்த
 வண்ண } திருநிறத்தையுடைய
 சேது பந்தம் } கண்ணபிரானே!
 திருத்தினாய் } திருவணை கட்டின
 வனே!
 உன் மணவாட் } உன்னுடைய பத்தினி
 டிமாரோடு } களின்மேல் ஆணை;
 குழறும் } எங்கள் சிற்றில் வந்து சிறையேல் —

... — பண்ணை, பண் ஆய்ந் நெல் நோக்கி. குறும்பாகச் சில வார்த்தைகளைச் சொல்லி, சிற்றிலிழிந்த கலைய, அங்கண்ட அவர்கள், ‘அப்பா! வார்த்தைகள் எல்லாம் பண்ணை அறிவாய் கலையா! இதில் இக்குறும்பு வார்த்தைகளைச் சொன்னால், சிற்றிலிழிந்த கலைய, அங்கண்ட அவர்கள், மேன்மேல் வார்த்தைகள் சொல்லிப் பறமாமாய்ப் செல்லும்; கபடமற்ற வார்த்தைகளின் கருத்தைடிமறிய மாட்டாத உங்கன் திறத்தில் அப்போர்க்களைப் பேசி நலிவதனால் உனக்கு என்ன பயன்?’ என்று சொல்லிச் செய்தேயும் அவன் தவிராமல் மேன்மேலுஞ் சிற்றிலிழிந்த கலைய, ‘உன் பெண்டாட்டிகளின்மேலானே, எம்மை நீ நலியலாகாது’ என்கிறார்கள்.

(“யாதமொன்றிதாத” இதுபாதி.) ‘தண்ணீர்’ என்றால் தண்ணீரே சொந்தமென்பது பாலைகவாழ்நுக்கிற எங்களை நெருக்கினால் உனக்கு என்ன பல (பயன்?) என்ற பெரியவார்த்தையின்னை வியாக்கியானத்தின் விடையாகாங்க. ‘உன்னைப் பெண்ணை’ என்றால், ‘நலியி பெய்ய வா’ என்று வியாக்கியுள்ளேன்று மனப்பாடு அழிவின் பயன்போலும்.

‘உன் மணவாட்டிடோடு’ என்று ஒருமைபாகச் சொல்லாமல், “மணவாட்டிடோடு” என்று பன்மையாகக் கூறியது — மருமத்திற்படப் பேசும் போதாய்; ஏகதாரவாதனு யிருக்கிறவனை நோக்கி, ‘எங்களை யொழிய உனக்கு உதனை பேருண்டு’ என்கை மர்மஸ்பர்கியிறே.

சேதுடந்தம் — வெட்கு-வெட்கு. .... (எ)

வட்டவாய்ச்சிறுதாதையோடு சிறுகளகும்மணலங்கொண்டு *
இட்டமாலினாயோவோங்களைச் சிற்றிலிழித்தேன்பயன்? *
தோட்டுதைத்தநலிவேல்கண்டாய் சுடர்ச்சக்கரங்கையிலேந்தினாய் *
கட்டியங்கைத்தாலின்னாமை அறிதியேகடல்வண்ணனே. (அ)

சுடர் சக்கரம்	} ஒளிபொருந்திய ஸுத ர்சநாழ்வானை	சிற்றில்	சிற்றிலை
கையில் ஏகதி		} திருக்கையில் தரித்தி ரானின் தள்ள கண்ண ையி	கட்டித்து
	கடல்வண்ணனே!—;		
வட்டம் வாய்	} வட்டவடிவமான வ ையுடைய	தொட்டி	கையால் தொட்டும்
சிறு தூதையோடு		உதைத்து	காலால் உதைத்தும்
சிறு களகும்	} வறிய முகசிலையும் மணலும்	நலியேல்	} ஹிம்வியாதொழி கண்டாய்
கொண்டு		கைத்தால்	
இட்டமாலினாயோடு	} இவ்வுடப்படி வினையோடுகிற எங்களு ங்களை	கட்டியும்	கருப்புக்கட்டியும்
		இன்னாமை	ருசியாது என்பதை
		அறிதியே	அறிவாயன்றோ?

* * * — சிற்றிலிழைப்பதற்குச் சிலு பாணியுமமுர்சிலும மணலும் உபகரணங்க
 ளென்க. இவற்றைக் கொண்டு வினையாடுகிற வெங்களுடைய சிற்றிலைச் சிதைப்ப
 தனால் உனக்கு என்ன பயன்? என்றதைக் கேட்ட கண்ணபிரான், ‘ஆய்ச்சிகாவ!
 இச்சிற்றிலை நான் காலாலும் கையாலும் உதைத்துச் சிதைப்பதினால் எனக்கு
 ஒரு பயனுமில்லை பென்பதுமெய்யே; உங்களைத் திண்டிடுதன்றோ. எனக்குப் பிர
 யோஜனம்’ என்று அவர்களைத் திண்ட; அது கண்டு ஆய்ச்சிகள், ‘ஹரி, ஹரி!’
 எத்தனை தூரஸ்தீரிகளோடு கலந்துவந்தாயோ தெரியாது, எங்கள்மேல் திண்டாதே
 கடக்க நில’ என்ன; அதுகேட்ட கண்ணன் ‘நான் ஸர்வேசுவரனல்லேனோ?’
 என்னுடைய ஸ்பர்சம் உங்களுக்கு நலிவாய் விட்டதோ? நான் சர்வரென்ப
 தில் உங்களுக்கு ஸம்சயமுண்டாகில் என் திவ்யாயுதத்தைப் பாருங்கள்” என்று
 திருக்கையிற் சக்கரத் தோற்ற நின்றான்; அதுகண்ட ஆய்ச்சிகள் ‘நீ மெய்யே சர்
 வரான்கிடாய்; இப்போது எங்கள் நெஞ்சு உன்மேல் வெறுப்புண்டிருப்பதால்
 உன்மீது எமக்கு போக்பதை தோற்றவில்லை; நாக்கு சுசத்துப்போனால் சரப்படு
 சாலும் இனிதாகாதென்னுமிடம் உனக்குத் தெரியுமன்றோ? என்கிறார்கள்.

“கடல்வண்ணனே” என விளித்தற்குக் கருத்து:—கண்ணிடு மதார்கு
 மேற்படச் செய்யலாவதில்லை, ஒருகையள்ளி முகத்தைக் கழுவுதல் குடிததல்
 செய்யவொண்ணாதே கடலில் நீர்; அப்படியே யன்றோ நீயும் என்னை.

[வட்டவாய்.] வட்டம்—வூதம் என்ற வடசொல் விகாரம், இட்டம்
 ஐஷ்டம், கட்டி—ஐக்ஷுவணம். அறிதி—முன்னிலை பொருமை வினைமுற்று, (அ)

முற்றத்தாபேகுந்து நின்முகங்காட்டிப்புன்முறுவல்செய்து *

சிற்றிலோடெங்கள்சிந்தையும் சிதைக்கக்கடவைபோகோலிந்தா ? *

முற்றமண்ணிடந்தாலி விண்ணுறநீண்டளந்துகொண்டாய் * எம்மைப்

பற்றிமெப்பிணக்கிட்டக்கால் இந்தப்பக்கம்நின்றவரென்சொல்லார் (அ)

கோலிந்தா கண்ணபிரானே !

முற்ற மண் } (ஒரு திருவடியினால்) பு
 இடம் தாலி } மண்டலம் முழுவைத
 யும் தாலி யளந்து
 விண் உற நீண்டு பரமபதத்தளவு ஓடகி

அளந்து கொ } (மற்றொரு திருவடி
 ண்டாய் } யினால் மேலுலகங்
 களை) அளந்துகொ
 ண்டவனே !

முற்றத்தாடு } (நாங்கள் ஏகாதமாக
 வினையாடுகிற) முற்றத்
 [திவே

புகுந்து நுழைந்து

நின் முகம் } உனது திருமுகத்தை
 காட்டி } (எங்களுக்குக்) காண்
 [பித்து

புன் முறுவல் } புன் சிரிப்புச் சிந்த
 செய்து } புன் சிரிப்புச் சிந்த

சிற்றிலோடு } எங்கள் சிற்றிலையும்
 எங்கள் சித் } நெஞ்சையும்
 தையும் }

சிதைக்க கட } அழிக்கக் கடவோடோ ?
 வைவோ }

(அட்வனவோடும் சில்லாமல்)

எம்மைப்பற்றி எவர்களோடே

மெய் பிணக் } கலவியும் பரமருத்த
 கு இட்டக்கால் } மாறல்

இந்த பக்கம் } அருகில் சிற்பவர்கள்
 நின்றவர் }

என் சொல்லார் என்ன சொல்லமாய்
 [டாகன]

கண்ணபிரானுடைய கண்டட்டத்திலே நின்றால் அவன் பொறுக்கொணாத தீயாரகை! கொடுக்கின்றனென்றஞ்சி அவனுக்குத் தெரியாதபடி ஒருவரொருவ பாக்ப்பாக ஒரு முற்றத்திற் புற்கும் சுதையகை அடைத்துக் கணையங்களையும் போட்டு இவனுக்குப் புறவழியில்லாதபடி பண்ணி விளையாடா நின்றார்கள் அப்பசிகள்; அம்முற்றத்திலே தங்கள் திரளினட்டுவே கண்ணபிரான் வந்து நிற்கக் கண்டார்கள்; ‘நாம் இவனுக்குத் தெரியாமல் வந்தோமென்று நினைத் திரளினோமும்; அழகிதாயிருந்தது; இவன் நமக்கும் முற்பட்டுவந்து நின்றான்; என்னொய்கோமாளோ! இவன்கையிலே அசுப்பட்டோமே! இனி இவனுக்குத் தென்பட்டோமாகாமல் கழியும்விரகு ஏதோ!’ என்று சிந்தித்து ஒருபோக்குக் காணாள் வெள்கிக் கனிந்தலைவிட்டு நின்றார்கள்.

[நின்றுகங்காட்டி] இவன் தனித்தனியே ஒவ்வொரு ஆய்ச்சியிடத்துஞ் சென்று, ‘நங்காட்! எங்கனே இங்குவந்தாய்? கால்கள் நோகின்றனவோ? காண்பீடும் கலந்துவாய் பெற்றிலோமே!’ என்றற்போலே சிலவற்றைச் சொல்லி முகத்தை விளங்கக்காட்டினனென்க. அங்ஙனஞ் சொல்லிக்கேட்ட ஆப்பசிகள் ‘எமது எண்ணம் வீணாபொழிந்ததே!’ என்று தங்கள் தோல்வியை நினைத்து லக்ஷிக்க, இவன் அண்முடிவெய்தான்.

; நாம் இவனுக்குத்தோற்று வெட்கமடைகின்றமையை இவன் அறியலா நாத; அநயபரதையைக் காட்டுவோம்’ என்று அங்கேயிருந்து சிற்றிலிழைக் கவாய்கார்கள். அதுகண்ட கண்ணபிரான் ‘இங்கே நம கண்டவட்டத்திலே நோயை அப்பபரதையதென்!’ என்று சிவிகென்று, நினைக்கைக்கு நெஞ்சம் உடையே விவாதிப்பதைத் தவிர்த்துப் பதாபடியாகச் சிலவற்றைச் செய்தான்; | சிற்றிலோடு இதுபாதி. ” என்றபரதையெய்க்கையன்றே தொழில்; பெண்களை மெய்யாக்கினோ? ” என்று தங்கள் ‘கோலிந்தா!’ என்ற விளியில்நோக்கு.

‘இனிக் கேட்கவேண்டிய பழிபொன் றுமில்லை; எல்லாங் கேட்டாயிற்று; ஆறா ஆறிகே’ என்று பெண்களின் பரிபட்டங்களைக்கிழித்து, அவர்கள் மடர் கொண்டு தாப்மாமுண்டி நிற்கவொண்ணாதபடி பண்ணினான்; “எம் மெய்யாற்றி மெய்ப்பிணகருடககால் இத்தப்பக்கம் நின்றவர் என் சொல்லார்” என்கிறார்கள்.

‘என்னோடே அணைகை உட்கருளுக்கு அஸஹ்யமாயிருந்ததோ? யோகிகளும் நம் உடம்புடனே அணையவன்றே ஆசைப்படுவது’ என்று கண்ணபிரான்கூற, ‘என்னோடு ஸம்சலேஷிக்கை எங்களுக்கு மிகவும் அழகிதே; ஆனாலும் அருகி யுள்ளார்க்கு அஞ்சவேண்டுமே’ என்கிறார்கள். “இத்தால் ஸம்சலேஷம் பரவ் பதாபாபடி சொல்லுகிறது” என்பர் பெரியவாசகரானபிள்ளை.

ஆழ்வார்கள் ஆண்களாடுந் தவத்துப் பெண்ணுடை உடுத்து “மின் னிடையடவார்” முதலிய திருவாய்மொழிகளில், “என்னுடைய பந்துங்கழலும் நம் நயோகுரவரி!” “ஒருநாள் தடிபிணக்கே” என்றற்போலச் சொல்லும்

பாசுரங்கள் போலன்றியே, பெண்ணினை தனக்கே அதுக்குடையே ஒரு பெண்ணை
பிறந்து வார்த்தை சொல்லும் விறுபாடு என்னே' என்று கம்பிள்ளை சாதிப்பது
உருகுமவராம். .... (30)

சீதைவாடமுதமுண்டாய் எங்கள் சிற்றில் சீதை தேடேலென்று *
வீதிவாடவிளையாமே ஆயர் சிறுசியர் மழலைச் சொல்லை *
வேதவாய்த்தொழிலார்கள் வாழ் வில்லிபுத்தூர் மன்னவிட்டு சித்தன்றன் *
கோதைவாய்த்தமிழ் வல்லவர் குறைவின்றி வைகுந்தஞ்சேர்வரே. (31)

சீதை	பிராட்டியிலுடைய	தொழிலார்	வைகுந்தஞ்சேர்வரில்
வாய் அமுதம்	அதராமருதத்தை	கள்	களைச் செய்பவருமான
உண்டாய்	பருகினவனே!		[பரமமகாநாதன்]
எங்கள் சிற்	நாங்கள் இதைக்குஞ்	வாழ்	வாழ்விடமான
றில் சீதை	சிற்றிலை சீ அழிக்கா	வில்லிபுத்தூர்	பூவிலில்லிபுத்தூருக்கு
யேல் என்று	தொழியவேணும்	மன்	தலைவரான
வீதிவாய்	வீதியிலே	விட்டு சித்தன்	பெரிபாழ்வாருடைய
விளையாமே	விளையாடாவின்றி	தன்	திருமகளான
ஆயர் சிறுசியர்	இடைப் பெண்களு	கோதை	ஆண்டாளுடைய
	டைய	வாய்	வாக்கில் சின்று அருந்தி
மழலைச்	இளம் பருவத்துக்குரிய	தமிழ்	தமிழ்ப்பாசுரஞ் சொ
சொல்லை	மெல்லிய சொல்லை,	வல்லவர்	தூதவல்லவர்கள்
	உட்கொண்டு	குறை	இன்றி குறைவில்லாமல்
வேதம் வாய்	வேதத்தை உச்சரிக்க	வைகுந்தம்	பரமபதஞ்சேர்பெரு
	கின்ற வாயையுடைய	சேர்வார்	வர்.
	[வர்களும		

* * * — இத்திருமொழியை ஒதவல்லவர் பெரும் பேற்றை நுகர
பாசுரம் இது; “சீதைவாடமுதமுண்டாய்” என்ற விஷயம், “ஆயர்
சிறுசியர் மழலைச் சொல்லை” என்பதும் நோக்கப்படவேண்டும். பாசுரஞ் சொ
பின்வனோடே மனாறுபவம் பண்ணுவமன், எல்லா நிறத்தினரின்
மறைக்கவேண்டுமவற்றை மறைக்கவறியாமல் கோற்றிப்படி விளையாடுகிற
வம் நிரம்பாத பெண்களுடன் பேராடுகை விருப்பமென்று மனத்திடாமல்
பேரதஞ்மென்கை சீதை-வீதா. அமுதம்-கஜீகம். மழலைச்சொல்-சொல்லாத
னம் சொட்டும்படியான பேச்சு. .... (31)

அடிவரவு:—நாமம் இன்று குண்டு பெய் பெய்தோ முற்றில் போய்
முற்றச் சீதை கோழி.

இரண்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று

ஆண்டாள் திருவாழகனே என்ன

ஜீயர் திருவாழகனே என்ன

கண்ணிரான் * இருளன்ன மாமேனிபனாகையாலே அவர்கள் சிவநிலைப்பற்
றிக்கொண்டுபோய் அவர்களுக்கு முன்னமே பொய்கைக்கரைபோய்ச் சேர
தான். இவர்கள் அவன் வந்தமை அறிந்திலர். இடைப்பெண்க ளாகையாலே
பரியட்டங்களையும் ஆபரணங்களையுமெல்லாம் களைத்து கரையில் வைத்துவிட்டு
நீரிலே அவகாஹித்தார்கள். அவ்வளவிலே கண்ணிரான் இவற்றையெல்லாம்
வாரியெடுத்துக்கொண்டு மிகவிரைந்து குருந்தின் மேலேறி மறைய நின்றான்.

பிறகு ஆய்ச்சிகள் கரையேறிக் கண்டவளவில் அவை காணாமையாலே
'இஃது இருந்தபடியென்!' என்று துணுக்கென் ற, 'நம்முடன் கூடவந்தார்
பிறர் ஆகுமில்லையே!, இவற்றை ஆகாயங்கொண்டதோ? திரைகள் கொண்
டனவோ? இக்குளங்கொண்டதோ? கிருஷ்ணன் கொண்டானோ? என்று
இங்ஙனேகலங்கிப் பலவகைகளாகச் சங்கித்து, எங்கும் 'பருகுபருகு' என்று
பார்த்துக்கொண்டு வாராநிற்க, கண்ணிரானைக் குருந்தமரத்திற் கண்டார்கள்.

கண்டபின்பு, 'இவன் நம்மடிபிடித்துவந்தான், நாமும் இவனை மடி
பிடித்து வாங்கினோமாகவேணும்' என்றெண்ணி, இவனை இரப்பார், ஏத்துவார்,
வாழ்த்துவார், தாழ்த்துவார், சிறுவாராய்; 'இவனை இப்படி நிமிடிசெய்யப்படி
பெற்றுவிட்ட தாயுமொருத்தியே!' என்று அவனை வெறுப்பாருமாய், தங்க
ளாற்றாமையை அறிவிக்க, அவனும் பரியட்டங்கள் கொடுத்துப் புணர்ந்தானாக்
தலைக்கட்டுகிறது—இத்திருமொழி.

[ஒருவனுக்கு ஒருகால் ஸம்நாரத்தில் மிகவருத்தத்தோற்றி ஒன்றுஞ் சொப்ப
மாட்டாமல் மோஹம் பிறக்குமானில், இத்திருமொழிக்குப் பெரியவார்தான்
பிள்ளை இட்டருளின அவதாரிகையை ஸேவித்தால் எகலதாபங்களும் நீங்கி
நற்றெளிவு பிறக்குமென்பது அதுபவவரித்தம்.]

கோழியழைப்பதன்முன்னங் குடைந்துநீராவோன்போந்தோம் *
ஆழியன்செல்வனெழுந்தான் அரவணைமேற்பள்ளிகொண்டாட் *
ஏழைழையாற்றவும்பட்டோம் இனியென்மட்டொட்கைக்குவாரோம் *
தோழியும்நாணுந்தோழுதோம் துகிலைப்பணித்தருளாபே.

(க)

அரவு அணை	} இரு வ ன ர் தாழ்வாளு	} (ஸ்ரீ ம த் தா ரா யணன்	
மேல்			கிற பகைக்கையின்
பள்ளி	} திருக்கண் வளர்த்தரு	} வ ர ஸ ம் பண்ணப்	
கொண்டாய்			ளுமவனே!
குடைந்து	} (குளத்தில்) அவகாஹி	} செ ல் வ த் தையுடைய	
நீர் ஆவொன்			ந்தி
கோழி	நீராடுவதற்காக	ஆழியன்	ஸ-இர்பன்
அழைப்பதன்	} கோழி கூவுதற்கு முன்	எழுந்தான்	உதித்தான்;
முன்னம்		னம்	ஆற்றம்
போந்தோம்	} (இவ்விடம்) வந்தோம்;	ஏழமை	நிகலும் இனிமையுப
		} (இப்போதோ வென்	பட்டோர்
		இனி	இனிமேல்
	[முல்,)	என்றும்	என்றைக்கும்

பொருள்கரு	குளத்திற்கு	துகிலை	} (எங்களுடைய) சேலைகளே
பட்டினம்	நாங்கள் மரும திண்டை;		
பொழியும்	} தோழியும் நாணுமாக (உண்ண) லேவியா	பணித் தருளாய்	} தந்தருளவேணும்.
நாணும்			
வொழுதோம்	நன்றோம்;		

* * * — பட்டினம் பிரான் இரனின் முற்றத்தெல்லாம் பெண்களோடே புணர்ந்து விடும் நெருப்பில் உறங்குவதுதவால், ஸூர்யோதயமாவும் அவன் கண் விழியான் என்று நினைத்து இவ்வாய்ச்சிகள் கோழிகுவதற்கு முன்னமே உறத்தில் நீராடி நீர்வதாக வந்தார்கள்; இவர்கள் நினைத்தது ஒன்றாய், முடிந்தது நெருப்பில் தலைக்கட்டிற்று. இவர்களுக்குத் தெரியாமல் கண்ணன் அங்கு உறவொழுகுவதால் அவனானே தாங்கள் மிகவும் ஏழைமைப்பட்டு ஸூர்யோதயமாகிய தாங்கள் வந்தகாரியம் தலைக்கட்டப் பெறுமையைக்கண்டு வருந்தி வருந்தினான். ‘அப்பா! இன்று நாங்கள் குளத்திற்குவந்து பட்டினம் போகும்; இனி ஏழெழிறவிக்கும் இக்குளத்தின்முகத்திலும் நாங்கள் விழிப்பதில்லை’ என்கிறார்கள்.

இவர்களுள் ‘குடைந்து நீராடுவான் போந்தோம்’ என்றவாரே, தமிழர் வகிப்பைச் சுண்பாடலாகச் சொல்லும் முறைமையை உணர்ந்த கண்ணபிரான் ‘பட்டினம் தெஞ்சில் ஒன்றை நினைத்த ‘அங்கனே நீராடுகைக்குத் தடை என்?’ என்று அவனாகருத்தை அறிந்த ஆய்ச்சிகள், ‘பிரானே! அந்த ஆசைக்கு நெருப்பில் பாழுஞ்சூரியன்வந்து தோன்றினிட்டனனே!’ என்றனரென்க. செவ்வன் என்றதை விபரீதலகுகூண்பாகக் கொள்வது பொருந்தும். எனவே, “நெருப்பிழிபன்” என்றது — பாழுஞ்சூரியன் என்றபடி. சுண்பாடலுக்கு விபரீதமாகிய தோன்றினபடியால் வசவுக்கு உடலாமத்தனையிறே.

[ஏழைமை ஆற்றவும் பட்டோம்] நீ நெடுநாள் எங்கள் கையிலப்பட்டதெல்லாம் ஒருகூணத்தில் நாங்கள் உன்னைமேலே பட்டோமென்கிறார்கள். இங்ஙனே இவர்கள் பரிதாபந்தோற்றச் சொல்லச்செய்தேயும், அவன் ‘இன்று நீங்கள் என்னை வஞ்சித்துவந்த குற்றந்தீர ஒரு அஞ்ஜலிபண்ணுங்கள்’ என்றான்; ஒரு வகையிலே கொழுதார்கள். ‘ஏகஜலஸ்தப்ரணமம் மஹாபசாரகோடியில் கணக்கிடப்பட்டுள்ளது; இரண்டுகையாலும் தொழுவின்’ என்றான். இவர்கள் தாம் அகிலவித்திறப்பதனால் அங்கன் செய்யமாட்டாதே இருவரிருவராய்ச் சேர்ந்து தொழுநாராகும்—“தோழியும்நானும் தொழுதோம்” என்கிறார்கள். .... (க)

இதுவேண்டுகுந்ததிங்கந்தோ இப்பொட்கைக்கேவ்வாறுவந்தாய் *

மதுவின்னுழாபமுடிமாலே மாடனேமேங்களமுதே *

விதியின்மைமாலதுமாட்டோம் வித்தகப்பிள்ளாய்விரையேல் *

குதிகொண்டரவினடித்தாய் குருந்திடைக்கூறைபணியாட்.

(உ)

எல்லேய்தேன்னவிளமை பெம்மனைமார் காணிலோட்டார் *
 (பெம்மனைமார் காணிலோட்டார்) *
 எல்லேய்தேன்னவிளமை பெம்மனைமார் காணிலோட்டார் *
 (பெம்மனைமார் காணிலோட்டார்) *
 எல்லேய்தேன்னவிளமை பெம்மனைமார் காணிலோட்டார் *

(ஈ)

எல்லேய்தேன்னவிளமை பெம்மனைமார் காணிலோட்டார் *
 (பெம்மனைமார் காணிலோட்டார்) *
 எல்லேய்தேன்னவிளமை பெம்மனைமார் காணிலோட்டார் *
 (பெம்மனைமார் காணிலோட்டார்) *
 எல்லேய்தேன்னவிளமை பெம்மனைமார் காணிலோட்டார் *
 (பெம்மனைமார் காணிலோட்டார்) *
 எல்லேய்தேன்னவிளமை பெம்மனைமார் காணிலோட்டார் *
 (பெம்மனைமார் காணிலோட்டார்) *
 எல்லேய்தேன்னவிளமை பெம்மனைமார் காணிலோட்டார் *
 (பெம்மனைமார் காணிலோட்டார்) *

பொல்லாங்கு } பொல்லாத காரிய
 என்று } மென்று
 கருதாய் } நினைக்கிறாயில்லை;
 கருதாய் } புஷ்பித்திராநின்ற குரு
 கருதாய் } நீத மரத்தின்மேல்
 ஏறி இருந்தி } ஏறியிராநின்றாய்;
 நீ பேசுண்டியது } நீ அபேகதிக்குமவற்றை
 எல்லாம் } யடங்கலும்
 கருவோம் } கொடுக்கிறோம்;
 பல்லாரும் } (கொடுக்கின்ற) பலரும்
 காணாமே } காணாதபடி
 போலோம் } போகிறோம்;
 பட்டை } (எங்களுடைய) பட்டுச்
 செலகளை }
 பணித்தருளாய் தந்தருளவேணும்.

* * * — ஆப்சிகுள் செங்குதலம் நீரிலே நின்று வருந்தச் செய்தோடும் கண்
 நிரிபின் அருகில் செங்குதலம் குருந்த மரக்கிளைமேலேயே இட்டுவைக்க,
 செங்குதலம் செங்குதலம் நின்று வருந்த, நீ பேசாதிருக்கிறதென்;
 செங்குதலம் செங்குதலம் கேட்க; 'நீரை விட்டுக் கறைமேல் ஏறுங்கள்,
 செங்குதலம் செங்குதலம்' என்றான்; அதுவும் மெய்தானென்று சிலர் நம்பிக்
 குருந்த மரத்தின் ஏறிலுள் செங்குதலம் அங்கப்பரந்தங்குகளை உற்றுநோக்கிப்
 செங்குதலம் செங்குதலம் சில விலாஸ் செங்குதலம் பண்ணினான்; எல்லே!
 செங்குதலம் செங்குதலம்' என்றாகலாம். 'நான் இளைஞனும்படி நீங்கள் தாம் முலை
 பெருந்தி முதுமையரோ? வயஸ்வில பார்த்தால் என்னோடு உங்களோடு ஒரு
 வாசி இல்லை; இரண்டு திறத்தாரும் ஒத்த பருவமானின்பு பருவத்துக் கிடாகப்
 பரிமாற நீங்கள் உடன்பட வேண்டாவோ?' என்றான்; "எம்மனைமார் காணில்
 டோட்டார்?" என்கிறார்கள். நாங்கள் உடன்படாமையிலே, எங்கள் சுற்றத்தார்
 கண்டால் சிறுவர் என்ற அச்சத்தினால் மறுக்காநின்றோ மென்கை.

அது கேட்ட கண்ணிரான், 'பெண்கள்! அழகாகச் சொன்னீர்கள்;
 உங்களுக்கு பாத்திரத்தானோ சுற்றத்தாருள்ளது? எனக்கும் ஒரு தாயும் தகப்
 பவும் உறுது முறைபாருமில்லையோ! நான் ஏதேனும் காம்பற்று வளத்தினின்
 டும் விண்டு விழுந்தேனோ? சுற்றத்தார் பலரும் இருக்கவன்றோ நானும் இங்
 னனே பேசுகிறது; உங்களுக்குமாத்திரம் வந்த அச்சமென்?' என்ன; அது
 கேட்ட ஆய்ச்சிகள், 'உன்னைப்போலேயோ நாங்கள், எங்களைப் போலேயோ நீ?
 நாங்கள் பழிக்கு அஞ்சுவோம், நீ பழியென்றால் உடம்பு பெருக்கிற
 உன்றோ' என்கிறார்கள்—'பொல்லாங் கிதென்று கருதாய்.'

‘நான் அஞ்சேனாகிலும் உங்களுக்கு இவை தரவேண்டியதில்லை’ என்று குருந்தின்மேலே பூப்பொருந்தினற்போலே பொருகதி, சிழ்இறங்கக் கருத்தின் றியே இருந்தான்; “பூங்குருந்தேறியிருத்தி” என்கிறார்கள்.

[வில்லால் இதயாதி] பரஹ்மாதேவர்களுடைய அஸ்தர்ங்களுக்கும் அழி யாதபடி வரபலத்தாலே சேமிக்கப்பட்டிருந்த இலங்கையை, ஒரு பிராட்டிக்காக நரசஞ்செய்தருளின நீ இன்று எம்மை இங்ஙன் வருத்துவது என்னோ? என்ற வாறு. ஸாபிராயஸம்போதகம்.

இதுகேட்ட கண்ணிரான், ‘ஆம், நான் பிராட்டிக்காக அங்கனே அந வற்ற பாடுகள் பட்டதுண்டு, என் நினைவுக்கு அவன் ஒத்திருந்தபடியாலே அவ னுக்காகக் காரியஞ் செய்தேன்; அப்படியே நீய்தரும் என் நினைவுக்கிடாகவாதா ளன்றோ நான் உங்கள் காரியஞ் செய்வது’ என்றான்; “அதிலும் ஒரு குறையு மில்லை; நீ அபேக்ஷிக்குமதெல்லாம் செய்பக்கடவோம்” என்கிறார்கள்—“நீ வேண்டியதெல்லாம் தருவோம்.”

‘அப்படியாகில் ஸம்போக பிணைக் கொடுங்கள்’ என்று மடியை ஏற்றான்; ‘இந்த பிணை ஸதஸ்யமாகக் கொடுக்கக் கூடியதோ? சஹஸ்யமன்றோ? நுர வருங் காணாதவிடம் தேடிப்போவோமென்கிறார்கள்—“டல்லாரும் காணாமே போவோம்.”

‘ஆகில் புறப்படுங்கள் போகலாம்’ என்றான்; அரையில் சேலையின் விப புறப்பட்ட மாட்டாமையாலே “பட்டைப் பணித்தருளாய்” என்கிறார்கள். (௬)

பரக்கவிழித்தேங்கும்னோக்கிப் பலர்குடைந்தாடுஞ்சுனையில் *

அரக்கநில்லாக்கண்ணீர்கள் அலமருகின்றவாபாராய் *

இரக்கமேலோன்றுமிலாதாய் இலங்கையழித்தபிரானே *

குரக்கரசாவதறிந்தோங் குருத்திடைக்கூறையணிதாய்.

(௭)

இலங்கை அழித்த பிரானே —;
பலர்குடை } பல பெண்கள் பழந்து
ந்து ஆடும் } நிராமுப்பெய்கை
சுனையில் } யின் கரையில்
கண்ணீர்கள் கண்ணீர்த்தாஸர்கள்
அரக்கநில்லா } அடக்கினதும் நிற்கமா
ட்டாததைகளாய்
அலமருகின்ற ஆ தனம்புகிறபடியை
எங்கும் நார்புறத்திலும்
பரக்க விழித்து நன்றாக விழித்து

நோக்கி பாராய் உற்றுநோக்கு;
ஒன்றும் இரக் } கொஞ்சகூட தயவு
கம் இலாதாய் } இல்லாதவனே!
குரக்கு அரசு } கீமரமேறவல்லார்க்குள்
ஆவது அறித் } தலைவன் என்பதை அ
தோம் } நின்றுகொண்டோம்;
(ஆணவியு)

குருத்திடை } குருத்தின் மேலுள்ள
கூறை } எங்கள்) சேலையோ
பணியாய் கொடுத்தருளேனாம்.

* * * — ‘இப்பெண்களும் நாம் சொன்னபுத்தெல்லாம் மறுமொழி சொல்லாநின்றார்கள்; இவர்களுக்குச் சொப்பனேண்டிய வழி இது என்று, அச்சமுறுத்திக் காரியங் கொள்ளவேணும்’ என்றெண்ணி, சிலர் வருவதாகக் கொண்டு சுற்றும் பார்த்து உடம்பை ஒடுக்குவது, மறுபடியுஞ்சிலர் வருவதாகக் கொண்டு கூசினவன்போல் அத்திருநிலை சில நாளாகவே விட்டு மறைப்பது, இப்படி ஆய்ந்திகள் அஞ்சம்படியான சில வியாபாரங்களைச் செய்தான்; இவன்

செய்கிற இச்செயல்களுக்கெல்லாம் ஸம்பாவனையுள்ளவிடமா யிருந்தது அன்னிடம் - அது பலரும் வரக்கூடிய சனையாகையாலே, இவனுடைய பயங்கரமான பெயர்களுமும், தாங்குகிருக்குமிடம் அனைவர்க்கும் பொதுவான தென்னுமத்தாலும் இவ்வாய்ச்சிகளுக்குத் துணுக்கென்று கண்ணீர் பெருகத் தொடங்கிற்று; அக் கண்ணீர்ப் பெருக்கை இவர்கள் தாம் மிகவருந்தி அடக்கப் பார்த்துவிட்டதும் அஃது அடங்காதொழிந்தது. பிறகு சடக்கென யார் வருவோ! என்கிற அச்சத்தினாலும் கண்ணீர் நில்லாமையாலும், 'நம் கதி இவ ளாறுபிற்தே' என்று கிடந்து தடியா நின்றார்களாய், 'பிரானே! நீ எமக்குச் சோலை தாராதொழியினும் ஒழிக; நாங்கள் படுகிற அலமாப்பைக் கண்கொண்டு பார்த்தாயாகில் போதுமித்தனை' என்றார்கள்.

இங்ஙனே இவர்கள் வேண்டச் செய்தேயும் கண்ணபிரான் கண்ணற்றவன் போலே பாராதே யிருந்தான்; "இரக்கமேலொன்றுமிலாதாய்" என்று நெஞ்சில் உறுத்தும்படி விளிக்கின்றனர். ["இலங்கையழித்தபிரானே!"] இங்ஙனே எம்மை வருத்துகின்ற நீ முன்பு ஒரு பிராட்டிக்காக உண்ணாது உறங்காது ஒலிகடலை யூறுத்துப் படாதன பட்டாய் என்று புராணங்களில் எழுதி வைத்திருப்பது பரமஸத்யமே, அது தான் யார் சமைத்த அபத்த பஞ்சாங்கமோ! என்று உபாலம்பந்தோற்றக் கூறுகிறபடி.

இங்கேட்ட கண்ணபிரான், 'பெண்களா! என்னை இரக்கமற்றவனாகவன்றோ நீங்கள் சொல்லாநின்றீர்கள்; மிக நன்று; உங்கள் கருத்தின்படியே நான் இரக்க மற்றவனாகவே ஆகிறேன் காண்மின்' என்று சேலைகளுடனே ஒரு கொம்பிலே தாவினான். அதனைக்கண்டு "குரக்கரசாவதறிந்தோம்" என்கிறார்கள். மரமேற வல்லவர்கட்கு நீ முதலியென்னுமிடம் நாங்களறிந்தோ மென்கை. குரங்கு + அரம், குரக்கரசு. .... (ச)

காலேக்கதுலிகேன்ற கபலோவோஜைவிரவி *

வேலைப்பிடித்தேன்னைமார்களோட்டில் என்னலினையாட்டோ *

கோலச்சிற்றடைபலவுங்கொண்டு நீயேறியிராதே *

கோலங்கரியிரானே குருந்திடைக்கூறைபணியாய். (ஈ)

கரிய	கறுத்த	ஒட்டில்	(உன்னைத்) தாத்தி விட்டால்
கோலம்	திருமேனியையுடைய	என்ன விளை	(அதுபின்னை) என்ன விளையாட்டாய் முடியும்?
பிரானே	கண்ணபிரானே!	நீ	நீ
கயலொடு	கயல் மீன்களும்	கோலம்	அழகிய
வானை	வானை மீன்களும்	சிறுருடை பல	சிறுருடைகளை யெவ்வும் கொண்டு
விரவி	ஒன்றாய்க்கூடி	எறி இராத	(மரத்தின்மேல்) எறியிராமல்
கால	(எமது) கால்களை	குருந்திடை	குருந்த மரத்தின்மேலுள்ள
கதுலிகென்ற	கடியாரின்றன;	கூறை	(எங்கள்) சேலைகளை
(இப்படி நீ எங்களை வருத்தப்படுத்துவதைக்கேள்விப்பட்டோ)		பணியாய்	தந்தருள்.
என் ஐமார்கள்	எங்கள் தமையன்மார்கள்		
வேலை	வேலைப்பிடித்துக்		
பிடித்து	கொண்டு		

* * * — கண்ணபிரானே ! நீ செய்யும் தீம்புகளால் நாங்கள் படும் வருத்தம் எவ்வளவாயிருந்தது பாராய்; நீயோ எங்களை நீர் நிலையை விட்டு வெளிவர வொட்டாமல் சேலைகளைப் பறித்துக் கூத்தாட்டங் காணுகின்றாய்; அங்குல் மறையுமாறு நீரினுள்ளே நிற்கின்ற எங்களுடைய காலைக் கயல்மீன்களும் வானை மீன்களும் கவ்விக்கடித்துத் துடிக்கச் செய்பாநின்றன. இவ்வாறு நீ எங்கள் திறத்தில் செய்யுந் திமைகளை எமது தமையன்மார்கள் கேள்விப்படுவரேல் சிறித்சடக்கென ஒடிவந்து உன்னை வேலால் உதைத்துத் தூர்த்துவார்கள்; ஆனபின்பு விபரீதமாகத் தலைக்கட்டவல்ல வினையாட்டு உனக்கு என் ? என்று ஆய்ச்சிகள் அச்சமுறுத்த, அதுகேட்ட கண்ணபிரான், 'பெண்காள் ! பிறகு வருவதுவருக; அதைப்பற்றி நான் இப்போது சிந்திப்பேனல்லேன்; இப்போது என் கையில் அகப்பட்டுக்கொண்ட இச் சேலைகளை உங்களுக்குக் கொடுப்பதென்கிற நாங்க இல்லே' என்று — அரையிலே ஒன்றைச் சாத்துவது, தலைபிலே ஒன்றைக் கட்டுவது, உத்தரீயமாக ஒன்றை அணிவதாக, இப்படித் தன் திருமேனிநூப் பரபாகமாம்படி நாநாவர்ணமான சேலைகளாலே அலங்கரித்து மிகுந்தவற்றைக் குருந்தமரத்தின் மேலேயிட்டு வைத்து, 'பெண்காள் ! அணிந்த இவை எமக்குத் தகுதியாய் இருந்தபடி கண்டீர்களா ? என் அலங்காரத்தை அழித்தோ நீங்கள் இவற்றை வேண்டுவது ?' என்றான்; 'பிரானே ! உன் திருமேனியை அழகு பெறுத்துஞ் சேலைகளை நாங்கள் வேண்டுகின்றிலோம்; குருந்தில் கிடக்கிறவற்றைத் தாராய்' என்கிறார்கள். .... (ரு)

தடத்தவிழ்தாமரைப்போய்கைத் தாள்களெங்காலைக்கதுவ *
 லீடத்தேளேறிந்தாலேபோல வேதனைபாற்றவும்பட்டோம் *
 குடத்தைமேடுத்தேறவிட்டுக் கூத்தாடவல்லவெங்கோவே *
 படிற்றையெல்லாந்தவிர்ந்து எங்கள்பட்டைப்பணித்தருளாயே. .... (சு)

தடம்	விசாலமாயும்
அவிழ்	} மலர்ந்த தாமரைகளை யுடையவுமான
தாமரை	
பொய்கை	தடாகத்திலே
தாள்கள்	} தாமரைத் தண்டுகளா • னவை
எம் காலை	
கதுவ	எங்கள் கால்களை
	கடிக்க,
விடம் தேள்	} விஷத்தை யுடைய தேள் கொட்டினாற் போலே
எறிந்தால்	
போல	
ஆற்றவும்	மிகவும்
வேதனை	} வருத்தப்படா நின் பட்டோம்
பட்டோம்	

குடத்தை	குடங்களை
எடுத்து	னக்கி
ஏற விட்டு	உயரவெறிந்து
	[இப்படி]
கூத்து ஆட	} குடக்கூத்தை ஆடுவ தற்கு
வல்ல	
	ஸாமர்தியமுள்ள
எம் கோவே	எம்முடையதலைவனே !
படிற்றை எஸ்	} (நீ செய்கிற) தீம்புகளை லாம் தவிர்ந்து
யெல்லாம் விட்டு	
எங்கள் பட்டை பணித்தருளாய்—	

* * * — கீழ்ப்பாட்டில், கயல்களுக்கும் வானைகளுக்கும் வருந்தி முறையிட்ட ஆய்ச்சிகளை நோக்கிக் கண்ணபிரான், 'பெண்காள் ! கயலும் வானையும் உங்களை

நீரிடே சின்னறாக்கின்றோம் நீதிமல்லாதனசேத்தாய் *
ஊரகஞ்சாலவுஞ்சேய்த்தால் ஊழிபேல்லாமுணர்வானே *
ஆர்வமுனக்கேயுடைபோம் அம்மனைமார்காணிவோட்டார் *
போரவிடாயெங்கள்பட்டைப் பூங்குருந்தேழியிராதே. (௭)

செய்தாய்   செய்யாநின்றாய்;
(உன் விஷமங்களுக்குத் தப்பி ஒடிப்
பிழைக்கப் பார்ப்போமென்றால்)
ஊர்   } எங்கள் ஊராகிய ஆய்ப்
                                      புறமுயும்
அகம்   மாளிகைகளும்
சாலவும்   மிகவும்
சேய்த்து   தூரத் திலிராநின்றன;

ஆல் ஐயோ!;
 (இப்படியே எங்களை வருத்தத்தெய்தேயும்)
 உனக்கே உன்விஷயத்திலேயே
 ஆர்வம் } நாங்கள் அன்புள்ளவர்க
 உடையோம் } ளாயிரா நின்றோம்;
 அம்மனைமார் எங்கள் தாய்மார்
 காணில் } (நீ பன்னும் லீலைகளு
 க்கு நாங்கள் இணங்கி
 நிற்பதைக்) கண்டால்

ஒட்டார் இசைமமாட்டார்கள்;
 எங்கள் பட்டை எங்களுடையசேலைகளை
 போர விடாய் தந்தருளாய்,
 பூ குருந்து } பூத்திராநின்ற குருந்த
 மரத்தின்மேல்
 ஏறி இராதே } ஏறிக்கொண்டு தீமைக
 ளைச் செய்யாதே.

* * * — பிரானே! கோழி கூவுதற்கு முன்னே, நீ உணர்ந்து வருவதற்கு முன்னேபிடித்து வந்து நாங்கள் நீரிலே தோய்ந்து அத்தாலே அறிவுகலங்கிப் படுகிற க்லேசங்களைப்பாராய் என்று ஆய்ச்சிகள் கூறியதைக் கேட்ட கண்ண பிரான் 'நீங்கள் நீரிலே நின்று வருந்துவதற்கு மேலாக நான் நெடும்போதாக மரத்திலே நின்று பூச்சிகளுக்கும் புழுக்களுக்கும் இரையாகிப் படுகிற க்லேசத்தைக் கண்டிருக்கிறீர்களேயோ? உங்களாலேயன்றே எனக்கு இக்கஷ்டமொன்று' என்று சேலைகளையுங் கொடாதே சில விலாஸசேஷ்டிதங்களைப்பண்ண, 'அப்பா! இப்படியும் எம்மை நீ அநியாயஞ் செய்வாயோ?' என்று ஆய்ச்சிபர் முறைபிடி, 'நான் செய்வது அநியாயமாகில் நீங்கள் ஊரிலேபோய் முறைபிட்டுக்கொள்ளுங்கள்' என்று கண்ணன் கூற, நாயனே! ஊரும் மாளிகைகளும் டிட்டளித்தவராகில் அது செய்யலாமா இருந்தது, நாங்கள் என்னால் கண்டிருக்கா பண்புணர்தபடி வரவேணும்மென்று, நெடுந்தூரம் வந்தோமே 'என்றெய்லோம்' என்று ஆய்ச்சிகள் அலமர; அதுகண்ட கண்ணன் 'பெண்காள்! நானே பிறக்குப பண்ணாநின்றேன், ஊரோ தூரமாயிராநின்றது; இனி நீங்கள் போக்கடிபாசு நினைத்திருப்பதென்?' என்று வினவ, "ஊழியெல்லா முணர்வானே!" என்றிருர்கள். ஐகத்துக்களை யடங்கப் பரளயம் வந்து விழுங்கியவன்று எல்லாப் பொருள்கட்கும் போக்கடியைச் சிந்தித்து ஐகளுகனுரிருந்த நினைப்பன்றி வேறுயாரைப் போக்கடியாக நினைக்கவல்லோ மென்கை, ("வடிவே - வடுகவ") என்னும்படியான வன்று ("வடிவாஸுர - பவறாஸ்பாம்") என்று போக்கடிபார்க்கவல்ல நீ பார்க்கு மித்தனைபன்றே" என்ற வியாக்கியாஸவந்தி அறிச.

இங்ஙனம் தன்னையே போக்கடியாக நினைத்துப் பேசின ஆய்ச்சிகளை நோக்கிக் கண்ணபிரான் - 'நான் பரளயங்கதமான ஐகத்துக்குப் போக்கடிபாராய் அ உண்மைபே, அந்த ஐகத்துக்களுக்கு அப்ரதிஷேதம் - [விஸக்காமை] என்கிற பெருத்த குணமொன்று இருந்தபடியாலே நான் அது செய்யலாப்த்தது; எங்கள் திறத்து அஃது இல்லையே' என்ன; 'பிரானே! அப்ரதிஷேதத்தக்குப் போக்கடி - ஆதிகூல்யமு முடையவர்களா யிராநின்றோமே நாங்கள், எம்மை நீ இப்படி பேசலாமோ!' என்று பெண்கள் சொல்ல; அதுகேட்ட கண்ணபிரான், 'நீங்கள் "ஆர்வமுனக்கே யுடையோம்" என்று வாயாலே சொன்னால் அநாத நாயகரு குண்டோ? அது காரிய பர்வஸாஸரியாக வேண்டாலோ, ஆர்வத்தைத் தந்து வெளிக்காட்டுங்கள் பார்ப்போம், என்று சில அநாக ஸம்ஜனருகளைப் பண்ண,

ஆய்ச்சிகள் 'அப்பேனே ! அப்பேச்சு தவிர்க்க; - இதையெல்லாம் எங்கள் தாய்மார் கண்ணால் நோக்கிப் பார்ப்போம்; இப்போது இவ்வளவிலே அருள்புரிந்து எங்கள் பட்டியைப் பணித்தருளாய்' என்கிறார்கள்.

[போரலிடாப், சேலையை எங்கள் கைக்கு எட்டிற்று எட்டாதாக விட வொண்ணாது, முழுப் பேலையும் எங்கள் கையில் வந்து விழும்படி விட்டருளாய் என்கை. .... (எ)

மாமியார்மக்களேயல்லோம் மற்றுமிங்கேல்லாரும் போந்தார் *
தாமலர்க்கண்கள்வளரத் தோல்லைவிராத்துயில்வானே *
சேமமேலன்றிதுசாலச் சிக்கனநாமிதுசொன்னோம் *
கோமளவாய்கொழுந்தே குருந்திடைக்கூறைபணியாய். (அ)

தோல்லை இரா பழையராநீரிகளில்
தாமலர்க்கண்கள்வளரத் } பரிசுத்தமான மலர்
தோல்லை இரா பழையராநீரிகளில் } போன்ற கண்கள் நித்திரா
தோல்லை இரா பழையராநீரிகளில் } பரவசமாம்படி
தோல்லை இரா பழையராநீரிகளில் } உணக்குத் தேவிமாரா
தோல்லை இரா பழையராநீரிகளில் } கும்முறையிலுள்ளாரா
தோல்லை இரா பழையராநீரிகளில் } மாத் திரமல்லோம்;
தோல்லை இரா பழையராநீரிகளில் } மற்றுள்ள மாமிமார்,
தோல்லை இரா பழையராநீரிகளில் } அவர்கள் தாய்மார் முதலி
தோல்லை இரா பழையராநீரிகளில் } யவர்களும்
தோல்லை இரா பழையராநீரிகளில் } இவ்விடத்தில்
தோல்லை இரா பழையராநீரிகளில் } வந்துருகின்றார்கள்;

இது } நீ செய்கிற இத்தீம்பா
சரல } னது
சேமம் அன்று } மிகவும்
இது } தகுதியானதன்று;
நாம் } இவ்வாற்தையை
செக்கன } நாகங்கள்
சொன்னோம் } திண்ணிதாக
ஆயர் } சொல்லுகின்றோம்;
கோமளக் கொ } இடையர்களுக்கு
முந்தே } இடைக்கொழுந்து போன்
குருந்திடை கூறை பணியாய்.

* * * — கண்ணபிரான் கூணந்தோறும் தீமைகளை மிகமிகச் செய்யப் புக்க வாரே, 'இவன் ஊரில் இவ்வளவு செய்யாமல் இங்கே இவை செய்வதனால் 'தனி விடத்திலே செய்வதற்கு ஆராய்ச்சியில்லை' என்று இவன் நினைத்திருக்கக்கூடு பெனக்கருதி, 'பிரானே ! தனியிடத்திலே இவை செய்கிறோமென்று நினைவாதே கொள்; இவை ஊரிலும் போய்ப்பரவிப் பெருத்த பழியாய் முடியும்' என்று ஆப்ச்சிகள் சொல்ல, 'ஊரிற் பழியாவதென் ? ஊரிலிருந்து நீங்களன்றோ இங்கேற வந்தீர்கள், நான் பெரிய தீம்பனென்பது உங்கட்குத் தெரியுமிறே' என்று கண்ணபிரான் கூற, 'நீ இவ்வாறு தீம்புசெய்ததற்குக் காரணமென் ?' என்று ஆய்ச்சிகள் கேட்க; 'இங்குள்ளாரனைவரும் எனக்கு மைத்துனமை முறையுடையார்களானதுபற்றிச் செய்கிறேன், என்ன; அது கேட்ட ஆய்ச்சிகள், 'அப்படியா ? இங்குள்ளாரெல்லாரும் உன்னோடு மைத்துனமை முறையுடையா ரல்லர்; மாமிமார்மக்கள் சிலர், மாமிமார் சிலர், மாமிமார்களின் தாய்மார் சிலர் என்றிப்படி பலவகைப்பட்ட உறவுமுறையார் இங்குண்டு காண்; ஆகையாலே இத்தீமைகளைத் தவிராய்' என்கிறார்கள்.

மாமியார் மக்கள் — பத்ரிகள் என்றபடி; வடமொழியில், நாயகனை 'ஆர்ப்புத்ரர்' என வழங்குவதோடு ஒக்கும் இவ்வழக்கு. கீழ் "மாமிதன் மகனாகப் பெற்றால்" என்றதுங் காண்க, ... (அ)

கஞ்சன்வலைவைத்தவன்று காரிருளெல்லிற்றிழைத்து *
நெஞ்சதுக்கஞ்செய்யப்போந்தாய் நின்றலிக்கன்னிடரோமை *
அஞ்சவுரப்பாளசோதை ஆண்டவிட்டிடிருக்கும் *
வஞ்சகப்பெய்ச்சிபாலுண்ட மசுமையிலீகூறையாராய். (க)

கஞ்சன் கம்ஸனுனவன்
வலை வைத்த } உன்னை அழிப்பதற்காக
அன்று } நினைத்தகாலத்தில்
கார் இருள் மிக்க இருளையுடைத்தான
எல்லில் இரவில்
பிழைத்து பிழைத்து,
நின்ற (அம்மணமரக) நிற்கின்ற
இக்கன்னிய } இனம் பெண்களான
ரோமை } எங்களுக்கு
நெஞ்சதுக்கம் } மனத்துன்பத்தை உண்
செய்ய } டாக்குவதற்காக
பேரந்தாய் வந்துபிறந்தாய்;
அசோதை } யசோதைப் பிராட்டி
யோவென்றால்

அஞ்ச நீ பயப்படும்படி
உரப்பான் } உன்னை அத்தட்டமாட்
டாள்;
ஆண்ட விட் } தீம்பிலே கைவளரும்
டிட்டிருக்கும் } படி உன்னை விட்டிரா
நின்றான்;
வஞ்சகம் வஞ்சனையையுடைப
பேய்ச்சி புதனையினுடைய
பால் முலைப்பலை
உண்ட } (அவளையிரோடேகூட)
உறிஞ்சியுண்ட
மசுமை இலீ லஜ்ஜையில்லாதவனே
கூறையாய் சேலைகளைத் தந்தான்.

* * * — வஸுதேவதேவியான தேவிகியின் எட்டாவது சுருவில் திருமால் கண்ணனாய் அவதரிக்க, அப்போதே வஸுதேவ தேவிகியின் கால் விலங்கு இற்று முறிந்துவிழ, அக்குழந்தையைக் கம்ஸன் கொல்லக் கூடுமென்ற அந்தர்தினால், தாய்தந்தையர் அத்தெய்வக் குழவியின் அநாமதிபெற்று அந்தர் சிங்கை அது பிறந்த நரோத்திரியிலேயே திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள இடையர்க்கெல்லாம் தலைவரான நந்தகோபரது திருமாளிகையிலே ரஹஸ்யமாகக் கொண்டு சேர்த்து விட்டு, அங்கு அப்பொழுது அவர் மனைவியான யசோதைக்கு மாயையின் அம்சமாகப் பிறந்திருந்ததொரு பெண் குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு வந்து விட, அது முதற் கம்ஸனைக் கொல்லுகிறவரையிற் கண்ணிரோன் அக் கோகுலந் திலேயே நந்தகோப குமாரனாய் யசோதை வளர்க்க வளர்த்தருளின நென்ற வரலாறு அறிக.

பிரானே ! நீ கஞ்சனுக்குத் தப்பிப்பிழைத்தது எங்களை யெல்லாம் வாழ் விப்பதற்காக வென்று நினைத்திருந்தோம்; இன்று நீ செய்யும் படிகளைப் பார்த்தால் எங்களைத் துக்கப்படுத்துவதற்காகவே நீ தப்பிப் பிழைத்தாய் என்று நினைக்கலாய்த் தென்கிரார்கள்.

[அஞ்ச உரைப்பாள் இத்யாதி.] கண்ணன் ரெய்யுந் திம்புகளை யசோதை யிடஞ் சென்று யாரோனும் முறையிட்டால், அவன்பரிசின் மிகுதியாலே அகளை

“இடைப்பெண்கள் திறத்தில் நீ இப்படிதானா தீம்பு செய்
கிறாய்” என்றாரோலார் சில வார்த்தைகள் சொல்லி மேன்மேலு மவனைத்
தீயிரிலே வைத்து வளரவிடுவன் என்று.

“ஆணுடஇட்டிட்டுருக்கும” என்றும் பிரிக்கலாம்; இட்டிடுகை-உபேக்ஷித்
திருக்கை. “[இருக்கும்.] தான் கண்டபடி இவனைத் தீம்பு செய்ய விட்டு
‘நம் மகன் இப்படி பருவம் நிரம்பித் திமை செய்யப் பெற்றோம்’ என்னுமத்
தாலே ‘தொல்லையின்படுத்திவிடுகிறாண்டான்’ என்கிறபடியே ஆகந்த நிர்ப்பரையாய்
குடமுக்குவாய் யாரிருக்கும்” என்ற வியாக்கியாசஸூக்தி அறிக.

[மகமையிலீ] பிறர் நோவு படுவதைக் கண்டால் ஹீரோஷாஹிஜிதாதுவா
“ஹீரோஷா ஹிமமாதுவா” என்று லஜ்ஜைப்படும் சகரவர்த்தித் திருமகனைப்
பெயர்ந்தேயே பெட்டாங்கெட்டுநிறைமுக்கிற பிழைப்பிறே உன்னது என்கை. (க)
கன்னிபரோடெங்குநம்பி கரியிரான்விளையாட்டை *
டோனாமிமாடங்குக்குந்த புதுவையர்கோன்பட்டன்கோதை *
இன்னிசைமாற்சொன்னமாலே யீரைந்தும்வல்லவர் தாம்போய் *
மன்னியமாதவனோடு வைகுந்தம்புக்கிருப்பாரே. (க0)

எங்கள் நம்பி எமக்கு ஸ்வாபியாய்
கரிய கார் கலந்த மேனியனுன
பிரான் கண்ண பிரான்
கன்னிய } ஆயர்சிறுமியரோடே
ரேடு } செய்த
விளையாட்டை திவ்யலீலைகளைக்குறித்து
பெண் இடல் ஸ்வர்ணமயமான
மாடங்கள் } மாடங்களால் குழப்
சூழ்ந்த } பட்ட
புதுவையர் } ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலுள்
கோன் } ளார்க்குத் தலைவரான
பட்டன் } பெரியாழ்வார்க்குத் திரு
கோதை } மகளான ஆண்டான்
இன் இசையால் இனிய இசையாலே

சொன்ன அருளிச்செய்த
மாலே சொல்மாலையாகிய
நர் ஐந்தும் இப்பத்துப்பாட்டுக்களையும்
வல்லவர் தாம் கற்கவல்லவர்கள்
போய் } (அர்ச்சிராதிமார்க்கமா
கப்) போய்
வைகுந்தம் } பரமபதத்தையடைந்து
புக்கு } [அவ்விடத்திலே]
மன்னிய நித்யவாஸம் செய்தருளுகிற
மாதவனோடு திருமாலோடுகூடி
இருப்பார் } நித்யாநுபவம்பண்ணிக்
கொண்டு வாழ்ந்திருக்
[சப் பெறுவர்.

* * * — கண்ணபிரானுக்கும் இளவாயர்மகளிர்க்கும் பொய்கைக் கரைமிலே
புத்த லீலாஸதைக்குறித்து ஆண்டான் பரமபோக்யமாக அருளிச்செய்த
இந்திருமொழியை ஒதவல்லவர்கள், பரமபதம் சென்று புக்குப் பரவாஸாதேவ
தமைய பாதாரவிந்தங்களின்கீழ் வாழப்பெறுவர் என்று - இத்திருமொழி
பாடரூட்டுப் பலஞ்சொல்லித் தலைககட்டியவாறு, ஈற்றடியில் “மன்னிய” என்ப
வந்தவைகுந்தத்துக்கு அடைமொழியாக்குதலும் ஒன்று.

அடிவரவு :— கோழி இது எல்லே பரக்க காலே தடத்து நீர் மாமி கஞ்சன்
கன்னி தெள்ளியார். .... (க0)

முன்றாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆண்டான் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

நான்காத் திருமொழி — தெள்ளியார்.

அவதாரிகை.

கீழ்த் திருமொழியிலே, தங்களுடைய பரிவட்டங்களை யெல்லாம் வாரிக் கொண்டுபோய்க் குருந்தமரத்தின்மேலேறிக் குறும்புசெய்யாரின்ற கண்ண பிராணை நோக்கி ஆயர்மாதர் பலவகையான வார்த்தைகளைச் சொல்லி, “கூறை தாராய், துகிலைப் பணித்தருளாய்” என்று ஒருகாலுக்கு ஒன்பதின்காலாகப் பிரார்த்தித்துக் கடைசியாக “நெஞ்சுதுக்கஞ் செய்யப்போர்தாய் நின்றனிக் கன்னியரோமை” என்று சாலவும் நெஞ்சுநொந்து கொன்னவாதே “சூவணா கிபு ஓசுநிலையொ வபுடிகுடிவிலுண்டோ - ஆபந்நார்த்தி ப்ரமநஸ்தொ பத்திகுடிஸ்ய விஷ்டேனா” என்றபடி அடியவர் தாயரை அடியவர்க்குமொன்றை கண்ணபிரான் திருவுள்ளமிரங்கித் திருப்பரிவட்டங்களைத் தந்தருள, இவர்களும் அவற்றைப் பெற்றார்களாய் ஸம்சலேஷமும் நடந்தேறியதாகக் கொள்க.

ஸம்சலேஷம் கடைபெற்றாலும் “வஸ்பொமா விபுபொமாநா - ஸம யோகா விப்ரயோகார்தா” [அதாவது - கலையுண்டானால் அது பீண்டுப் பிரிவோடே தலைக்கட்டியல்லது நிலலாது] என்பது முறைமைபாறையாலே உடனே விசலேஷமுண்டாக, மீண்டும் கூடுவதற்காகக் கூடலிழைத்தல் என்ற ஒரு ரகுந ரிசிகுண ப்ரவ்ருத்தியை அவ்வாயர் மாதர் செய்தபடினை அருளிச்சொல்ல தாய்த்து — இத்திருமொழி.

கூடலிழைத்தலாவது — வட்டமாகக் கோடுநீறி அதற்குள்சேர சூழி சூழி யாகச் சுற்றும் சூழித்து இரண்டிரண்டு சூழியாகக் கூட்டியபாசுக்குடனே, இரட்டைக்கணக்காக முடிவுபெற்றால் கூடுகை, ஒற்றைக்கணக்காக முடிவுபெற்றால் கூடாமை என்று ஒரு ஸங்கேதம் ஏற்படுத்திக்கொண்டு குறிபார்க்கையாம். இந்த சூருநாவலோகமும் - கூடல், கூடலிழைத்தல், கூடல்வளைத்தல் கூடல் துறி இத்தாதி நாமங்களால் வழங்கப்பெறு மென்ப.

திருமழிசைப்பிரான் நான்முகன் திருவந்தாதியில் “அழைப்பன் திந் வேங்கடத்தாணைக் காண இழைப்பன் திருக்கூடல்கூட” என்றருளிச்சொல்லிய தாய் தாய்காண்க, பகவத் ஸம்சலேஷத்திலே ஆவலுள்ளபடியாய் கூறும் முறைகளிலே இதுவொருமுறை என்னுமிவ்வளவே இங்கு உணர்த்தப்பட்டது.

தெள்ளியார்பலர் பைந்தோழந்தேவனார் *

வள்ளல் மாலிகுஞ்சோலைமனனார் *

பள்ளிகொள்ளுமிடத்து அடிவொட்டிட *

கொள்ளுமாகில்கூடிடு நீகூடலே.

பதவுரை :

கூடலே	கூடல்செய்வமே,	புண்ணொக்கும்	புண்ணி கொண்டு
தெள்ளியார் பலர்	தெளிவுடைய பத்தர்	இடத்து	இடமிடத்திலே
	கன் பலர்		
கை தொழும்	கைகாசாவணங்கப்		(அவனுடைய) திரு
	பெற்ற	அடி சொட்டிட	வழக்கான தான் மிகத்
தேவனார்	ஸ்வாமியாய்		கும்பியாக
வண்ணவ்	பாமோதாராய்		
மாலிருஞ்சோலை	திருமாலிருஞ் சோலை	கொன்றும் ஆகிய	(அகன்) திருவண்ணாம
மணுனனார்	யிலே எழுந்தருளியி		பற்றவனாகிய
	ருக்கிற மணவாசப்		
	பிச்சையாசப் பரம		
	புருஷன்	நீ கூடிடு	நீ கூடவேணும்

* * * — சடினாகாலமும் பிரியமாட்டாமல் நித்தியாதுபவம் புண்ணிக்கொண்டு மங்கனாசரணபராதிரும்பும் பலபல நித்யஸூரிகள் உபதொழப் பெற்றவனாய், அந்த நித்யஸூரிகள் அதுபவிக்கும் அந்த அதுபவத்தை ஸம்ஸாரிகட்கும் அருள்புரியத் திருவுன்னம்பற்றித் திருமாலிருஞ்சோலையிலே வந்து ஸந்திநித்யாய் எழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமான்* குடகிசை முடியை வைத்துக் குணகிசை பாதாங்கீட்டி வடகிசை பின்புராட்டிக் தென்கிசை இலவளை நோக்கித் கூடியிடமாகிய திருவாங்கம் பெரியகோயிலிலே சென்று புக்கு அப்பெருமானுக்குத் திருவடிவருடுப்படியான பாகியம் இன்று கமக்கு வாய்க்குநாகில், கூடல்செய்வமே! நீ கூடக்கடவை என்கிறான். எம்பெருமானுடைய ஸந்திநிலிலே போய் அத்தாணிச்சேவகர் பண்ணுப்படியாக விதிவாய்க்கவேண்டுமென்ற பார்த்தினையைக் கூடிக்கூடலே! என்னும் வாய்பாட்டினால் அருளிச்செய்வ தாகம் கொள்ள. “கூடிடு கூடலே!” என்றவிடத்துக்குச் சொல்லவேண்டுமாய், அதுவாசியிலே சொல்லுமாதையாலே அங்குக் காண்க.

[தெள்ளியார் பலர்.] தெள்ளியாரென்றது - தெளிவுள்ளவர்களைப்படி தெளிவாவது ‘உபாபோபேயங்க ளிரண்டும் அப்பெருமானே’ என்ற, அக்யவஸாயம், அஃது உடையவர்கள் “கலக்கமில்லா கல்தவ முனிவர் தகைகண்டோர், துணக்கமில்லா வானவர்” என்றபடி ஆத்மஸ்வரூபந் கைவத்திருக்கும் ஸகாகி மஹர்ஷிகளும், முக்தரும், நித்யஸூரிகளும். [தேவனார்.] விஷய - தேவ என்கிற வடசொல் “நிவ” [வி] என்னும் தாதுவினடியாக” பிறந்ததால் அந்தத் தாதுவுக்குள்ள பத்துப்பொருள்களும் தேவபதத்திற்கு உண்டு இங்கு ‘உஜ்வலன்’ என்ற பொருள் கொள்ளத்தகும். நித்ய முக்தாகன் தாவன எம்பெருமானைத் தொழுது தங்கள் ஸ்வரூபத்தை நிறம்பெறுவித்துக்கொள்ள எம்பெருமான் அவர்களைத் தொழுவத்துக்கொண்டு உஜ்வலனாகிறான் என்க.

வள்ளல்:— மிக்க ஓனதார்பருணமுள்ளவன். ‘வள்ளல்’ என்றவுடனே ‘மாலிருஞ்சோலை மணுனனார்’ என்கையாலே, நித்தியபிழுவிலே நித்தியாதுபவம் பண்ணுவார் அந்தகோடிநித்யஸூரிகள் உண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் அவர்களுடன் கூடிவாழ்ந்திருக்குமிருப்பு உண்டதுருக்காட்டாதே இவருள்ள ஸம்ஸாரி

தனின் இழவை அடாதுகிட்டு உடம்பிவந்து, அவ்ருள்ள நித்யாநபவக்தை
 உருள்வார்க்கும் துதருளவேறுமென்று கணையாலே நிரூபாநுஞ்சொல்லி
 யியல்வரும். வந்த கண்ணி அநபவிப்புகைக்கு ஸாரயம் எதிர்பார்த்துக்கொண்டு
 நிரூபிப்பையச் சொல்லிற்று. "வள்ளல்" என்ற உதாரணத்தைக்
 நிரூபாநுஞ்சொல்லியே யினங்கக் காட்டுகிறது.

மருதன் — மணவாளன் என்பது மருதிற்று. மருதன் = மணவாளன். வந்தகிற்பவன். சூழ்ச்சிக்கோ அடிமைகொள்வதற்குக் குடா தரவதாக நிற்குந் தலையைச் சொல்லுகிறது. அப்படிப்பட்ட எழுபெருமான் பள்ளிகொள்ளுந் தலையே யென்றது -- திருவாக்கம் பெரியகோயிலிலே யென்றபடி. பள்ளிகொள்ளுமிடமாகிறது -- கோயில் என்று பட்டதானிச் செய்யுந் தலையே என்பது பிள்ளையழிய நனுவலானவையைப் பணிப்பர் -- என்ற கம்பகம் வந்திருக்கிறது. அதுவந்திருக்க.

மிகுமேட்டில் கோள்ளுமாகில்:— "அன்றில்லவகமளந்த வசவேடுகொல்"
என்று சொல்லுகின்றார். சொந்தவோ" என்று, "அடியாள்வல் தவிர்த்த
அடியோ அன்றேற்பாடிதான் நீண்டு தாவிவசவோ" என்றுமிகியாதி பாகம்
கொப்புகார்தொண்டு நிறுவாடிமிகுந்தபடியாக அவ்வெற்பெருமான் எளித
திருவிளம்பற்றுவதில் என்னை. ஆண்டான், பெண்பிள்ளையாள் வாசிந்து
நிறுப்பாணைக்கப்பெறுவதில் "என்று சொல்லவேண்டியிடத்தான் "அடி
தொட்டிக்கொள்ளுகில்" என்கையாலே ஸ்வரூபாத்ருபமான வந்தவியே
அவ்விக்க: ஆசைப்பட்டமைதோற்றும். வைங்கயமேயிறே பார்ப்பவன்.
கொள்ளுமாகில் என்று அவ்வெற்பெருமானுடைய நிறுவதில் எளித்பார்க்கின்
றமைதோற்றி, அருளிச்செய்கையாலே "பார்ப்பிக்கு உபாயம் அவன் திறவு"
என்ற ஸ்தோமபாதாயசுத்தம் விளங்கும். நாம் எத்தனைபரவருத்திகள் செய்த
பெற்றிலிர் அன்ன வசையகாரிய மாத்ரமேயாய் "உன்மனத்தால் என்னினை
நிந்தாய்" என்றுபடி அவனுடைய திறையே உபாயமென்று நினைத்தாகம்
தொன்றே

கூடிக்கொண்டேன். — “அவ்ருளே பெறு” என்றிருக்கச் செய்தேயுந் அநேக
நான் கூடவிடவாழ்வோர் விழும்படிவிரும்புவதே, பார்ப்பதற்கு” என்ற வயா
ய்யாக ஸ்ரீஸூக்தி காவாக ஸ்ரீஸகாபுஷணம் முதல் பாகாணத்தின் — “அ
ரபதி, விஷயத்தினதே ஸத்தனாவன் அஃ லபிதவேனாஹன்றா நின் து
பார்ப்பதற்குப் பாவனாநுக்குச் சொல்லவேண்டாவிதே, அந்நாடாழார் அந்நா
டாநமும் உபயோகிப்பில் அந்நியபாது. அந்நியபாபயத்தமும் அந்நியபே
யத்தமும், அந்நியபயத்தமும் குடியும்படியான பாவநுத்திகாண நின்றேயுமே,
நாநா விபாகத்தாய்மாவன அந்நாநுத்தாலே வருகாவெய்வார் அந்நாநுத்த
பெயரும். உபயோகிப்பில் உபயோகிப்பில்புத்தகாவிருக்குக உபயோகிப்பில்
பாது” என்ற நான்செய்த ஸ்ரீஸூக்திநமும் அந்நின் விபாகத்தாய்
ஸ்ரீஸூக்திநமும் இவ்வே நோக்கத்தாகும். .... (6)

காட்டில் வேங்கடம் கண்ணபுரநகர் *

வாட்ட மின்றி மகிழ்ந்துறை வாமனன் *

ஒட்டராவந்தென் கைபற்றி * தன்னோடும்

கூட்டு மாகிலீ கூடிடு கூடலே.

ப த வு ர .

கூடலே!—;			
காட்டில் வேங்கடம்	காட்டிலுள்ள திரு வேங்கடமலையிலும்	வாமனன்	வாமனாவதாரம் செய் தருளிய எம்பெரு மான்
நகர் கண்ணபுரம்	நகரமாகிய திருக்க ண்ண புரத்திலும்	ஒட்டராவந்து	ஒடிவந்து
வாட்டம் மூன்றி	மனக்குறையில்லாமல்	என்னை பற்றி	என்னுடைய கையை ப்பிடித்து
மகிழ்ந்து	திருவுள்ளமுட்கு	தன்னோடும்	தன்னோடு
உறை	நிதயவாஸம் செய்தரு ளுகிற	கூட்டும் ஆகில்	அணைத்துக்கொள்வ னாகில்
		நீ கூடிடு	நீ கூடவேணும்.

எம்பெருமான் என்னோடே ஸம்சலேஷிக்கவேணுமென்று திருவேங்
கடமலை, திருக்கண்ணபுரம் முதலிய திருப்பதிகளிலே வந்துநிற்கிறான்;
எலாக்கு இசைவு உண்டோ இல்லையோவென்று சங்கித்துத் தாமவரித்து
நிற்கின்றானபோலும்; அப்பெருமான் என்னுடைய ஆதாரதையை நன்கறிந்து
கூட்டமென ஒடிவந்து என்னைத்தன்னோடே அணைத்துக் கொள்ளுமாறு விதி
பாட்டுக்கேணுமென்று மனோரதிக்கிறான்.

காட்டில் வேங்கடம் :—தூதன்காராயத்தல் ரிஷிகளோடே கூடியிருந்து
வநவாஸஸம் ஆநுபவித்தபடிக்கு ஒப்பாகும்—திருமலையில்வாழ்ச்சி. கண்ணபு
ரநகர் :—திரகு திருவயோத்தியிலே அணைவருடனுங் கூடியிருந்து நகரவாஸஸம்
ஆநுபவித்தபடிக்கு ஒப்பாகும்—திருக்கண்ணபுரத்தில் வாழ்ச்சி. திருமலையை
விடுத்துவாஸத்தோ டொத்ததாகவும் திருக்கண்ண புரத்தைத் திருவாய்ப்
பாடியோடொத்ததாகவும் நிர்வஹிக்கவுமாம். நகரவாஸத்தோடு வநவாஸத்
தோடு வாசிபற இரண்டையும் இனிதாகக் கொள்ளும் மனமாண்பு விபவாவ
தாரத்தில் இருந்தது போலவே அர்ச்சாவதாரத்திலும் உள்ளபடியை இத்தால்
காட்டிற்றுகிறது.

வாட்டமின்றி மகிழ்ந்துஉறை :—‘குழுமித்தேவா குழங்கன் னைத்தெழச்
சோதி வெள்ளத்தினுள்ளே எழுந்தோருரு’ என்றும்புடி நித்தியஸ்வரிக
ளுடைய பரிஷத்தின் நடுவே அத்தெழவலையை எழுந்தருளியிருக்குமிருப்பித்
வீர்து மதுஷ்யநாற்றம்நாறுகிற இந்த ஸம்ஸாரநிலத்திலே வந்து * காணமும்
பாணமும் வேடுமானவற்றுக்கு முகங்கொடுத்துக்கொண்டு நிற்கவேண்டியற்றி
என்று திருவுள்ளத்தில் வெறுப்பு இல்லாமல், இருட்டறையில் விளக்குப்போலே
நம்முடைய கல்பாண குணங்களெல்லாம் நன்கு விளங்குமாறு ‘இங்கு வரப்
பெற்றோமே! என்ற அளவற்ற மகிழ்ச்சியோடே எழுந்தருளியிருக்கிறபடி.

உறை—ராடக்குஷ்ணதயவதாரங்கள் ஒருகாலத்தளவிலேயாய்ப் பின்ன
றார் வணக்குந் சோதியாகாமல் தீர்த்தம்பாஸாதித்துவிட்டுத் தன்னுடைய

சோதிக் கொழுந்தருளினுப் போலன்றிக் கே நித்தியவாஸம் செய்தருளுகிறவிட மாய்த்து அர்ச்சாவதாரத் திருப்பதிகள்.

எம்மெருமான் அடிபணிந்து பேறுபெறவேண்டியதன்மை சேதநர்களு டையதாயினாலே அவ்வெம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமிடத்தைத்தேடிக் கொண்டு செல்லவேண்டியவர்கள் சேதநர்களாயிருக்க; இவர்களிடத்தை நோக்கி அவ்வெம்பெருமான் புறப்பட்டுவரும்படியான ஸந்தர்ப்பமென் ? என்று சங்கை பிறக்கக்கூடுமாதலால் அந்த சங்கைக்குப்பரிஹாரமாக வாமனன் என்கிறார் ; தன் உடைமையைப் பெறுகைக்குத் தான் இரப்பாளனுப் அவதரித்தபடியிறே வாய்வதாரம். இதனால் சேதநலாபம் ஈசுவரனுக்குப் புருஷார்த்தமேயன்றி ஈசுவரலாபம் சேதனனுக்குப் புருஷார்த்தமன்று என்னும் ஸத்ஸம்பர தாயார்த் தம் விளங்கும்.

ஒட்டாராவந்து :—ஒடிவந்து என்றபடி. ‘ஒட்டம் தரா’ என்ற விரண்டு பதங்கள் ஒட்டாரா எனச் சிதைத்து புணர்ந்தன.

வாமனன் ஒட்டாராவந்து” என்று வாக்யஸந்தர்ப்ப ஸ்வாரஸ்யத்தால் பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிச் செய்கிறார் காண்மின்—“ஒடி மண்ணுக்குப் பதறிமவன் இவனைப் பெறும்போதைக்கு ஆறியிரானிறே; ஆஸாரப்ருதி யான் மஹாபலிமுன்னே கழஞ்சமண்ணுக்குப் பதறிநடக்குமவன், இவனொரு தலையானல் ஆறியிரானிறே; * காற்றில் முன்னங்கடுகி ஒடிவரக்கடவானிறே.”

“ஒட்டாராவந்து என்னை பற்றுவானுகில்” என்றாவது, “ஒட்டாராவந்து என்னைத் தன்னொடுங் கூட்டுமாகில்” என்றாவது அருளிச்செய்யாதே “என்னை பற்றித் தன்னொடுங் கூட்டுமாகில்” என்றதற்குக் கருத்து :- “அங்கண்ணனுண்ட வென்னொடியாக் கோதிது” என்னுமாபோலே பிடித்தபிடியிலே [அநர்பார்வை யாம்படி பிடிக்கவேணும்; அந்த ஹஸ்தஸ்பர்ச்சத்தாலே] நான் துவண்டுபோய் ஸ்தப்தைபாய் நிற்கையில் என்னை இழுத்தணைத்துத் தன்திருமாற்பிலே எறிட் டுக்கொள்ள வேணும் என்கை.

“கூட்டுமாகில் நீகூடி கூடலே!” என்றது—“அவன் எழுந்தருளி என்னைக் கூட்டிக் கொள்ளும் படியாக நீ அதுகூலிக்கவேணும்” என்றபடி. ... (2)

பூமகன் புகழ் வானவர் போற்றித்
காமகன்* அணி வாணுதல் தேவகி
மாமகன்* மிகுசீர் வகதேவர்தம்*
கோமகன் வரில் கூடிடு கூடலே.

பூ மகன்	பூலிற் பிறந்தபிரமணம்	மிரு சீர் வகதேவர்	மிருந்த, நந்தனங்க
வானவர்	நித்யஸூரிகளும்	தம்	ளையுடையான வச
புகழ் போற்றுதற்கு	தீர்த்தியைப் பாடித்		தேவருடைய
ஆம்	துதிப்பதற்கு		
மகன்	தருந்த	கோ மகன்	மாட்சிமைதங்கிய
அணி வான்	புருஷோத்தமனும்,		புத்திரான கண்ண
திதல் தேவகி	மிகவும் அழகிய செந்	வரில்	பிரான்
மா மகன்	நியையுடைய தேவகி		(என்ன அணைத்த)
	யினுடைய	கூடவே! கூடிடு —	வருவானகில்
	செந்த புத்திரனும்,		

* * * — நான்முகனும் நித்யஸூரிகளும் போற்றுப்படியாக அங்கே எழுந்தருளியிருந்து, மின்பு தேவர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி மண்ணின் பாரமடிக்ருதற்கே வடமதுரையிலே வந்து தேவகிக்கும் வஸுதேவர்க்குப் புதல்வனாய்த் திருவவதரித்தருளின எம்பெருமான் இன்று எந்துயர்தீர இங்கே எழுந்தருளக் கூடுமா என்று மனோரதிக்கருள்.

“பூமகன் வானவர் (இவர்களைல்லாரும்) புகழ்போற்றுதற்கு ஆம் மகன்” என இயைத்து உரைக்கப்பட்டது. அன்றியே, புகழ் என்பதை வானவர்க்கு விசேஷணமாகி, “தழிவாஸொ விவநதவொ ஜாமரவாம” வல்லிந்தெ” [தத் விப்ரஸோ விபந்வோ ஜாக்ருவாம்ஸஸ் ஸமிந்ததே] என்றும், “புகழ்ஷய: ப்ருயஷஜா யெ வுரணா” [யத்ரஷய: ப்ரதமஜா பே புராண:] என்று மிக்பாதி ச்ருதிவாக்யங்களாலே புகழப்பட்ட வானவர்கள் என்று பொருள் கொள்ளலாம்; பூமகன் என்றது உபலக்ஷணமாகி இந்தவிபூதியைச் சொல்லிற்றாய், வானவர் என்றது அந்த விபூதியைச் சொல்லிற்றாய்க் கொண்டு, திர்ஆற்றின் நடுவே போகிற வேடத்தை இருகரையிலுள்ளாரும் அழைக்குமாபேரிலே இரண்டு விபூதியி லுள்ளாராலும் போற்றப்பட்டவன் என்க. “நாவெவ யான உமயெஹவனெ” [நாவேவ யாந்தமுபயே ஹவந்தே] என்ற வேதவாக்கியம் இங்கே ஸ்மரிக்கத்தகும். “போற்றுதற்கா மவன்” என்று ப்ராகேபுடமென்பர். ஆமவன்—தருதியாவவன் என்கை. இவ்விடத்தில் வியாக்கியானத்தால் பாடநிர்த்தாரணம் அசக்யம்; அருமபுகவுரைகாரர் மாத்திரம் “ஆம்மகன்” என்று கொண்டு விவரிக்கிறார் ஆயினும் “ஆமவன்” என்ற பாடமே சிறக்குமென்று அன்மகாசார்பர் அருளிச்செய்யும்படி. இப்பாடத்தில் எதுகையழமும் குன்றுது.

அணிவாள் துதல் தேவகி—ஸாக்ஷாக் பரமபுருஷன் வந்து பிள்ளையாகப் பிறந்தமையாலுண்டான ஸந்தோஷமிகுதியால் தேவகியின் முகம் மிக்கவெள்ளி பெற்று விளக்கிபலாது. “தேவகிமகன்” என்னுதே “தேவகி மா மகன்” என்கையாலே—கண்ணபிரானுடைய திருவளர்த்தியைக் கண்டவர்கள் ‘இவன் தேவகியின் புத்திரனல்லன், உடன்பிறந்தவனாக இருக்கக்கூடும்’ என்று சங்கிக்குப்படி யிருந்தமையால் அப்படிப்பட்ட திருவளர்த்தியுண்டாகும்படி அவளால் வளர்க்கப்பெற்றவன் என்ற கருத்துக்கேதாற்று மென்ப.

மிஞ்சீர் வசதேவர்தம் கோமகன்—இங்கேவ்யாக்யாநஸ்ரீஸூக்தி:—[“கோமகன்” நேர்வான மகன்; சக்ரவர்திக்குப்போலே நியாம்பனவ்வன்; இவ் வர்தம் மையுந் நியமிக்குந் மகன். அவரை நியமிக்கையாவது—கர்ஸயக்காலே ‘இவனுக்கு எவ்வருகிறதோ’ என்று அவர் வயிறுபிடித்தால் ‘அப்போ! நீர் ஏன் பயப்படுகிறீர்? அஞ்சாதே நான் சொல்லதைக்கேட்டு ஸூகமேயிரும்’ என்றார் போலே நியமிக்கை.”] கோ—ஸ்வாமி; நியாமகன்.

கோமகன் வரில் கூடிடு கூடலே!—அப்படிப்பட்ட கண்ணிசால் என்னிடம் வருந்படியான பாக்கியம் வாய்க்கவேண்டுமென்ற மனோரதர் உன் னுடைய வரில் என்னையாலே வரும்போதை நடையழகு காண்கையிலே அடிகிலேசமுற்றதென்ப. [“கூடிடு கூடலே!”] நீகூடி என்னையுமவனையுங்கூட்டு” என்பது வ்யாக்யாநஸ்ரீஸூக்தி. .... (ந)

ஆய்ச்சி மார்களு மாயரு மஞ்சிட*

புத்த நீன்கடம் பேறிப் புகப்பாய்ந்து*

வாய்த்த காளியன் மேல் நடமாடிய*

கூத்தனார் வரில் கூடிடு கூடலே.

= ப த வ ரை .

ஆய்ச்சிமார்களு — இடைச்சிகளும்

ஆயரும் இடையரும்

அஞ்சிட பயப்படும்படியாக,

புத்த நீன்கடம்பு புஷ்பித்ததாய் உயர்ந்

ஏறி திருந்த கடப்ப மரத்

புகப்பாய்ந்து தின் மேல் ஏறி

(அங்கு நின்று) எழு

ம்பிக்குதித்து

வாய்த்த காளியன் } பாக்யசாலியான
காளியநாதத்தின்
மேல் நடம் ஆடிய } கிமல் ரத்தனஞ்
செய்த

கூத்தனார் வரில் } நாட்ய சாஸ்த்ர நிபுண
ஒரு கண்ணபிரான்
வாக்கூடுமாகில

கூடலே! கூடிடு.

*** — காளியநாதத்தின் கொழுப்படை. உக்கிர அபதாரத்திலே நடுபட்டுப் பேசுகிறான். ஒரு நாள் கிருஷ்ணன் கன்றுகளை ஒட்டிக்கொண்டு ஒருவருந் ஸஞ்சரிபாத வழியே போகத்தொடங்க, மற்ற இடைப்பிள்ளைகள் அழைந்து கிருஷ்ண! அவ்வழி நோக்கவேண்டா; அவ்வழியிற் சென்றால் உழைநாநிலில் தீர்மனில் இருந்து கொண்டு அம்மடுமுழுவதையும் தன்விஷாக்கியினர் கொடுப்பதைத் தீருள்ளீதாய் பாதத்துக்கு அநர்ஹமாம்படி செய்த காளியன் என்னும் கொடிய ஐந்தகைநாகம் குடும்பத்தோடு வாஸஞ்செய்து கொண்டு அண்ணகை வர்களைவரையும் பிணமாக்கிவிடுதலால் நாங்கள் அஞ்சுகின்றோம்’ என்று; அதைக்கேட்ட கண்ணபிரான் உடனே அக்காளியநாதத்தைத் தண்டிக்கவேண்டுமென்ற நிருவுள்ளங் கொண்டு அம்மடுகிற்குச் சமீபத்திலுள்ளதொரு நடமாம்படித்தின் மேலேறி அம்மடுகிற் குறித்து, அந்நாதத்தின் படங்குளின்மேல் ஏறித் துலைத்து ரத்தினஞ் செய்து நாக்கி வலியடங்குகையில், மாங்குளியினையுண்டிருளவேண்டுமென்று தன்னை வணங்கிப் பிரார்த்தித்த நாகவன்னிகைகளின் விண்ணப்பத்தின்படி அந்தக் காளியனை உயிரோடு கடலிற்சென்று வாழும்படி விட்டருளினான் என்றவரவரது இங்கு அறிபத்தக்கது.

“ஆய்ச்செயர்களுந் பாய நூர்ந்திட நடமாடிய” என இயையும். “அஞ்சிடக் கடர் பிரிப்புகுப்பாய்ந்து” என்று இயைக்கவுமாம். வாய்த்தகாளியன் = கண்ணிரான் தன்முலைசிலே நடமாட வேனுமென்று இவள்விரும்புமதை அக்காளியன் தலையிலே பெற்றமைக்கு உகந்து, வாய்த்த என்கிறான்; பெண்ணாய்ப் பிறவாதே காளியனுய்ப் பிறந்தேனெனில் இந்த பாக்கியம் பெறலாமே; அம்ருதம் ஸ்பாதிந்த முலைகள் பெறாத பாக்கியத்தை விஷம் பொதிந்தவன்விலே பெற்றதே! இத்தென்ன பாக்கியம்! என்று உவர்குழைகின்றமை “வாய்த்த” என்ற சொல் நடந்திலே தெரியும். “காளியாய்ப் பணதாம் சிரஸ்து மே ஸத்தகதம்ப கிரதவ பெண்கா-யடிபு ஜ-ஷ்ட மகாசல ஸந்தர! த்வத் பதாப்ஜபுக மர்ப்பிதம் யயோ” என்று ஸந்தரபாறம-ஸ்தவத்திலே ஆழ்வா நானுளிச்செய்த ச்லோகம் இங்கே ஸ்பாதிக்கத்தகது. (கண்ணிராணுடைய திருவடியின் ஸ்பர்சம் பெறப்படியான பாக்கியம் பெற்ற காளியன் தலையாகவாவது, கடம்பமரத்தின் உச்சியாகவாவது உவமலைநீர் பெருக்க விரும்புகின்ற தென்பது இந்த ச்லோகத்தின் தாத்பர்ய ஸ்பந்தாறம்.) நடம்— நடனம் என்ற வடசொல்லின் கடைக்குறை.

கூத்தனர் வரில் = ஆங்காளியன் தலையிலே நடமாடின சரமத்தோடே தன் பாக்கல் வந்தணையவேனுமென்று விரும்பும்போலும்.... (ச)

மாடமாளிகை சூழ் மதுரைபதி

நாடி: நந்தேருவின் நடுவே வந்திட்டு.

ஒடை மாமதயானை யுதைத்தவன்:

கூடுமாகில் நீ கூடிடு கூடலே.

(ரு)

ப த வ ரை .

ஒடை	{ நெற்றிப் பட்டத்தை யுடைத்தாய்	நாடி	{ (சம்பீட்டைத்) தே டிக்கொண்டு
மாமதம்	{ மிக்க மதத்தையுடை த்தான்		
பானை	{ (குலையா பீடமென் னும்) யானையை	நம் தெருவின் நடுவே வந்திட்டு	{ நம்முடைய வீதியின் நடுவிலே வந்து
உதைத்தவன்	{ உதைத்து முடித்த கண்ணிரான்		
மாடம் மாளிகை சூழ் மதுரை பதி	{ மாடங்களை யுடைய மாளிகைகளாலே சூழப்பட்ட மதுரை மாகளிலே	கூடும் ஆகில்	{ (சுட்டோடு) கூடுவானு கில்
		கூடலே நீ கூடிடு—	

குலையாபீடமென்னும் மதயானையை முடித்தருளின அபதாநத்திலே நடு பட்டுப் பீசுகிறான்.—விவ்விழாவென்ற வ்யாஜம் வைத்துக் கம்ஸனுல் வரவழைக் கப்பட்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ண பலராமர்கள் கம்ஸனுடைய அரண்மனையை நோக்கிச் செல்லுகையில், அவ்வரண்மனைவாசல்வழியில் கம்மைக் கொல்லும்படி அவனுல் ஏவிறுத்தப்பட்ட குலையாபீட மென்னும் மதயானை கோபித்துவர, அவ்யாதவ வீரர் அகனைதிர்த்து அதன்கற்கங்களிரண்டையும் சேற்றிலிருந்து கொடியை யெடுப்பதுபோல எளிதிற்பறித்து அவற்றையே ஆயுதமாகக்கொண்டு அடித்து

அவ்யாணையை உயிர்கொடுத்துவிட்டு உள்ளே போயினர் என்றவரலாறு இங் குணரத்தக்கது.

இரண்டாமடியின் இறுதியிலுள்ள வந்திட்டு என்ற வினைபெச்சம்—உதைத் தவன் என்பதிலே அந்வயிப்பதல்ல; கூடுமாகில் என்பதிலே அந்வயிக்கக்கடவது. இப்போது, கண்ணபிரான் திருவாய்ப்பாடியில் இருப்பதாகவும், இவ்வாண்டார் தான். வடமதுரையிலே இருப்பதாகவும் பாவநாப்பரகர்ஷம் செல்லுகிறபடி. மதுரைப்பதிக்கு “மாடமாளிகைகூழ்” என்று விசேஷணமிட்டஸ்வாரஸத்தைக் கண்டறிந்த பெரியவாச்சான்பின்னை ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிற ஸ்ரீஸூக்தி களைக்காணீர்—“அவன் வில்விழவுக்கென்று கோடித்தான்; இவன் இவன் வரவுக் கென்றிருக்கிறான்”.

“மதுரைப்பதியிலே நந்தெருவின்நடுவே வந்திட்டு” என்னுமளவே போது மாயிருக்க, நாடி என்று விசேஷித்து அருளிச்செய்கையாலே, கண்ணபிரான் நேரேவந்து என் வீட்டில் புருரலாகாது; நாச்சியார் திருமாளிகை எது? நாச்சியார் திருமாளிகை எது?” என்று ஊரெங்கும் விசாரித்துக்கொண்டு தேடிவரவேண்டு மென்னும் ஆவல் தோற்றும்.

“நம் தெருவின் நடுவே” என்றவிடத்திற்குப் பெரியவாச்சான்பின்னை அருளிச் செய்கிறார்—“திருவாய்ப்பாடியடையத் தன்னகாணப்போலே இங்கும் ஒருதிருமாளிகையுண்டு; உகந்தருளின விடமெங்கும் தேவத்தே தேவதேதேறயம் மதுஷயத்வேச மாதுஷீ என்கிறபடியே ஒரோ திருமாளிகை யுண்டு” என்று.—மதுரைப் பதியிலே ஆண்டாளுக்கென்று ஒரு தெருவும் திருமாளிகையுமுண்டோ? என்று பிறக்கும் சங்கைக்குப் பரிஹாரமாக இஃது அருளிச்செய்தபடி. ஆனால், பலசுருதி சொல்லும் சுற்றுப்பாட்டில் “ஆய்ச்சியர் கூடலைக் குழற் கோதை முன்குறிய” என்றருளிச்செய்திருத்தலால் இத்திருமொழி முழுதும் ஆய்ச்சியர் பாசரமேயொழிய ஆண்டாள் பாசாமன்றென்றும், அநுகாரமாத்ரமே என்றும், ஆகவே நந்தெரு என்றவிடத்து நம் என்றது ஆய்ச்சியரையே யன்றி ஆண்டாளை யன்று என்றும் கொள்ளவேண்டுகையாலே பெரியவாச்சான் பின்னை அங்ஙனே அருளிச்செய்கைக்குப் ப்ரஸக்தி? என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும்; வஸ்துத: ஆய்ச்சியர் கூடலைக் குழற்கோதை அநுகரித்துக் கூறினாறாயினார்; கோதையாயிருக்குந்தன்மையும் கூடவே அதுஸந்தேயம். அப்படிபல்லாவிடில் ஆண்டாளுக்குக் கவனசாதாரியம் மாத்திரம் ஏற்பட்டதாகுமே யொழிய (வாவஷுதி) பாவவ்ருத்தியில் பரிபாகமென்பது சிறிதும் ஏற்படாமற்போகும். பாவநாப்பரகர்ஷத்தாலே அநுகாரம் முற்றிற்றென்னு தானான தன்மைலோபிக்க மாட்டாதென்க. இனி நம் என்பதற்கு ஆய்ச்சியலாயே பொருளாகக்கொண்டாலும் அவர்கட்குத்தான் மதுரைப்பதியில் வீதியுண்டோவென்று ஆராய்க.

ஒடை என்று யானையின் நெற்றிப்பட்டத்துக்குப் பெயர் ... .. (ந)

அற்றவன் மருதமுறியநடை

கற்றவன்* கஞ்சனை வஞ்சனையிற்

சேற்றவன்* தீகமும் மதுரைப்பதி*

கொற்றவன்வரில் கூடிக்கூடலே,

அற்றவன்	{ (வற்கணவே எனக்கு) அற்றுத் தீர்த்தவனாய்	வஞ்சனையிற்	வஞ்சனையினுலே
மருதம் முறிய	{ (யமனார்ஜனா மென் னும்) மருத மரங்க ளானவை முறித்து விழும்படியாக	சேற்றவன்	{ கொன்று முடித்தவ னாய்
நடை கற்றவன்	{ தவழ் நடை நடக்கக் கற்றவனாய்	தீகமும் மதுரை பதி கொற்றவன்	{ விளங்குகின்ற மது ரைமாநகர்க்கு அரச னான கண்ணபிரான்
கஞ்சனை	கஞ்சனை	வரில்	வந்திடுவானுநிவ்
		கூடலே! கூடிடு—	

கண்ணபிரான் இரட்டை மருதமரங்களிடையே தவழ்ந்து சென்றதோர் அபதாநத்தையும் கஞ்சனைக் கொன்றவாற்றையும் நினைத்து அவற்றிலே ஈடுபட்டுப் பேசுகிறார்.

மருத முறிய நடைகற்ற வாலாறு வருமாறு—கண்ணன் குழந்தையாயிருக் குங்காலத்தில் துன்பப்படுத்துகின்ற பல விலையாடல்களைச் செய்யக்கண்டு கோபித்த யசோதை கருஷ்ணனைத் திருவயிற்றிற் கயிற்றினறக்கட்டி ஒராஸிலே பிணித்துவிட, கண்ணன் அவ்வுரையிழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்து அங்கிருந்த இரட்டை மருத மரத்தின் நடுவே எழுந்தருளிய்பொழுது அவ்வுரல் குறுக்காய் நின்று இழுக்கப்பட்டபடியினுலே அப்பரங்களிரண்டும் முறித்தவிழ்ந்தவனவில முன் நாரதர் சாபக்கால் அம்மரங்களுய்க்கிடந்த நளகபரன் மணிக்ரீவன் பன்னுப் குபேரபுத்திரர் இருவரும் சாபந்தீர்த்து சென்றனர். இந்த குபேரபுத் திரர்கள் முன்பு ஒருகாலத்தில் பல அப்ஸரஸ் ஸ்த்ரீகளுடனே ஆடையிலாமல் ஜலக்ரீடை செய்து கொண்டிருக்கையில் நாரதமா முனிவர் அங்கு எழுந்தருள மங்கையர் அனைவரும் நானாங்கொண்டு ஆடையெடுத்து உடுத்தாரீங்கு. இந்த மைந்தர் மாத்ரம் மதுபாநமய்க்கத்தினால் வஸ்திரமில்லாமலேயிருந்த நாரதர் கண்டுகோபக்கொண்டு ‘மரங்கள்போலிருக்கிற நீங்கள் மரங்களாவீச்’ என்று சபிக்க, உடனே அவர்கள் வேண்டிக்கொண்டதற்கு இரங்கி ‘நெடுங்காளுஞ்சென் றுபின்பு நிருமால் உங்களுருகே நெருங்குஞ் சமயத்தில் இவ்வுடிவமொழிந்து முன்பையவடிவம்பெற்றுமிவ்வீர்’ என்று சாபவிடை கூறிப்போயினர். இப்படி சாபத்தினால் மரங்களான இவற்றில், கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட இரண்டு அஸுரர் களும் ஆவேசித்துக்கிடந்தனர் என்று கொள்ளல்வேண்டும்; ‘ஒருங்கொக்த வினை மருதம்உன்னியவந்தவரை’ என்றும் ‘பொய்ம்மாயமருதான வகரரை’ என்றும் பெரிபாழ்வார் அருளிச்செய்திருத்தலால்.

அற்றவன்—ஏற்கனவே “ஆண்டாளுக்காவான் இவன்” என்னுப்படி அற் றுத்தீர்த்தவன். “பரித்ராணய ஸாதூநாம்—ஸப்பவாமி யுகேயுகே” என்றிறே திருமுடிப்பாசரம்.

“அற்ற வல் மருதம் முற்ப” — தன்னைக் கொல்லுதலாக நிக்சயிக்குவந்த வலிய மருதாராக வல் முற்புப்பயாக. என்று பொருள் கொள்ளக்கூடுமாயிற்று. ஸ்வரஸமன்று வியாக்கியானத்தினு மில்லை.

கஞ்சனை வஞ்சனையிற் செற்ற வரலாறு — தன்னைக் கொல்லப்பெறந்த தேவனின் புத்திரன் யசோதையினிடம் ஐந்தித்துவளர் தல்முதலிய வரலாறுகளை நாரதர் சொல்லக் கேட்டுக் கம்ஸன் அதிககோபங்கொண்டு க்ருஷ்ணனைக் கொல்ல நிச்சயித்து வில்விழாவென்கிற வியாஜநவைத்துக் கண்ணனை மதுரைக்கு வர வழைத்துப்பலவகையில் வதைக்க வழிதேடுகையில் கம்ஸன்பையிலே கண்ண பிரான் வேகமாக எழுப்பிக் கஞ்சனை மஞ்சத்திலேயே அலனது க்ருஷ்ண கழன்றுகிழேவிழும்படி அவனைத் தலைமயிர்சுழித்துத் தரையில் தள்ளி அவன் மேல் தான் விழுந்து அவனைக் கொன்றிட்டான் என்பதாம்.

வஞ்சனையில் என்ற விடத்துக்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த கிறார் — “தராயத்தமே வேணமென்று பெருமானைப் போலே யிருந்தானாகி அவன்வஞ்சமே தனைக்கட்டுமே; அவன்ருனைத்து வஞ்சநத்தை அவன் வன் னோடே போக்கென்படி.”

கண்ணபிரான் கம்ஸனைக் கொன்றபின்பு, மகனிழந்தவனும் தன் பாதா மஹனுமாயிய உக்ரஸேந மஹராஜனைத் தனையினின்று விடுவித்து வடமகரை யிற் பட்டாபிஷேகம் செய்துவைத்தானாகையாலே * திகழமுடாதுகாப்பதும் கொற்றவன் உக்ரஸேநனோடேயும் கண்ணபிரானே ராஜா என்பது ஆண்டா ளுடைய பகஷமாம். “நவமி வாஹுந வறமடித லுதே ஸ்வெபுராந ஹரிம்” [நவமி பாலக ஸாமர்த்ய ம்ருதே ஸர்வேச்வரம் ஹரிம்] என்றிறே ப்ரமாயப்ர லித்தியும். “வாசுதேவன் மதுரை மன்னன்” என்றார் பெரியாழ்வாரார். (அ)

அன்றின்னாதுனசெய் சிசுபாலனும்;

நின்றநீன்மருதம் எருதும்புள்ளும்;

வென்றவேல்விறற் கஞ்சனும்பழ முன்

கொன்றவன்வரில் கூடிருகூடலே,

அத்து	முற்காலத்தில்		வெற்றியை விளைக்க
இன்னாதுனசெய் சிசுபாலனும்	வெறுத்தக் கூடிய கே ட்ட காரியங்களையே செய்துவந்த சிசுபால னும்.	வென்றி கேடல் வீரல்கஞ்சனும்	வல்ல கேலாயுத மெ ன்ன (அவைதப் பிடிக்க த்தக்க) மிறக்கென்ற இவற்றையுடையனா கம்சனும்
நின்ற நீன் மருதம்	வழியிடையே நின்ற பெரிய இரட்டை மரு தமரங்கனும்	வீழ முன்	முடிந்து விழும்படி யாக எல்லார் கண்ணொளிரி லும்
எருதும்	எழுமிஷ்டம்சனும்	கொன்றவன்	கொண் றொழித்த கண்ணபிரான்
புள்ளும்	பகர்ஸாரனும்	வரில் கூடலே! கூடிரு —	வாக்கூடலாகில்

சிசுபாலன்தான் முதலிய ஐந்தாறு சரித்திரங்களிலே சபெட்டுப் பேசுகிறான். சிசுபாலன் வரலாறு: — விதர்ப்பதேசத்தில் குண்டினமென்கிற பட்டணத்தில் பிஷ்மகனைக்கொன்ற அரணுக்கு ருக்மி என்கிற பிளகையும் ருக்மிணி என்கிற

பெண்ணையிடுந்தான். அந்த ரூக்மிணியானவன் ஸாக்ஷாக் ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியின் அங்காரம். அவனுக்கு யுக்தவயது வந்தவுடன் க்ருஷ்ணன் சென்று இப் பெண்ணை எவாற்கு விவாஹம்செய்து கொடுக்கவேணுமென்று கேட்ட, ரூக்மிணி பவன் அவளைச் சேடிதேசத்தரசனான சிக்பாலனுக்குக் கொடுக்க விரும்பிய வறுதலரல் க்ருஷ்ணனுடைய விரும்பத்திற்கு உடன்படாதொழிந்தான். சில நாள் கழித்தின் அந்த ரூக்மிணியை கல்யாணத்துக்காக ஸ்வயம்வரம் கோட்டித்து ஸாக்ஷ தேசத்து அரசர் களைபுர் ரூக்மி வரவழைத்தான். அவர்கள் வந்துசேர்ந்தவுடனே க்ருஷ்ணனுர் பல ராமாடிகளைக் கூட்டிக்கொண்டு அப்பட்டைத்துக்குப் போய்க் கல்யாணத்துக்கு முதல்நாள் அந்த ரூக்மிணியை மாய மார அபரூபித்துக் கொண்டு வந்துவிட்டான். பின்பு அவருள்ள தந்தவக்தரன் முறியிட்டு பல அரசர்கள் போர் செய்ய எதிர்த்துவர், அவர்களைப் பலராமனும் கல்யாணிராமனும் முதுகுநாட்டி ஒடுர்ப்படி செய்துவிட்டனர். பிறகு ரூக்மிணிப் பிராபுயின் தனையனான ரூக்மியானவன் 'இப்படி செய்கையாவது என்?' என்று எதிர்ப்பொது மீட்டதாக நினைத்துவந்து கண்ணனைத் தகைய, அப் போது ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் 'இவனைக்கொன்றால் ரூக்மிணி மனம் வருந்துவான்' என்று அவனைப்பிடித்துத் தானுதேர்க்காலிலே கட்டி அப்பாலே அவனது தலை உடல் சிவரத்திட்டு மாகபங்குந் செய்துவிட்டுப் பின்பு ரூக்மிணியை விட்டுப் பூர்வக நாகம் கல்யாணஞ் செய்துகொண்டான். இஃது இப்படி நிற்க:—சிக்பாலன், பிடுங்கிபொருது, நான்கு கைகளையும் மூன்று கண்களையு முடையனாயிருந்தான். அப்பொழுது ஆணவநர் இது என்னவென்று விசங்கும்போது ஆகாயவாணி யார் இவனைத் தொடுகையில் இவனது கைகளிரண்டும் மூன்றும் விழியும் மறை யுறே, அவனுல் இவனுக்கு மரணம் என்று கூறிற்று: அங்ங்றே பலருர் தொடு கையில் மறைபடாத கைகளும் கண்ணும் கண்ணிரான் தொட்டவனாலிலே மறைபட்டன, அதனால் 'இவனைக்கொல்பவன் கண்ணனே' என்றழிந்த சிக்பாலன் தாய் யாதுசெய்யினார் என்மகனைக் கொல்லலாகாது' என்று கண்ணனை வேண்டி, அந்த அத்தையின் நன்மொழிக்கு ஒருசார் இணங்கிய கண்ணன் 'இவன் எவாக்கு தூறுழிழைசெய்யுநனவுர் இவன் பிழைபை நான் பொறுப்பேன்' என்று கூறிபுறவினன். பின்பு சிக்பாலன், தனக்குக் கண்ணன் சத்ருவென் னாக இணையிலேயே அறிந்து அதனாலும் பூர்வஜம் வாஸனையாலும் வளர்ந்த மிக்க ஸகலபடைப் பாராட்டி, எப்பொழும் அப்பெருமானுடைய குணங்களை மீட்டியசேஷியுதங்களைபு, நித்திப்பதே தொழிலாக இருந்தான். இவனுக்கு மணமுசெய்து கொடுப்பதென்று நிச்சயித்துவைத்திருந்த ரூக்மிணியைக் கண் னன் வலியக் கவர்ந்து மணஞ்செய்துகொண்டதுமுதல் இவன் கண்ணனிடத்து மிக்க கவரங் கொண்டனன். பின்பு இந்தப்ப்ரஸ்த நகரத்தில் நடந்த ராஜஸூய யாகத்தில தர்ப்புத்திரனாற் கண்ணிரானுக்கு அக்ரபூஜையெய்யப்பட்டதைக் கண்ட அவிநந்த வசைச்சொர்களைப் பிதற்றி அதுபற்றிக் கண்ணிரானுடைய

திருவாழியினால் தலைதுணிக்கப்பட்டு இறந்து தேஜோமயமான தில்யசரீரம் பெற்று எம்பெருமானது திருவடிபை அடைந்தான்.

இன்னதன்—இனியவைபல்லாதவை; அனைவராலும் இகழ்த்தக்கவை என்ற படி. “பலபலநாமமுஞ் சொல்லிப் பழித்த சிசுபாலன்” என்றும், “கேட்பார் செவிசெடு கீழ்மைவசவுகளே வையும், சேட்பால் பழம்பணகவன் சிசுபாலன்” என்றும் அருளிச் செய்துள்ளமை காண்க.

எருதும் = சூரம்பென்னும் இடையர் தலைவனது மகளாயும் நீளாதேவியின் அம்சமாகப் பிறந்தகதல் நீளா என்ற பெயரால் வழங்கப்பட்டு வருபவளுடைய நற்பின்னைப் பிராட்டியை மணஞ்செய்து கொள்ளுதற்காக அவளது தந்தை கர்யாசல்கமாகக் குறித்தபடி. பாவர்க்குர் அடங்காத அஸுராவேசம் பெற்று ஏழு எருதுகளையும் கண்ணபிரான் ஏழுதிருவருக் கொண்டு சென்று வலியுட்பட்டு அப்பிராட்டியை மணஞ்செய்துகொண்ட வரலாறு அறி. அன்றியே, இர்பு எருதும் என்றது அரிஷ்டாஸுரனைச் சொல்லிற்றுக்வுமாம். கர்ஸனா லேவர்பட்ட அசுரர்களில் அரிஷ்டனென்பவன் எருதுவடிவங்கொண்டு பசுக்களை யெல்லாம் மூட்டி இடைச்சேரியைப் பயப்படுத்திக்கொண்டு ஸூக்ருஷ்ணனது திருவயிற்றின் மேல் கண்வைத்துக்கொம்புகளை நீட்டிப் பாய்த்துவர, கண்ணபிரான் அவனைக் கொம்புகளிற் பிடித்து அசைய வெட்டாமற் செய்து தன்காலினால் அவன் வயிற்றில் ஒரிடி இடித்து அவன் கழுத்தைப் பிடித்துக்கசக்கி அவனுடைய கொம்புகளில் ஒன்றைப் பறித்து அதனுலேயே அவனையடித்துக் கொன்றான் என்ற கதை அறியத்தக்கது.

புள்ளும் = பூன் என்னும் ஓரஸுரன் கொக்குவடிவங்கொண்டு கூர்ணா பிரானைக் கொல்வதாக நெருங்கிவர, அப்பொழுது கண்ணன் அப்பருணாவிர வாயலகுனை இருகையாலும் பிடித்துக் கிழித்து அதனை அழித்தான் என்ற மூணர்க. .... (1)

ஆவலன்புடையார்தம் மனத்தன்றி

மேவலன்* விரை சூழ்நுவராபதிக்

காவலன்* கன்றுமேப்த்து வினையாமே*

கோவலன்வரில் கூடிக்கூடலே.

ஆவல் அன்பு உடையார்தம்	}	ஆவலையும் அன்பையும் உடையவர்களுடைய	}	கன்று மேப்த்து வினையாமே	}	கன்றுகளைமேப்த்து வினையாமே நோபால் ஓமுகிய கண்ணபிரான்
மனத்து அன்றி மேவலன்		கொஞ்சதலேமற்றோரிடத்திலும் பொருந்தாதவனும்		கோவலன்		
விரை சூழ் நுவராபதி காவலன்	}	நல்ல வானனை சூழ்ந்த த்வாகாபுரிக்கு வரவாகவனும்	}	வரில்	}	வாக்கூடுமுகில்
						கூடலே! கூடுமே.

ஆவல் அன்புடையார்தம் = ஆவல் என்றாலும் அன்பு என்றாலும் பொதுப் படைபாகப் பேரமத்தைச் சொல்லுமாறினார். கோபம் கோபம் இத்தியாதிபதங் களின் அர்த்தத்திலே துட்பமான பேசும் இருக்கிறப்போலே இங்கும் சிறிது பேதம் உண்டு; 'எம்பெருமானே உபாயோபேயங்கள்' என்ற அத்யவஸாயம் கிடக்கச்செய்தேயும் நோன்பு நோற்பது, காமன்காணிலே விழுந்தது, சிற்றினைழப் பது பணிநிராவேது, கடலினைழப்பது இளைப்புபோல்வன அதிபரவருத்திகளில் துணியைப் பிறப்பிக்கும் பேரமம் ஆவலென்பதும். "மல்லாண்டதிண்டோள் பணிவண்ண!" என்று எம்பெரு மானுடைய மிக்கின் மிகுதியை அறிந்திருக்கச் செய்தேயும் அவனை ரக்ஷயுளையும் தன்னை ரக்ஷகனாகவும் நினைத்துப் பல்லாண்டு பாடுகையிலே ஒருப்படுத்தும்பேரமம் அன்பு எனப்படும் என்று கொள்க. ஆவல்— ஆண்டாளுடையபடி; அன்பு—இவளுடைய திருத்தகப்பனான பெரியாழ்வாரு டையபடி. ஆக இவ்விரண்டையும் சொன்னவிதத்தால் தங்கள் குடிவிலுள்ளார் மனத்தோடல்லது வேறொருவர்மனத்தோடு பொருந்தமாட்டான் எம்பெருமான் என்றனாப்த்து. மேவலன் = விரும்பாதவன் என்றபடி; "நம்பும் மேவும் நசையா குமே." என்பது தொல்காப்பியம்.

துவராதிக்காவலன் = 'காலயவநன்' என்பானொருவன் செருக்கித் திரிந்து கொண்டிருக்கையில் ஒரு நாள் நாரதரைப் பார்த்து 'இவ்விலகினில் குரானவர் யாவது உண்டா? என்று கேட்க; மதுரையில் யாதவர்கள் இருக்கிறார்கள், அவர்கள் மிக்க பராக்ரமசாலிகள்' என்று நாரதர் சொல்ல, அதைக்கேட்டவுடனே அவன் அங்கிருந்து புறப்பட்டு மதுரைக்கு வந்து யாதவர்களுடன் போர்செய்யத் தொடங்க, அப்பொழுது கண்ணபிரான் இதையறிந்து மேற்கடலுக்குச் சென்று ஆங்கு ஸமுத்திராஜனை யாசித்துப் பன்னிரண்டு யோஜனை நிஸ்தீர்வமுள்ள இடத்தைவாங்கி அங்கு தீவாரகை என்றொரு பட்டணம் அமைத்து மதுரையி லுள்ள யாதவர்களை அங்கு அழைத்துக்கொண்டு போய் வைத்துக் காலயவநனு டைய பயத்தில் நின்று விடுவித்த வரலாறு அறித.

துவராவதி = [க்வாராவதி] என்ற வட சொல் திரிபு. விரைகுழி என்று த்வா ரகைக்கு விசேஷணமிட்டது. "மட்டேறுகற்பகத்தை மாதர்க்காய் வந்துவரை நடட்டனை" என்ற அருளிச்செயலில் அனாதை கதையைத் திருவுள்ளம்பற்றி என்னலாம். கண்ணபிரான் ஸக்யபரமையினுடைய வேண்டுகோளுக் கிவங்கி இந்நியார் காலினிமிருந்த பாரிஜாத தருவைய த்வாரகையிலே கொண்டுவந்து நாட் டினாலதலால் விரைகுழிப் பெற்றதென்க.

[காவலன் கோவலன்] பரக்யம் ஒருபங்கத்திலே, ஸௌஸ்யம் ஒரு பங்கத் திலே, வாவலுற தமது வாவலுற வதவாவலுற ஸவ்வதவ: [ஸர்வவதவத: பாஸௌ வதவபாஸௌ பவ்வதவ:] என்ற சிவியைப்போலே அதிகயப்படுகிற னாப்த்து.

கோண்டகோலக் குறஞ்ஞவாய்ச்சென்று*

பண்மோவலிதன் பெருவேள்வியில்*

அண்டமும்நிலனும் அடியொன்றினால்*

கோண்டவன்வரில் கூடிக்கூடலே.

(க)

பண்டு	முற்காலத்திலே	அண்டமும்	மேலுலகங்களையும்
கோலம் கொண்ட	(முப்புரி நூலும் கரு	நிலனும்	கீழுலகங்களையும்
குறன் உரு ஆய்	வுணர்நீரமும் முஞ்ஜி	அடி ஒன்றினால்	ஒவ்வோரடியாலே
	யும் பவித்ரமும் தண்		
	மொன) கோலம் பூண்	கோண்டவன்	அனந்து கொண்ட
மாவலி தன் பெரு	டவாமந ரூபியாய்		தரிவிக்காமன்
வேள்வியில்	மஹாபலியினுடைய	வரில்	உருவானாகில்
சென்று	சிறந்த யாகபூமியிலே		
	எழுந்தருளி	கூடலே! கூடிரு—	

வாமநாவதாரத்திலும் தரிவிக்காமாவதாரத்திலும் ஈடுபட்டிப் பேசுகிறான். இவ் வவதார சரித்திரம் ப்ரவலித்தம். இயற்கையான அழகுக்குமேலே பஜ்ஞோப விக், கருவுணர்நீர், பவித்ர, தண்ட, மொனஞ்ஜி முதலியவற்றை யணிந்துகொண்ட தனாலே யுண்டான செயற்கை யழகு வீறு பெற்றிருந்தமையினால் கோண்ட கோலம் எனப்பட்டது. [பெரு வேள்வியில்.] எம்பெருமானைக் காண்பதற்கு நான் இப்பாடுபடுகிறேன்; பகவத்கீழ்த்திசுக்காரர்களில் தலைவனான மஹாபலி ஒரு சர்மமும்ல்லாமல் அப்பெருமானை பஜ்ஞவாடத்திலே கையிலங்கு கெல்லெக்கணியாக கக் காணப்பெற்றாளுே! அவ்வேள்வியின் பெருமை என்னோ! என்று கொண்டாடுகின்றதைத் தோன்ற “வேள்வியில்” என்னுதே “பெரு வேள்வியில்” என்கிறார்.

“அடி யொன்றினால்” என்றது “அடி ஒவ் வொன்றினால்” என்றபடி (க)

பழகுநான்மறையின்பொருளாய்* மத

மொழுகுவாரண முய்யவளித்த* எம்

அழகனாணியாய்ச்சியர் சிந்தையுள்*

தழகனார்வரில் கூடிக்கூடலே.

(கஉ)

பழகு நான்மறை	அநாதியான் சதுர்	எம் அழகனார்	எம்மை ஈடுபடுத்தவல்
யின் பொருள் ஆய்	வேதங்களின் உட		ல அழகையுடையனாய்
	பொருளாயிருக்கு		
	மவனாய்	அணி ஆய்ச்சியர்	அழகிய கோபிமார்க
மதம் ஒழுகுவாரண	மதஜலம் பெருகா	சிந்தையுள் குழக	ளிக். கெஞ்சி ஹன்னோ
ம் உய்ய அளித்த	ரின்ற தஜேந்தராம்வா	னார்	குழைந்திருக்கு மவ
	ன் (தயர் நீக்கி)		னா கண்ணபிரான்
	வாழும்படிக்குரை	வரில்	வரக்கூடுமாயில்
	செய்தருளினவனாய்	கூடலே! கூடலே—	

முதலை கோள்விடுத்து கஜேந்தராமுவானைக் காத்தருளிய அபதாரத்திலே; கட்டிட்டுப் பேசுகிறான். “வெவெனென வவெவென வவெவென வெவென” [வேதைச்சு ளாவை சதரமேவ வேத்ய:] இத்தயாதி ப்ரமாணங்களையுட்கொண்டு “பழகு நான் பறையின் பொருளாய்” என்றான். அக்கிநி, இந்நிரன், வாயு முதலிய தேவதை களைப் பற்றியும் தேவதங்களில் கர்மகாண்டங்களிலே பாக்கப் புகழ்ந்து பேசப் பட்டிருப்பினும் “[அங்காந்யந்யா தேவதா:]” என்று அந்த வேதந்தானே அந்த தேவதைகளை எப்பொருமானுக்கு அவயவபூதங்களாகச் சொல்லிக் கிடக்கை யானே அவயவங்களைப் புகழ்ந்து சொல்லுதல் அவயவியக்கே அதிகசயமாக முடிவை யானே தேவதாதார ப்ரசர்ஸாபரமான கர்மகாண்டமும் பகவத்பரமேடாகத் தட்டில்லை யென்க. ‘வேததாத்பர்ய ஸர்வஸ்வம்’ என்னும் தூவிலே இவ்விஷயத் தைப் புகழ்க் பேசியுள்ளோம்; அங்கே விரியக் கண்டு கொள்க.

வாரணம்—தற்சமவடசொல். “வாரணமுய்ய வளித்த வெம்மழகுநர்” என்ற சேர்க்கையின்பம் நோக்கி ஒருருத்துக் கூறலாம்; அதாவது—கஜேந்த் ராந்ரவாஸுடைய கூட்டுரலைக் கேட்டவுடனே எப்பொருளான் அரைகுலையக் தலை குலை வினைந்தோடுங்நால் ஸூரூஷாஸ்பரதயயாயஸம் டயாநா [ஸ்ரக்பூஷாந் பரதயதாயதந் ததாந:—ஸூரந்ரரஜஸ் தவந் உத்தரசதகம்] என்றபடி ஆடை யாபரணம் அலங்கல் முதலியவற்றை ஜல்லாரிபிள்ளாரீயாக அணிந்து கொண்டு புறப்பட்ட அழகு ஆண்டான் நெஞ்சிலே ஊற்றிருந்து ஈடுபடுத்துகிறபடி.

அணியாட்ச்சியர் சிந்தையுள் குழகஞர்—“கொங்கைமேற் குங்குமத்தின் குழம்புநியப் புகுந்து ஒருநாள் தங்குமேல் என்னுமிதங்கும்” என்னும்படியான காதல் கிளர்ந்துள்ளவர்களுக்கு இவன் அப்போதே சென்று முகங்காட்டாவிடில் அவர்கள் மிகவும் மனம் கொந்து ப்ரணயரோஷம் தலையெடுக்கப் பெற்று “அந்த க்ருஷ்ணன் இனி என்றைக்கும் நம்மருநே வாராமலேயா போகப் போகிறான்! என்றைக்காவது ஒருநாள் அந்நயத்தியாய்வந்து நிற்பனான்றோ; அப்போது நாம் அலறுங்கு முகங்கொடுக்கக் கடவோமல்லோம்” என்று திண்ணிகாக ஸங்கல்பம் செய்து கொண்டவர்களுங்கூட மறந்திர்து மேல்விழுந் தனையுப் படி அவர்களைப் பிச்சேற்றவல்ல நல்கிரகுகள் அறிபுமவன் கண்ணிரான் என்க.

உரில் கூடிடு கூடலே;—‘அடியேன துனியேன்’ என்றிற்போலே தாழ்வு களுஞ் சொல்லி அவர்களை ஊடல் தீர்த்து அவர் களோடே ஒருநீராகக் கலந்து அவர்களுடைய மனநோயைத் தீர்ப்பதுபோல எனது மனநோயையும் தீர்க்க என்னோடு ஒருநாள் வந்து கூடவேண்டாவா? (கூய)

ஊடல்கூட லுணர்தல் புணர்தலை*

நீடுநின்ற நிறைபுகழாச்சியன்*

கூடலைக் குழற்கோதைமுன்கூறிய*

பாடல் பத்தம்வல்லார்க்கில்லை பாவமே.

(கக)

ஊடல்கூடல்	ஊடலோடே கூடியிருக்கையென்ன, (அதாவது - ப்ரணயரோஷஸுவிகைகளாயிருக்கக் கெய்ன்ன)	நிறை பகழ் ஆய்ச்சியர்கடலை	நிறைந்த புரையுடைய ஆய்ப்பெண்கள் (இழைத்த) கூடலைப் பற்றி
உணர்தல்	குறைகளை உணர்த்துகக் கெய்ன்ன	குழல் கோதை	அழகியமயிர்முடியையுடையான ஆண்டான்
புணர்தல்	(பிறகு) ஸம்ச்லேஷிக்கையென்ன (இப்படிப்பட்ட காரியங்களிலே)	கூறிய	அருளிச்செய்த
முன்	அநாதிகாலமாக.	பாடல் பத்தம்	பத்துப் பாட்டுக்களும்
நீடு நின்ற	நீடித்துப் பொருந்தி நின்ற	வல்லார்க்கு	தகவல்லவர்களுக்கு (எம்பெருமானைப் பிசிந்து துக்கிக்கும்படியான) பாவம் இல்லையாம்.

இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலன் சொல்லி முடிக்கிறது இப்பாட்டு. “ஊடல்கூடல்” என்றது—ஊடலென்ன கூடலென்ன என்று இரண்டாகச் சொல்வதல்ல; ஊடலோடு கூடுகை பெற்றுப் ஊடுகையை மாத்திரம் சொல்லிற்றாகக் கொள்க. ஊடலாவது ப்ரணய கலஹம்; ஊடல்கூடலாவது அதை உடைத்தா யிருக்கை; ப்ரணயரோஷவிகிஷ்டம். “போதுமறித்துப் புறமே வந்து நின்றீர், ஏதுக்கிதுவென் இதுவென் இது வென்றோ” என்றும் “என்னுக்கு அவளை விட்டிக்குவந்தாய் இன்ன மங்கே நட நம்பி! நீயே” என்றும், “உன்னுடைய கண்டாயம் நானறிவன் இனியது கொண்டு செய்வதென், என்னுடைய பந்துங்கழலும் கந்து போகு நம்பி!” என்றும் இப்புடைகளிலே சொல்லி எம்பெருமானைக் கிட்டவா வொட்டாமல் கதவடைத்துத் தள்ளுக ஊடல் எனப்படும்.

உணர்தல் = “உணர்த்தல்” என்று பிறவினையாயிருக்க வேண்டுவது துறை பின்பம்நோக்கி ‘உணர்த்தல்’ என்று பிரயோகிக்கப் பட்டிருக்கிறதென்று ஒருபெருங்கல்விபாளர் சொல்லுவார். ஸம்ச்லேஷம் பெறாமல் தாங்கள் துடிக்கிறபடியை எம்பெருமானுக்கு நேரினார் துதுமுலமாகவுப் தெரிவித்தல். உணர்தல் என்றதற்கு இங்கு இதுவே பொருள் என்பர். இனி, புணர்தலாவது இவர்களுடைய துடிப்பை எம்பெருமான் நன்கு அறிந்து “உங்களை விட்டால் எனக்கு வேறு புகுண்டா? என்னை வேறுகாணிக்கலாமா? அடியேனல்லேனோ? தாஸனல் லேனோ?” என்றாற்போலே ஆற்றுமை நீதார்க்கமை தோற்றிப் பலபாச ரங்களைச் செயல்விக்கொண்டு சுவாரர் களின் புறமே வந்து நிற்பது முற்புற் புருந்த முறுவல் செய்து நிற்பதாய் நெருங்கினவாரே இவர் ஞர் பரவசைகளாய் அவனோடு கலந்து பரிமாறுகை. ஆக, ப்ரணய ரோஷத் தோற்றப் பேசுகையென்ன, தங்கள் வருத்தம் அவன் திருவுள்ளத்திலே படுப்படி உணர்த்துவதென்ன, பின்பு இஷ்டப்படி ஸம்ச்லேஷிக்கை பென்ன ஆகிய இப்படிப்பட்ட காரியங்களோ யாத்திரையாயிருப்பவர்கள் ஆய்ச்சிகள் என்றவாறு.

இப்பாட்டின் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானத்தில் “உணர்த்தல் புணர்த்தல்” என்றவிடத்திற்கு “இவற்றன் குறைகளை அவர்கள் உணர்த்தும்படியும் அவன் பின்பு ஸுகாரணம் பண்ணிப் புணரு” என்ற வாக் கியம் அச்சப்பிரதிகள் எல்லாவற்றிலும் காணப்படுகிறது. இது ஆரங்கித

வாக்யம்; (அச்சப்பிழை.) நாளகோசங்கலில் சுத்தபாடம் காணத்தக்கது. திரு வாய்மொழியில் [சு-க-ரு.] “உணர்த்தலுட லுணர்ந்து” என்ற பாட்டின் பட்டி லே; போக(மொம)ப்ரகாரந்தான் மூன்றுவகைப்பட்டா யிற்றிருப்பது; அவை யாவன:- “ஊடலுணர்தல் புணர்தலிவை மூன்றும் - காமத்தாற் பெற்றபயன்” (திருவள்ளுவர் குறள்.) என்று மூன்றையும் ப்ரயோஜனமாகச் சொன்னார்கள் தமிழர்; இதிலே ஊடலாவது - எதிர்த்தலையோடே கூடினால், அஹேதுமாக விளைவதொன்று: அதுதான்-“என்னையொழியச் குளித்தாய், என்னையொழியப் பூவைப்பார்த்தாய், உன் உடம்பு பூசாநிற்று” என்றற்போலே வருமவை. உண ர்த்தலாவது - “உனக்கென்று குளித்தேன்;” என்கையும் “உனக்கு ஆம்” என்று பார்த்தே நென்கையும், “உன்வரவுக்கு ஒப்பித்தேன்” என்றற்போலே சொல் லுமிவை; இவையிரண்டின் அநந்தரத்தே வருவது கல்வி” என்றருளிச் செய்யப் பட்டிருப்பது நோக்கத்தக்கது. மேல் உதாஹரிக்கப்பட்ட குறளின் உரையும் காணத்தக்கது. “ஊடலுணர்தல் புணர்தலிவை காமத்துக்கடியார் பெற்றபயன்” என்று குறளின் பாடங் காண்கிறது. [புணர்ச்சிமகிழ்தல் என்ற அதிகாரத்தில் ஒன்பதாவது குறள் இது.] உணர்தல் என்பதற்கு - “தலைமகன் தன்னுடைய தவறில்லாமையைச்சொல்லி நாயகியினுடைய ஊடலை நீக்குதல்” என்று பொரு ளுரைக்கப் பட்டிருக்கின்றது.

“புணர்தலை” என்ற விடத்துள்ள ஐகாமம் சாரியை, நீடுநின்ற-கண்ண பிரானோடே சிலகாலம் ப்ரணயகலஹமாய்ப் போதுபோக்குவதும், சிலகாலம்- ஸம்ச்சலேஷரஸமாய்ப் போதுபோக்குவதுமாகிய இக்காரியங்களைப்பே அநந்திகால மாய்த்தொழிலாகக் கொண்டவர்கள் ஆப்ச்சிகள் என்க.

நிறை புகழ் ஆய்ச்சியர் - நம்மைப்போலே * உண்டியே உடையே உகர் தோடித் திரிந்து பழுதேபலபகலும் போக்காமல் முச்சந்தியும் பகவத்விஷய சிந்தனையையாய்ப் போது போக்குகிறார்கள் ஆய்ச்சிகள். என்ற நாரணத்தினால் அவர்கட்குப் புகழ்நிறைந்திருக்குமென்று ஸாமான்யமாகச் சிலர் அர்த்தம் கொள்ளக்கூடும். இவ்விடத்திற்கு எம்பார் ஒரு விசேஷார்த்தம் அருளிக் செய் வாராம்; (அதாவது) “ஆய்ச்சியர்க்கு நிறைபுகழர்வது; க்ருஷ்ணனை இன்னுள் நாலுபட்டினி கொண்டாள் இன்னுள் பத்துபட்டினி கொண்டாள்” என்றும் புகழ்காணும்” என்பாராம். இதன்கருத்தென்னெனில், “கூடமுழைப்போல் பணிக்கூதலெய்திக் கூசுகடுங்கி யமுனையாற்றில், வடர்மணற்குன்றில் புலர நின் றேன் வாசுதேவா! உன்வரவுபார்த்தே” இத்யாதிப்படியே கண்ணபிரானுடைய வரவை எதிர்பார்த்திருப்பவர்கள் பல மாதர்; இவன் இப்படி பலபேர்களை எதிர் பார்த்திருக்கும்படி செய்துவிட்டுத் தன்மனத்துக்கினியாளான் ஒருத்தியோடே கலந்திருந்து போதுபோக்கும்; அப்போது, எதிர்பார்த்திருந்த மாதர்கள் “இன் னமென் கையகத்து நங்கொருநான் வருகியேல் என்னிடம் தீர்வன்னானே” என்ற படி “இனி அந்தக் கண்ணபிரான் இங்கேற வருவானாகில் முகங்கொடுத்து ஒரு வார்த்தையும் சொல்லக்கடவோமல்லோம்” என்று எங்கல்பம் செய்துகொண்டு

அளிவற்று ரோஷத்துடனிருப்பார்கள். சிறகு தனக்கு ஒழிந்தபோது ஒருநாள் கண்ணிரான் அளவிறந்த அன்புபூண்டவன்போல ஆடிப்பாடிக்கொண்டு அவர்கள் முன்னே வந்துநிம்பன்; அப்போது அவர்கள் தாங்கள் முன்பு செய்து கொண்ட ஸங்கல்பத்தின்படியே முகங்கொடாமலே யிருப்பார்கள். அப்போது இவன் கண்ணீர்விட்டமூவதும் காலில்கும்பிலேதாமாய் ஊனுமுறக்கமுமில்லாமல் பல நாட்களையும் அவர்கள் விட்டடைவிட்டுப் பேராசை இடைகழித் திண்ணையிலே கிடந்துபடுவன். இப்படி நாலுநாள் பட்டினிகிடந்தபிறகு ஒருத்தி மனமிரங்கி முகங்கொடுப்பன்; மற்றொருத்தி அவ்வளவிலும் மறம்மாறாதே இவன் எட்டுநாள் பட்டினி கிடந்தபின்பு முகங்கொடுப்பன், மற்றுமொருத்தி அவ்வளவிலும் ஊட்டித்திரித்தே இவன் பத்தநாள் பட்டினி கிடந்தபின்பு முகங்கொடுப்பன். இப்படி பல்பலநாள் பட்டினிகிடந்தாகிலும் அவ்வாய்ச்சிகள் பக்கலிலே இவன் முகம்பெற நினைப்பது அவர்களிடத்துள்ள தேஹகுணம் ஆத்மகுணம் முதலிய வற்றாலான வலைக்கண்பத்தைப் பற்றியிரே. இதனால் அவர்களுடைய புகழ் விருபெறு மாய்த்து.

“கோதை கூறிய” என்னுதே. “குழற் கோதை கூறிய” என்னையாலே “இவள் தன்மயிர் முடியாலே அவளைக் கூடலிழைப்பிக்கவல்லவள்” என்று நனுகுகியாக அருளிச் செய்வர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை. இப்பத்துப்பாட்டையும் ஒதவல்லவர்களுக்குப் பாவம் இல்லை என்றது-பகவதஸ்மச்சுலேஷத்துக்காகக் கூடலிழைத்து வீருந்தவேண்டும்படியான பாவமில்லை யென்றபடி. இவ்வருளிச் செயலை ஒதவே அநாயர்மைாக பகவதஸ்மச்சுலேஷம் வாய்க்கு மென்று கருத்து. .... (கக).

அடிவரவு:—தெள்ளி காட்டில் பூமகன் ஆய்ச்சி மாடம் அற்றவன் அன்று துவல் கொண்ட பழகு ஊடல் மன்னு.

நன்குநீர் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

சுண்டாள திருவடிகளே சரணம்.

சுண்டாள திருவடிகளே சரணம்.

மூ.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

ஐந்தாந் திருமொழி - மன்னுபெரும்புகழ்

உ ர ய வ தா ரி க.

கீழ்த்திருமொழியில் “நீ கூடிடு கூடலே; நீ கூடிடுகூடலே!” என்று பலகால் சொன்னவளவிலும் கூடுவேன் என்றாவது கூடேன் என்றாவது ஒருவிதமான மறுமொழியும் அது சொல்லவில்லை. இது அசேதநமாகையாலே சொல்லமாட்டாது என்றறிந்தாள். பிறகு, அருகேயிருந்த ஒரு குயிலே நோக்கினாள். அக்கண்ணபிரானும் தானுமாய்க் கூடியிருக்கும் காலங்களில் அக்குயில் அனுமையிருந்து வார்த்தை சொல்லிக் கொண்டிருந்த பழக்கத்தால் “ஓ குயிலே! என்னையும் அவனையும் நீ கூட்டக்கடவையோ? எப்படியாவது அவன் என்னிடம் வந்துகூடும்படி கூவாய் பார்ப்போம்” என்று பலகாலும் சொல்லி அக்குயிலின் காலிலே விழுந்து வேண்டுகிறாளாய்ந்து - இத்திருமொழியில்.

மன்னுபெரும்புகழ்மாதவன் மாமணிவண்ணன்மணிமுடிமைந்தன்

தன்னை * உகந்துகாரணமாக என்சங்கிழக்கும்வழக்குண்டே *

புன்னைகுருக்கத்திநாமுல்செருந்திப் பொதும்பினில்வாழ்ந்தயிலே *

பன்னியெப்போதுமிருந்துவிரைந்தேன் பவளவாய்ன்வரக்கூவாய்.

(க)

புன்னை - புன்னைமரங்களும்
குருக்கத்தி - குருக்கத்திமரங்களும்
நாமுல் - கோங்குமரங்களும்
செருந்தி - சுரபுன்னைமரங்களும் (இவை
முதலிய பல மரங்கள் நிறைந்த)
பொதும்பினில் - சோலையிலே
வாழும்-வாழுகின்ற
குயிலே! - கோகிலமே!
மன்னு பெரும் - நித்யமாய் அளவில்லாத
புகழ் - புகழையுடையவனாய்
மாதவன் - சரிய; பதியாய்
மா மணி வண்ணன் - நீலமணி போன்ற
நிறத்தை யுடையவனாய்
மணி முடி-நவமணிகள் அழுத்திச் சமை
த்த திருவயிவேகத்தை யுடையவனாய்
மைந்தன் தன்னை-பிடுக்கை யுடையனான
எம்பெருமானே

உகந்தது } ஆசைப்பட்டதுவே
காரணம்கூக } வேறுவாக
என் சங்கிழக் } தன்னுடைய
கும் வழக்கு } விளக்கம் கழன்று
உண்டே? - (உகந்ததில்) உண்டே; (இது
வேரு அநியாயமாயிருக்கிறது)
(இதற்கு நான் என்செய்வேன் என்கிற
யோ)
என்பவனம் } பவனம் போற் பழுத்த
வாயன் } திருவதரத்தை யுடைய
வர- (என்னிடம்) வந்து சேரும்படி
எப்போதும் - இரவும் பகலும்
பன்னி இருந்து - (அவனது திருநாமங்
களைக்) மத்திக் கொண்டிருந்து
விரைந்து கூவாய் - சீக்கிரமாகக் கூவ
வேணும்.

* * * * * உலகத்தில் அனைவராலும் பழிக்கப்பட்டவனாயும் பிச்சைக் காரனாயும் கண்கொண்டு காணவொண்ணாத விகாரமான ரூபத்தை யுடையனாயும் அனைவர்க்கும் கீழ்ப்பட்டவனுமுள்ள ஒரு காபுருஷனை நான் ஆசைப்பட்டேனாகில் எக்கேடுகெட்டாலும் பாதகமில்லை; நான்கு திசைகளிலும் புரவியரித்யகீர்த்தியையுடையவனாய் ஸாக்ஷாத் திருமாமகன் கொழுநாய் கண்டார்சனைச் சவரும்படியான நீலமணிபோன்ற நிறத்தை யுடையனாய் 'அனைவரையும் ரக்ஷித்தருளக்கடவேன்' என்று முடிசுவீத்துக்கொண்டிருப்பவனாய் நினைத்தடிசெய்து முடிக்கவல்ல வலியுடைத்தவனான எம்பெருமானை நான் ஆசைப்பட்டே இக்கேடுகெடுகிறேனே! இது நியாயந்தானா? இங்கனையோ உலகநீதியிருக்கும்படி! என்கிறான் முன்னடிகளில். [என்சங்கு இழக்கும் வழக்கு உண்டே?] சங்கு இழத்தலாவது - சைவனை கழன்றொழிகை; தலைமகனைப்பிரிந்து வருந்துவதால் உடம்பானது எக்குப்போல கருசமாய்ப்போக 'சைககளிற் பொருத்தமாக அணியப்பட்ட வளைகளும் அவனிலையாகக் கழன்றுவிடும்: "யாதி நயாரீதி யவெ வடிதி பூரணாஸக்ஷணெந கஹம்மாஃ | மலிநாதி பூரொவபாதி சுபுராணி பூநஹுபெவ ஒலிநாதி ||-யாதி நயாரீதி தவே வததி புரஸ்தாத் க்ஷணேந தந்வங்க்யா: - தளிதாநி புரோவலயாநி அபராணி புரஸ்ததைவ தளிதாநி."'] என்ற ச்லோகத்தின் தாற்பரியம் இங்கே நினைக்கத்தகும். அதாவது - தலைமகன் தலைமகனை நோக்கி, 'என்கண்மணி! நான் உன்னைப்பிரிந்து ஓர் ஊர்ந்ருச் செல்கின்றேன்' என்று சொன்ன நொடிப்பொழுதிலேயே அவளுடைய கையில் அணியப்பட்டுள்ள வளைகளில் முன்னையிருந்த வளைகள் கழன்று கிழே விழ்ந்தன; அதனைக்கண்ட தலைமகன் 'இவள் நமது விரஹத்தைப் பொறுத்திருக்க வல்லளல்லளாகையாலே இவளைப்பிரிந்து நாம் வெளியேறலாகாது' என்று நினைத்து உடனே 'நான் போகவில்லை' என்று சொல்லவே அச்சொல் செலிப்பட்ட நொடிப்பொழுதிலேயே கையில் நின்று கழன்றவைபோக நின்ற வளைகள் படிஸ் என்று வெடித்துத் துகளாய் விழ்ந்தன - என்பது மேற்காட்டிய ச்லோகத்தின் கருத்து. நாயகனுடைய விரஹம் ப்ரஸ்தாவத்தில் வந்தமாதிரித் திலேயே நாயகியினது உடல் மிகவும் மெலிந்து போம் என்பதும், அந்த விச்டேஷ வார்த்தை மாறினவாறே உடம்பு பூரிக்கு மென்பதும் இதன் உள்ளுறை. ஆகவே, இங்கு "என்சங்கிழக்கும் வழக்குண்டே" என்றது - எம்பெருமானை நான் நித்யமாக ஸம்சுலேஷித்து உடம்பு பூரித்துக்கிடக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, இப்படி பிரிந்து மெலிந்து வருந்துகை தகுதிதானோ? என்றவாறு.

அவன் என்னை ஆசைப்பட்டு இப்பாடுகள் படவேண்டியிருக்க, நான் அவனை யாசைப்பட்டுவருந்த வேண்டும்படி விதிவகை விபரீதமாயிற்றே! என்று வருந்துகிறான் எனினுமாம். அவனது திருவடித் தாமரைகளிலே தலைசாய்த்த பின்பு அவ்வடியரசர்க்கு நேரும் துயரங்களை அவ்வெம்பெருமானுளே அநுபவிக்கக் கடவனாயிருக்க அதுவிபரீதமாய் நானேயுயர்படக்கடவேன் என்கிறான் என்றதுமாம். பாதயுத்தத்தில் அர்ஜுநன் மேலே கிழவந்த அம்பைக் கண்ணபிரான் அவனைத்தள்ளித் தான் ஏற்றுக் கொண்டான் என்று ப்ரஸித்தமிறே. "வாயுபு-

வெண்ணொழியல் - உரலாபுரிகுறைய - பார்த்தம் ஸஞ்சாதய மாதவ:-
உரலா பரதிஜக்சாஹ" என்றதிறே.

வழக்குண்டே? = வழக்காவது-நியாயம் "அறிவினில் குறையில்லா அதன்
ஞாலத்தவறிய, நெறி யெல்லாமெடுத்துரைத்த நிறை ஞானத்தொரு முர்த்தி"
என்றபடி நியாயங்களை யெல்லாம் ஒதிவைத்த அவனே இப்படி அநியாயஞ்செய்
யத்தலைப்படுவது தகுதிதானோ? 'தன்னையாசைப் பட்டவர்களுக்கு வளையிழந்து
நிற்கைதான் பலன்' என்று இப்படி ஒரு நியாயம் அவன் தந்த சாஸ்திரங்களிலே
உண்டோ? என்கிறான். நவாஸுதேவமகாநாஸுதேவம் விபுதேவகிசு"
['நவாஸுதேவ பக்தாநாம் அசுபம் வித்யதே க்வகித்'] என்றும், 'கௌதேய
புரிகிஜாநீஹி நஹே ஹதூ: ப்ரணஸுதி' ['கௌதேய! ப்ரதிஜாநீஹி நமே
பக்த: ப்ரணஸ்யதி'] என்றும் அவன் தந்த சாஸ்திரங்களிலே 'கேட்டுப் போரு
கிறோமத்தனை யொழிய, "வைகுந்த னடிபணிர்தார் வளையிழந்து வருந்துவோ"
என்பதாக ஓரிடத்திலும் கேட்டதில்லையே இன்றளவும் — என்கிறான் போலும்.

இனி மூன்றாமடி தோகில ஸம்போதநம். குயிலே! நான் இப்பாடு பட்டுக்
கிடக்க வன்னைப்போலே நீயும் வருந்துவதோ அல்லது என்வருத்தத்தைப் பரிஹ
ரிப்பதோ செய்யவேண்டியிருக்க, புன்னையும் குருக்கத்திடும் நாமதும் செருந்தியு
மாய் அமைந்த படுக்கையிலே இனிதாக வாழ்கின்றாயே! இதுதகுதிதானோ?
*மென்மலர்ப்பள்ளி வெம்பள்ளியாலோ என்றிருக்கிற என்முன்னேயோ நீ-இப்
படி களித்துவாழ்வது! என்ற உபாலம்பம் தோற்ற ஸம்போதிக்கிறான். நாமதல்-
ஞாமல்; (போலி) இது வடமொழியில் ப்ரியம்மஃ [ப்ரியங்கு]. என்றும்
மலிமீ [பலிநீ] என்றும் வ்யவஹரிக்கப்படும்: (கோங்குமரம்) பொதுப்பு
பொந்து.

அக்குயில் செய்யவேண்டியதை நியமிக்கிறான் சுற்றடியில். ஒருகால் சொல்லி
ஓய்ந்து கிடாமல் அவன் திருவுள்ளத்திலே படும்படி பலகாலும் சொல்லி
ஆனை யிடர்ப்பட்ட மடுவிற்கையிலே அரைகுறையத் தலைகுறைய வந்துவிழ்ந்தாய்.
போலே கிளைந்தோடிவந்து என்னோடே ஸம்சுலேஷிக்கும் புடியாக அயனைக்
கூலவேணு மென்று வேண்டுகிறான். "என்பற்பநாபன் வரக்கூவாய்" என்று
வது "என்பரம்புருடன் வரக்கூவாய்" என்றாவது மற்று முள்ள திருநாமங்களை
யிட்டாவது சொல்லாமல் 'என் பவளவாயன்' என்ற ஸ்வாசஸ்யத்தைநோக்கிப்
பெரியவாச்சான்பின்னை யருளிச் செய்கிறார் என்னோடே கலந்து போகிற ஸம்
யத்தில் அனைத்து ஸ்மிதம்பண்ணி, வருமளவும் ஜீவித்திருக்கும்படி வினாரீரடை
த்துப் போனபோதைச் செவ்வியோடும் அதரத்தில் பழுப்போடும் வந்தனைக்
கும்படியாகக் கூலப்பாரா யென்கிறான்" என்று, ... (க)

80. ... திவ்யபுரந்தர தீவமார்த்ததீபிகை,

வேளின்விளிச்சங்கிழங்குகயிர்கொண்ட நிமிலனெனக்குருக்காட்டான் *
உள்ளம்புகுந்தெனனைவலித்து நாளுமுயிர்ப்பெய்துகூத்தாட்கோணும் *
களின்விழ்செனப்பகப்புமலாகோதிக் களித்திசைபாமேகுயிலே *
மேள்னவிருந்தமிழற்றியிழற்றுகதென் வேங்கடவன்வரக்கவாய்.

(2)

தன் அழித. தென் பெருகா நின் துள்ள
தென்பகழி பூ - சென்பகப் பூவிலே
மலர் கோதி - அஸரமான் அம்சத்தைத்
தள்ளி ஸரமான் அம்சத்தை அறுப

வித்தி
களிற்று - (அதனால்) ஆகந்தமடைந்து

இசை பாடும் } (அந்த ஆகந்தத்திற்குப்
குயிலே } பொத்துவிடாக) இசை
களைப்பாடா

தீன்றுகள் கோவிலமே!

வேளின் விளி } சுத்தஸ்வபாகமாய் (சை
சங்குஇடங்கை } வக்யருசியுடையாரை)
யில் கொண்ட } அழைக்கு மதான

தி பாஞ்ச ஐக்யத்தை இடக்கை

யிலே ஏகிக் கொண்டிருக்கிற

விழவன்-புலித்திராணு புறம்புருஷன்

பரு-தனது திவ்யபுரந்தர விசுவத்தை

எனக்கு காட்டினான் எனக்கு வேண்டி ஸா

திப்பிக்காட்டி டென்னிருன்;

(அதுவுமல்லாமல்)

உள்ளம்-என்னுடைய ஹருதயத்தினுள்
புகுந்து-வந்து புகுந்து [ளே

என்னை னாவித்து-என்னை னாந்து போம்

[படி பண்ணி

(அகவனவிலே நான்முடிந்து போவதா

யிருந்தால் இன்னமும் என்னை நிறிம்மலிப்

பதற்காக முடிவடொட்டாமல்)

நாளும் உயிர் } நான் தோறும் பிராண

பெய்து } னாப் பெருக்கடித்து

கூத்தாட்டு எனும்-என்னித் தத்தளிக்க

செய்து வேடிக்கை பாரா நின்றான்;

(நிசெய்ய வேண்டிய தென்னவென்றால்)

இருந்து-என் அருகில் இருந்துகொண்டு;

மெள்ளமிழற்றி } உன் மழலைச்சொற்களை

மிழற்றுகு } சொல்லி விலாஸ சே

ஷ்டிதங்களைப் பண்ணாமல்

என் வேங்கடன் வர-எனக்காகத்திருவே

ங்கடமலையிலே வந்துநின்றிற் எம்பெரு

மான் (இங்கே) வரும்படியாக

கவாய் - கூப்பிடவேணும்.

* * * -- தன்னை எம்பெருமான் நோவு படுத்துகிறபடியை முன்னடி க
ளில் அருளிச்செய்கிறான். கார்முடில் போன்ற கரியதிருமேனிகுப் பரபாக
மான வெள்ளமையை புடைத்தாய், 'என்னைப் போலே நீங்கனும் கைங்கர்யம்
பண்ண லாருங்கள்' என்று அழைப்பது போன்ற முழக்கத்தை புடைத்தான
புரி பாஞ்சஜந்யத்தை இடத்திருக்கையிலே ஏதகிரா நின்றுள்ள எம்பெரு
மான் தன்னைக் காண்கையிலேயேயிடுக்க ஆசையுள்ள எனக்குத் தன் திருவுருவத்தைக்
காட்டாதே மறைத்திடாநின்றான்: அவன் இப்படி உபேகஸித்தையாலே அவ்வுரு
வத்தை மறந்து பிழைப்போம் என்று பார்த்தாலோ, அது செய்யவும் ஒட்டுகிற
லன்; என்னுடைய ஹருதயத்தினுள்ளே வந்துபுகுந்து நின்றதொறும் சொல்லுங்
தொறும் நெஞ்சிடித்தாகும்" என்றிறபடியே சைதிலயத்தைபுண்டாக்கி அந்தத்
தளர்த்தியாலே உயிர்மாயுமளவான நிலைமை நேர்த்தவாதே "இவ்வளவோடு
இவ்வள முடிந்து பிழைக்க வொட்டலாமா? இன்னும் நெருநாளைக்குத் துன்பப்
படுத்தவேண்டாவா?" என்றெண்ணி மறுபடியும் உயிரைச் சிறிது தலையெடுக்
கச் செய்து "பழையபடியே ஹிம்மலிப்பதாய் இப்படி அடிக்கவிட்டு இதுவே
போதுபோக்காயிதா" நின்றான்: ஓ குயிலே! நான் இப்படி நோவுபடா நிற்க,
நீ ஆகந்தமயமாக இசைபாடிக்கொண்டு போது போக்குவது நியாயத்தானா?
தென் பெருகா நின் துள்ள சென்பகப்பூவில் அஸரமான் அம்சத்தைக்கழித்து
ஸரமான் பாகத்தை அறுபவித்து அவ்வறுபவத்தாலுண்டான களிப்பு உள்ள
டங்காமல் அதற்குப் போக்குவிட்டு இசைபாடிக்கொண்டிருக்கிறாயே, இதிலோ

நன்மை? நான் படும் துயரத்தைப் பரிஹரித்த பின்பு பன்றோ லீகனிக்கவேணும் உனக்காக நான் செய்யத்தக்கது என்ன? என்று கேட்கிறாயோ, எப்போதும் என்னருகேயிருந்துகொண்டு அவ்வந்த மதுரமாக மென்சொற்களைச் சொல்லு வதும் விலாஸ சேஷ்டிதங்களைப் பண்ணுவதுமா யிருக்கிறாயே இந்த இருப்பைத் தவிர்த்து, பிராட்டியைக் கைப்பிடிப்பதற்காக ஸ்ரீமதிஸையில் புறச்சோலையிலே வந்து தங்கியிருந்தாப்போலே எனக்காகத் திருமலையிலே வந்திராநின்ற பெருமானே இங்ஙனே நாலடி நடந்து வரும்படியாக நீ கூவவேணும் என்று வேண்டுகிறேன்.

முதலடியில், விமலன் என்றது “நகொருவம் நவாகாரொ நாயு யாதி நவாஹுடி” தயாவி வாயுஷாகாரொ ஹதாநாஸவம்புரகாஸவெ|| “நதேருபம் நசாநாரோ நாயுதாநி நசாஸ்பதம், ததாபி புருஷாகாரோ பக்தா நாய் தவம் ப்ரகாசனே” என்றபடி திவ்யாயுதங்கள் முதலியவற்றை அடியார் கட்டாகவே எந்தியிராநின்றோம் என்று நினைத்திருக்கையாகிற ஹ்ருதயசுத்தியை யுடையவன் என்கை. “எனக்கு உருக்காட்டான்” என்கையாலே, மீனுக்குத் தன்வயிர் லாபபாறைப் போலே நித்யஸூரிகளுக்குக் காட்டுவான் என்ற உபாபைபம் தோற்றும். வடிவின் லாசியறியாத ஸம்ஸாரிகளுக்குக் காட்டியிருக்கிற லே,? என்றுமாம். உள்ளம்புகுந்து வைக்கிறபடி எங்ஙனையென்னில்; இங்கே டெ. பிலாபாஸாஸ்பிள்ளை அருளிச்செய்கிறபடி பாரீர்-“நெஞ்சிலே புருந்து மறக்க டெ. பண்ணைபடி. பண்ணும்; ஸந்திஹிதரைப்போலே ப்ரகாசித்தவாறே அணைக், கடி கைநீட்டி, கைக்குள் அகப்படாமையாலே நோவுபட்டு, பிண்ணையும் முடிந்து பிழைக்கவும் பெறுதே கூணிகபதார்த்தம் போலே முடிவது ஜீவிப்பதாய்க் கொண்டு உருவநோவுபட்டுச் செல்லா நிற்றுமாய்த்து; இப்படி துடிக்கவிட்டு இதுதானே போது போக்காயிரா நின்றான்.” என்று.

நாளும் உயிர் பெய்து=முக்கோணங்கட்டிக் குற்றவாளிகளை யடிக்கும்போது உயிர் போகும் தருணமானவாறே சேவகர்கள் அவனுக்குத் தண்ணீர் வார்த்துத் தேறுதலையுண்டாக்கிக் கொஞ்சம் ஸுதாரித்தவாறே மறுபடியும் கட்டியடிப்பர் கள்; மீண்டும் உயிர் போகுந்தருணமானவாறே பழையபடியே தண்ணீரைக் கொடுத்துத் தேற்றுவித்து அடிப்பார்கள்; அதுபோல முடியப்போகிற உயிர் மறுபடியும் உண்டாக்கி வருத்துகிறான் என்று அழகிய மணவாளச்சீயர் அருளிச் செய்யுமபடி.

சேண்பகப்பூ மலர் கோதி=இங்கு, பூ என்றது ஸாமான்ய சப்தம்; ஸர்ர மும் அஸாரமுமான ஸமுதாயம். அதிலே மலர் என்றது ஸாராம்சம். கோதுதல் கொந்துதல். .... (உ.)

மாதலிதேர்முன்புகோல்கொள்ள மாயனிராவணன்மேல் * சரமாரி தாய்தலைபற்றற்றுவிழத் தோடேத்தலைவன்வரவேங்கும்காணேன் * போதலர்காலில்புதுமணம்நாற்பு பொழிவண்டிண்காமரங்கேட்டு * உன்காதலியோடுன்வாழ்குமிலே டென்கருமானிக்கும்வரக்கவாய். (க.)

போது அலர் கரிலில் - சிறந்தபூக்கள்
அலர்கின்ற தோலையிலே
புது மணம் - புதிதான பரிமளமானது
காற் வீச

பொறி வண்டின் - அழகிய வண்டினுடைய
காமரம் - காமரம் என்கிற பண்ணை
கேட்டு - கேட்டுக் கொண்டு
உண்காதலியோடு உன் பேசையோடு
உடன் வாழ் கூட வாழ்கிற
குயிலே குயிலே!

மாதலி - மாதலியானவன்
தேர் முன்பு - (இராவணனுடைய) தே
ரின் முன்னே
கோல் கொள்ள - கோலக்கொண்டு தன்
தேரை நடத்த,
மாயன் இராவணன் மேல்-மாயாவியான
ராவணன் மேலே

சரம்மாரி - பாணவர்ஷத்தை
தாய்தலை அற்று (அவ்விராவணனுடை
அற்று விழ யபர்தானமானதலை
தொடுத்த (பலகால்) அற்று அற்று
விழும்படிப்போகித்

தலைவன் - எம்பெருமானுடைய
வரவு - வரவை
எங்கும் - ஒருதிக்கிலும்
காணேன் - காண்கிறேனில்லை;
(ஆதலால்),

என் - என்னுடைய அதுபவத்துக்கு
யோக்கியனாய்
கரு மாணிக்கம் - கிலாதகம் போன்ற
திருமேனியையுடையனான
அவ்வெம்பெருமான்
வர - இங்கே வரும்படியாக
கூவாய் - நீ கூவவேணும்.

மாதலியென்பவன் தேவேந்திரனுடைய தேர்ப்பாகன்; எப்போதும் யுத்தக்
களத்திலே இந்திரன் முதுகு காட்டியோடுவது தவிர ஒருநாளும் நிலைத்துநின்று
போர் செய்தறியாணுகையாலே அவனுடைய ஸாரதியான இந்த மாதலி ஒருநா
ளும் போர்க்களத்திலே தேர்முன்னே நின்று பாகுசெய்தறியான்; அப்படிப்பட்ட
வன் இராமரோனுடைய தேர்ப்பாகனாக அமைந்த போது தான் முன்னின்று
கோல்கொள்ளும்படியான பாக்கியம் பெற்றான். அப்படி அவன் தேர்முன்
நின்று கோல் கொள்ள, க்ருத்ரிமயுத்தத்திலேயே கைதேர்த்தவனான இராவ
ணன் மேலே அம்புகளை மழைபொழிந்தார் போலே பொழிந்து அவனுடைய
தலைகளை பெல்லாம் அறுத்ததுத்துத் தள்ளின இராமபிரான் திடீரென்று எந்தத்
திசையிலாவது வந்து தோன்றுவனா? என்று நான் சுற்றுங் காணுகின்றாலும்
அவன் ஒருதிக்கிலும் வந்து தோன்றுகின்றானில்லையே! குயிலே நீயோ என்
துயரை நோக்குகின்றாயில்லை; மலர்ந்த புஷ்பங்கள் நிறைந்த சோலையானது நம
க்கு வாய்ப்பாகக் கிடைத்து விட்டதென்று இந்தச் சோலையிலே இருந்துசொண்டு
சிறந்த புஷ்ப வர்ணனை அதுபவித்துக் கொண்டும், 'காமரம்' என்னும் பண்
னைப் பாடித்திரிகிற வண்டுகளின் ஸங்கீத ஸாரஸ்யத்தை அதுபவித்துக் கொண்
டும் பேடையைவிட்டு ஒரு கூணகாலமும் பிரியாமல் நித்யஸுமந்தலேஷமாப்
பிதுவே ஆகந்தமாக என்னைப்பற்றிச் சிறிதும் கவலைபின்றியே கிடந்துகொண்டே
இதுவோ தகுதி? அவ்வெம்பெருமான் இங்கே வரும்படி ஒருநிறை கூனிசூல
உன் வாய்முத்து உதிருமோ? என்செல்லமே! அப்படி ஒருகால் கூனிசூல
என்று வேண்டுகிறாய்த்து.

மாதலி—வடசொல், கோல்—குதிரைகளை நடத்துங் கருவி, மாணிராவ
ணன்—மாயாமிருகத்தை (மாரீசனை)ப் போருகிட்டுப் பிரிப்பது, 11

காடவந்தியாதி வேஷம் பூண்டு போய்ப் பிராட்டியைக் கவர்வதுமான பல வஞ்
சகக் செயல்களிலே வல்லவன். சரம்—பாணம்; தற்சமவட்சொல். “தாய்தலை”
என்பற்றகு “பாதானமான தலை” என்று பெரியவாச்சான் பிள்ளை துறியிருத்த
லால், “தாய்தலை” என்று தூரம் மிகாதொழிந்தது எதுகையின்பம் நோக்கியா
மென்று கொள்க. அற்றற்றலீழ்—“திருச்சாங்கன் பண்ணின பாக்யத்தாலே
(தலை) அறுக்கவறுக்க முளைத்ததாய்தது, பிள்ளை அதுதானே போதுபோக்காக
நின்று கொள்ளுனாய்தது. அப்படி முளைத்ததில்லையாகில், திருச்சாங்கனின் வரவு
இவனால் அடக்கப்போகாதே.” என்பது வியாக்கியான ஸூக்தி. “வரவெங்கும்”
என்றவிடத்து வர என்றும் பதம்பிரிக்கலாம்—எங்கும் வரக்கானேன். (ங)

என்புகியினவேல்நெடுங்கண்க ளிமைப்பொருந்தரலநாளும்*

துன்பக்கடற்புக்குவைகுந்தனென்பதோர் தோணிபெருதுழல்சின்னேன்*

அன்புடையாரைப்பிரிவுறுநோயது நீயுறிதித்யிலே*

பொன்புரைமேனிக்கருளக்கொடியுடைப் புண்ணியினைவரக்கூவாய். (ச)

குயிலே!	து குயிலே!		
என்பு உருகி	எலும்புகள் உருகிப் போனது மல்லாமல்	உழல்கின்றேன்	அக்கடலுக்குள்ளே யே தட்டித்தடுமாறிக் கொண்டிராகின்றேன்;
உயர்ந்தோர் சொடு கண்கள் இமை பொருந்தா	சிறந்த வேல் போன்ற விசாலமான கண்க ளும் மூடிக்கிடக்கின் றன வில்லை;	அன்பு உடைபாரை பிரிவுறும் சொய் அது	அன்பர்னைப் பிரிவத ஞாலுண்டாகும் துக் கத்தை
பல நாளும்	நெடுங்காலமாக	நீயும் அறிதி	நீயும் அறிவாயன்றோ?
அன்பும் கடல் புக்கு	விசிலேஷவ்யஸநமா கிறகடலிலே அழுந்தி	பொன்புரை மேனி	பொன்போன்ற மேனி யையுடையனாய்
வெகுந்தான் என் பது ஒர் தோணி பெருது	ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் என்றொரு தோணி யை அடையப் பெறு மல்	கருளன் கொடி உடை	கருடனைக் கொடியா கவுடையவனான “தர்மமே! வழுவெடுத் தவன்” என்னப்படு கிற கண்ணிராரை
		புண்ணியினை	இங்கே வரும்படி சூவு.
		வர கூவாய்	

குயிலே! எம்பெருமானைப் பிரிந்ததனாலே எனக்குண்டான க்வேஸம் மே
நெறத்தோல்புரையே போமதன்று; எலும்புங் கட உறகும்படியாயிர நின்றது;
அவ்வவலேயோ, ஒருநொடிப் பொழுதும் கண் உறங்குவதுமில்லை. எதிர்வு
உதாரணம் [‘அகிரஸ் ஸததம் ராம:’] என்றும் “உண்ணுதற்காகது” என்றும்—
எண்ணப்பிரிந்து அவன்படவேண்டியபாட்டை நானன்றோ இப்போது பிரிநின்
றேன். இப்படி கழிவது ஒருநாளா இரண்டு நாளா? பலநாளாகவே பிரிவாற்றா
நையாடுற துக்கசாகரத்திலே யழுந்தி அந்தஸாகரத்தைக் கடத்தவல்ல “விஷ்ணு
போகம்” என்று ப்ரஸித்தமானதொரு தோணியைப் பெறுது வருத்திக் கிடக்கின்
றேன் காண். ‘என்னதான் விசிலேஷம் நோந்தாலும் இப்படி கடல் நோவுபட்டா
ரோ?’ என்று நினைக்கிறாயோ, அப்படி நினைவாதே கொள்; ஏதோ பாக்யத்தாலே

மென்னடையன்னம்பரந்தவினோடாமே வில்லிபுத்தூருறைவான்மன் :
 பொன் டிகாண்பதோராசையினு லென்பொருகடற்கண்ணினை தஞ்சா*
 ஞ்செயிபிலோடோலமுதுட்டி மெடுத்தவென்கோலக்கிரியை*
 உன்னொடுதோழமைக்கொள்ளுவன்குயிலே உலகாள்தான்வரக்கூடவாய். (௫)

மென் னடை அன்	மத்தகதியுடைய அன்	தஞ்சா	உறங்குகின் றனவில்லை;
ன்	னப்பநவைகள்	குயிலே!	த குயிலே!
டா	எங்கும் பரவி		(திரிவித்ரமனாய்) உல
லிளோடாமே	வினோடாமே தற்கு	உலகு அனந்தான்	கங்களை அனந்த பெ
வில்லிபுத்தூர்	இருப்பிடமான	வர	ருமான்
உலகாள்தான்	ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரிலே	கூடவாய்	இங்கே வரும்படி
மென்னடைய	எழுந்தருளியிருக்கிற		கூட;
பொன் டிகா	என்பெருமானுடைய	[அப்படி கூடிவாயாகில்]	
காண்பதோ	அத்திட திருவடிக்களை	இன் அடிசினொடு	கன்ன லமுலதையும்
ஆசையினு	காணவேனுமென்	பால் அமுது உல	பாலமுதையும் உலட்டி
ஞ்செயிபிலு	முண்டான் ஆசையி	ட்டி எடுத்த என்	வனர்க்கப்பெற்ற என
	றலே	கோலம் கிரியை	த அழகிய கிரியை
மெருகடல் வன்	சண்டையிடும் இரண்	உன்னொடு	உன்னொடு
டையுனை	டு கெண்டைகள் போ	தோழமை கொள்	கூடாறப்படுத்தி
	ன்றன்னத்துக்கள்	ளுவன்	வைப்பேன்.

பொன் டிகாண்பதோராசையினு லென்பொருகடற்கண்ணினை தஞ்சா*
 ஞ்செயிபிலோடோலமுதுட்டி மெடுத்தவென்கோலக்கிரியை*
 உன்னொடுதோழமைக்கொள்ளுவன்குயிலே உலகாள்தான்வரக்கூடவாய்.
 உறங்குகின்றனவில்லை; த குயிலே!
 (திரிவித்ரமனாய்) உலகங்களை அனந்த பெருமான்
 இங்கே வரும்படி கூட;
 [அப்படி கூடிவாயாகில்]
 இன் அடிசினொடு கன்ன லமுலதையும்
 பால் அமுது உலட்டி எடுத்த என் வனர்க்கப்பெற்ற என
 கோலம் கிரியை த அழகிய கிரியை
 உன்னொடு
 உன்னொடு
 தோழமை கொள்
 கூடாறப்படுத்தி
 வைப்பேன்.

இவ்விடத்திலே நம்பிள்ளைக்கும் நஞ்சியர்க்கும் ஒருஸக்வாதமுண்டு; அதான் - “கீழ்ப்பாட்டில் ‘வைகுந்தமென்பதோர் தோணிபெருதுழல்கின்றேன்’ என்றுசொன்னது பொருந்தும்; ஸ்ரீவைகுண்டம் ஆண்டாளுக்கு எட்டாத நிலபாடையாலே அவ்வைகுந்தனைப் பெறுவதற்கு இயலாமல் வருந்துவது நகுர்; இப்பாட்டிலே வென்றால் ‘வில்லிபுத்தூருன்றவான்மன்’ பொன்னடி காண்பதோ ராசையினு” என்கிறான்; அவ்வுரிலேயே பிறந்து வளரு மவனான இவனுக்கு அவ்வெம்பெருமானுடைய யொன்னடியைக்காண்

பதில் என்ன அருமை? காதார இருகாதாரா?; நாலடியுளவிலேயிருக்கின்ற கோவி
லினுள்ளே நினைத்தபோதெல்லாம் போய்ப்புகுந்து யதேஷ்டமாகப்பறிமாறலா
மன்றோ? ஆயிருக்க, ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரென்பெருமானுடைய திருவடிகளை ஸேவித்
தப்பெறாமல் என்கண்கள் விடாய்த்துப்போயினவென்று இவன்சொல்லுவது
எப்படிபொருந்தும்? என்று நஞ்சியர் ஸந்திதியிலே நம்பிள்ளை விண்ணப்பஞ்
செய்ய அதற்கு நஞ்சியர் உத்தரம் அருளிச்செய்தசென்னெனில்; “நீர்கேட்டது
அழகியதே; ஆண்டான் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலேயே பிறந்துவளருமவளாவினு
வில்லிபுத்தூருறைவானுடைய ஸந்திதியிலே சென்று புகுவது அவனாக்கு என
தானக் கைகூடுதென்று; நாமெல்லாம் கோவிலுக்குப்போய்வந்தால் சித்தவிகார
மென்பது சிறிதாயில்லாமல் கல்போலவேபோய்க் கல்போலவே நிரும்பிவருந்
தோம்; குறிப்பறியாட்டோம்; ஆண்டாளுடைய பரக்குறி அப்படிப்பட்டதல்ல
காணும்; உள்ளே புகுந்தவாறே அவ்வொப்பெருமானுடைய லேசணத்தை
அதனந்தித்து அதிலே ஆழங்காற்பட்டு பரதாழ்வானைப்போலே மோஷிப்பவ
ளாய்த்து; இப்படிப்பட்ட பார்ருநிபைத் தெரிந்துகொண்டிருந்தும் இவ்வாறு
உறவினர் இவனைக் கோவிலில்வழிநோவொட்டார்கள். ‘ருழையும்கொண்டிருந்தே
சுழையைத் துலையில்விடிக் கலங்கொண்டுபுக்கு, இவ்ருகொன்சோதிர் நெந்தவரைக்
கட்டிரானிருத்தமைகாட்டினர்’ என்றபாசரம் உமர்க்குத் தெரியாததன்றோ;
இவனைக்கோவிலுக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய்ப் பெருமானேவிடங்கொடுத்து
அதனந்தித்தவிகாரத்தையுண்டாக்கி ‘அநியாயமாகக் குழந்தையைக் கோவி
லுக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய் வலையிலைப்படுத்தி இரத்திரகளை!’ என்று
நாலுபேர்வகைகூறும்படியாவதிற் காட்டில் இவனைக் கோவிலில்வழி நோக்கவொட்
டாமற்செய்வதே வேஷமென்று நினைத்துத் தாய்க்கையை இவனை அடித்தினுள்
ளேயே அடக்கி வைத்திருப்பார்களாகையாலே ‘வில்லிபுத்தூருறைவான்
பொன்னடிகாண்பதேகாரணசயினால் என்பொருகயற் கண்ணினை துஞ்சா’ என்று
சொன்னது பொருத்தமுடையது தான்” என்று அருளிச்செய்தாராம்.

வில்லிபுத்தூருறைவான்நன்பொன்னடி—பரமபதநாதனுடைய பொன்னடி
களை ஸேவிக்கப் பெறாமைபற்றி இவனாக்கு வருத்தமில்லை. அது நூலஸ்தபாசக
யாலே கிடைக்கப்பெற்றதின்கூடென்று ஆறியிருக்கலாம்; மீனுக்குத் தண்ணீர்
வார்ப்பதுபோலல்லாமல் விடாய்த்தவர்கட்கெல்லாம் தண்ணீர்வார்ப்பதுபோல,
காணவாசைப்பட்டவர்கட்கெல்லாம் காட்சி தருவதற்கென்றே வந்தருவின
விடத்தில் காணப்பெறுதொழிந்தால் பரிதாபம் பேச்சுக்குவிலமாகுமோ?

இவன் இப்படியரிதாபம்போற்றச் சென்னதைக்கேட்ட குறில் ‘அந்த
பரிதாபப்பது உண்மைதான்; இதற்கு நான் என்னசொல்லக்கூடும்? உன்னைப்போ
கோவிலுக்கு அழைத்துக்கொண்டு போகக்கூடுமோ? என்னால் செய்யக்கூடிய
எதேனாமுண்டாகில் சொல்லிக்கூடா’ என்ன; அவ்வொப்பெருமான் இவனே
எழுந்தருளுப்படியாகக் கூவாய்என்றும்; அதற்குக் குறில் சொல்லி—

கொத்து	} தூங்கொத்துநாளை வை	இருமகேசன்	} கண்டாருடைய இந் திரியங்களை யெல் லாம் கொள்ளுகொள் ளுமவளுந் எம்பெரு மான்
அலர்			
கடவியல்	சோலையிலே		
மணித்தம்	} அழகானவொரு இட த்திலே		
கண் படைகொள்		உறங்குகின்ற	} (தன்னை எனக்குத் காட்டாமல்) மிறுத் துக்களைப் புண்ண, (அதனாலே)
இளங்குயிலே!	சிறுகுயிலே!	வலி செய்ய	
எத் திசையும்	எல்லாதிக்குள்ளிலும்	நான்	நான்
அமரர் பணிந்து	} தேவர்கள் வணங்கித் துதிக்கும்படியான பெருமை வாய்ந்த	முத்து அன்ன	} முத்துப்போல் வெளு த்த முறுவலும்
உத்தம்		நாண்	

செய்ய வாயும்	சிவந்த அசாமும்	உர கூகிறி ஆகில்	இங்கேவரும்படி கூவ வல்லையோனாள்
முலையும	முலைகளும் (ஆகிய இவை	சுலை அல்லால்	என்வாழ்கான் உன்ன வளவும் என் கலையை உன் காலிலேனையக் திரும்பது தவிர
அழகு அழிந்தேன்	அழகு அழிந்ததாம்ப டி விகாரப்பட்டேன்;		
என் தத்துவனை	நான் உயிர்தரித் திரும்பத்தற்கு மூலகா ணமான அவ்வெம்பெ ருமான	கைம்மாறு இலேன்	வேறொரு பரத்யுபகா ரம் செய்ய அறியேன்.

எந்தத்திசைநோக்கினாலும் ஒவ்வொருநிசைக்கும் நிர்வாஹ உர்களான இந்திரன் வருணன் குபேரன் என்னுள்படியான தேவர்கள் மார்க்பை நெறித் தாக்கொண்டு எனக்குநேரப்பட்ட தொவ்வில்லை, எனக்குநேரப்பட்ட தெய்வமில்லை என்றிருப்பார்கள்; அவர்கள் எம்பெருமானை கண்டவாதே “போற்றி-பல்லாண்டு-ஜிதந்தே” என்று பணிந்தேத்துவார்கள். அப்படியப்பட்ட துர்மாதிகளுள் அஹங்காரத்தை விட்டொழித்துப் பணிகைக்கும் காரண நெளவொன்னில், இருமேகேசனன்றோ இவன்; “இந்திரியானும் நியந்த்ருத்வாத் ஹ்ருஷீகேச: ப்ரகீர்த்தித: என்றன்றோ நிருக்ஞயிருப்பது. எல்லாருடைய இந்திரியங்களையும் அடக்கி ஆளுமவன் இவனாகையாலே அவர்களுடைய துர்மாதத்தைத் துலைத்து அவர்களால் புகழப்பெற்றான்; அப்படி அவன் எல்லார்க்கும் ஸாஸ்சாயனியனாயிருந்தவனாகத் தன்னை எனக்குக் காட்டாமல் மறுக்குகளைப் பண்ணுகளுடையாலே என்ற முறுவலும் நிறம்மாறி அதாமும் அழகுமிந்து முலைகளுள்ளே ஸாஸ்சாயனியனாயிருந்தேவனான், என்கிறான் முன்னடிகளில்.

இருமேகேசன்வலிசெய்ய=என் இந்திரியங்கட்கெல் லாவற்றையும் கொள்ளை கொண்டு என்னை எளிதாப்படுத்தி இவ்வளவிலே தனது நொளிய்யருணத்தை யும் மறைத்திட்டு சுற்றுகளுடைய கோஷ்டியிலே காட்டவேண்டிய மிறுக்கைக் காட்டுகிறவென்னவாமாம். முறுவல்=பல்லுக்குள் சிரிப்புக்கும் பெயர்.

“என்னை மறுக்குநன் பண்ணுகைக்காதத் தன்ஜீவநத்தையும் அழியாநின் றான்; ஸாஸ்சாயனியன் வாஸஸ்யாமி” [சகதநம்ய பாஸ்யாமி] என்பான் இவ ளன்றோ” என்ற விபாக்யாநஸூத்ரிந்நியின் அழகைக்காண்மின். அண்டாரு டைய முறுவலும் செய்யவாயுள் முலையும் அவனுக்கு ஜீவனாநாகையாலே தன்ஜீவ நத்தைக் கெடுத்துக்கொண்டும் தன்வலியைக்காட்டுவார் உலகிலுண்டோ என் கை, ஒரு கோபாவேசத்தாலே தீர்த்தவலசத்தை உடைத்து எறிந்துவிட்டால் பின்பு தாஹம்மேலிட்டவாதே அவனையன்றோ வருந்தவேண்டும்; அதுபோல, இப்போது எதோநோபத்தாலே அவ்வெம்பெருமான் தனக்குஜீவாநவாநிய என் அவயவங்களை ஈடழித்தானாகில் நாளைக்கே “சஷதூந்நம்ய பாஸ்யாமி” என்று சொல்லிக்கொண்டு ஓடிவருவனே; அப்போது அடிக்கப்படுகிறோன்! என்நிறன் போலும்.

இப்படி எம்பெருமானுடைய சொல்வார் அழித்தபொருளிற்கு, ஸாஸ்சாயனியன் மாய்க்கிட்டு உறங்குகிறாயே குயிலே! உன் சொருந்தை நான் என்நொல்பின்?

என்கிறான் கொத்தலர்காவில் இத்தயாநியால். கண்பாடு, கண்படுதல், கண்படை இவைவெயல்லார் நித்திரைக்குப் பரியாயம்.

என்தத்துவன் என்பதற்கு 'என்னுடையஸத்தைக்கு ஹேதுவானவன்' என்றுபொருள் அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது; தத்துவமென்று ஸ்வரூபமாய், ஸ்வரூபமாகிறது ஆத்மாவாய், ஆத்மாவாகிறான் ஸத்தாஹேதுவாதனாகையாலே அவ்வன் அருளிச்செய்யப்பட்டதென்ப. "இக்குயில் கூவியழைக்கவேண்டும்படி அவன் வரத்தாழ்க்கச்செய்தேயும் தன்ஸத்தை அவனென்றிருக்கிறாண்காணும்" என்பது விபாக்கியாநஸூஸைக்குறி. இவ்விடத்தில் நஞ்செயர்க்கும் நம்பிள்ளைக்கும் ஒருஸ்வாதமுண்டு; அதாவது-மாயாவியான ராவணன் 'இராமன் தலையறுப்புண்டுதொலைந்தான்' என்று தோற்றுப்படி ஒருமாயாசிரஸ்ஸைக் கொண்டுவந்து பிராட்டிக்கும் காட்டி 'இதோபார் லீதே! உன்கனாவன் தலையறுப்புண்டு ஒழிந்தான்' என்று சொன்னாபோது, இங்காலத்துப் பெண்டிர்கள் தமது பந்தத்தாக்க றுடைய மரணத்தில் சற்றுக் கண்ணீரைப் பெருக்கிவிட்டுக் கிடப்பதுபோல் அவளுடைய அங்கப்படுவதுபோலச் சிறிது அங்கப்பட்டு உயிர்தரித்திருந்தாளே பொழிய, பிராணன் படுக்கென்று பட்டுப்போகப் பெற்றிலனே!; மெய்யான அன்பு இருக்குநாங்கில் அந்தஸமயத்திலும் கூடவா பிராணன்போகாநிலிருக்கும்? பிராணநாதன் உயிரொழிந்தான் என்று மாயாசிரஸ்ஸைக்கண்டு நம்பிண்பிறகுள் அவன் தரித்திருந்து பலாக்கணம்பாடியமுதானென்று ஸ்ரீராமாயணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே!; அவன் இராமபிரான்மீது வைத்திருந்த ப்ரணயத்துக்கும் இப்படியிருந்ததற்கும் சேர்த்தியில்லைபோலிருக்கிறதே' என்று நஞ்செயர்ஸந்நிபிளிலே நம்பிள்ளை விண்ணப்பஞ்செய்ய, அதற்கு நஞ்செயர் அருளிச்செய்த உத்தரமென் வெனில்;—"வாரீர்! நீர்கேட்டது அழகியதே; 'நாயகன் உயிரோடிருக்கிறான்' என்றுநினைத்துக்கொண்டால் உத்தரநாயகி உயிர்தரித்திருப்பானென்றும், 'நாயகன் இறந்துபோனான்' என்று நினைத்துக்கொண்டால் அவன் உயிர் விடவேணுமென்றும் நீர் நினைத்திருக்கிறப்போலிருக்கிறது; நாயகி உயிர்தரித்திருப்பதற்குள் உயிரை விடுவதற்குள் நாயகனுடைய ஜீவந, மரணங்களைத்தெரிந்தவொவ்வது காரணமன்றுகாணும்; தேசாந்தரம்போன நாயகன் வழிநடுவே இறந்துபோனான்கில் இந்தச்செய்தியை ஊரிலுள்ளப்ராணநாயகி தெரிந்து கொள்ளமுடியாதாகையால் 'நமது நாயகன் ஜீவித்திருக்கிறான்' என்றுப்ரமித்திருக்குங்காலத்தில் அவன் ஸுகநாந ஜீவித்திருப்பதும்,—தேசாந்தரத்தில் நாயகன் வெளங்கியமாக வாழ்ந்திருக்கச் செய்தேயுள் அவன் இறந்தானென்று மெய்யுறுமவர்களின் வாய்மொழியை நம்பி உயிரைவிடுவதும் உத்தமநாயகியின் காரியமென்று நினைக்கவேண்டா; பின்னையெங்குவேனெயன்னில்; நாயகன் தேசாந்தரஸ்தனையிருந்தாலும் உண்மையில் அவன் ஜீவித்திருப்பானாகில் அது தானே காரணமாக நாயகியின் உயிர் நிலைத்திருக்கும்; இறந்தானென்றுபிறப்பொய் சொன்னாலும் அச்சொல் காதில் விழும்போது ஏதோசிறிது வருத்தம் தோற்றுமெயன்றி உண்மையில் நாயகனுடைய ஸத்தைக்குந் குறையில்லாண்டயினால்

“சுவாதிகி ஹ்யப்யம் ஹ்யா” [ஆக்கயாநி ஹ்ருதயம் ஹ்ருதா—(அவன் மனஸ்ஸும் இவன் மனஸ்ஸும் ஒன்றோடொன்று பேசிக்கொள்ளும்) என்றபடி. மனஸ்ஸுக்கு மனஸ்ஸே ஸாக்ஷியாக, ஸாஸ்தவநானஸங்கநி நெஞ்சிற் பறிந்துகிடக்கு மாதலால் பிறர் பொய்ப்பாதுக் கூறும் கூற்றானது பயன்படாமாட்டாது. பாரண நாயகன் கடலிடைத்திலேயே கிடந்தாலும் அவன் எந்தநகரத்தில் உயிர்விடுகிறானோ அந்தநகரத்திலேயே கரதலியின் உயிரும் தன்னடையே விட்டு நீங்கும். நாயகன் இறந்தானென்று ஒருவரும் தெரிவிக்கவேண்டா; பிறர் தெரிவிப்பாநிருந்தாலும் அல்லது மாறுபாடாக ‘உன்காதலன் ஸுகமாக வாழ்கிறான்’ என்று எவ்வளவு நம்பிக்கைதான்றச் சொன்னாலும் இவளுடைய உயிர் சுதானாகவழிந் திங்கமாட்டாது. தம்பநிகளாகிய இருவருடைய நெஞ்சுக்கும் ஒருநிலைகூண மான் தந்திப்போக்குவரத்து உண்டாகையாலே அந்தத் தந்தியைக்கொண்டே நாயகன் உயிர் அந்தநகரத்திலேயே திடீரென்று மாய்ந்துபோம். இப்படியே, சேவகனிடத்தில் நாயகன் ஒருகுறையுமின்றி உயிர் வாழ்ந்திருக்கச் செய்தேயும் மாறுபாடாக யார் என்ன சொன்னாலும் எவ்வளவு கருத்தரிமங்கள் காட்டினாலும் கிழ்ச்சொன்ன மாணஸத்தியானது உண்மையான ஸங்கதியை மனஸ்ஸுக்கு எட்டிவைத்துக்கொண்டிருப்பதனால் அதுகொண்டு உயிர் மாயாமல் தரித்துநிற்கும். சிறந்த மெய்யன்பு பூண்டிருக்கும் நாயகநாயகிகளின் றீழி இப்படிப்பட்ட தேயர்ம். பிராட்டியும் அத்தகைய உத்தமநாயகியாதலால், ராவணன் மாயாசிரஸ்ஸைக் காட்டி எவ்வளவு வஞ்சித்தபோதிலும் உண்மையில் இராவிரோஷுடைய ஸத்தைக்கு ஹாரியில்லாமலிருந்தமையால் அந்த அரக்கங்கள் மூடைய மாயச்செயல் பயன் படாமல் அவளது மனஸ்ஸாக்ஷியமே விடுபெற உயிர்தரித்து நின்றது; ஆகையாலே பிராட்டியினுடைய ஸத்தைக்குப் பெருநாளுடைய ஸத் தை ஹேது என்று கொள்ளீர்—என்று உத்தமருளிச்செய்தார். நிருவாய் மொழியில் [சு—உ—க0] “ஏறு சேவகனுக்கு என்னையு முள்ளென்மின்கள்” என்றவிடத்திற்கு எப்பெருமானார் பொருள் அருளிச்செய்யுந் போது கீழ்விரித்த. அந்தத்ததை எடுத்து விளக்கியுள்ளிரென்பதை ஈடுமுபபத்தா றுயிரப் படியில் காண்க.

இந்த ஸம்வாதமானது “எனத்ததுவனை” என்ற இம்மிடத்திற்குப் பொருத்தமாக எடுத்துக்காட்டப்பட்டிருக்கிறது. அதற்குமிதற்கும் என்ன ஸம்பந்தமென்றால், கேண்மின்—குயிலானது ஆண்டானேகோக்கி, ‘மாதர் கொழுந்தே! இருமகேசனை வரும்படி கூவச்சொல்லுகிறாய் நீ; அவன் உன்னோடு புனர்தகரலத்தில் ‘உன்னைவிட்டுப் பிரியேன்; பிரிந்தால் தரியேன்’ [அதாவது—உயிர்தரித்து ஜீவிகமமாட்டேன்] என்று சொன்னதை நான் கேட்டிருக்கிறேன்; உனக்கும் அது ஞாபகமிருக்குமே; ஆகையாலே உன்னைப் பிரிந்து போய் இன்னும் வந்து சேராநிருக்கிற. அவன் ஜீவித்திருப்பவனென்று எனக்குத் தோன்றவில்லை; அவன் ஆற்றாறையினால் காஸஞ்சென்றிருப்பான் என்றே நினைக்கிறேன்; ஆகையாலே நான் கூவுவது வினாவும்தான்; உன்னைவினாவும்தான்

கட்டப்படுத்தாதே போ' என்று சொல்லிற்று. அதைக்கேட்ட அண்டர்ன், 'பேதாய்! அவ்வளவன்றான். காண் ஸத்தைக்கேட்டாய். இருக்கின்றமைபால் அவனும் ஸத்தைக்கேட்டாய். இருப்பவனென்றே நினைந்து அவனுடைய ஸத்தைக்கு ஹாரியினாந்திருக்குமேயானால் அந்தசுபாத்திலேயே' என்றுகூறினான். 'தனையும் குணத்திருக்குமன்றோ! அவன், என்னுடைய தந்தையன். காண் ஸத்தைப்பால் அவனுடைய ஸத்தை குறைபற்றுகொள்க' என்றுகூறினான்.

கூகிறி = கூவகிறி; 'கிறி' என்பது—தில் என்னுடைய இருப்புகுதியடிபாப். பிறந்த நிகழ்வைமுன்னினைபொருளமயினைமுற்றி, நிகழ்க்கையாடினவனாக.

தலையல்லால் கைம்மாறிலேன் = நீ எம்பெருமானை வாக்கவினாபதில் அதற்கு மேலான மதேறாபகாரம் ஒன்றில்லாமையால் அதற்குத் தக்கப் பாத்பகாரம் என்னாற்செய்யவாயில்லை; என்வாழ்காரானவனாய் உன்சாரணத்தினை என் தலைபச் சாத்திதருப்பதே என்னாற் செய்யத்தக்க பாத்பகாரம்.

நஞ்செய் திருவடிகளில் ஆசாயித்து தியப்பபுத்தங்களின் விசேஷார்த்தங் களைக்கேட்ட முதலிகளில் பெற்றி என்று ஒரு ஸ்வாமியுண்டு; அவர் திருவாய் மொழியின் விசேஷார்த்தங்களைப் பலதடவைகளில் கேட்டிருந்தாலும் காச்சியார் திருமொழிக்கு மாத்திரம் நஞ்செயர் ஸத்தியிலே அர்த்தங்கேட்ட அவர்க்கும் பெற்றிலர். அந்த ஸ்வாமி ஒருமைபர் திருவிண்பாத்திரைபாகக் கிழங்கே எழுந்தருளினபோது சில ஆஸ்திகர்கள் அவரிடம் வந்து "ஸ்வாமி! 'தலையல் லாற் கைம்மாறிலேனே' என்ற விடத்திற்குக் கருத்து விளக்கவில்லை; ஸ்வாமி ஸாதிக்கவேணும்!' என்று வேண்டினர்; 'குயிலே! எம்பெருமான் இங்கு வரும்படி உவவல்யையாடில் அதற்குப் பாத்புபகாரமாக எந்தலைபை (அதத்து) உனக்குத் தந்திலேன் என்றான்' என்பதாக அவர்கட்குப் பொருள் சொல்லியிட்டார். ஆனாலும் 'இதற்கு அர்த்தம் இவ்வவையேயாயிற்று. நஞ்செயர் ஸாதிப்பது என்னென்று தெரிந்துகொள்ளவேணும்' என்று அவர்க்கு ஆவல் இருந்தது. பாத்திரைமுடிந்து கோயிலுக்கு எழுந்தருளினபிறகு நம்பின்னையைச் சந்தித்த போது 'ஸ்வாமி! அடியென் ஜீயர் ஸத்தியிலே பதினேருரு திருவாய்மொழிக்குப் பொருள்கேட்டேன். காச்சியார் திருமொழிக்குக் கேட்கப் பெற்றிலேன்; 'தலை யல்லால் கைம்மாறிலேனே' என்றவிடத்திற்கு ஜீயர் அருளிச்செய்வது எங்கனே? என்று கேட்டார். "நீ பண்ணுமுபகாரத்துக்கு இத்தலைபால் செய்வதொன் றுண்டோவென்று எந்தலைபை உனக்காகி, காலமெல்லாம் உன்காலிலே வணங்கி இருப்பேனென்றான் என்று ஜீயாருளிச்செய்யும்படி" என்று நம்பின்னை அருளிச் செய்க்கேட்டு, பெற்றின்வாயி இதற்கு மிகவும் கொண்டாடி 'ஸ்வாமி! அடி யேனுக்கு அடிக்கடி பாத்திரைபோக நேருமாகையாலே ஸ்வாமியஸத்தியில் இடை யிடாது காத்துக்கொண்டிருந்து அருளிச்செய்க்களின் ஸகலார்த்தங்களையும் கேட்க பாத்யம்வாயையால் பல விசேஷார்த்தங்களை இழந்துபோகவேண்டி

கட்டப்படுத்தாதே போ’ என்று சொல்லிற்று; அந்தக்கேட்ட ஆண்டாள், ‘பேதாய்! அவ்வனன்றுகாண்; நான் ஸத்தைகெட்டாமல் இருக்கின்றமையால் அவனும் ஸத்தைகெட்டாமல் இருப்பவனென்றே நினைத்து அவனுடைய ஸத்தைக்கு ஹரிவினாத்திருக்குமேயானால் அந்தக்கணத்திலேயே என்னுடைய ஸத்தையும் குலைத்திருக்குமன்றோ? அவன் என்னுடைய தத்துவன் காண்; அவையால் அவனுடைய ஸத்தை குறையற்றதென நிச்சயித்துக்கொள்’ என்கிறான் என்க.

கடிறிற் = கடவுற்றிற்; ‘கிறி’ என்பது—தில் எனவும் வினைப்புகுதிபடியாய் பிறந்த நிகழ்காலமுன்னிலையொருகம்வினைமுற்று; கூவர்க்கடவையாகில் என்கை.

தலைல்லால் கைம்மாறிலேன் = நீ எம்பெருமானைவாக்கவினாபதில் அதற்கு மேலான மதேஹாபகாரம் ஒன்றில்லாமையால் அதற்குத் தக்கபாக்கியபகாரம் என்னாற்செய்யவரவதில்லை; என்வாழ்நாளுள்ளவுளவும் உன்காலிலேயே என் தலையைச் சாய்த்திருப்பதே என்னாற் செய்யத்தக்க பாத்யபகாரம் என்கிறான்.

நஞ்சியர் திருவடிகளில் ஆசாயித்து திவ்யப்ரபந்தங்களின் விசேஷார்த்தங் களைக் கேட்ட முதலிகளில் பெற்றி என்று ஒரு ஸ்வாமியுண்டு; அவர் திருவாய் மொழியின் விசேஷார்த்தங்களைப் பலதடவைகளில் கேட்டிருந்தாலும் நாச்சியார் திருமொழிக்கு மாத்திரம் நஞ்சியர்ஸங்கிதியிலே அர்த்தங்கேட்க அவருக்கும் பெற்றில்லர். அந்த ஸ்வாமி ஒருஸமயம் திருவணையாத்திரையாகக் கீழ்க்கே எழுந்தருளினபோது சில ஆஸ்திகர்கள் அவரிடம் வந்து “ஸ்வாமிந்! “தலையல் லாற் கைம்மாறிலேனே” என்ற விடத்திற்குக் கருத்து விளங்கவில்லை; ஸ்வாமி ஸாதிக்கவேணும்!” என்று வேண்டினார்; ‘சுயிலே! எம்பெருமான் இங்கு வரும்படி டிவ்யஸ்தலையாகில் அதற்குப் பாத்யபகாரமாக எந்தலையை (அறுத்து) உனக்குத் தந்திலேன் என்கிறான்’ என்பதாக அவர்கட்குப் பொருள் சொல்லியிட்டார். ஆனாலும் ‘இதற்கு அர்த்தம் இவ்வளவேயாயிராது; நஞ்சியர் ஸாதிப்பது என்னென்று தெரிந்துகொள்ளவேணும்’ என்று அவர்க்கு ஆவல் இருந்தது. மாத்திரமுடிந்து கோயிலுக்கு எழுந்தருளினபிறகு நம்பிள்ளையைச் சந்தித்த போது ‘ஸ்வாமிந்! அடியென் ஜீயர் ஸங்கிதியிலே படுகிறோரு திருவாய்மொழிக்குப் பொருள்கேட்டேன்; நாச்சியார் திருமொழிக்குக் கேட்கப் பெற்றிலேன்; ‘தலை யல்லால் கைம்மாறிலேனே’ என்று விடத்திற்கு ஜீயர் அருளிச்செய்வது எங்கனே? என்று கேட்டார். “நீ பண்ணுமுபகாரத்துக்கு இத்தலையால் செய்வதெனான் னன்றோவென்று எந்தலையை உனக்காகக் காலமெல்லாம் உன்காலிலே வணங்கி இருப்பேனென்றிருள் என்று ஜீயரருளிச்செய்யும்படி” என்று நம்பிள்ளை அருளிச் செய்க்கேட்டு, பெற்றிஸ்வாமி இதற்கு மிகவும் கொண்டாடி ‘ஸ்வாமிந்! அடி யேறுக்கு அடிக்கடி யாத்திரைபோக நேருமாகையாலே ஸ்வாமிஸங்கிதியில் இடை விடாது காத்துக்கொண்டிருந்து அருளிச்செயல்களின் கைலார்த்தங்களையும் கேட்க பாம்பில்லாமையால் பல விசேஷார்த்தங்களை இழந்துபோகவேண்டி.

பிருகதெனது அடிபேன் வெளியே போனால் 'இதற்கென்ன பொருள்? இதற்கென்ன பொருள்?' என்று பல்லர் என்னைக் கேட்கவருவார்கள்; அப்போது ஸ்வாயி அருளிச்செய்யும் அர்த்தவிசேஷமே என்னென்ன தோற்றமும்படி அதற்கு விசேஷமென்று முன்னமே ஜீயர் ஸங்கீதியில் அடிபேன் பார்த்தித்தேன்; அவரும் அப்படியே தோற்றமே என்று அதற்கு அறிந்தருளினார்; ஆயினும் அடிபேனுக்குப் பதக அடிகர் ஹம்ஸிபீகக் காரணமில்லென்று ஜீயர் அருளிச் செய்யும் அர்த்தமெனக்குத் தோற்றமில்லை; அருளிச்செயலின் அர்த்தங்கள் குருகுல வாஸமென்கொடுப்போடு கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளத் தக்கவையேயன்றி, வாமமென்று அறிவிப்போமோ, ஆகையால்தான் ஜீயர் அளித்த வாம் பாவியேனக்குப் பஸ்கையில்லை என்று சொல்லிப்போனார். (இந்த ஸம்வாதம் பெற்றதற்குப் பிள்ளைக்கும் கெழுவதில்லை) (சு)

பாவியபாபக்தியுள்ள கோள்வாணைப் புணர்வதோராசையினால் - என் கோளவகைகள் திருமைத்துக்குதுலித்து ஆவியை யாதுலஞ்செய்யும் அங்குயிலே - உனக்கெனமைறைத்துறைவு ஆழியஞ்சங்குமொண்தண்டும் தங்கையையவனைவரக்கல்லீர் சாலத்தருமம்பெறுதி. (எ)

அடியுமே	அழியுமே		
பேசுகையால்	அடியெறிவையுடைய	மறைத்து உறவு	என் கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் மறைத்திருப்பதனால்
பள்ளிகொண்டவர்	பள்ளிகொண்டருளும் எம்பெருமானோடு	உனக்கு என்ன	உனக்கு என்ன புறஞ்சார்த்தம்?
புணர்வதற்கு	ஸம்ஸேவிக்க வேணுமென்ற உண்டான ஆசையினால்	ஒன் ஆழியும் சங்கும்தண்டும் தங்குமியையவனைவர	திருவாழி திருச்சங்கும்துணையும் பொருத்திய திருக்கைகளை யுடைய பெருமான் திருக்கே வரும்படி
குதலித்து	மிக்க உதலாவான் கொண்டு	சீ உலில்	சீ உலுவாயாகில்
ஆவியை	எனது உயிரை	சாவ	மிசவும்
ருமைத்து ஆகுமே செய்யும்	உருக்கி வியாசுலப் படுத்தா சிந்தனை	தருமம் பெறுதி	தர்மம் செய்தாயாவாம்.

பரிமபதத்தைவிட்டுத் திருப்பாற்கடலிலேவந்து பள்ளி கொண்டார நின்ற பெருமானைப் புணர்வேணுமென்ற அபிநிவேசத்தினால் என் கொள்கைகளானவை காலவிளம்பம் பொறுத்திருக்கமாட்டாத தன்மையினால் விக் மிவளர்த்து அவ்வளவிற்கும் அவன் ஒடிவந்த அணைக்கக்காணுமாயினாலே யாம் உன்மார்விலேவந்து முனைதபடியாலன்றோ எமக்கு இந்தக்கஷ்டம் விளைந்தது; உனதுடைய தெளர்ப்பாக்கியமானது எங்குள்ளமேலும் ஏறிப்பாய்ந்து எம்பெருமான் எங்கையுந் உபேகிக்குப்படியாயிற்று' என்று சொல்லிக் கொண்டு அவை எண்ணிப்புகடக்கிற புடையை என்சொல்வேன்? என்று

யிருக்கிறது; அடியேன், வெளியே போனால் "இதற்கென்ன பொருள்? இதற்கென்ன பொருள்?" என்று பலர் என்னைக் கேட்கவருவார்கள்; அப்போது ஸ்வாமி அருளிச்செய்யும் அர்த்தவிசேஷமே என்ருஞ்ஞில் தோற்றும்படி அதுகா லுரிக்க வேண்டுமென்று முன்னமே ஜீயர் ஸந்நிதியில் அடியேன் ப்ரார்க்த்தித்தேன்; அவரும் அப்படியே தோற்றுக. என்று அதுகாலவித்தருளினார்; ஆயினும் அடியே னுக்கு அந்த அதுகாலம் புலிக்கக் காண்கிறிலேன். ஜீயர் அருளிச் செய்யும் அர்த்தம் எனக்குத் தோற்றுகிறதில்லை; அருளிச்செயலின் அர்த்தங்கள் குருகுல வாஸமபண்ணிக் குடடுப்பட்டுக் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளத் தக்கவையென்றி, வரம்பெற்று அறியப்போமோ? ஆகையால்தான் ஜீயர் அளித்த வரம் பாவி யேனாகுப் பலிக்கவில்லை என்று சொல்லப்போனார். (இந்த ஸம்வாதம் பெற் றத்கும், மங்களக்கும, நிகழ்த்தது.) .... (8)

பொங்கியபாறகடற்பள்ளிகொள்வானைப் புணர்வதோராயினால்- என் கொங்கிக்கொள்வதுகுமைத்துக்குதுகலித்து ஆவியை யாதலுஞ்செய்யும் அங்குயிலே* உனக்கென்னமறைந்துறைவு ஆழியஞ்சங்குமொண்தன்மே தங்கியகையவனைவரக்கடவில்லீ சாலத்தருமம்பெறுதி. (9)

அங்குயிலே	அழகியங்குயிலே		
பொங்கிய பால்	அலையெறிவையுடைய	மறைந்து உறவு	என் கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் நீ மறைந்திருப்பதனால்
தமலில்	திருப்பாற்கடலில்		
பள்ளி கொள்வா	பள்ளிகொண்டரு		
புணர்வது ஒர்	எனம் எம்பெருமானோ	உனக்கு என்ன	உனக்கு என்ன புருஷார்த்தம்?
ஆசையினால்	டே		
என் கொங்கை	எம்சிலேஷிக்க வே	உன் ஆழியும் சுந்	திருவாழி திருச்சங்
கொன்றது	னுமென்று உண்டா	கும் தண்டும் தங்	கும் பூக்கையும பொ
	ன ஆசையினால்	திய கையவனை	ருந்திய திருக்கைக
	எனதுமுலைகள்	வர	ளையுடைய பெருமா
	பருத்து		ன் இங்கே வரும்படி
குதுகலித்து	மிக்க உத்தராவம்	நீ கூவில்	நீ கூவுவாயாகில்
ஆவியை	கொண்டு	சால	மிசவும்
குமைத்து*ஆகுலம்	எனது உயிரை		
செய்யும்	உருக்கி வியாருலப்	தருமம் பெறுதி	தர்மம் செய்தாயா வாய்.
	படுத்தா நின்றன;		

பரம்பதத்தைவிட்டுத் திருப்பாற்கடலிலேவந்து பள்ளி கொண்டிரா நின்ற பெருமானைப் புணர்வேனுமென்ற அபிவிசேசத்தினால் என் கொங்கை களானவை காலவிளம்பம் பொறுத்திருக்கமாட்டாக தன்மையினால் மெ மிவளர்ந்து, அவ்வளவிலும் அவன் ஓடிவந்து அனைக்கக்காணுகாநிடுவோ யாம் உன்மார்விலேவந்து முளைத்தபடியாலன்றோ எமக்கு இர்தம்மகஷ்டம் விளைந்தது; உன்னுடைய தெளர்ப்பாக்யமானது எங்கள்மேலும் ஏறிப்பாய்ந்து எம்பெருமான் எங்கனையும் உபேகஷிக்கும்படியாயிற்று' என்று சொல்லிக் கொண்டே அவை என்னைப்படைக்கிற புடையை என்சொல்வேன்? என்று

ஆண்டாள் கூக்குரலிட்டுக் கூறியதைக்கேட்ட அச்சோலைக்குயிலானது 'இப்
போது நாம் இவளுங்கு முகங்கொடுத்தால் நம்மை இவள் வெறுமனே
விடமாட்டாள்; "என்செய்யதாமரைக்கட் பெருமானார்க்கென்னதாய், என்
செய்யமுறைத்தக்கால் இனக்குயில்காள்!" (திருவாய்மொழி க-ச-உ.) என்றும்
போல இவளும் நம்மைத் தூதுபோகவேண்டிக் காலையொடிக்கக் கருதுவள்;
இந்த வெய்யிலிலும் காலிலிலும் ஓடுவதற்கு நம்மாலாகாது; அதுதன்னிலும்
திருப்பாற்கடலெம்பெருமானிடது இவளுங்கு ஆசையாம்; அங்கே ஓட ஆரா
வாகும்? ஆகையாலே இவளுக்கே நாம் முகங்காட்டாமல் தலைமறைந்திருப்பதே
தகுதி' என்று நினைத்து முகத்தையுங்காட்டாமல் குரையும் தெரிவிப்பாமல்
பதுங்கிக்கிடந்தது; அங்கனமிருந்த அக்குயிலின் கருத்தைத் தெரிந்து
கொண்ட ஆண்டாள் "அம் குயிலே!" என்று விளித்தாள்; [அழகிய குயிலே!
என்றபடி.] நீ மறற்குயில்களைப் போலேயிருந்தாயாகில் உன்னைச் சரமப்படுத்த
நினைத்தாலும் நினைப்பேன்; அழகியகுயிலன்றோ நீ; உன் அழகைக் கண்டிருக்
கிறநான் அவ்வாறுக்கு ஒரு வாட்டம் பிறக்கும்படி உன்னைச் சரமப்படுத்த நினைப்
பேனா? நீ எங்கும் தூது செல்லவேண்டா; நீ இருந்த விடத்திலிருந்து
கொண்டே, அப்பெரு நான் இங்கேவருப்படி கூவியாயில் இதுவே மஹாப
காரமாகும்; எனக்குமாத்நீரும் நன்மையன்று; நீயும் ஒருவாய்ச்சொல்லாலே
பெரிய தருமம் நடத்தினாயாவாய்; 'நாம் கூவினால் அவ்வெம்பெருமான் ஓடிவரக்
கூத்திருக்கிறானே' என்று நினைப்போம்; "நம்மேல்வினைகடிவான்-எப்போதும்"
கைகழுலாநெயியான்" என்றும் "[பாது ப்ரணதாஸ்காயாம் விளம்பமஸஹந்திவ,
வதா பஞ்சாபுதீம் பிப்ரத் ஸந: பரீரங்கநாயக: = ப்ரீரங்கராஜஸ்தவம்.]" என்றும்
சொல்லியிருக்கிறபடி என்னைப்போன்ற ஆர்க்கர்க்கு விவைவாகவந்து காரியஞ்
செய்வதற்காக அவன் தீவ்யாயுதங்களைக் கண்ணகாலமும் கைவிடாமல் ஏந்திக்
கொண்டிருப்பது உனக்குத்தெரியாதா? ஏற்கனவே இங்கு வந்து காரியஞ்செய்
வதில் ஆதரமுடையவனான அப்பெருமான் உன் கவுதல் கேட்டபின்பும்
வாராதே நிற்பனோ? அரைகுலைத்தலைகுலை ஆனைக்குவந்து உதவினற்போலே
எனக்கும் உதவ ஒடிவருவன்கான்; ஆகையாலே நீ கூவு என்கிறாய்.

பொங்கிய பாற்கடல் = பாற்கடலின் பொங்குதலுக்கு இரண்டு நேரத்துக்
களை சஸைக்தியாக அருளிச்செய்வார் பெரியவாச்சானென்றே; (க) ஸர்மான்
யனான ஒருசந்திரனைக் கண்டாலே கடல் பொங்கக் காண்கிறோம்; சிறந்த
சந்திரர்கள் பதினமரைக் கண்டால் பொங்குதலுக்கு அளவுண்டோ? திருப்
பாற்கடல் பத்து சந்திரர்களைக் கண்டதோ வென்னில்; ஆம்; [தவத்பாதாபுஜே
ப்ரியமக! நகச்சத்மநாச்சிரிய நித்யம் ஸத்வருத்தோபூத் ஸசதசதுண: பவத்தலோ நிஷ்
கலங்க: - வரதராஜஸ்தவம்.] என்று - எம்பெருமானுடைய திருவடிகளிலுள்ள

பத்துத்திருவிரல்களிலும் உருண்டை வடிவமாய் நகம்போல விளங்குகின்றவை நகங்களல்ல; திஸ்ருற்றங்குற்றங்களோடு கூடியிருந்த சந்திரன் பெருமாள் திருவடிபை ஆசாபித்த அக்குற்றங்குற்றங்கள் தீர்ந்து பத்து வடிவம்பெற்று அத்திருவடிக்கள் கிடக்கிறான்; அவையே நகங்களாகத் தோற்றுகின்றன என்று அருளிச்செய்திருக்கையாலே அந்தப் பத்து சந்திரர்களையும் பாற்கடல் கண்டாங்கொப்பாங்காதிருக்குமோ? (உ) பொங்குதலுக்கு மற்றொரு நேரது என்னென்ன, “அந்நாநவனோஜாத” [சந்திரமா மநனோஜாத: - புருஷஸூக்தம்] என்றபடி சந்திரனைவன் எம்பெருமானுடைய மநஸ்ஸில் நின்றும் தோன்றியவன், அச்சந்திரனுக்கு எம்பெருமான் தனது திருவுள்ளத்திலுள்ள தண்ணளியிலே ஸ்வல்பமாகத்தை ஊட்டினமாத்நிரமேயுள்ளது; அப்படிப்பட்ட சந்திரனைக்கண்டே கடல் பொங்கிற்றாகில், ஸாக்ஷாத் அவ்வெம்பெருமான் தானே வந்துபெர்டு கிடக்கக்கண்டால் பொங்குதலுக்கு அளவுண்டோ?

என்கொங்கை கிளர்ந்து = ஆசை அளவற்றிருக்கச்செய்கையும் நகது பெண்மைக்குக் குறைபாடு நேரவொண்ணாதென்று நான் அடங்கியிருந்தாலும் என்கொங்கைக்கு அத்தகைய அடக்கம் இல்லையே! என்கிறான் போலும். கொங்கை குதுகலித்துக் கிளர்ந்து = ‘தம்முடைய கஷ்டதசையைச் சண்டறிந்து எம்பெருமான் பதறிவருகிறான்’ என்றெண்ணின கொங்கைகளானவை மஹாப்ராபுக்களை எதிர்கொள்ளப் புறப்படுவாரைப்போலே குதுஹஸமாய்க் கிளர்கின்றனம். காணீரென்கிறான் போலும். குதுகலித்து “குதுஹஸம்” என்ற வடசொல்லை ஒரு வினைப்பகுதியாகக்கொண்டு அதன்மேல் வினையெச்ச விருதியையேற்றிக்கிடக்கிறதென்க. ஆகுலம் = வடசொல். ஆகுலஞ்செய்தை யாவது = கலங்கப்பண்ணுகை, ஹிம்ஸிக்கை.

அம் குயிலே! = நான் இப்படி கஷ்டப்படாநிற்கவும் நீ மென் லர்ப்பள்ளியிலே நிழலாடக் கண்படைகொண்டு மறைந்துகிடப்பது வெளியில் தலை காட்டினால் நம் அழகுக்குக் குறைநேர்த்துவிடுமென்ற கருத்தினாலன்றோ? என் கஷ்ட நிவாரணத்தை முக்கியமாகக் கொள்ளாமல் உன் அழகையே முக்கியமாகக்கொண்டு கிடக்கிறாயே! இதுவோதகவு? என்ற உபாஸம்பம். தோற்ற அழகிய குயிலே! என விளிக்கின்றான் போலும்.

சாலத்தீருமம் பெறுதி = பிராட்டி, திருவடியை நோக்கி வாஅடியடி ஹவாஸ்யுயரி [வாசா தர்மமவாப்துணி] என்று அருளிச்செய்ததை ஆண்டாளும் அடிபொற்றிக் கூறினனென்க. .... (6)

சார்ங்கம்வளையவலிக்கும் தடக்கைச்சதுரன்பொருத்தமுடையன், நாங்களேமயிலிருந்தொட்டியகச்சங்கம் நானுமவனுமற்றும் *

தேவகனிமாம்டொழிற்செந்தளிர்கோதும் சிறுகுயிலே * திருநாலை

ஆங்குவிரைந்தொல்லைக்கூகிறியாகில் அவனைநான்செய்வனகாணே.

தேம் தனி	} இனிமையானபழக்க	இருத்த	கேந்திருத்த
மா பொழில்	மையுடைய	எம்மில் ஓட்டிய	எங்களுக்குள் தலம்
செம் தனிர்	மாதோப்பிலே		யமாகச் செய்து கொ
கோதும்	} சிவந்த துளிக்களைவா	சச்சங்கம்	ண்ட
சிறு குயிலே!	} யவகால் கொடுத்துற	காலும் அவனும்	வந்தேதந்தை
காங்கம்	இனங்குயிலே!	அறிதும்	காங்களிசுவருமே அ
வனைய வலிக்கும்	தனது வில்லை		றிவோமெய்நீர் வே
	விரைந்து வலிக்கும்	ஆங்கு திருமாலை	ருருவரும் அறியார்:
தடவை	} சத்தியையுடைய	தல்லை வினாத்து	தூர்த்துயிருக்கிற
	பெரியதிருக்கைகளை	உறறி ஆகில்	தீய பழைய
ததான்	} யுடையனாய்	அவனை	மிகவும் சீக்கிரமாக
	வகலவித வாமர்த்தி	கான் செய்வன	தீ உவவலையாகில்
	யமுமுடையனான எம்		(பிறகு அவன் இங்கு
பொருத்தம்	பெருமான்		வந்த பிற்பாடு) அவன்
உடையன்	பாணயரீதியிலும் வல்		விஷயத்தில்
	வமை பெற்றவன்;		கான் செய்யப் போ
காங்கம்	அவனும் காலும் ஆக		கிற பிறகுக்களை
	இருவரும்	கான்	காண்க்கடவை.

முதலடியிலுள்ள இரண்டு விசேஷணங்களும் எம்பெருமானுடைய விரிந்தனமையையும், அந்தரங்கர்ப்பக்கல் அன்புடைமையையும் விளக்குவன. கண்டகாட்சியில்தானே எதிரிகன் விஸ்வைப் பொகட்டுகிட்டு முதுகுகாட்டி நுழைப்படி தனது ஸ்ரீசார்ங்கத்தை வளைக்கவல்ல வீரத்தனம் மிக்கவன் என்கிறது முகவியிசேஷணம். அந்தப் பூர்த்தில் ச்ருங்காராணம் கொண்டாடுகைக்குப்பாங்கான பரவையிதல்மு முடையவன் என்கிறது. — பொருத்த முடையன் என்று. இவ்விரண்டாலும் சொல்பிறுவுது என்னென்னிலும் அவ்வெம்பெருமான் என்னிடம் வாகினைத்தால் அதற்கு இடையூறுக எவ்வளவு விரோதங்கள் நெர்த்தாவும் அவற்றைத் தொலைத்தருள்வதற்குத்தக்க வலிவுபடைத்தவன் என்பதும், பாண யிரிகளடவ் கைக்குங் காலத்தில் வாக்ஸ்பாபகத்தில் கைதேர்த்தவன் என்றும் படியிருப்பன் என்பதும் கூறப்பட்டன.

அவ்வெம்பெருமானுடைய சித்தவருத்தியும் என்னுடைய சித்தவருத்தியும் எங்களிசுவர்க்கும் தெரியுமெயொழிய வேருருவர்க்கும் தெரியுதென் றென் இரண்டாமடியில் இருவருமாய் கலங்கும்போது “கான் உன்னையொழிய ஜீவிக்கபாட்டேன்; கான் உன்னையொழிய ஜீவித்தமாட்டேன்” என்றே இருவரும் சொல்லிக்கொள்கார்களாம். இதுவாய்த்து இருவரும் தம்பிவிருத்த ஓட்டியகச் சங்கம். இந்தசங்கத்தொனது கேவலம் வர்ப்சுதேவல்லுதுயிபொழிபிடாமல் காரி யத்திலுந் பரவலலிக்கும்படி செய்வவேண்டியது (குயிலே) உனதுமைகாண் என்னை உளருநற.

முன்னுமடி கோகிஸ்ஸம்போதகம்; என்னுயிரைக்கண்டிருக்கிற தீட்டினே எம்பெருமானும் காலும் கடும்படி முயற்சிபண்ணவேண்டியது உனது தரிய மாயிருக்க; அதில் நோக்கம்வைக்காமல் தன்வயிற்றை நிறைத்துக்கொள்வகையே பரபொறுமகக்கருதித் திடக்கருபே!; இனிமையான தனிகளை திறைத்த மாஞ் சோலைபிலே செய்விய தனிகளை வாயலகால்கொத்திக்கொண்டு அதனே தொழி

லாகக்கிடக்கிறுயே!—என்று அக்குயிலின்காதிஸ் கடுமையாகப் படுப்படி சொல்ல வே, அதைக்கேட்டு குயில், 'அம்மம்! உனக்கு வேண்டியதைச் செய்வதற்கு நான் விரித்தனாயிருக்கிறேன்; நான் என்னசெய்ய வேண்டும்? சொல்' என்றுகேட்டுக் 'கைகழிந்து போன எம்பெருமான் மீண்டு- இங்கேவிசைத்து ஒடிவருப்படி கூவினாயிவ் இதவே! எனக்குச்செய்யும் மழைபாகாரம்' என்று இவ்வசொல்ல; அதற்கு அக்குயில் 'அம்ம! எம்பெருமானோடு உனக்கு ஸமாகம் பண்ணிவாக்கும்படி செய்ந்தாய்; இது லக்ஷணகாரிய மன்று; இத்தனை பெரியகாரியத்தை நான்வாதித்ததந்தால் எனக்கு என்ன பரிதபலன் தருவதாக நீனைத்திருக்கிறாய்' என்றுகேட்டு; அதற்கு மறுமொழியாக "அவனைநான் செய்வன கானே" என்கிறான். அதாவது நீ கூல, அவன் இவ்விடம் வந்து சேர்ந்தவாறே இத்தனை நாள் அவன் என்னைப் படுத்தினபாடெல்லாம் ஒரு சூதனத்திலே அவன் என்கண் வட்டத்திலே படுப்படி செய்யப்போகிறேனே; அந்த விசைத்ததைக் காண்க உனக்குலருவான் லர்பமோ? பரம்பரபோஜமன்றோ? அதுபோராறோ? என்கிறான்.

"அவனைநான் செய்வன" என்கிறவிவன் அவனை என்செய்வதாக நீனைத்திருக்கிறாய்? காலாலும் கையாலும் தாக்கப்பதாக நீனைத்திருக்கிறானோ? நாயே பேயே என்று வைய நீனைத்திருக்கிறானோ? கற்பத்தில் கட்டிப்படைக்க நீனைத்திருக்கிறானோ? என்னில்; இவைபொன்றும் செய்ய நீனைத்திலன்; அவன் வந்து நிற்க, அவனுக்கு முகங்கொடாதே முகத்தைக்கிறுப்பிக்கொண்டிருக்க வாய்த்து நீனைத்திருக்கிறான். நெடுநாள் பட்டினிகிடந்தவன் முன்னேசேர்ந்நே இட்டு வயத்து அதனை அவன்புஜிக்கவொட்டாமல் தனக்கந்தால் அந்தப்பசிபன் எப்பாடுபடுவதோ அப்பாடுபடுவனிறே இச்செயலுக்கு எம்பெருமான். "பொய்யச்சு காட்டி நீபோதியெய்து இன்னமென்கையகத்தி ஈங்கொருநாள் வருதியேல் என்கெனம் தீர்வன்கானே" [பெருமாள் திருமொழி க - அ] என்றவிடத்துள்ள விசேஷார்த்தம் நிகுது அங் ஸந்திக்கத் தக்கது. "வண்டார் பூ மாமலர் மன்கை மணகொங்கமுண்டானே"

என்றபடி நாயகியின் கிடாச்சுவிசைணத்தையே ஊனாகக்கொண்டிருக்கிறார் பெருமானுக்கு அந்த வண்ணக்கைப்பட்டால் அதற்கு மேற்பட்ட தாடிபு திரை யாம் மறற்படி காலாலுதைப்பதாம் கையால் குத்துவதுமெல்லாம் [மறற்படி மண்டகம் கோடுகந்தட்டம்] என்றிருக்கிற எம்பெருமானுக்குப் பரமபோக்ய வேயாதலால் அவ்வயெல்லாம் சிதைக்காமாட்டாது; முகத்தை மாறவைப்பதும் பெருந்தந்தனட்டையாம் என்க. இப்படிப்பட்ட சிதைக்கைய அவனுக்கு நான் செய்யும்போது அதை நீ காணப்போகிறாயன்றோ? அந்தக்காட்சி எளிதில் கிடைக்கக்கூடியதோ? அந்த பரம்பரபோஜத்திற்குக்கக் கூவாய் என்கிறாயாய்த்து .... (அ)

பைங்கிளிவண்ணன்சீர்தரனோன்தோர் பாசத்தகப்பட்டிருக்கேன்
பொக்கோளிவண்டிரைக்கும்பொழில்வாழ்குதிலே குறிக்கொண்டிதழீகேள்
சங்கோடுசக்கரத்தான்வரக்கூவதல் பொன்வனிகொண்டேருதல்
இங்குள்ளகாலினில்வாழ்க்கருதில் இரண்டத்தோன்றெல்திண்ணம்வேண்டும்.

பொங்கு ஒளி வண்டு	மிக்கவொடையையுடைய வண்டுகளானவை	அகப்பட்டு இருந்தேன்	சிக்கிக்கொண்டு கிடக்கிறேன்;
இரைக்கும் பொழில்	(மதுபாநமயக்கத்தாலே) இசை பாடாநின்ற சோலையிலே	இங்கு உன்ன காவலில்	இந்தச்சோலையிலே
வாழ் குயிலே!	களித்துவிளையாடுகிற கோகிலமே!	வாழ் கருதில்	நீ வாழ் நினைக்கிறுயாகில்
இது	நான் சொல்லுகிற இதனை	சங்கொடுக்காத தான் வரகவுதல்	திருவாழி திருச்சங்குடையனா எம்பெருமான் (இங்கே) வரும்படி கவுவதென்ன
நீ குறிக்கொண்டு கேள்	நீ பராக்கில்லாமல் வாதநாமாய்க் கேள்;	பொன் வளை கொண்டதருதல்	(நான் இந்த) பொன்வளைகளைக் கொண்டு வந்து கொடுப்பதென்ன
நான்	நான்	இரண்டத்து ஒன்று	இவையிரண்டுள் எதாவதொருகாரியம்
பைங்கிளி வண்ணன் சிரித்தான் என்பது ஓர் பாசத்து	பசுங்கிளி போன்ற நிறத்தையுடையனான சரிய; பதியென்கிற ஒருவையிலே	திண்ணம் வேண்டும்	நீ கட்டாயம் செய்து தீரவேண்டும்.

ஓ குயிலே! என்றடைய கூக்குரல் உங்காதிஸ் விழமுடியாதபடி; வண்டுகளின் இசைகள் நிறைந்தசோலையிலே அல்விசைகளைக் கேட்டுக்கொண்டு அதுவே போதுபோக்காக நீ திரிந்தாயாகிலும் உன்னை நான் விடுவேனல்லேன்; எனது வாக்குலையும் உனது காதில் விழ்த்துகின்றேன் கேளாய்; ஏனோதானோ என்று கேளாதே; வண்டுகளின் இசையில் நின்றுந் காதை மீட்டுக்கொண்டு என்வாய்ச் சொல்லியே குறிப்பாகக்கேள்; என்ன சொல்லுகிறேனென்னில்; இப்போது எனக்கு உண்டாயிருக்குந் நோய் என்னால் பரிஹரித்துக் கொள்ள முடியாதது; எம்பெருமானுடைய வடிவழகு முதலியவற்றில் தோற்றுப்போய்க் காஷ்நுடையாடாமல் இருந்தவிடத்தே யிருக்கும்படியான அவஸ்தையில் கிடக்கிறேன்; அதாவது—“முன்னையமார் முதல்வன் வண்டுவராபதிமன்னன், மணிவண்ணன் வாசுதேவன் வலையுளே—அகப்பட்டேன்” என்றும் “கற்கின்ற தால் வலையிற் பட்டிருந்த தாலாட்டி கேள்வனார் கால்வலையில் பட்டிருந்தேன்காண்” என்றும் சொல்லுமாபோலே மாதவனாகிற வலையிலே நான் அகப்பட்டுக்கொண்டேன்— என்றான். இது கேட்ட குயிலானது ‘அம்ம! இந்த சேஷமஸமாசாரத்தைச் சொல்வதற்காகவா என்னையழைத்தது? நீ வலைப்பட்டிருந்தால் நான் என்செய்ய வல்லேன்?’ என்று சொல்லிவிட்டு மீண்டும் வண்டுகளின் இசையைக் கேட்பதாகப் பராம்புகமாயிருக்க, பின்னடியில் கடுமையாகச் சொல்லுகிறான்—குயிலே! நீ இச்சோலையிலிருந்து ழீவிக்கவேணுமே; என்னை அலகியம் பண்ணிக்கிடந்தாயாகில் இதிலே உனக்கு வாழமுடியுமோ? நான் முடிந்துபோனால் இச்சோலையை உனக்கு நோக்கித்தருவார் ஆர்? பிறகு இருக்க இடமில்லாமல் வருந்துவாய்; சுகமாக இங்கேவாழ்ந்திருக்கவேணுமென்று விருந்துவாயாகில்; உனக்கு இரண்டு காரியம் சொல்லுகிறேன், இரண்டில் எதாவது ஒன்றை நீ செய்து தீரவேணும்;

அவை எவை என்னில்; *வல்லங்கையாழி யிடங்கைச்சங்கமுடையானை எம் பெருமான் இங்கே வரும்படிசெய்தல் ஒன்று; என்கையில் வளைகளைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தல் ஒன்று; இவையிரண்டினும் ஒன்றைச் செய்தேயாகவேணுமென்கிறார்.

இந்த விஷயத்தின் கருத்து என்னென்று ஆராய்வேம்; கைவளைகளைக் கொண்டிருந்து கொடுப்பதென்பது எப்படி? (கைவளை போனவிதம் இத்திருமொழியின் முதற்பாட்டினுடைய விரியும்) எம்பெருமானுடைய பிரியினாலே கைகழிந்து போனவளைகளை மீள்வெரவேணுமென்றால் எழுந்துபோனவளைகள் கையில் தங்கும்படி செய்யவேணுமென்கை. இது எம்பெருமானுடைய ஸம்சேஷத்தாலன்றி மற்றொருவழியாலும் நேருவதன்று. அந்தஸம்சேஷத்தாலும் அவ்வெம்பெருமான் வந்தாலன்றி நேரிடாது; இப்படியிருக்க, சங்கொடுக்காததால் வரக்கூடியதல் என்பது ஒருபக்கமாகவும், பொன்வளைகொண்டிருந்து எப்பது மற்றொருபக்கமாகவும் வேறுபாடுதோற்ற அருளிச்செய்திருக்கிறபடி என்? "மாம்பழாவது வேணும், மாங்கனியாவது வேணும்" என்கிறப்போலே வயாறதமாயிருந்ததே இதையும்—என்று நினைக்கும்படியாயிராநின்றது. ஆயினும் இவ்வொரு சங்கத்தால் வரக்கூடியதென்று கொள்ளவேணும்; பழுவாறுதாரோணியான ஸாகித்தியான வளத்தாகதலாலே ஸத்யவானுடைய உயிரைக் கவர்ந்துசென்ற யமனைவணங்கி அவ்வுயிரைமீட்டுக் கொடுக்கும்படி பலவாறுவேண்டியும் அவன் அதற்கு இசைபாறற்போத, உபாயமறிந்த அவன் பலபல தர்மஸம்பந்தமான வரக்கூடியவை இனிமையாகச் சொல்லிக்கொண்டுபோய் அந்த யமனை மதிமடக்கி "ஸத்யவானிடத்தில் எனக்குப் பலபிள்ளைகள் பிறக்கும்படி அருள்புரியவேணும்" எனவேண்டி, அவனும் அப்படியே அருளினான் என்றொரு இதிறாஸமுண்டும்; அதில், நாயத்திடைய பிராணனைப் பிரார்த்தித்து அதனைப்பெறுதலன் ஸந்ததியின் அபிவிருத்தியை வேண்டினது வயாறதமாயிருக்கச்செய்தேயும், எப்படியாவது தன் உயிரோடு தந்தை நிறைவேற்றிக்கொள்ள நினைத்த ஸாகித்தியின் சதுரடான உத்தியாகையாலே ஒழுங்குபெற்றது போல, இங்கும் *சங்கொடு சக்கரத்தான் வரக்கூடியதும், பொன்வளைகொண்டு தருதலும் பர்பாயமாயிருந்தாலும், இவ்வொரு சமத்தரமான உத்தியாகையாலே ஒழுங்கு பெறுகென்க. "ஒருகாரியத்தாலே இரண்டும் தலைக்கட்டுமிறே" என்று ஒரு சொல்வாலே முடித்தருளினார் பெரிய வரச்சாண்பிள்ளை.

நாராயணதி நாமங்களைக் குறிப்பிட்டாதே "சங்கொடு சக்கரத்தான்" என்கையாலே, அவனுடைய ஆபாணத்தையாவது இங்கே கொண்டுசேர்; அல்லது என்னுடைய ஆபாணத்தையாவது கொண்டு கொடு—என்கிற ரஸோகந்தி வெளிவரும்.

முதலடியில், பாசம் என்றது தற்சமவடசொல்லாய், கயிறு என்னும் பொருளைத்தந்து வலைபைக் குறிக்கும். "கார்த்தன் கமலக்கண்ணொன்னும் செஞ் கயிறு" என்று—வலைபைக் கயிறாகவே சொல்வதுமுண்டிறே. இனி, பாசம் என்பதற்கு ஸ்வேஹமென்ற பொருளுமுண்டாகையாலே "ஸ்ரீதானியமாதிரி ஸ்வேஹத்திலே பென்னுதல்" என்று இரண்டாவது பொருளுந்

விபாகியானதினில் அருளிச்செய்யப்பட்டிருந்திற்று. (பிரான தாளநோசல்
மளில் இரத்தப் பங்கி இல்லை. "பூதராகுகிற வலையிலே" என்றுமளவே உள்
வந்து) ... (௬)

அன்மலகமளந்தானையுந் அடிமைக்கணவன்வலிசெய்யு
தென்றவந்திங்களுமுட வந்து என்னைநலியுமுறைமைபறிமேன் *
என்றுமிக்காவிலிருந்திருந்து என்னைத்ததைத்தானேயும்குயிலே
இன்மநாராயணனைவரக்கூலாயேல் இங்குத்தைநின்றடி தூப்பன் (௮)

அன்று	{ மறநாபலி கொழுத்தி	அறியேன்	{ அறிவின்றிலேன்;
	{ ருந்த அக்காலத்தில்	குயிலே	{ குயிலே
உலகம் அளர்	{ மூவுலகங்களையும்	தீயும்	{ என்னுடைய கோ
தானே	{ அளர்ந்துகொண்ட		{ மத்தை விரும்புமவ
	{ வஞ்சனம்பெருமான்		{ னான்) நியும்
	{ விஷயத்திலே	என்றும்	{ என்னும்கு
உகந்து	{ நான் கைங்கரியத்தை	இக் காவில்	{ இத்தத்தோலையிலே
	{ ஆசைப்பட,	இருத்தி	{ இடைவிடாம
அவன்	{ அம்மெம்பெருமான்		{ விருந்துகொண்டு
அடிமைக்கண்	{ (அந்த) கைங்கரியத்	என்னை	{ (எற்கனவே) மெலிந்
	{ திலே		{ திருக்கிற) என்னை
மலி செய்ய	{ வஞ்சனாபண்ண	ததைத்தானே	{ விரிமலியாமலிரு;
(அதற்கு நான் நோவபட்டிருக்கிற	{ மையத்திலே.)	இன்று	{ இன்றைக்கு
தென்றதும்	{ தென்றல்காற்றும்	நாராயணனை வர்	{ பூமிக்காராயணன்
திங்களும	{ பூர்ணசந்திரனும்	கூலாயேல்	{ இங்கேவரும்படி
என்னை	{ என்னை		{ அவனை நீக் கூடாமற்
	{ உன்னை பிளந்து	இங்குத்தை	{ இத்தத்தோலையி
மறு அறுத்து	{ கொண்டு புகுந்து	நின்றும்	{ விருந்து
கடியும் முறைமை	{ விரிமலிக்கும் நியா	தூப்பன்	{ உன்னைத் தூத்தி
	{ யத்தை		{ விடுவேன்.

என்பெருமானுடைய பரதவமொன்றே என்னெஞ்சிற்பட்டிருந்தால்
அவனை நான் ஆசைப்படமாட்டேன்; முன்பொருகால் தீவிக்கரமாகதரவுடையா
ஜத்காலே வலிவட்ட சண்டாள விபாகம் பாராமல் எல்லார் தலையிலும் திரு
வடிவையக் கொண்டு வைத்தானென்று கேள்விப்பட்டேனாகையால் அவன்
மிகக் கொளசிலயுனாம் பொருந்தியவனென்றுணர்ந்து, தன்னை ஆசைப்பட்டத
வுலகங்கட்கே அவன் அல்லலுவுடையாரியும் தன்பெருகச் செய்த
போது ஆசைப்பட்ட நம்மை உபேகிப்பனா என்று நினைத்து அவ்வுலகளந்த
பெருமான் திருவடிவளில் நான் கைங்கரியம் பண்ணவிரும்பினேன்; அக்கைங்
கரியம் அடியேனுக்குப் பரத்தமாகக் கொண்டைப்படி அப்பெருமான் கிவிறுக்
குக்களாப்பண்ணவே, தென்றல் திங்கள்முதலியும் பரத்தகபத்ததங்கள் எல்லாம்
ஒன்று சேர்ந்துகொண்டு நாம் இவளை விரிமலிப்பதற்கு இதுவே வாய்த்த
ஸமயம்; எம்பெருமான இவளை இகழ்ந்திருக்கும் இச்சமயமே நாம் தாராள
மாக இவளைவருத்தக்கடிய சமயமாகும் என்று துணிந்து அவை என்னைப்
படுக்கும்பாடுகளை நான் வாய்கொண்டு சொல்லவல்லேனல்லேன் என்று இவள்
பரிதாபித்துக்கொண்டு கத்தாநிற்கையில் அச்சோலையிற் குயிலானது தன்

வியாங்கியானத்தில் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. (பிரச்சித் தாள்கோசம்
களில் இந்தப் பங்கதி இல்லை. "ஸ்ரீதரஞ்சிற வுலையிலே" என்னுமளவே உள்
ளது) ... .. (க)

அன்மலகமளந்தானையுந் து அடிமைக்கணவன்வலிசெய்யு
தென்றலுந்திங்களுமுடறுத்து என்னையுமுறைமையறியேன்
என்றுமிக்காவிலிருந்திருந்து என்னைத்ததைத்தாரேயும்குயிலே
இன்மநாராயணனைவரக்கடவாயேல் இங்குத்தனைநீன்மடி தரப்பன் (௨)

அன்று	மறநாபலி கொழுத்தி ருந்த அக்காலத்தில்	அறிவேனென்று குயிலே	அறிவேனென்று குயிலே
உலகம் அளர் காண	முவுலகங்கனையும் அளந்துகொண்ட வண்ணம்பெருமான் விஷயத்திலே	சீயம் சீயம்	சீயம் சீயம்
உகந்து	நான் கைங்கர்யத்தை ஆசைப்பட்ட,	என்று இக் காலம்	என்று இக் காலம்
அவன்	அவ்வெம்பெருமான்	இருந்திருந்த இருந்திருந்த	இருந்திருந்த இருந்திருந்த
அடிமைக்கண்	(அந்த) கைங்கரியத் திலே	என்னை என்னை	என்னை என்னை
வலி செய்ய	வஞ்சனைபண்ண (அதற்கு நான் நோவப்பட்டிருக்கிற மையத்திலே.)	ததைத்தாரே இன்று	ததைத்தாரே இன்று
தென்றலும் திங்கறும் என்னை	தென்றல்காற்றும் பூர்ணசந்திரனும் என்னை	நாராயணனை வர் கடவாயேல்	நாராயணனை வர் கடவாயேல்
எனது அறுத்து கலியும் முறைமை	உள்ளே பிளந்து கொண்டு புருத்து வறியுமிக்கும் நியா யத்தை	இங்குத்தனை நீன்மடி	இங்குத்தனை நீன்மடி
		தரப்பன்	தரப்பன்

என்பெருமானுடைய பாத்வமொன்றே என்கெஞ்சிற்பட்டிருந்தால்
அவனை நான் ஆசைப்பட்டமாதேன்; முன்பொருகால் தீரிக்ரமாவதாடி வயா
ஜத்தாலே வலிவட்ட சண்டாள விபாகம் பாராமல் எல்லா தலையிலும் திரு
வடிவையங் கொண்டு வைத்தானென்று கேள்விப்பட்டேனாகையால் அவன்
மிக்க ஸௌசில்யகுணம் பொருந்தியவனென்றுணர்ந்து, தன்னை ஆசைப்பட்ட
வுலகங்கட்கே அவன் அன்புவுலகாரியுமிக்க தன்பேருகச்செய்த
போது ஆசைப்பட்ட கம்மை உபேகிப்பனா என்று நினைத்து அவலவுகள்த
பெருமான் திருவடிகளில் நான் கைங்கரியம் பண்ணவிரும்பினேன் அக்கைங்
கரியந் அடியேனுக்கு பரப்பதாக வெண்ணைதபடி அப்பெருமான் சிலமிறுத்
துக்கலாப்பண்ணவே, தென்றல் திங்களுமுதலியிற் பரத்தகாரத்தவர்களை எல்லாம்
ஒன்று சேர்த்துகொண்டு 'நடம்' இவ்வோ வறியுமிப்பதற்கு இதவே வாயத்த
ஸமயம்; எம்பெருமான் இவ்வோ இகழ்த்திருக்கும் இச்சமயமே நாம் தாராள
மாக இவ்வோவருத்தக்கடிய சமயமாகும் என்று துணிந்து அவை என்னைப்
படுத்தும்பாடுகளை நான் வாய்கொண்டு சொல்லவல்லேனல்லேன் என்று இவள்
பரிதபித்துக்கொண்டு கத்தறியிறுகையில் அச்சோகையிற் குயிலானது தன்

என்பது குறிப்பாகவே இனிமையாகவே பாடத்தொடங்கவே அது இவருக்கு மிகவும் பிடிவாயிற்று. தென்றலும் திங்களும் என்னை லிம்ஸிப்பது என்பதையும் உணராதது லிம்ஸிப்பது அளவற்றதாயிருக்கிறது. அளவற்றதையும் இடைவிடாதேயிருந்து நீ என்னை லிம்ஸிக்கிறாய், இதற்காகவே உன்னை நான் இச்சோகையிலே இடங்கொடுத்த வாழ்கிப்பது? என்ற சொல்லுக்கு இதுவரை போனது போகட்டும், இத்தகையனத்தில் திருமாவிலே எழுந்திருக்கும்படி உவவலிப்பாகில் உலி அவனை இங்குவர வரையு. இவையாகில் தடுபெடுத்ததைத் த உன்னை இச்சோகையிலிருந்து துரத்தியேன்—என்கிறான்.

“[அன்றலக மனத்தானே யுகந்த] உறக்குறெ பரணுக்கு முகை கொடுக்கும் தாக்கப்போல—இவையற்பாதிருக்கத் தானே இவற்றின் தலையிலே திருவடிவை வைத்தவையுக்கது.” என்ற விபாக்கியான பூனைக்கி காண்க. உகந்த என்றது உகக்க என்றபடி; எச்சத்திரிபு. (“மறைபெய்து சொல்வீர்த்தது” என்பதுதேரல.) “சொல்திரியினும் பொருந்திரியா வினைக்குறை” என்ற நானுறகுத்திர மறிப்பத்தகது.

அடிமைக்கண்—என்—ஏறாய்வேற்றமைபுருபு. அடிமைமையிலே என்றபடி. வலிசெய்தலாவது—இளைத்தவர்கள் விஷயத்தில் பஸிஷ்டர் செய்யும் செயலிச் செய்தல்; (அலகியிருசெய்தல்—மாட்டேனென்றுதன்.)

• [தென்றல மிப்பாதி] தென்றலும் திங்களும் என்னை வந்து லிம்ஸிப்பதற்கு—என்ன சிபாயமுண்டு; நானாகசப்பட்ட விஷயத்தின் சமை இவற்றுக்குச் சிறந்தவனும் தெரியுமளில் இவைலிம்ஸிப்பதையும் ஒருவாறு போக்பு மாகக்கொள்ளலாம்; அங்கிஷயத்தின் வாகியை அறிவமாட்டாத இவை என்னைவந்து லிம்ஸிப்பதற்கு என்னசிபாயமிருக்கிறது? “ராவணன் ஈடுவேயுருத்த—சரிசொப்போலே தென்றலும் சந்திரனும் ஈடுவேவந்து என்னை சரிசொக்கப்போயிருப்பதொரு—முறைபுண்டரே அநகிதலேன்” என்பது விபாக்கியான பூனைக்கி. “என்பும்முறைமைப்பறையேன்” என்றசொல்சுத்தால்—தம்பிக்கினை உவவலிப்பது இவற்றுக்கு சிபாயமேயொழிப இப்படி வருத்தப்படுத்தவது சிபாயமேயொழிபது என்றதெருத்த வெளிவருமென்று. தன்மனஞ் சிறப்பதெருத்தெருத்த விடுவதில் காற்குதம் இக்காற்றக்கு இங்கியே.

[குடுவெய்யம் இவையுடையது திருத்தி என்னைத்ததைத்தாதே.] சோகையில் குயிலிவையுடையது குயிலிவையுடையது லிம்ஸிக்கு உடையிருக்கிறபடி. “கைம்பொருந்திரி குயிலிவையுடையது” என்பெருமனது உறும் உக்குக்கு என்செய்வதெருத்தெருத்த இவையுடைய தானே மேல் அருளிச்செய்கிறு னாகையாலே குயிலானது சிறந்தவையிலே என்பெருமனது திருமேனி சிறந்தது சினைப்பூட்டி இவையுடையது வருத்தமென்க.

‘கனிப்புக்குப் போக்குவிடாக’ இனியபாட்டுகளைப் பாடத்தொடங்கவே அது இவளுக்கு மிகவும் பாக்கமாகி, ‘ஒருயிலே’ தென்றலும் திங்களும் என்னை ஹிம்ஸிப்பது எவ்வப்பமாய், உன்னுடைய ஹிம்ஸையே அளவற்றதாயிருக்கிறது; அல்லமப்பதும் இடைவிடாதேயிருந்து நீ என்னை ஹிம்ஸிக்கிறாய், இதற்காகவா உன்னை நான் இச்சோலையிலே இடங்கொடுத்து வாழ்விப்பது? என்று செய்கின்றாய்; இதுவரை போனது போகட்டும், இந்தசஷணத்தில் திருமால் இங்கே எழுந்தருளும்படி கூவவல்லாயாகில் கூவி அவனை இங்குவர வணை; இல்லையாகில் தடியெடுத்ததைத்தான் உன்னை இச்சோலையிலிருந்து தூத்தியிலேவென்—என்கிறான்.

“[அன்றிலக மளந்தானே யுகந்து] உறங்குகிற ப்ரணைக்கு முலை கொடுக்கும் தாயைப்போல—இவைபற்பாதிருக்கக் தானே இவற்றின் தலையிலே திருவடிகளை வைத்தவனைபுகந்து.” என்ற விபாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி காண்க. உகந்து என்றது உகக்க என்றபடி; எச்சத்திரிபு; (“மழையெய்து நெல்விளைந்தது” என்பதுபோல.) “சொல்திரியினும் பொருந்திரியா வினைக்குறை” என்ற நன்னுறஞ்சிற மறியத்தக்கது.

அடிமைக்கண் = கண்-ஏழாம்வெற்றமைபுருபு. அடிமையிலே என்றபடி. வலிசெய்தலாவது - இளைத்தவர்கள் விஷயத்தில் பவிஷ்டர் செய்யும் செயலைச் செய்தல்; (அலகியஞ்செய்தல்-மாட்டேனென்னுதல்.)

• [தென்றலு மிப்பாதி.] தென்றலும் திங்களும் என்னை வந்து ஹிம்ஸிப்பதற்கு—என்ன நியாயமுண்டு; நானுசைப்பட்ட விஷயத்தின் ரஸம் இவற்றுக்குச் சிற்தாகிலும் தெரியுமாகில் இவைஹிம்ஸிப்பதையும் ஒருவாறு போக்யமாகக்கொள்ளலாம்; அவ்விஷயத்தின் வாசியை அறியமாட்டாத இவை என்னைவந்து ஹிம்ஸிப்பதற்கு என்னநியாயமிருக்கிறது? “ராவணன் நடுவே புகுந்து நலிந்தாப்போலே தென்றலும் சந்த்ரனும் நடுவேவந்து என்னை நலிகைக்கேட்பிரிப்பதொரு முறையுண்டாக அறிகிறேன்” என்பது விபாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி. “நலியும்முறைமையற்பேன்” என்றசொல்நலத்தால்—தம்பதிகளைக் கூட்டமைப்பது இவற்றுக்கு நியாயமேயொழிய இப்படி வருத்தப்படுத்துவது நியாயமாகமாட்டாது என்றகருத்து வெளிவருமென்ப. தன்மகனை சிறிப்பதிருவடிக்கிருந்த விவேகத்தில் காற்குறும் இக்காற்றுக்கு இல்லையே.

[குயிலே! நீயும் இக்காலில் இருந்திருந்து என்னைத்ததைத்தாதே.] சோலையில் குயிலினுடைய இருப்பே இவளுக்கு ஹிம்ஸைக்கு உடலாயிருக்கிறபடி. “பைம்பொழில்வாழ் குயில்களா! எம்பெருமானுடைய நிறம் உங்களுக்கு என்செய்வதே?” என்று இவ்வாண்டாள் தானே மேல் அருளிச்செய்கிற ளாகையாலே குயிலானது. கிர்ஹத்தையிலே எம்பெருமானது திருமேனி நிறத்தை நினைப்பூட்டி இடைவிடாது வருத்துமென்க.

“இங்குத்தெநின்றும் துரப்பன்” என்பதற்கு ‘இச்சோலையிலிருந்து உன்னைத் துரத்திவிடுவேன்’ என்பது பொருளாயினும், நான் உயிர்த்துறந்து விடுவேன்’ என்பது கருத்தாம். நீ நாராயணனை வரக்கூவாவிடில் ‘நான்முடிந்து போவேன்; பிறகு இந்தச்சோலையை உனக்கு நோக்கித்தருவார் இல்லாமை யினாலே நீ இருப்பிடமிழந்து வேறிடந்தேடி ஓடவேண்டியதுதான் என்றபடி. ஆகவே, துரப்பன் என்றது - நீ இவ்விடத்தைவிட்டு ஒடிப்போவதற் றீரான காரியத்தைச் செய்வேன் என்றபடியாம்: அக்காரியமாவது - நான் முடிந்து போகை. இங்ஙனங் கூறியது மங்கலவழியின் பார்ப்படும். .... (ய)

விண்ணுறநீண்டடிதாவியமைந்தனை வேற்கண்மடந்தை விரும்பி*

கண்ணுறவேன்கடல்வண்ணனைக் கூவுகருங்குயிலேயென்றமாற்றம்*

பண்ணுறநான்மறையோர் புதுவை மன்னன் பட்டர்பிரான்கோதைசோன்ன*

நண்ணுறவாசகமாலேவல்லார் நமோநாராயணயவென்பாரே. (கக)

வேல் கண்	வேல்போன்ற கண் கலையுடையனாய்	விரும்பி	ஆசைப்பட்டி
மடந்தை	பெண்மைக்கு உரிய குணங்கள் நிறைந்த வனாய்	‘ஓசியகுயிலே கடல்போன்ற திரு நிறத்தையுடைய குண எண்களையுடைய கண்உறகவு என்ற மாற்றம்	‘ஓசியகுயிலே கடல்போன்ற திரு நிறத்தையுடைய குண எண்களையுடைய கண் உறகவு என்று கிய மித்த பாசரமாக
பண் உறு நான்மறை டோர்புதுவை மன் னன் பட்டர்பிரான் கோதை	ஸ்வரப்பாதாநமான நான்குவேதங்களின யும் ஒதின ஸ்ரீவை ஷ்ணவர்கள் வாழ் கிற ஸ்ரீலிங்கலிபுத்தூர் க்குத் தலைவரான பெரியாழ்வாருடைய மகனான ஆண்டான், திருவடியானது பரமாகாசத்தனவும் போய்ப்பொருத்தும் படியாக நெடுகவனார் ந்து (உலகங்களை) வியாபித்தமிடுக்கை யுடையனான எம் பெருமானே	சொன்ன கண்ணுற வாசகம் மாலே வல்லார்	அருளிச்செய்த பொய்யமான (இந்த) ஸ்ரீ ஸூக்திமாலையை ஓதவல்லவர்கள் ‘சமோநாராயணய’ என்பார்
அடி விண் உற நீண்டுதாலிய மைந் தனை			எம்பெருமானுக்கு அந்தரங்க கிவச்சராக ப்பெறுவார்கள்.

இத்திருமொழியை ஓதவல்லவர்கள் ஸ்வரூபாத்ருபமான புருஷார்த்தத் தைப் பெறுவார்களென்று பலஞ்சொல்லி முடிக்கிறது இப்பாட்டு.

“வேங்கடவனைவிரும்பி” என்றாவது “சங்கொடுசக்கரத்தானை விரும்பி” என்றாவது “பவளவாயனைவிரும்பி” என்றாவது அருளிச்செய்யாமல் “விண் னுற நீண்டடிதாவிய மைந்தனை விரும்பி” என்றதற்குக்கருத்து-ஒருவரிடத்தில் ஒன்றைக்கொள்ளாவினைத்தால் பின்பு அவர்களுக்கு ஒன்றும்மிருந்திருக்கவொண் னாதபடி ஸர்வாங்குகத்தி பண்ணுகிறவனையாயிற்று நான்விரும்பியது!; *இர க்க மண் கொடுத்தவற்கு இருக்க வொன்று மின்றியே பாக்கவைத்ததளந்து கொண்ட பற்பபாதனை நான்விரும்புகையாலே ஸர்வஸ்வத்தைபுயிழந்து சந்தியில் லின்று சங்கடப்படவேண்டிற்று என்கை.

வேற்கண்மடந்தை, பட்டாபிராண்டேசரதை, விண்ணுற நண்டடிதாவி யமைந்தனக்கண் னுறவிரும்பி, “கருங்குயிலே! என்கடல்வண்ணைக்கவு” என்ற மாற்றஞ்சொன்ன நண்ணுவாச்சு மாலைவல்லார் கமோநாராயணய வென்பாரா என்றும் ஆவயமாகலாம். “வேற்கண்மடந்தை கண்ணுறவிரும்பி” என்றஸ்வரஸ்யத்தால்— “அவன்றன்னை வேறுக்கு இரையாக்கத்தேகெடுகள்” என்றருளிச்செய்வர் பெரியவாச்சான்பின்னே.

நண்ணு—நண்ணுவதற்கு உற்ற-அனைவரும் ஆசைப்படத்தக்க—போக யமானஎன்றபடி. “எம்பெருமானே, நண்ணுவதற்கு உற்றவாசகமாலை” என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். “எம்பெருமானுடைய குணங்களைப் பேசப்படுக, வேதம், தெர்வாதொ திவத்தனெ சபுராவது நவர ஸஹ” [யதேவாரோ நிவர்த்தந்தே, அப்ராப்ய மநஸ ஸஹ] என்னுட்படி கையொழிந்துபோனது போலலீலாமல், அவனுடையகுணம் முதலியவற்றை நன்றாக நண்ணுவதற்கு [பாதிபாதிபதற்கு] உற்றவாசகமாலை என்று கருத்து.

கமோநாராயணய வென்பாரே— “பல்லாண்டென்று பவித்திரனை ... நல்லாண்டென்று நவின்னுரைப்பார் கமோநாராயணயவென்று பல்லாண்டெர் பரமாத்மனைக்கரும்திருத்த பல்லாண்டிடத்துவர்” என்று இவளுடைய திருத்தம்பிபார். அருளிச்செய்தகில் நோக்கு: பல்லாண்டொடப்பெறுவொருன்கை, திருமந்திரத்தின் பொருளிலே நிஷ்டையுடையதாகப் பெறுவர் என்பவாமம். திருவஷ்டாசுரத்தை யநுஸந்திப்பவர்களுக்கு என்னபலவே அதுவே இப்பதிகம் கற்றார்க்கும்பலன் என்றவாறு. இம்மாலை வல்லாரும் கமோநாராயணய வென்பாரும் தல்வர் என்க. ... (மக.)

அடிவரவு— மன்னு வென்னை மாதலி பென்பு மென்னடை யெத்திசை பொங்கிய சார்ங்கம் பைங்கிளி யன்று கிண் வாரணம்.

ஐந்தார் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆண்டான் திருவடிகளே சாணம்

ஜியர் திருவடிகளே சாணம்.

ஆண்டாள் திருவழிநோக்கம்.

ஆறந்திருமொழி - வாரணமாயிரம்.

உரையவதாரிகை:— கீழ்த்திருமொழியில் 'குயிலே நாகம்' என்காதலனை நீ அழைத்துத்தாவேணும்' என்று பல்லாறுக வேண்டியும் அகரையில் அங்ஙனஞ் செய்யவில்லை. காலவினம்பயின்ற எம்பெருமானைக் காணவேண்டும் படியான அவஸ்தை அதிகமாய்விட்டது. இவளுக்கு, ஆனால் அதைவிருப்பத் தின்படி அவனைக்காண்கைக்கு 'ஸௌகரியம்' ஏற்படாமற்போயிற்று. இவளுடைய ஆசையை இன்னும்பெருக்கவேண்டுமென்று எம்பெருமானுடைய கருத்தால் அதற்காக அவளும் விரைவாகவந்து முகங் காட்டாதொழிந்தான். இவளுக்கு நாம் அடியோடு முகங்காட்டாவிடில் இவள்தரித்திருக்கமாட்டா மென்று கருதியகண்ணிரான் கனவிலேயாவது 'இவட்கு நாம் காட்சிதந்து ஒருநாறு தரிக்கும்படிசெய்தல் என்று என்று துணிந்து விவாஹேந்தலுவத் தின் ஸந்காஹஸமயம் முதலாகப் பாணிகாஹணபூர்த்தமான வருத்தார்த்தங் களைக் கனவிலே அதுபவிப்பிக்க அப்படியே ஆண்டாள் அதுபவித்துத் தனது உயிர்த்தொழிக்குச் சொல்லுகிறதாய்ச் சொல்கிறது. இத்திருமொழி. . . *

வாரணமாயிரம் சூழலலஞ்செய்து *

நாரணநம்பி நடக்கின்றனென்றெதிர் *

பூரணபோற்றிடம் வைத்துப்பூமெங்கும் *

நோரணம்நாட்டக் கனக்கண்டென்தொழிநான்.

(க)

தொழி	என் உயிர்த்தொழி யே,	பொன் பூரண குடம்	பொன்மயமான
கம்பி	ஸதலகுணபரிபூர்ண	வைத்து	பூரணகும்பங்களை
நாரணன்	ஆன		வைத்து
ஆயிரம் வாரணம்	சூழும் காரையணன்	பூரம் எங்கும்	பட்டணம் முழுதும்
குழி	ஆயிரம் யானைகள்		
	குழித் துவா	தோரணம் காட்ட	தோரண ஸ்தம்பங்
வலம் செய்து எடத்	பிரதகபிணமாக		கள் காட்ட (இந்த
கின்றான் என்று	எழுத்தருளுகிற		நிலைமையை)
	கொண்டு (வாத்ய		
	கோஷாதிகளால்		
எதிர்	நிச்சயித்து)	கான் கனக்கண்டென்	கான் ஸ்வப்பத்தில்
	எதிரே		அதுபவித்தேன்.

புதியோராயனான் என்பான் மணம்புணருவதாக 'நிச்சயித்த' ஆயிரம்
கணக்கில் பாண்டியப்பாபந்த விட்டுக்கொண்டு மீதகனம்புமங்களுடன்
திருவிதப் பரதகண்ணமாக எழுந்தருளுபுற செய்கையை அறிந்த நகரத்தினுள்ளார்
பாவரும் பெரியவர்கள் எழுந்தருளும்போது பூர்ணாகும்பம் வைக்கவேண்டும்”
என்ற சாஸ்திரவிதிப்படியிற் சிவபிரகாசர் முறைப்படியும் தங்கள் தங்கள் திருமா
ளிகைக்கெதிரிப் பூர்ணாகும்பங்களை வைத்தும் தோரணங்கள் நாட்டியும் இப்படிப்
பலவகையாக மங்களவங்காரங்கள் செய்வதாகக் கணக்கண்டேன் தோழி. என்று
தோழியுடன் வருத்தகோத்தரம்பண்ணித் தரிக்கிறான்.

வாரணம் = தற்சங்கடசொல். ஆயிரம்பாணை என்று அருளிச்செய்
தமைக்குத் தருதது — தன்னோரிரம் பிள்ளைகளோடு தளர்கடைவிட்டு
வருவான் (பெரியாழ்வார் திருமொழி 8-1-1.) என்று கண்ணிரோனுக்கு ஆயிரம்
பேர்த தோழன்மார்கள் உண்டாகையாலும் அவர்களைல்லாருந் விட்டுப்
பிரியாமல் கூடவேவருவார்களாகையாலும், கண்ணிரான் தானொருவன் மாத்
திரம் பாண்டியதேறி யுட்கார்த்தம் தோழன்மார்களை வேறுபடுத்தமாட்டா
ருகையாலும் * தம்மையேநாளுந் வணங்கித் தொழுவாரங்குத் தம்மையே
பொக்க அருள்செய்யும் கணக்கினே அத்தோழன்மார்களையும் பாண்டியதேறி
உகப்படுகையாலும் “வாரணமாயிரஞ்ஞா” எனப்பட்டதென்க.

ஆனையேய்க்கப்பிறாத கண்ணிரோனுக்கு * வாரணமாயிரஞ்ஞா
தல் எங்கினே? என்னில்; “உந்துமதகளிற்றன் ஓடாததோள்வளியின,
சந்தகோபால்ஸ்” (திருப்பாவை) என்றபாட்டின் ஆறுபிரப்படி விபாக்கியானத்
தில்— “உந்து மதகளிற்றன் = மத்தகஜங்கையுடைவர் என்றுமாய்; ஆனை
யுண்டோ இவர்க்கென்னில்; ஸ்ரீவணாதவரும் தாழர், ஒருமிடருயிருக்
கையாலே அங்குள்ளத இங்கேயல் இங்குள்ளத அங்கேயல் ஒன்றாய்
போருகையாலும் தத்த (4-5) புத்தானக்கு இரண்டிடத்திலும் பரப்பியுங்
டாகையாலும் ஆனையுண்டாகத் தட்டில்கை; “வாரணமாயிரஞ்ஞா” என்ற
தினே; “திருவாய்ப்பாடியில் ஆனையுந் பசுக்களைய் கலங்கதிரியுத்தனை
வினே.” என்றருளிச்செய்துள்ளமை காண்க.

பாமேங்கும் = புரம்—வடசொல்; பட்டணம் என்று பொருள்; அதாவது—
ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர். “புறமேங்கும்” என வல்வின்றகாப்பாடல் கொண்வாறு
முள்ள: எல்லாவிடங்களிலுமேவிற்படி. தோரணம் — வடசொல். .... (க)

காலைவதுவை மணமென்றுநாவிட்டு *

பாலைமுகு பரிசடைப் பத்தற்கீழ் *

கோளரிமாதவன் கோலித்தனென்பானோ *

காலை புருதக் கணக்கண்டேன்தோழிநான்.

தோழி !—;

நானா

நானாக்கு

வதுவை மணம்
என்று நான் இட்டு

விவாஹமஹோத்
வெமென்று
முஹூர்த்தம் நிர்ணயித்து

பானை கழுது பரிசு
உடைபந்தல்கீழ்

பானைகளோடுகூடின
பாக்கு மாங்கனாகிற
அலங்காரங்களை
புடைத்தான மணப்
பந்தலின் கீழே

கோளரி மாதவன்
கோலிந்தன்
என்பான் ஓர் காளா

நரவிழ்நறனென்றும்
மாதவனென்றும்
கோலிந்தனென்றும்
திருகாமங்கன்பூண்ட
ஒரு யுவாவானவன்

புகுத

பிரவேசிக்க

நான் கனாக் கண்டேன்—.

“நானாயினும் கண்ணபிரானுக்கும் ஆண்டானுக்கும் கல்யாணமஹோத்ஸவம்” என்பதாக முஹூர்த்தம் நிர்ணயம்பண்ணின பின்பு, விவாஹத்தின் முன்னுள்ளிற் செய்யவேண்டுஞ் சடங்குகள் செய்தற்காகக் கண்ணபிரான் அலங்காரப் பந்தலின்கீழ் எழுந்தருளக் கனாக்கண்டேனென்கிறான்.

‘பத்துநாள் கழித்தபின் முஹூர்த்தம்’ என்றுநாளிட்டால் அத்தனை விளம்பர் ஸஹிதக் முடியாதாகையாலும், ‘இன்றைக்கே முஹூர்த்தம்’ என்று நாளிட்டால் அநிக் ஸந்தோஷமுந் தாங்கவொண்ணாமற் கேடுவினையுமாதலாலும் நானே அதுவை மணமுன்னு நாளிட்டபடி, துக்கம் அஸஹ்யமாவதுபோல் அசுந்திக் நாகக் கைமேலேவருகிற பரமநாதரும் அஸஹ்யமாயிருக்குமென்பது இதி யூயாவளித்தும், வதுவை = கலியாணம்; மணம் = உத்தஸவம்.

கல்யாணப்பந்தல்களில் பானைகளோடுகூடின பாக்குமாங்களைக் கொண்டு வந்துநாட்டி அலங்காரம் செய்தல் முறைமையென்க. பரிசு என்று அலங்காரத்துக்கும் பெருமைக்கும் ஸம்மானத்துக்கும்பேர். பானைகள் நிறைந்த கழுதுகளாயிய அலங்காரம் அணிந்தபந்தலின்கீழ் என்கை. “பந்தல்கீழ்” என்றும் “பந்தரீகீழ்” என்றும் பாடபேதங்கள். பந்தல், பந்தர் - கடைப் போலி. கோளரி - மிடுக்கையுடைத்தான சிங்கம்; “கோளரி மாதவன், கோலிந்தன்” என்று அடுக்கியிருப்பதற்கிணங்கப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்துள்ள ரஸமயமான அர்த்தவிசேஷம் ரஸிகர்களின் செஞ்சையுருக்கும்; கோளரி = கண்ணபிரான் கல்யாணப்பந்தலுக்கு நடந்துவரும்போது நாட்டுப் புறத்துப்பையங்களைப் போலல்லாமல் தன்பெருமையெல்லாம் தோற்ற மிடுக்கோடே நடந்துபடியைச் சொல்லுகிறது. “அப்ரமேயம்ஹிநந்தேஜு” என்றும்படியான மிடுக்கு நடையிலே தோன்றுமே; மாதவன் — பரமரஸிகன் என்று தோற்றுமாதலால் நடந்துவந்தபடியைச் சொல்லுகிறது. மா - பிராட்டிக்கு, தவன் - கொழுநன், என்றால் பரமரஸிகன் என்று தானே பொருள் படும். [கோலிந்தன்] “ஸ்ரேயாஸ்வி ஸஹ-விவாதி” [சுரேயர்ஸ்விபஹ-விக்காசி] என்றபடி நற்காரியங்களுக்கு இடையூறுகள் மிடைதருமாதலால் இரத்தவிவாஹமஹோத்ஸவத்துக்கு யாரால் என்ன இடையூறு நேர்த்துமிடுமோ என்று அஞ்சி ஒருவரையும் விரோதித்துக்கொள்ளாமல் எல்லாருக்கும் கையாளாய் முகங்கொடுத்துக்கொண்டு, வந்தபடியைச் சொல்லுகிறது. கோலிந்தனென்

நூலின் விவரம் என்னென்றும் பரியாயமென்று கொண்பின். காளை = நல்ல இனம் பற்றும் வாய்க்கவென்கை; “காளையே எருது பாலுக்கதிபன் நல்லையோன் பேராம” என்பது நிகண்டு. ... .. (உ)

இந்திரனுள்ளிட்ட தேவர்குழாமெல்லாம் *

வந்திருந்தென்னை மகட்பேசிமந்திரித்த *

மந்திரக்கோடியுடுத்தி மணமாலை *

அந்தரிசூட்டக் கனககண்டேந்தோழிநான்

(ரு)

இந்திரன் உள்ளிட்ட தேவர் குழாம் எல்லாம்	இந்திரன் முதலான தேவஸமுஹங்க எல்லாம்	அந்தரி	{ 'தூர்க்கை' என்ஹி நாத்தனார்
வந்து இருந்து	(இந்நிலத்திலே) வந்திருந்து	மந்திரம் கோடி உடுத்தி	{ கல்யாண புடை வையை எனக்கு உடுத்தி
என்னுமகன் பேசி	என்னுமகன் பெண்ணாக வார்த்தைசொல்லி	மணம் மாலை சூட்ட	{ பரிமாசம் மிகக் புஷ் பங்களையும் சூட்ட
மந்திரித்த	அதற்குமேல் எம் பந்திகள் ஒருவர்க் கொருவர்செய்து கொள்ளவேண்டிய வற்பாடுகள் விஷய மாக யோசித்து முடிவுசெய்து கொண்டு, (பிறகு)	தோழி! நான் கனககண்டேன்—	

இந்திரன் முதலிய வானவர்களெல்லாரும் 'நம்முடைய பெருமானுக்கு நடக்கப்போகிறகல்யாணமே ஹாதஸ்வத்தை நாமெல்லாரும்மாய்க் கூடியிருந்து காரியங்கள் செய்து நிறைவேற்றிவரவேணும்' என்று குதூஹலித்துக் தரையிலேகால் பாவிலந்து 'இக்காரியம் முடிந்தாலன்றி நாங்கா எழுந்திருப்பதில்லை' என்று பிடிவாதமாயிருந்து 'எங்கள் பெருமானுக்கு உங்கள் பெண்ணை மனவாட்டியாக் கித்தரவேணும்' என்றபெரியதிரளிலே பிரார்த்தித்து, பிறகு உபயவர்க்கத்தாரும் ரஹஸ்யமாக் கிருந்து பூஷணபீதாம்பரங்கள் விஷயமாகவும் மற்றமுள்ள ஸந்திராசங்கன் விஷயமாகவும் ஒருவர்க்கொருவர் பேசிக்கொள்ளவேண்டியவற்றைக் காதோடு காதாகப்பேசி முடித்து, இனிக் காலினின்பம் செய்தால் ஏதாவது இடையூறு நேரிடக்கூடுமென்றெண்ணி அப்போதே, மணமகளுக்கு நாத்தனரைக்கொண்டு புடவையுடுத்துகிறகாமத்திலே எனக்குநாத்தனரான தூர்க்கையைக்கொண்டு புடவையுடுத்தி நன்மாலையையும் சூட்டுவித்து இப்படிப்பட்ட சில பாணிக்ரஹணபூர்வங்கங்கள் நடைபெறக் கனககண்டேனென்கிறான்.

சத்ரவர்த்தி திருமகன் பண்டு வனவாஸகாலத்தில் சரபங்கபகவானுடைய ஆச்ரமத்திற்கு எழுந்தருளினபோது அவ்ரு தேவேந்திரன் வந்திருந்துப் பெருமானை ஸேவியாமலே தன்னுலகம் நோக்கிச்சென்றான்; பெருமாள் தன் முடையபர்த்வத்தை வெளிப்படுத்திக்கொள்ளாமல் “ஆத்மாநம்மாநுஷ்டமாயே” என்று ‘ஸாமான்யமான மானிடத்தன்மையையே ஏற்பட்டுக்கொண்டிருந்தபடியால் இப்போது இவரைக்காணவேண்டா; ராவணஸம்ஹாரம் தலைக் கட்டினபின்பு ஸேவித்துக்கொள்வோம்’ என்று போய்விட்டான்; கிருஷ்ணன்

நாராய் அப்படியல்லாமல் சசுவரதவழும் கூடுவதெனது பரிமாறு மலதார
மரணையாலே இன்றிரன்முதலியோர் வந்து குறுக்குமெடுக்குமெடு குலாவிக்
கிரிந்தி அதுகப்பாஜாபத்யம் பண்ணுவர்களாம்.

மகன்பேசுதல் = 'இவனை மணமகனாகத் தாரைவார்த்துக்கொடுக்கவேணும்'
என வேண்டிப் பேசுதல். மந்திரித்து = ௪௪ (மந்தர்) என்றவடசொல்லடி
யாப்பிறந்த அடியாய். மந்தரமாவது ஆலோசனை; ஆலோசித்து, என்ற
படி, மகன்பேசினாற்றிய ஆலோசிப்பது 'பூஷணிதாம்பராத்ரி விஷயமென்க.
மந்திரக்கோடி = ௪௪ (மந்தரவாஸஸ்) என்பர் வடநூலார். "கோடி
புடித்து" என்று சிலர் ஒதுவர். "உடுத்தி" என்றபாடமே ஏற்கும். 'உடு
ந்து' என்றால், நான் அணிந்துகொண்டு என்று பொருள்; உடுத்தி என்
றால் பிறர்க்குச் சரத்தி என்றுபொருள்; இங்குப் 'பிறவினைப்பொருள் பட
வேண்டி' என்றால் 'உடுத்தி' என்றபாடமே ஏற்குமென்ப.

அந்தரி = 'தூர்க்கைக்குப் பெயர்; இவன் கண்ணிராறுங்கு உடன்பிறந்தா
ளாதலால் ஆண்டாளுக்கு நரத்தனானான். அந்தரத்திலே [ஆகாயத்திலே]
அந்தரத்தாகவாய்ப் போனமையால் அவளுக்கு. அந்தரி என்று பேராயிற்
றென்க.

நாற்றிசைத்தீர்த்தக் கொணர்ந்தநனிநல்கி *
பாப்பனச்சிட்டர்கள் பல்லாடாத்தேத்தி *
பூபுனைகண்ணிப் புனிதனோடேன்றன்னை *
காப்புகாண்கட்டக் களுக்கண்டேன்தோழிகான், (ச)

தோழி!—;

பாப்பனர் சிட்டா } சித்தர்களானபல
நன் பல்லார் } பரஹ்மணர்கள்
நால் திசை } நான்கு திசைகளிலு
மிருந்து }
நீர்த்தம் } நீர்த்தங்களை
கொணர்ந்து } கொண்டுநீந்து
நனி நல்கி } நன்றாகத்தெளிந்து
எடுத்து ஏத்தி } உச்சஸ்வரமாக
வெடுத்து மங்களா
சாஸநம்பண்ணி

பூ புனை கண்ணி } (பலவகைப்) புஷ்பங்
புனிதனோடு } கன் புனைந்தமாலே
யையுடையவனுய்ப் }
புரம்பரவானான }
கண்ணிராடுறோடு }
என்றன்னை } என்னை (இணைத்து)
காப்பு காண்கட்ட } கங்கணங்கட்ட
நான் களுக்கண்டேன்—

சசுவரத்தித் திருமகனானுடைய நிருவபிஷேக மஹோத்ஸவத்திற்காக
பூவாராவிரர்கள் நாலுஸமுத்தரத்திலுமுள்ள நீர்த்தங்களைபுலிகொணர்ந்தாப்பேரல்
என்னுடைய கல்யாணமஹோத்ஸவத்திற்காகவைதிகஸராவபுரமர்களான, பல
அந்தணர்கள் நாற்றிசைகளினின்றும் நாராவகைப் புண்புநீர்த்தங்களைக் கொண்டு
வந்து, ஆயுஸ்ஸமுதலான நன்மைகொல்லாமுண்டாவதற்காக அந்தத் தீர்த்தங்

காராலே தம்பதிகளாகிய எங்களைப் பலகாலும் ப்ரோஷித்து, "சூயாநாஸாஸ்தொ
உபாஸ்தாஸாஸாஸ்தொ" [ஆபாஸாஸ்தே, ஸாபாஸாஸ்த்வமாஸாஸ்தே] இத்தபாதி
வேதவர்க்கிபங்களை உச்சைஸ்ஸவரமாக எடுத்தி ஒதி ஆபீர்வாதங்கன்பண்ணிங்
கண்ணிராசூடு என்னை இணைத்துக் கங்கணதூல்கட்டும் கிடைமையைக் கனலில்
கண்டேனென்கிறான்.

கனி = மிருகபை உணர்த்தும் உரிச்சொல்; மிகவும் என்றபடி. கல்து
தல் - கொடுத்தல்; இங்கு, ப்ரோஷணம்செய்தல் ப்ராஹ்மண: என்ற
வடசொல்பாப்பனன் எனத் திரிந்தது. பாப்பனர் - கிட்டர், பாப்பனர்க்கிட்
டர்; ப்ராஹ்மணயோகியிற் பிறப்புமாத்திரமின்றியே வேதங்களை நன்றாக
ஒதி ஆசாரவியவஹாரங்களில் ஒன்றுக்குறையாதிருப்பவர்கள். "பல்லாண்
டெடுத்தேத்தி" என்பது ஆதிகர்களின் பாடம்: கியாக்கியானத்திங் "ஈம்
காராஸாஸாமண்ணி" என்றருளிச்செய்திருப்பதைக்கண்டு பல்லாண்டு என்ற
பாடத்தைக் கற்பித்தனர்போலும்; "பல்லார் எடுத்தி எத்தி" என்றபாடத்
திற்கே கியாக்கியானம் நன்று பொருத்தியிருக்குமாற்றைக் காண்மின்.

பூப்புநகண்ணி = கல்பாணப்பெண்ணுக்கு உயர்த்த சேகையாலும் கி
ந்த பூஷணங்களாலும் அலங்காரம்பண்ணினால், கலிபாணப்பிள்ளைக்கு அவை
பெல்லாம் வேண்டாதே - ஒருபூப்புலர்த்தாலே அலங்காரம் அமைந்தபடி.
புனிதன் = பரிசுத்தன் என்றபடி: ஸ்ராமம்பண்ணிக் கையும் பவித்திரமுமாய்
வைத்தவேகும் பூண்டு ஒருவர்மேலும் படாமல் மிக்க ஆசாராலையிருக்கு
மிருப்புத் தோற்றப் புனிதன் என்கிறான். ஆசாரம் சிறிதருறைந்தாலும்
பெரியமுறாப்பெண்பிள்ளையைக் கொடுக்கமாட்டார்களென்று கண்ணிராரன்
மிக்க ஆசாரங்கொண்டாடுறபடி. புனிதனோடு என்றன்னை = புனிதனுக்கும்
எனக்கும் என்றபடி. காப்புநாண் = மங்களார்த்தமான கங்கணசூத்தரம்.
காப்புநாண்கட்டுகை ப்ரோஷிதருடைய காரியமென்ப. ... (ச)

கதிரோளிதீபம் கலசமுடனேந்தி *

சதிரளமங்கையர் தாம்வந்தெதிர்கொள்ள *

மதுரையாரமன்னன் - அடிநிலைதொட்டெங்கும் *

அதிநபுததக் கனாக்கண்டென்தோழிகான். *

(ரு)

தோழி -

சதிர் இசைமங்கையர் } அழகிய இசை
தாம் } பெண்கள்
சதிர் ஒளி தீபம் } ஸாரியனுடைய ஒளி
பொற்றொளியை
புகட்டி மங்கலதீபத்
தைபம் = *
கொம் } பொற்றொளிக்கொண்டும்
உடன் எத்தி } கையின் எத்திக்
கொண்டு

வந்துஎதிர்கொண்ட எதிர்கொண்டுவர்,
மதுரையார் } மதுரையிலுள்
மன்னன் } காரக்கு அரசனான
கண்ணிராரன்
அடிநிலை தொட்டு, } பாதுகைகளைச்
சாத்திக்கொண்ட
எங்கும் அநித } புகியெங்கும்
அதிரும்படியாக
புகுத } எழுந்தருள்
நான் ஒருக்கண்டென்.

பஞ்சபாஷாபம் வடிவமுடைய தங்கையே எல்லாரும் நோக்கிக்கொண்டிருக்கிறபடி மிக்க அழகுடையவந்தமாதர்கள் மங்களஸம்ருத்திக்காகத்தீபங்களையும் பூர்ண பூப்பங்களையும் ஏந்திக்கொண்டு எதிர்கொண்டுவா, கண்ணபிரான் பாதுகைசாத்திக்கொண்டு பூமி ஆதிரும்படி ஸந்தோஷமாக நடந்துவரும்படியைக் கணவில் கண்டென்கிறான்.

கதிர் என்று கிரணத்திற்குப்பேராயினும் இங்கு இலக்கணியால் ஸூர்ய ஸ்ரங்குப்பேராகிறது. இடையில் விளக்கு அணைந்தால் மங்களத்துக்குக் குறையாமென்று ஸூர்யப்பாபேராலே மிக்கவொளியையுடைய விளக்குக் களைக கொண்டுவருவர்கனென்க. தீபம், கலசம் — வடசொற்கள்.

மதுரைடார் மன்னன் = மற்றதிருநாமங்களிற்காட்டில் இத்திருநாமத்தில் கண்ணபிரானுக்கு உகப்பு விஞ்சியிருக்குமென்பதற்கு ஒருஐதிறயம்ருளிச் செய்தார் பெரியவாச்சாரப்பின்னை: — ஒருபக்தன் ஒருக்குஷ்ணவிக்ரஹத்தை எறியமுடப்பண்ணி 'இவர்க்கு என்னதிருநாமம்சாத்தியோம்' என்று சிந்தியா பிறகு, பெருமான் அவனுடையகணவிலே வந்துதோன்றி 'அப்பா! எனக்குக் கண்ணாழ்வரென்று சிலநாமங்களை இடாமல் மதுரைமன்னன் என்றுபெயரிடு' என்று நியமித்தாராம்.

அடிநிலைதோட்டு என்பதற்கு "தன் திருவடிநிலைகளை அருகிருப்பார் கையில் கொடுத்துவிட்டு" என்பதாகச் சிலர்பொருள்வரைந்து, பெரியவாச்சான் பின்னே விபாக்கியானாத்தையும் - "[அடிநிலையித்யாதி.] திருவடிநிலைகளைக் கொடு தது" என்று அச்சிடுவித்தார்கள்: தோடுத்து என்றதைக் கோடுத்து என மயங்கி ஆசிட்டுவிட்டனர், "திருவடிநிலைகளைத்தொடுத்து" = பாதுகைகளைச் சாத்திக் கொண்டு என்கை. பாதுகையணிந்து நடந்தாலன்றோ பூமியதிரும். கோத்து என்றிருந்தது கொடுத்து என்றுபிறிது என்பாருமுளர்.

"எங்குமதிரப்புகுத" என்றவிடத்திற்கு ஸம்வாதமாக ஒருஐதிறயம்ருளிச்செய்வர்; - முன்பு மஹாபலியஜ்ஞபூமியிலே ஸ்ரீவாமநன் நடந்த போது பூமி நெளிந்ததென்று ஒருகார்த்தத்திலே கிடக்கக்கண்டு 'இதற்கு என்னபொருள்?' என்று சிலமுதலிகள் சர்ச்சைபண்ணுகையில் "ஸர்வேச்வரனன்றோ; அவன்நடந்தால் பூமிநெளியச்சொல்லவேணுமோ?" என்று ஒருஸ்வாமிசொல்ல; பட்டாருளிச்செய்யுமது கேட்கவேணுமென்று நஞ்சியர்

† [யஸ்மின் ப்ரயாதே அஸுரபூப்ருதாத்வரம் நநாம கேதாதவரிஸ் ஸ ஸாகரா, ஸவாபநஸ் ஸர்வஜகம்யஸ் ஸதா மமாஸ்து மாங்கல்யவிவருத்தயே ஹி:] என்றசீலோகம் இங்கே அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

தோழி:—;

வாய் நல்லார்

நல்ல மறை ஒதி

மந்திரத்தால்

பாசு இலை நாணல்
படுத்து

என்றாக ஒதின
வைதிகர்கள்
சிறந்த வேதவாக்கி
யங்களை உச்சரிக்க,
(அந்தந்தக்ரியைகளு
க்கு இசைந்த) மந்திர
ங்களைக்கொண்டு
பசுமைதங்கிய இலை
களையுலடத்தான
நாணற்புல்லைப் பரிஸ்
தரணமாக அமைத்து

பரிதி வைத்து

காய்சினமாகவிற
அன்னுன்

என்னை பற்றி

தீ வலம் செய்ய

கான் கனக்கண்டேன்—.

வயித்துக்களை இட்டு,
மித்த சினத்தை
யுடைய மந்தகனம்
பூர்த்தெனக்கன
கண்ணிரான்
என்னையெப்பிடித்
துக்கொண்டு
அக்கியைச் சுற்றிவா

வாயில் நல்வேதமோதும் வேதியர்கள் கர்மகரண்டங்களைச் சொல்லுகையன்
நீக்கே பார்பற்றமஸ்வரூபபாங்கனான புருஷஸூக்தம்; உபநிஷத்து முதலான
வேதங்களை ஒது, அதிகம்பிராணையையுடையனான் கண்ணிரான் ஸமந்தரகமாக
அக்கிரகாரியங்களைநடத்தி, என்னையெப்பிடித்துக்கொண்டு ஹோமாத்நியைப் பரத
கவிணமாகச் சுற்றிவரக் கனக்கண்டேனென்கிறான்.

முதலடியில், ஒதிஎன்றது எச்சத்திரிபு; ஒதுஎன்றபடி. வாய்நல்லார்நல்ல
மறையோது, காய்சினமாகவிறன்னுன் மந்திரத்தால் பாசிலைநாணற்படுத்துப்
பரிதிவைத்து, என்னைபற்றித் தீவலஞ்செய்யக் கனக்கண்டேன்.

வேதராசியில் தேவதாரத்தாபாசம்ஸாபரங்களான பாகங்களும் உள்ளமை
யால் “நஸ்பர்த்தவ்யோ விஸோஷேண வேதமந்த்ரோப்பவைஷ்ணவ:” என்றபடி
ஆவற்றை உபேஷித்து வைஷ்ணவங்களான வேதபாகங்களை ஒதினார்களென்
னக்காக “நல்ல மறையோது” என்னப்பட்டது. 20 து: என்றவடசொல் மந்திர
மெனத் திரிந்தது. பரிதி — வடசொல். நாணற்படுத்துவதும் பரிதிவைப்பதும்
அக்கிரகாரியங்கள். ஆண்டாளைக் கைப்பிடிக்கப் பெற்றமையாலுண்டான செருக்
குக்குக் காய்சினமாகவிறந்தின் செருக்கு ஒக்கும். என்னைபற்றித் தீவலஞ்
செய்ய = திருமங்கலியதாரணத்திற்குப்பிறகு தீவலஞ்செய்தல் முறைமையென்ப.
தம்பதிகள் தங்களுடைய அன்பை அக்கிரஸாக்விக்கமாக்குகிறபடி. இந்தத் தீவலஞ்
செய்தல் ஸப்தபதி எனவும்கூடும்.

இம்மைக்கும் ஏழேழ்நிறவிக் தும்பற்றுவான் *

நம்மையுடையவன் நாராயணன்கம்பி *

சேம்மையுடைய திருக்கையால்தாளப்பற்றி *

அம்மிமிதிக்கக் கனக்கண்டேன்தோழிநான்.

(அ)

தோழி—

இம்மைக்கும் — இப்பிறவிக்கும்
 ஏழ் ஏழ் பிறவிக்கும் மேலுள்ள பிறவிகள்
 எல்லாவற்றிற்கும்
 பற்று ஆவான். சரணயுகியிருப்பவனாய்
 நம்மை உடையவன் நமக்குச் செவியாய்
 நம்பி ஸகல கல்யாணகுண
 பரீபூர்ணனாய்

நாராயணன்

நாராயணனான் கண்

ணபிராட்

செம்மை உடைய } செவ்விய (தனது)
 திரு கையால் } திருக்கையினால்
 தான் பற்றி (எனது) காலேப்பிடி
 தாய்
 அம்மி மிதிக்க அம்மியின்மேல்
 எடுத்து வைக்க
 நான் கணக்கண்டேன்—

“உன்றன்னைநெற்றேறேறேயாவோ முனக்கே காட்டச்செய்வோம்” என்றபடி
 காலதத்வமுள்ளதனையும் நம்முடைய பனிவிடைகளை எற்றுங்கொண்டு நம்மை
 நோக்குமவனான கண்ணபிரான் தனது செந்தாடரை மலர்போன்ற திருக்
 கையாலே என்காலைப்பிடித்து அம்மியிதிப்பிடுங்கக் கணக்கண்டேனென்றான். இது
 அச்மாரோஹணம் எனப்படும். மணவாளப்பிள்ளை மணவாட்டியின்காலைப்
 பிடித்துக்கொண்டு போய் அம்மினப் பிடுக்கச்செய்வது முறைமையோ? பெண்
 பிள்ளையின் காலே ஆண்பிள்ளை வந்து பிடிப்பது பொருந்தாமோ? இது ஸாஸ்திர
 மரியாதைக்குச் சேருமோ? அப்படி பரமாரணந்தானுண்டோ வென்று பல
 பேர்க்கு இதிலே விசிகிதனைப்பிறக்கும்; திருக்கையால் தான்பற்றுகையெனபது
 அஸாஸ்திரமாய் காசியமென்று சிலர் க்ரந்தமும் எழுதியிருக்கிறார்கள். ஆனால்
 அவர்கள் பெரியவாச்சார்பிள்ளை கியாக்கியானைகாசியின் ஸ்வாசஸ்யத்தை
 ஆராய்ப்பெற்றவர் போலும்; கியாக்கியானஸூஸ்ஸுலக்தி வருமாத: “[செம்மை
 யுடைய திருக்கையால்தான்பற்றி] பிள்ளையுறவு முறைமார் வேண்டா வென்பார்கள்;
 பெண்பிள்ளையுறவு முறையார் வேண்டுமென்னிற்பார்கள்; இப்படி இரண்டிலே
 யிலுள்ளாரும் வராததைச் சொல்லாநிற்கச்செய்தே தானேவந்து காலேப்பிடிக்கக்
 கண்கியாகிறகுமாய்ப்பது அநாவது ஆசிரிதர்கா” பிடிக்கவென்றால் இருபாத
 கையாய்த்த உபதேசிகாலதநெ போலன்றிறே பரிமாற்றத்திலிருப்பது; உப
 தேசிப்பது அவன்காலைப்பிடிக்கக்கடவதாக; பரிமாற்றத்திலவந்தால் அவன்றான்
 கால் பிடிக்குமபடியாகவாய்க்கிறப்பது ..... [தோழி! நான்] .... அவன்ஸ்வபா
 வம் நீ சொல்லக் கேட்பபடியே அதுபவிக்கப்பெற்றேன்.” ... .. (அ)

வரிசிலைவாண்முகத்து என்னைமார்தாம்வந்திட்டு *

எரிமுகம்பாரித்தி என்னைமுன்னேறியுத்தி *

அரிமுகனைச்சதன் கைம்மேலென்கைவைத்து *

பொரிமுகந்தட்டிக் கணக்கண்டேன்தோழிநான்.

(க)

தோழி—
இம்மைக்கும் — இப்பிறவிற்கும்
எழ் எழ் பிறவிற்கும் மேலுள்ள பிறவிகள்
பற்று ஆவான் எல்லாவற்றிற்கும்
பற்று ஆவான் சாண்மையிருப்பவனாய்
நம்மை உடையவன் நமக்குசேவியாய்
நம்பி எகல் கல்யாணருண்
பரிபூர்ணனாய்

நாராயணன்	நாராயணனான் கண்
செம்மை உடைய	செய்விய (நன்து)
திரு கையால்	திருக்கையினால்
தான் பற்றி	(எனது) காலேப்பிடி
அம்மி மிதிக்க	அ. கியிவ்மேல்
	எடுத்தவைக்க
	நான் கருக்கண்டேன்—

“உன்றன்னோடுற்றோடுமயாவோ முனக்கே நாராயணன்” என்றபடி
காலத்தவமுள்ளதனையும் நம்முடைய பணிவிடைகளை ஏற்றுக்கொண்டு நம்மை
நோக்குமவனான கண்ணிரான் தனது செந்தாரை மலர்பேரன்ற திருந்
கையாலே என்காலைப்பிடித்து அம்மிமிதிப்பிக்கக் கருக்கண்டேனென்கிறான். இது
அச்மாரோஹணம் எனப்படும். மணவாளப்பிள்ளை மணவாட்டியின்காலைப்
பிடித்துக்கொண்டு போய் அம்மிமை மிதிக்கச்செய்வது முறைமையோ? பெண்
பிள்ளையின் காலை ஆண்பிள்ளை வந்து பிடிப்பது பொருத்தமோ? இது ஸாஸ்த்ர
மரியாதைக்குச் சேருமோ? அப்படி ப்ரமாணந்தானுண்டோ வென்று பல
பேர்க்கு இதிலே விசிகித்யைபிறக்கும்; திருக்கையால் தாள்பற்றுகையெனபது
அஸாஸ்த்ரீயமான காரியமென்று மிலர் க்ரந்தமும் ஸமுதயிருக்கிறார்கள். ஆனால்
அவர்கள், பெரியவாச்சான்பிள்ளை யிய”க்கியானையாகரியின் எவ்வாள்யத்தை
ஆராயப்பெற்றில்லர் போதும்; சியாக்கியானபூஸ்தி வருமாறு:— “[செம்மை
யுடையதிருக்கையால்தாள்பற்றி] பிள்ளையுறவு முறைமார் வேண்டா வென்பர்கள்;
பெண்பிள்ளையுறவு முறையார் வேண்டுமென்னுறிப்பர்கள்; இப்படி இரண்டுதலை
யிலுள்ளாரும் வாரத்தை செல்லாநிற்கச்செய்தே தானேவந்து காலைப்பிடிக்க
கணிசியாநிற்குமாய்தது. அதாவது—ஆச்சரிதர்காள் பிடிக்கவென்றால் இறுபாத
கையாய்தது. உபதேசம்காலத்தேர் போலன்றதே பரிமாற்றத்திலிருப்பது; உப
தேசிப்பது அவன்காலைப்பிடிக்கக்கடவதாக; பரிமாற்றத்திலவந்தால் அவனான
கால் பிடிக்கும்படியாகவாய்த்திருப்பது ..... [தோழி! நான்] .... அவன்ஸ்வபா
வம் நீ சொல்லக் கேட்டபடியே அநுபவிக்கப்பெற்றேன்.” ... .. (24)

வரிசிலைவாண்முகத்து என்னைமார்தாம்வந்திட்டே *

எரிமுகம்பாரித்து என்னைமுன்னேறிநுத்தி *

அரிமுகனச்சதனை கைம்மேலென்கைவைத்து *

பொரிமுகந்தட்டைக் கருக்கண்டேன்தோழிநான்.

(25)

<p>தோழி— அழிய வில்போன்ற முகம் } புருவத்தையும் ஒளி பொருந்திய முகத் தைய முடையவர் ஈரம் ஈரமார் தாம் எனது தமையன்மார் வந்து எரிமுகம் பாரித்து-அக்னியை நன்றாக ஜ்வ விக்கச்செய்து முன்னேயுள்ளே } அந்த அக்னியிக்கு முன் நின்றுத் தி } னே என்னை நின்றுத் தி</p>	<p>அரி முகன் (ஹிரண்ய வதத்திற் காக) வமிஹமுகத் தையுடையனாய் அவதரித்த அச்சதன் கண்ணிராஜுடைய கை மேல் திருக்கையின்மேலே என் கை வைத்து என்னுடைய கையை வைத்து பொரி பொரிகளை முகந்து அட்ட அன்னிப்பரிமாற நான் கனுகண்டேன்—</p>
---	---

அப்பிரிதித்திறகு 'லாஜஹோபம்' செய்வது முறைபை; அதாவது பொரி
 யையிட்டு ஆஹுதிசெய்தல்; அது நடந்தபடியைச் சொல்லுகிறான் இப்பதட்டில்.
 ப்ராபோகசந்த்ரிகை என்னும் க்ரந்தத்தில் விவாஹப்ரகாரணத்தில் லாஜஹோமமுறை
 கையாடமிடத்து "வதூஹோபயேன ஹோஜா நாவவதிதெதிகே" [பத்யாஸ் ஸோ
 ட்யோ லாஜாநாவபதியேகே] அதாவது—மணவாட்டியின் கூடப்பிறந்தவன்
 பொரிகளை எடுத்திடுவதாகச் சொன்னால் என்று சொல்லப்பட்டிருந்தாலும்
 அதுவாழ்வு அப்படியே இருப்பதாலும் "என்னைமார்தாம்வந்திட்டுப் பொரி
 முகந்தட்ட" என்கிறான். என்னைமார்=என் னமார்-தமையன்மார்; இப்பதட்
 தி தமையன்மாரிலும் [ஆறாய்த்தில் இரண்டாந்திருவாய்மொழியில்—வழாம்
 பட்டில்] பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ளமை காண்க; "என்னைமார் தன்பயாவமென்னார்
 லுநகான்று தடிபிணக்கே."

சிலைபோன்ற புருவமென்னவேண்டுமிடத்துச் சிலை என்றது—முற்று
 வகை: "தாமி வையங்கொண்ட தடத்தாழைகட்டே" என்றதுபேரல்;
 "கஞ்சைக் காட்டத் தருவில்லி" என்று மேலும் வருர். ப்ராபாக்களுடைய
 முகத்தை வர்ணிப்பதற்குக் கருத்துத் தோன்றப் பெரியவாச்சான்பின்னை
 விபாக்கியானிகிறார்— "என்னுடைய ப்ராபாக்களுடையவர்களே இதுக்கெல்லாம்
 ஆபிரமிகள் என்னுமிடம் தங்கள்முகத்தெல்லையிலே காணும்படியாக வந்து
 ஆகிமுகத்தைப் பாரித்து, நான் வீணையாலே இறையக்க என்னையெடுத்து
 முன்னேறினாத்தி."

மைத்துவாமைமுறையுடையார் கல்யாணப்பின்னையை இளிம்புபடுத்திச்
 சிறித்கூறுமென்று சில சேஷ்டைகள்செய்வது வழக்கம்; அப்படியே கண்

செய்யுதில் சிலர் செய்யப்பார்த்தபோது அவற்றை அவன் லக்ஷியஞ் செய்பரமல் அவற்றுக்கு ஏமாந்துபோகாமல் பெருமிடுக்கனாகவேயிருந்தபடியைக் காட்டுமாம். அரிமுகன் என்ற அடைமொழி.

முகந்து அட்டுதல்—எடுத்துப் பரஸேபித்தல்.

... . (க)

சூங்குமமப்பிக் குளிர்சாந்தம்மட்டித்து *

மங்கலவீதி வலஞ்செய்துமணநீர் *

அங்கவனோடும் உடன்சென்றங் காணமேல் *

மஞ்சனமாட்டக் கனாக்கண்டேன் தோழிநான்.

(ய)

தோழி—

சூங்குமம்	சூங்குமக்குழம்பை
அப்பி	உடம்பெல்லாம்பூசி
குளிர் சாந்தம்	குளிர்ந்தசந்தனத்தை
மட்டித்து	சனக்கத்தடவி
ஆணை மேல்	மத்தசஜத்தின்மேலே
அவனோடும் உடன்	அக்கண்ணபிரா
சென்று	னோடு கூடியிருந்து

மங்கலம் வீதி

(விவாஹரிபித்தமான)

அலங்காரங்கள் வி

ளங்குகின்ற வீதி

களிலே

வலம் செய்து

உதர்வலம் வந்து

மணம் நீர்

வஸந்த ஜலத்தினால்

மஞ்சனம் ஆட்ட

(எங்க ளிருவரையும்)

நிருமஞ்சனம் பண்

னுவதாக

நாஜ் கனாக்கண்டேன்—

கண்ணபிரானும் தானுமாக அக்நிஸமீபத்திலே சிலநாழிகை இருக்கநேர்ந்த மையால் அப்போதுண்டான வெப்பப் பொறுங்கமுடியாததாக, அதற்குப் பரி ஹாரமாகக் குளிர்ந்த சூங்குமக்குழம்பையும் சந்தனச்சேற்றையும் திருமேனி யெங்கும் அப்பி இந்தத் திருக்கோலத்தோடே இருவருமானசேர்த்தியாப் ஆணை யின்மீதேறித் திருவீதிவலம்வந்து, பிறகு வஸந்தஜலத்திலே மஞ்சனமாட்டப் பெற்றதாகக் கனாக்கண்டேனென்கிறான். பச்சைக்கல்யாணத்தன்றிரவு நடை பெறும் வஸந்தஸ்நானம் இப்பாட்டிற் கூறப்பட்டதென்க. .... (ய)

ஆயனுக்காகத் தான்கண்டகனாவனை *

வேயர்புகழ் வில்லிபுத்தூர்க்கோன் கோதைசொல்

தூயதமிழ்மாவை யீரைந்தம் வல்லவர்

வாயுநன்மக்களைப்பெற்று மகிழ்வரோ.

(கக)

வேயர் புதற்	வேயர் குலத்தவரால் புகழப்பட்டவராய்	சொல்	அருளிச்செய்தது
வில்லிபுத்தூர்	மூலில்லிபுத்தூர்க்கு தலைவரான பெரி யாழ்வாருடைய (திருமகனான)	தாய	பரிசுத்தமாக
கோதை	ஆண்டான்	தமிழ் மூலை சர் ஐந்து	தமிழ்த்தொடை யான இப்புத்தப் பாட்டுக்களையும்
தான் ஆயுணக்கு ஆக கண்ட கலாவின்	தான் கோபால கருவுகாணுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டதா கக் கணக்கண்டபடி யைக் குறித்து	வல்லவர் வாயும் கல் மக்களை பெற்று மகிழ்வர்	ஒதவல்லவர்கள் கற்றுணவ்களமைத விலகாணரான புத்தி ரர்களைப்பெற்று ஆர்திக்ப் பெறுவர்கள்.

ஆயர்புத்திரானடிய கண்ணிராணுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டதாக ஆண்டான் கருக்
கண்டபடியை வெளியிட்ட இத்திருமொழியை ஒதவல்லவர்கள் பகவத்தவியத்தி
லே ப்ராவண்யமுடைய விலகாணபுத்திரர்களைப் பெற்றுப் பரமானந்தமடைவர்
களென்று—இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினபடி...

தமிழ்மூலைக்குத் தாய்மையாவது—அறுபவத்தின் பரிவாஹரூபமாகப் புறப்
பட்டதாயிருக்கை. கவநசாதாரியத்தைக் காட்டுவதற்கென்றே கவிபண்ணு
வாரைப்போலன்றே ஆண்டான்.

வாயும் நன்மக்களை = “மாயன் மணிவண்ணன் தாள்பணியும் மக்களைப்
பெறுவர்களே” என்றார் பெரியாழ்வாரும்.

இக்காலத்தில் கல்யாணம் நடக்குமிடத்து, பச்சைக்கல்யாண தினத்தினன்று
அத்யாபகர்கள் இத்திருமொழியை ஒதிச் சீர்பாடல் பாடும்போது, “சீர்பாடி
களிமண்பாடிப்போமே” என்று நீட்டுவதைப் பெரும்பாலும் அனைவரும் கேட்
பிருப்பார்கள்; அத்தவாக்கியத்தின் உண்மையான ஆதாரம் எப்படித்தென்று
பலர் விமரிசிப்பார்கள்; “தளிர் பண்படுப்போமே” என்றிருக்கவேண்டுமென்று
சிலர் திருந்துவர்; “தளுவம் பிடிப்போமே” என்றிருக்கவேண்டுமென்று சிலர்
திருந்துவார்கள்; (ஒவ்வொரு சீர்பாடலுக்கும் அத்யாபகர்கள் தளுவம்பிடித்துத்
தாள்பூலம் பெறுதல் சிலஜூர்களில் வழக்கமாம்.) “சீர்பாடிக் களியின் களிப்
போமே” என்பதுதான் உண்மையான வாக்கியமென்று அழகிப மணவாஸ்சீயர்
அருளிச்செய்யக் கேட்டிருக்கை. சீர்பாடல்பாடி நீங்கள் சந்தோஷியங்கள், நாங்க
ளும் சந்தோஷிக்கிறோம் என்றபடி. இந்த வாக்கியத்தை இசையிலே நீட்டிச்
சொல்லுப்போது “களியின்காளிப்போமே” என்று சொல்லிக்கொண்டுவந்தார்
கள் முன்னோர்; நாளடைவில், ‘களிமண்பா’ வாகவும், ‘டப்போமே’ வாகவும்
விகாரத்தைப் பெற்றொழிந்தது. .... (கக)

அடிவரவு:—வாரணம் நாளை இந்திரன் நாற்றிசை கதிர் மத்தளம் வாய்
இடைய விரிசிலை குங்குமம் ஆயன் கருப்பூரம்.

ஆருத் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆண்டான் திருவடிகளே சரணம்.

ஜியர் திருவடிகளே சரணம்.

எழாந்திருமொழி கருப்பும்.

உரையவதாரிடை: — திருத்திருமொழியில், மணரீமஞ்சனமாட்டுமொழிப்
 கொண்டுதான் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும், அதற்கு அடுத்தபடியாக ஸர்க்
 சேஷமும் உவப்பாதுபலமாகத்தானே உடத்தேற்றதாகக் கொள்ளவேண்டும்.
 அவ்வப்பவதில் கண்ணிரானது திருவதாத்தின் அமுதத்தைப் பருகப்
 பெற்றது ஆண்டவர் கண்ணிழித்தத்கொண்டவரே 'அத்தோ! இத்தனைபுது
 பவமும்கண்ணிகளே' கழித்தது; மெய்யே அதுபயிக்கப்பெற்றதாக நீனைத்துக்
 களித்திருந்தேனே; தேவமும் இப்படியா கம்மைவஞ்சித்தது? என வருத்தி
 னான். கண்டவர்களுக்கொன்றாமல்பொதுபோக்குமுபாயமும் தோன்றாமல் சிந்தி
 ராழிந்த அப்பாபத்தான், அவ்வளவில், கண்ணிரானது திருவாயமுதத்தை
 கம்மைப்போன்றபே சித்தபாதுபவம்பண்ணப்பெற்றவர்கள் யானேனுண்டோ?
 "அன்று அவன் கம்மை வஞ்சித்ததேபோலவே எல்லாரையும் வஞ்சிப்பவன் தானே?"
 என்று சிந்திக்கத் தொடங்கினான். அவனுடைய இடத்திருக்கையிலே சித்தபவாஸம்
 செய்கிற திருச்சங்காழ்வான் அத்திருவாயமுதத்தை இடைவிடாது அதுபயிக்குந்
 பாக்கியமுடையவன் என்று துணர்ந்தான். 'ஹா ஹா! அவனுடைய பாக்கியம்
 என்னபாக்கியம்' என்று கொண்டாடி, ஒருபக்கத்தில் பரிதிபார்க்குமாம்
 மற்றொருபக்கத்தில் அனலயாதிரயமுமாய் அப்பாஞ்சன்னியத்தையே கெஞ்
 சில் இடைவிடாது அதுவந்தித்தான்; அந்த பாவநாபார்க்குமானது அத்திருச்
 சங்காழ்வானைக் கண்ணெதிரே தோற்றவிக்க, ஆண்டவர் அவனை மூன்றிலையாக
 விளித்த, "ஓ பாஞ்சன்னியமே! கண்ணிரானது திருப்பவளத்தினமுதத்தை
 நீ இடைவிடாது அதுபயியரின்றபே; அத்திருவாயின் பரிமளமும் அவ்வமு
 தத்தின் பரிமளமும் எப்படியிருக்கிறது? சிந்திசொல்லாப்; காதினாவதகேட்டு
 மிழிகிறேன்" என வினவவதும் அச்சங்கீதோடைய் பாக்கியமேசெய்ததைக்கொண்
 டாடிச் சொல்லுவதுமாபச் செல்லுதெது-இத்திருமொழி.

பெருமண்ணக்கட்டிலும் ஆண்டவருடைய பாக்கியம் விதபெற்றதென்ன
 வேண்டும்; கண்ணில்; பெருமண் "பிரட்டிகையப்பிரித்து சொந்திருத்த காலத்திலே
 அப்பிரட்டிகையக் கண்ணெந்த ஒருராங்கைப்பார்த்து "கயலினாலிகயலாஸாஹு"
 [சதமுரு கதம்பாஹு] என்று அவருடைய துடைமரு எப்படியிருத்

எழாந்திருமொழி கருப்பும்.

உரையலதாரிகை:— தீழ்த்திருமொழியில், மணரீர்மஞ்சளமாட்டுமளவும் கனகக்கண்டதாகச் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும், அதற்கு அடுத்தபடியாக ஸர்ச லேஷமும், எவப்நாதுபவமாகத்தானே நடந்தெநியதாகக் கொள்ளவேண்டும். அவ்வதிபவத்தில், கண்ணிரானது திருவதாத்தின் அமுதத்தைப் பருகப் பெற்றது. ஆண்டாள் கண்விழித்துக்கொண்டவாறே 'அந்தோ! இத்தனையது பவமும் கன்வாகவா கழிந்தது!; மெய்யே அருபவிக்கப்பெற்றதாக நினைத்துக் களித்திருந்தேனே!; தெய்வம் இப்படியா நம்மைவஞ்சித்தது! என வருந்தினாள். கண்டறக்கமுங்கொள்ளாமல்போதபோக்குமுபாயமும் தோன்றாமல் சிந்து நாழினை அலைபாய்ந்தாள்; அவ்வளவில், 'கண்ணிராண்டைய திருவாயமுதத்தை நம்மைப்போலன்றியே நித்யாதுபவம் பண்ணப்பெற்றவர்கள் யாரே னாழண்டோ? அன்றி அவன் நம்மை வஞ்சித்ததுபோலவே எல்லாரையும் வஞ்சிப்பவன்தானே' என்று சிந்திக்கத் தொடங்கினாள். அவனுடைய இடத்திருக்கையிலே நித்யமாஸம் செய்கிற திருச்சங்காழலான் அத்திருவாயமுதத்தை இடைவிடாது உதாபலிக்கும் பாக்கியமுடையவன் என்றுகூர்ந்தாள். 'ஹாஹா! அவனுடைய பாக்கியம் என்ன பாக்கியம்!' என்று கொண்டாடி, ஒருபக்கத்தில் பிரதிபரகர்ஷமும் மற்றொருபக்கத்தில் அஸுலியாதிஸமுமாய் அப்பாஞ்சசன்னியத்தையே நெஞ்சில் இடைவிடாது அதுஸந்தித்தாள்; அந்த பாவநாபரகர்ஷமாவது அத்திருச்சங்காழலானைக் கண்ணெதிரே தோற்றுவிக்க, ஆண்டாள் அவனை மூன்றிலையாக விளித்து, "ஓ பாஞ்சசன்னியமே! கண்ணிரானது திருப்பவனத்தினமுதத்தை நீ இடைவிடாது அதுபவியாவினாயே; அத்திருவாயின் பரிமளமும் அவ்வமுதத்தின் ரீஸமும் எப்படியிராயின்றது? சிந்திசொல்லாய்; நாதினலாவதுகேட்டு மகிழ்கிறேன்" என வினவுவதும் அச்சங்கனுடைய பார்வையிசேஷத்தைக்கொண்டாடிச் சொல்லுவதுமாய்ச் சென்றுகிறதே-இத்திருமொழி.

"பெருமன்காட்டிலும் ஆண்டாளுடைய பாக்கியம் விறுபெற்றதென்ன வேணும்: ஐனெனில்; பெருமாள் பிரட்டியைப்பிரிந்து கொந்திருத்த காலத்திலே அப்பிரட்டியைக் கண்டவந்த ஒருகுரங்கைப் பார்த்து "கயாவிரகயாஸபாஹு" [கதமுரு கதம்பாஹு] என்று அவளுடைய துடைமரு எப்படியிருக்

கிறது? கோளமுரு எப்படியிருக்கிறது? சொல்லிக்காண்' என்று வினவப் பெற்றார்; இவ்வாண்டாள் அப்படி ஒருருங்கைப்பார்த்து வினவவேண்டாதே எம்பெருமானது திருக்கையை ஒரு கொடிப்பொழுதும் விட்டுக்காதே நித்யா உபவம் பண்ணும் பக்கியமுடைய சங்கை கோக்கிக் கேட்கப்பெற்றது கிறந்த பக்கியமே. உசாத்துணைக்குப் உரியார்க்கிடப்பது அரிதன்றோ. ....

கருப்பூரம்நாமமோ கமலப்பூநாமமோ *

திருப்தவளச் செவ்வாய்தான் தித்தித்திருக்குமோ *

மருட்பொசித்தமாதவன்றன் வாய்ச்சுவையும்நாற்றமும் *

விரும்பும்முக்கேட்கின்றேன் சொல்லாழிவேண்சங்கே. (க)

ஆந் வெண்சங்கே	{ கம்பிரமாய்வெளுத் திராநின்ற ஸ்ரீபாஞ்ச ஜயபாழ்வானே ;	திரு பவனம் செம் வாய் தான்	{ (அப்பெருமானு டைய) அழகியபவ னம் போன்ற சிவந்த திருவதரமானது
மருப்பு ஆகித்த மாதவன்றன்	{ (குவலயாபீட யானை யின்) கொம்மைய முறித்த கண்ணபிரா ஹடைய	கருப்பூரம் நாமமோ ?	{ பச்சைக்கற்பூரம் போல் பரிமளிக்குமோ ? (அல்லது)
வாய் சுவையும் நாற்றமும் விரும்பும்	திருஅதரத்தினுடைய ரஸத்தையும் பரிமளத்தையும் ஆசையோடே	கமலம் பூ நாமமோ ?	{ தாமரைப்பூப்போலே பரிமளிக்குமோ ? மதரமான ரஸத்தை உடைத்தாயிருக்கு மோ ?
கேட்கின்றேன்	{ (உண்ணக்) கேட்கிறேன் ;	சொல்	{ (இன்னபடியிருக்கு மென்று எனக்குச்) சொல்

கம்பிரமான ஹ்ருதயத்தைப் பரமசுத்தஸ்வபாவத்தையுமுடைய சங்கே !
என்னை ஆசையோடு ஒருவிஷயம் கேட்கிறேன், சொல்லவேணும்; உனக்குத்
தெரியாத அப்பாத்தைப்பற்றி நான் கேட்கப்போகிறதாக நினைக்கவேண்டா; கண்
னாபிரானது திருவகரத்தில் ஊறுகின்ற அமுதத்தின் ரஸபரிமளங்களைக் குறித்துக்
கேட்கிறேனெனின்தரிசியல்லது வேறில்லை; அவ்வமுதமானது பரிமளத்திலே பச்சைக்
கருப்பூரத்தை ஒத்திருக்குமோ, அல்லது தாமரைப்பூவை ஒத்திருக்குமோ?
ரஸத்தில் திருஷ்டாந்தமாக எடுத்துக் குறிப்பிடக்கூடியவஸ்து யாதொன்றாய்
எனக்கு ஸ்பூரிக்விடில்லை; விஸிஷ்டமான தித்திப்பை உடையதாயிருக்குமோ?
எனக்குத் தெரிபச் சொல்லவேணும் என்கிறேன்.

“கருப்பூரம்நாறுமோ”, “கமலப்பூரம்நாறுமோ” என்ற இரண்டிடத்திலும் உலம்வுருபு தொக்கிக்கிடக்கிறது; கருப்பூரம்போல் நாறுமோ கமலப்பூரம்போல் நாறுமோ என் விரிக்க.

சுவையும் நாற்றமும் = வாயினுடைய பரிமளத்தையும் வாயமுதத்தினுடைய ரஸத்தையும் என்க: ஆழிவேண்சங்கே = ஆழி என்று கடலுக்கும் பேராதலால், கடலில் நின்று தேர்ன்றிய வெண்சங்கே! என்றுரைத்ததுபாரம். “[வேண்சங்கே!]” கைவிடாதே அதுபவியாநிற்கச்செய்தேயும் உடம்பு வெருதும்படியிறே இவனுடைய ஆற்றாமை” என்ற வியாக்யான பூரிஸும்கிழின் அழகுக்காண்மின்: சங்குக்கு வெண்மை இயற்கைக்குணமன்றுபோலும். ... (க)

கடலில்பிறந்து கருநாது, பஞ்சசன

ஊடலில்வளர்ந்துபோய ஊழியான்னைகைத்தலத்

திடரில்* குடியேறித் தீயவசுரர் *

நடலைப்படமுழங்குந் தோற்றத்தாய்ந்தெங்கே.

(உ)

நல் சங்கே
கடலில்
பிறந்து

அழகியசங்கே, (நீ)
எழுந்தரத்திலே
பிறந்து

(அங்குநின்றும்).

பஞ்சசனன் உடலில்
போய் வளர்ந்து } பஞ்சஜனனென்ற
அஸுரனுடைய
சரித்திர்போய்
வளர்ந்து,

கருநாது } (இப்படிபிறந்தவிட
த்தையும் வளர்ந்த
விடத்தையும்)
நினைவாமல்

ஊழியான்

கை தலம் திடரில்

குடி ஏறி

தீய அசுரர்

நடலை பட

முழங்கும் தோற்

றத்தாய்

எம்பெருமானுடைய

கைத்தலமாகித்

குடிபுகுந்து

கொடியவாகநின்ற

அசுரராக

தூன்பப்படுமாடி

ஒலிசெய்யுமபடியாக

மேகைமடியுடைய

யாயிராகின்றும்

(உன்பெருமைமேபெருமை.)

சங்கே! நீ பிறந்ததெங்கே? போய்வளர்ந்ததெங்கே? உப்புக்கடலிலே பிறந்து அசுரனுடைய உடலுக்குள்ளே போய்வளர்ந்தாய்; இப்படி நடந்தால் குலத்திலே பிறந்து வளர்ந்தவுனக்கு எம்பெருமானுடைய நிருக்கைத்தலத்திலே நிக்யவாஸம்பண்ணப்பெறுதலும், அவனுடைய நிருவாயிலேயிருக்கிகொண்டு அஸுரராஷஸாதிகள் குடல்முழம்புப்படி கோஷம் செய்யப்பெறுதலும் காண்பதது என்னபாக்கியம்!; உன்னைப்படிப்பதை என் சொல்வாய்? என்னைப்படி

கருநாதுஎன்ற எதிர்மறைவினையெச்சம் குடியேறி என்றதில் அவ்வயித்து, பிறந்தவிடத்தையும் வளர்ந்தவிடத்தையும் கிறிதம். ஸ்மரியாமல் அடியோடு மறந்து எப்போதும் எம்பொருமானது திருக்கைத் தலத்திலேயே குடிவாழ்ந்து என்று பொருள் தருந். இனி, “கருநாது பஞ்சசன ஊடலில்வளரந்து” என உள்படியே அவ்வயித்தலுமாம்: பஞ்சசனனுடைய, அவ்வரத்தன்மையை [எம்பெருமானிடத்துப் பகைமைபூண்டவன்என்னுமிடத்தை] ப்பாராமல் அவனது உடலில் வளர்ந்துஎன்றபடி. ஊழியான் = என்றும் அழிவின்ற நெடுங்காலம் வாழ்பவன்; யுகம்முடிந்தகாலத்தும் தான்நின்று அனைவரையும் நோக்குமவன்; காலத்துக்கு நிர்வாஹகன் = எனப் பலபொருள்களுண்டு; எம்பெருமானுக்கு வாசகம். “கைத்தலத்திடர்” = திடர் - உயர்ந்தஸ்தான். நடலைப்பதேல்-துன்ப மடைதலும் நடுக்கமடைதலும்; “ஸகோஷோ தார்த்தராஷ்டிரானாம் ஹருதயாநி வ்யதாரயத்” என்றகை இங்கு நினைக்கத்தக்கது. “தோற்றம் = மேன்மை.

“முழங்குந்தோற்றத்தவனான நற்சங்கே! மாதவன்றன் வாய்ச்சனையும் நாரற்றமும் விருப்புற்றுக்கேட்கின்றேன் சொல்” என்று கீழ்ப்பாட்டோடே கூட்டி அவ்வயித்தலுமாம்.

ஒரிடத்திற் பிறந்த ஒரிடத்தில் வளர்ந்து ஒரிடத்திற் குடியேற்றதாகச் சொல்லப்பட்டுள்ள இவ்விடத்தில் கண்ணிரானுடைய நிலைமை நினைவுக்கு வரும்: சங்கு கடலிற்பிறந்ததுபோல அவன் யதுகுலத்துப் பிறந்தான்; சங்கு அசுரனுடைய உடலில் வளர்ந்ததுபோல அவன் அசுரத்தன்மை பூண்டவனான கம்ஸனுக்குள்ளாய் இறைபிறுத்திருக்கிற திருவாய்ப்பாடியிலே வளர்ந்தான்; சங்கு கைத்தலத்திடரிற் குடியேறியதுபோல அவன் காலயவந்நராஸந்தாதி களுக்காகப்போய் ஸ்ரீத்வாரகையைப் படைவிடாகச்செய்த அங்கே குடியேறி னான்; சங்கு நியவசாரை நடலைப்படுத்துவதுபோல அவன் தூர்போதனதிகளை மண்ணுண்ணும்படி செய்தான். இப்படியுள்ளே திருச்சங்கானது எம்பெருமானே பரமஸம்யம் பெற்றிருக்கின்றதென்பதும் ஆண்டாளுது கொண்டாட்டத்தில் உள்ளுறை.

தடவரையின்மீதே சாற்காலசந்திரன் *

இடையுவாவில்வந்து எழந்தாலேபோல * நீயும்

வடமதுரையார்மன்னன் வாகதேவன்கையில் *

குடியேறிநிற்குந்தாய் கோலப்பெருஞ்சங்கே.

(ரு)

கோலம் பேரு	அழகியபெரிய	வடமதுரையார்	வடமதுரையினுள்ளார்
சங்கே	சங்கே!	மன்னன்வரசு	சங்கு அரசனை கண்ண
சாற்காலம் சந்திரன்	சாற்காலசந்திரன்.	தேவன்கையில்	பிரானுடையதிருக் கையில்
உவா இடையில்	பெண்ணியின்னு		
தட வரையின்	பெரிய உதயகிரியிலே	குடி ஏறி	குடி புறந்து
மீதுவந்து	வந்துஉதித்தார்	வீற்றிருந்தாய்	உன் மேன்மையெல்லாம்
எழுந்தால்போல	போல		தோற்றஇராகின்றாய்.
நீயும்	நீயும்		

சாதாரணத்தில் எங்காக்கலாகும் கிரம்பின பூணாசத்தின் உதயசிரியின் மேல் வித்த தோற்றமுற்போலே, ஸ்ரீபாஞ்சஜம்பமே! நீயும் கண்ணிரானது. திருக்கவியேமே அழகாக விற்றிருத்த தோற்றுகின்றாய்; உனது பெருமைபே பெருமைபென்று கொண்டிருக்க.

எம்பெருமானுடைய திருக்கை கடவனாய்கவும், திருச்சங்காழ்வான் சாதாரண சந்திரமண்டலமாகவும் வரலாகப் படுத்தப்பட்டிருக்கின்றமை அந்நகர உலா என்ற அமாவாசையுக்கும் பெளர்ணமிக்கும் பெயர்; இங்குப் பெளர்ணமி விவசிக்கும் இடை, உலாவில் உலாவினிடையில் — பெளர்ணமியிலே என்கை. இனி, உலா என்ற பெயருக்கும் பெயருண்டாதலால், 'கடவினிடையிலின்றும் தடவனைபெய்தெழுந்தார்போல' என்றுமுதலக்கரைமாயினும் கவையுள்ளும், சந்திரமண்டலம் என்பதொன்றைத் தாண்டி, வாத்தேவன் என்றது - வஸுதேவனுடைய புத்திரன் என்றும் எவரும் கிறைந்துகறையும் கடவுள் என்றும் பொருள்படும். (௩)

சந்திரமண்டலமோல் தாமோதரன்கையில் *

அத்தாமோன்றின்நி மேநியவன்செவியில் *

மத்திரங்கொள்வாயேபோலும் வலம்புரியே *

இந்திரனுமுன்னோடு செல்வத்துக்கெலானே. (௪)

வலம்புரியே! வலம்புரிச்சங்கே!

தாமோதரன்கையில் கண்ணிரானது திருத்

சந்திரமண்டலம் } சந்திரமண்டலம்

அத்திரமண்டலம் } இதைவிடாத

அவன் செவியில் } திருத்தகோண்டு

அவன் செவியில் } அவனுடைய கையில்

மத்திரங்கொள்வாயேபோலும் } எதோதறன்யம்பேச

வாய் போலும் } திருப்போலிராசின்குழ;

இந்திரனும் } (செல்வத்தின்மீதே

உள்ளுப்புகழ்பெற்ற) } செந்திரனும்

செல்வத்துக்கு } ஐசுவர்யவிஷயத்தில்

உன்னோடு வளம் } உனக்கு இணையாக

மாட்டான்.

கண்ணிரானது திருக்கையிலே சந்திரமண்டலம்போலே விளங்குகின்ற கோண்டு ஒருகொடிப்பொழுது, அத்திருக்கையை கிட்டுப்பிரியாமல் அங்கே யிருத்தகொண்டு அவனுடைய திருச்செவியிலே அனைத்தார்போலிருப்பதனால் அவன் திருக்கையில் எதோ தவையம் ஒதுவான்போலேயிராசின்குழ; கிறந்த செல்வம்பெற்றவனுடைய புகழ்பெற்ற இந்நிரனுக்கும் உன்னவடி செல்வமில்லா னாயாலே உப்பற்ற ஐசுவர்யம் அடைந்தவனுயிராசின்குழ என்கிறான்.

"அவன்செவியில் மத்திரங்கொள்வாயேபோலும்" என்றவிடத்தி லிப்பாகிப் பான்புனைக்கே: — "மத்திரம்கிழித்த ஆற்றமாட்டாதார் பலருமுண்டு என்று

சரத்தாலத்தில் எல்லாக்கலையும் சிர்மினெ ஸ்ரணசந்திரன் உதயகிரியின் மேல் ஊத்த தோற்றநாற்போலே, ஸ்ரீபாஞ்சஜயமே! நீயும் கண்ணபிரானது. திருக்கையிலே அழகாக விற்றிருந்து தோற்றுகின்றாய்; உனது பெருமையே பெருமையென்று கொண்டாடுகிறான்.

எம்பெருமானுடைய திருக்கை கடவரையாகவும், திருச்சங்காழ்வரன் சரத் கால சந்திரமண்டலமாகவும் உருவகப் படுத்தப்பட்டிருக்கின்றமை அநிக. உவா என்று அமாவாஸையுக்கும் பெளர்ணமிக்கும் பெயர்; இங்குப் பெளர்ணமி விவகிதம்; இடை உவாவில் = உவாவிடையில் — பெளர்ணமியிலே என்கை. இனி, உவா என்று கடலுக்கும் பெயருண்டாதலால், 'கடலிடையில்லின்றும் தடவரையினம்தெழுந்தார்போல்' என்று முரைக்கலாமாயினும் சுவைஞ்ஞமும், சரத் கால சந்திரன் = ஸட்சைலதொடர். வாசுதேவன் என்றது - வஸுதேவருடைய புத்திரன், என்றும் எவரும் நிறைந்துறையும் கடவுள் என்றும் பொருள்படும். (௩)

சந்திரமண்டலம்போல் தாமோதரன்கையில் *

அந்தாமோன்றின்றி யேறியவன்செலியில் *

மந்திரங்கொள்ளையேபோலும் லலம்புரிபே *

இந்திரனுமுன்னோடு செல்வத்துக்கேலானே. (௪)

லலம்புரியே 1	லலம்புரிச்சங்கே 1,	மந்திரம் கொள்	} ஏதோற்றஸ்யம்பேசு வாய் போலும் } கருய்போலிராநின்றாய்; இந்திரனும் } (செல்வத்தில்மிக்க வஞ்சப்புக்குப்பெற்ற) இந்திரனும்
தாமோதரன்கையில் கண்ணபிரானது திருக்கையில்	சந்திர மண்டலம்	இந்திரனும்	
சந்திரமண்டலம்	சந்திர மண்டலம்	செல்வத்துக்கு	} ஐச்வர்யவிஷயத்தில் உனக்கு இணையாக மாட்டான்.
போல்	போலே	உன்னோடு வலான்	
அந்தரம் ஒன்று	இடைவிடாது		
இன்றி ஏறி	திருத்து கொண்டு		
அவன் செலியில்	அவனுடைய கையில்		

கண்ணபிரானுடைய திருக்கையிலே சந்திரமண்டலம்போலே விளங்காநின்ற கொண்டு ஒருநொடிப்பொழுதும் அத்திருக்கையை விட்டுப்பிரியாமல் அங்கே யிருந்துகொண்டு அவனுடைய திருச்செலியோடே அனைந்தார்போலிருப்பதனால் அவனது திருக்கையில் ஏதோ றுறஸ்யம் ஓதவரன்போலேயிராநின்றாய்; சிறந்த செல்வம்பெற்றவனாகப் புகழப்படுகின்ற இந்திரனுக்கும் உன்னவது செல்வாநிலை னாயாலே நீ ஒப்பற்ற ஐச்வர்யம் அடைந்தவனுயிராநின்றாய் என்றிறான்.

"அவன்செலியில் மந்திரங்கொள்ளையேபோலும்" என்றவிடத்து விவாகம் யானஸ்ரீஸூக்தி: — "மம்மைப்பிரிந்து அற்றமாட்டாதாச் பலருமுண்டு என்று

சிறுச்செவியிலே சொல்லுகிறப்போலிருக்கிறது அவன் செவியிலே சிறுசியத்
சொல்லுவான்போல விருக்கை. கொள்கை—கொடுக்கை.” — என்று.

இந்திரனும் என்ற உம்மையால், இந்திரன் செல்வத்தில் சிறந்தவ
னென்று விளங்கும்; அவனிலும் விஞ்சிய செல்வமுடையார் பலரிருக்க
மா? “கூறா அவினந்திரனை உம்மைகொடுத்தெடுத்தது எங்ஙனையெனில்;
அவன் பெரியவாள் சான்றினை இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்தார்; —
இவ்வான் தான்நினைத்தபோது மழைபெய்ததும் அல்லாதபோது தவிர
அப்போருகையாலே ஐசுவர்யமுள்ளது அவ்விந்திரனுக்கே என்றிருப்பார்கள்
இவ் வருமிடைச்சிறுளும்; ஆனதுபற்றியேயன்றே அவர்கள் அவ்விந்திரனுக்கே
அரசாதினை செய்துவந்தார்கள். இப்போது ஆண்டான் இடைப்பெண்ஸமாதியில்
இருக்கின்றாராதலால் அவ்விடைப்பெண்களின் கருத்தின்படி அருளிச்செய்
தது என்பது முதல் ஸமாதியும். இரண்டாவது ஸமாதியும்; — இங்கு
இந்திரன் என்பது ஸாக்ஷாத் பரமாத்மாவையே சொல்லிற்றுகவுமாம்; வேத
வேதாந்தமுத்பரியங்களை நிஷ்கல்பவடிவாகத் தேர்த்துணர்ந்துள்ள பெரியாழ்
வாராய நிருபரவாரதலால், இத்தராதிர்ப்பதங்குள் பரமாத்மவாசகங்களென்று
வேதாந்தகாஸ்திரித்தாந்தமாகையாலே அதனையடிபொற்றிக் கூறினபடி. ஸ்ரீ
பாஷ்யத்தில் முதல் அப்யாயத்தின் முதற்பாதத்தின் முடிவு அதிகாரணமாகிய
இத்தரப்பாணிகரணத்தில் இவ்விஷயம் விசதமாகக் காணத்தரும். பரமாத்மாவும்
“உன்னோடு செல்வத்துக்கு ஏலான் என்றது— அவனுடைய ஸ்வாதத்திரியக் செல்
வமானது உன்னுடைய பராதத்திரியச்செல்வத்திற்குத் தோற்றுப்போய்விடு
வென்றை. பராதத்திரியத்தின் எல்லிலத்தில் நிற்பவர்களைப்பற்றே லக்ஷ்மிஸம்பந்
தாராகச் சொல்லிப்போருவது: “அரசமர்ந்தானடி சூரிமாயைல்லால் அரசாக
வெண்ணென் மற்றரசுதானே.”

.... (ச)

உன்னோடேனே ஒருகடலில்வாழ்வாரை *

இன்னுரீனையாரென்று எண்ணுவாரில்லைகாண் *

மன்னுகின்ற மதுகுதன்வாயமுதம் *

பன்னொழுமுண்கின்றய் டாஞ்சசன்னியமே.

.... (ரு)

பாஞ்சசன்னியமே !	சங்கே !,	(நீ ஒருவன்மாத்திரம்)
ஒரு கடலில்	ஒரோகடலில்	மண் ஆகி நின்ற
உன்னோடு உடனே	உன்னோடு கடவே	வள்வன்வாயியா யிராநின்ற
வாழ்வாரை	வாழப்பிறந்தவர்க	மதுகுதன் கண்ணபிராணுடைய
	னானமற்றும்பலரை	வாய் அமுதம் திருவாயினமுதத்தை
இன்னார் இனியார்	ஒருபதார்த்தமாகவும்	பல் நாளும் பலகாலமாக
என்று என்னுவார்	மதிப்பாரில்லை காண்;	உண்கின்றாய் பருகாநின்றாய்.
இல்லை காண்		(ஆகையால் நீயேபாகயசாலி.)

ஓ பாஞ்சசன்னியமே ! நீ பிறந்தவிடத்தில் உன்னைப்போலப் பிறந்தவர்கள் எத்தனையோபேர்களிருக்கிறார்களன்றோ ; அவர்களை யாராவது நெஞ்சிலும் நினைப்பாருண்டா ? அவர்களுடைய ஸ்வரூபம் இப்படிப்பட்டது, ஸ்வபாவம் இப்படிப்பட்டதென்று யாராவது அறிய விரும்பினாருண்டா ? இல்லை ; அப்படி இருக்க, உனக்கொருத்தனுக்கு மாத்திரம் வந்த வாழ்ச்சி என்னே ! ; கண்ணபிராணுடைய திருவாயில்முதத்தை அல்லும் பகலும் அருந்துகின்றாயே ! உன்னுடைய பாக்கியமே பாக்கியம் என்று கொண்டாடுகின்றான்.

இன்னார் இனியார் = இன்ன உருவத்தை யுடையவர்கள், இன்ன இயற் கையைபுடையவர்கள். “ இன்னாரினியாரென்று ” என்ற பாடமும் ஒருவாறு கொள்ளற்பாலதேயாம் ; இன்னார்- அயோகியர்கள் ; இனியார் — யோக்கியர்கள் என்று பொருளாய், உன்னோடுடனே ஒருகடலில்வாழ்வாருடை நன்மைநிமை களைப்பற்றிச் சிந்திப்பாராயுமில்லை என்று கருத்தாகலாம்.

பாஞ்சசன்னியமே ! = நான் பெரியாழ்வார்பாடேவனர்த்தம் பயன்பற்றிராநின் றேன், நீ பாஞ்சஜநாஸாரன்பாடே வனர்த்தம் ஒப்பற்ற பயன்பெற்றிராநின்றாய் ; பிறப்பிலும் வளர்ப்பிலும் என்ன இருக்கிறது ? அத்தருஷ்டம் செவ்வனோடுருத்தல் வேண்டும் ; ஆஹ உனக்கு நன்கு அமைந்ததாகாண்- என்மீறான் போவும்.

போய்த்தீர்த்தமாடாகே நின்றபுணர்மருதம் *

சாய்த்தீர்த்தான்கைத்தலத்தே யேறிக்குடிக்கொண்டு

சேய்த்தீர்த்தமாய்நின்ற சேங்கண்மால்தன்னுடைய

வாய்த்தீர்த்தம்பாய்ந்தாடவல்லாய் வலம்புரியே.

(சு)

வலம்புரியே !	வலம்புரிச்சங்கே !,	நின்ற	(நாரதசாபத்தாலே மரமாப்பின்று)
போய்	வெகுதூரம்	புணர் மருதம்	இரட்டைமருத மரத்தை
தீர்த்தம்	வழிகடந்துபோய்	சாய்த்து சர்த்தான்	முறித்துத் தவிரின் கண்ணபிராணுடைய
	கங்கை முதலிய	கைத்தலத்து வுழி	நிருத்தகத்தலத்திற் மீதேற
	தீர்த்தங்களிலே		
	நீராடுகையாகிற		
ஆடாதே	ஊட்டங்கன்பட வேண்டாமல்		

இந்நிலவுகத்தில் புண்யதீர்த்தங்களிற் படிந்து குடைந்தாடவேனுமென் னும் விருப்பமில்லாதாரில்லை; அங்கன் விருப்புற்றொல்லாரும் ஆயிரக்காதம் ஐந் தூறுகாதம் வழிநடந்துபோய் ஒருகுளத்திலும் குட்டையிலும் முழுக்கிட்டு வரு வர்கள்; ஒருதடவை புண்யதீர்த்தத்தில் பாய்ந்தாவெதற்கு எல்லாரும் ப்டாப்பாடு கள் படாநிற்க, பாஞ்சசன்னியமே. நீ அப்படிப்பட்ட வருத்தமொன்றுமடாமல் எம்பெருமானுடைய திருக்கைத்தலத்திலேயே எளிதாகக் குடியிருந்தகொண்டு அவனுடைய வாயமுதமாகிற லோகோத்தரமான புண்யதீர்த்தத்திலே லவ்வகால மும் அவகாலத்திருக்கின்றாயே!, உனது அத்ருஷ்டமே அத்ருஷ்டமென்று கொண்டாடுகின்றாள்.

“வலம்புரியே! (நீ மற்றவர்களைப்போல்) போய் தீர்த்தமாடாதே-செங் கண்மால் தன்னுடைய வாய்தீர்த்தம் பாய்ந்தாடவல்லாய்” என்று அவ்வயக்கமம். சேய்த்தீர்த்தமாய் நின்ற என்ற அடைமொழி செங்கண்மாலுக்கு மாதவரம், செங் கண்மால் தன்னுடைய வாய்தீர்த்தத்துக்குமாகலாம். சேய்த்தீர்த்தம் என்றது - நெடுந்தூரத்திலுள்ள தீர்த்தமென்றபடியாய், அதனால் அருமை காட்டப்பட்ட தாய், அதனால் மிக்கசிறப்பு காட்டப்பட்டதாமென்க. (சு)

செங்கமலநாண்மலர்மேல் தேனுகருமன்னம்போல் *

செங்கன்கருமேளி வாசுதேவனுடைய *

அங்கைத்தலமேழி அன்னவசஞ்சேய்யும் *

சங்கரையாவுன்செல்வம் சாலவழகியதே. (எ)

நான்	அப்போதலர்ந்த
செம் கமலம்	செந்தாமரைப் பூவில்
மலர் மேல்	(படித்து)
தேன்	தேனை
நுகரும்	பருகுகின்ற
அன்னம் போல்	அன்னப்பறவை
	போன்று
செம் கண் கரு	சிவந்த திருக்கண்களை
மேளி வாசு	யும் கறுத்த திருமேளி
தேவனுடைய	யையுமுடைய கண்ண
	பிரானது

அம் கைத்தலம்	அழகிய கைத்தலத்தின்
ஏறி	மீதேறி
அன்னவசம்	அன்னவள்கின்ற
செய்யும்	செய்யும்
சங்கு அரையா	சங்குகயிற் சிறந்த பாஞ்ச
	ஜாயமே!
உன் செல்வம்	உன்னுடைய செல்வமா
	எனது
சரல்	மிகவும்
அழகியது	சிறந்ததுகாணு

அப்போதலர்ந்த செந்தாமரைமலரின்மேலே அன்னம்படித்து மதுபாநம் பண்ணுமாபோலே கண்ணபிரானுடைய அழகிய திருக்கையின்மேலேறி மதுபாநம் பண்ணி உணவுக்கிடாக உறக்கங்கொள்ளுகிற திருச்சங்கே! உன் போகத்தின் பெருமையை நான் என்னசொல்வேன் என்கிறாள். வெண்மைசிறத்தில் ளாமயத் தைக்கொண்டு சங்கை அன்னத்தோடு ஒப்பிட்டாள். அங்கைத்தலமானது செங் கமல நாண்மலரோடு ஒப்பிடப்பட்டது.

செங்கமலநாண்மலரில் மது உள்ளமையால் அதனை அன்னம் பருகுவ துண்டு; இங்குச் செங்கமலமலராகச் சொல்லப்பட்ட திருக்கையில் மதுஇல்லையே;

திருவாய்மொழி தானே மது உண்டு. “அகதைத்தல்மேறி” என்றிருக்கையாலே இந்த உபமானோபமேயபாவம். எங்கனென்பொருள்தாம்? என்று சிலர் சங்கிப்பர்கள்; — அன்னமானது செங்கமல் நர்ண்மலரின்மேல் இருந்துகொண்டு தேனை நுகர்வது போல் — என்று விவசித்தமாகக்கொண்டால் இந்த பாங்கைக்குப் பரிஹாரமாகும். செங்கமலநாண்மலர்மேல் அன்னத்தின் இருப்புக்கும் வாசதேவனுடைய அகதைத்தலத்தில் சங்கின் இருப்புக்கும் உபமானோபமேயபாவம் விவசித்தமென்க.

அன்னவசஞ்செய்தல் உண்ட உணவுக்கிடாக இடம்வலங்கொள்ளுதல், உறங்குதல். சங்கரையா! = அகரையன் - அரசன்; சங்குதாரிற்சிறந்தது.

ஆழ்வானருளிச்செய்த: ஸூர்தரபாஹுஸ்தலத்தில். “பூம்த்நொத்திதி பாணிதரலாபஜய்க்மம் ஆருடயோர் விமலசங்கரதாங்கயோஸ்து - ஏகோபஜமாச்சித இவோத்தமராஜ ஹம்ஸ: பத்மப்பிரோர்க்க இவ தத்ஸமிதோ த்வீதீய:” என்ற ஸ்லோகத்தில் திருச்சங்கைப்பற்றி வருணித்திருப்பதில் இப்பாட்டின் கருத்து அமைகப்பட்டிருக்கின்றமை அறிபத்தக்கது. (அ)

உண்பதுசொல்லில் உலகளந்தான்வாயமுதம்*

கண்படைகொள்ளில் கடல்வண்ணன்கைத்தலத்தே *

பெண்படையாருண்மேல் பெரும்பூசல்சாத்துகின்றார் *

பண்பலசெய்கின்றாய்பாஞ்சசன்னியமே.

(அ)

பாஞ்சசன்னி	}	சங்கே,
யமே		
உண்பது	}	நீ உண்பது என்ன - வென்றால்
சொல்லில்		
உலகு அளர்	}	உலகங்களை அளந்தவ னான் எம்பெருமானுடைய திருவாயிலுள்ள அமுதம்; அமுதம்;
தான் வாய		
அமுதம்		
கண்படை	}	நீ பரித்துக்கொள்வது எங்கே வென்றால்
கொள்ளில்		
கடல் வண்	}	கடல் போன்ற நிறத்தை யுடையவன் அவ்வெம் பெருமானுடைய திருக்கையிலே
ணை		
கை		

(இப்படி உனக்கு உறுமுறக்கமும்

அகமேயாயிருப்பதால்)

ஒபாஞ்சசன்னியமே. நீசெய்வது சிறிதும்நியாயமாயில்லை; பெண்ணாய்ப் பிறந்தவர்களெல்லாரும் உன்மேல் வசைசூதும்படியான காரியம்நிசெய்கிறாய்; அது என்னவென்றால், நீ கண்ணப்பாறுண்டிய வாயமுதத்தை உண்பதும் அவனுடைய கைத்தலத்தில் உறங்குவதுமாகிருக்கிறது; கோளில் சோற்றைத்தின்று குளத்தில் நீரைக்குடித்தாக் கோபுரவாசலிற் கிடந்துறங்குவார்க்குப்போலே உனக்கும் பகவதஸ்ஸம்பந்தம் ஒருகொடியபொழுதும் இடையறுதிருக்கின்றது; இப்படி எம்பெருமானோடேயே ஸ்தாபோது பேர்க்கவேனுமென்று ஆசைப்பட்டிருக்கிற பல்லா

பெண்படை	}	பெண்குலத்தவர்கள் அனைவரும்
யார்		
உன்மேல்	}	உன் விஷயமாக
பெருபூசல்	}	பெரிய கோலும் போடு கிறார்கள்; [எங்கள் ஜீவ னத்தை இவனே கொள்ள கொள்ளுகிறானென்று கூச்சலிடு கிறார்கள்;]
சாற்றுகின்றார்		
பண்பு அல	}	(இப்படி அவர்கள் ஒருந் தும்படி) அநியாயமான காரியத்தைநிசெய்கிறது;
செய்கின்றாய்		

[இஃது உனக்குத்தகுதியில்வ என்னை.]

திருவாரூர்தானே மது உண்டு. “அகதைத்தல்மேறி” என்றிருக்கையாலே இந்த உபமாரோபமேயபாவம் எங்கினேபொருந்தும்? என்று சிலர் சங்கிப்பர்கள்; — அன்னமினது செங்கமல நாணமலரின்மேல் இருந்துகொண்டு தேனைதூர்வது போல். என்று விவகிதமாகக்கொண்டால் இந்த ஸங்கைக்குப் பரிஹாரமாகும். செங்கமலநாண்மலர்மேல் அன்னத்தின் இருப்புக்கும் வாசுதேவனுடைய அகதைத்தலத்தில் சங்கின் இருப்புக்கும் உபமாரோபமேயபாவம் விவகிதமென்க.

அன்னவசஞ்செய்தல் உண்ட உளவுக்கிடாக இடம்வலங்கொள்ளுதல், உறங்குதல். சங்கரையா! = அரையன் - அரசன்; சங்குகளிற்கிறந்தது.

ஆழ்வானருளிச்செய்த: ஸூர்தரபாஹுஸ்தவத்தில். “ஸ்ரீமத்வநாத்ரிபதி பாணிதரலாபஜய்க்மம் ஆருடயோர் விமலசங்கரதாங்க்யோஸ்த - ஏகோப்யமாச்சரித இவோத்தமராஜ ஹம்ஸ: பத்மப்பிரயோர்க்க இவ தத்ஸமிதோ த்வீதீய:” என்ற ஸ்லோகத்தில் “திருச்சங்கைப்பற்றி வருணித்திருப்பதில் இப்பாட்டின் கருத்து அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றமை அறியத்தக்கது.

உண்பதுசொல்லில் உலகளந்தான்வாயமுதம்*

கண்படைகொள்ளில் கடல்வண்ணன்கைத்தலத்தே *

பெண்படையாருண்மேல் பெரும்பூசல்சாத்துகின்றார் *

பண்பலசெய்கின்றாய்பாஞ்சசன்னியமே.

(அ)

பாஞ்சசன்னி } சங்கை,
யமே!

உண்பது } உண்பது என்ன
சொல்லில் } வென்றால்

உலகு அளந் } உலகங்களை அளந்தவு
தான் வாய் } ஸூன் எம்பெருமானு
அமுதம் } டைய திருவாயிலுள்ள
அமுதம் } அமுதம்;

கண்படை } உபரித்துக்கொள்வது
கொள்ளில் } ஏகே பென்றால்

கடல் வண் } கடல் போன்ற நிறத்தை
ணை } புகையனை அவ்விடம்
தலத்தே } பெரும்பூசல் திருத்
தலத்தே } தலத்தே;

(இப்படி உண்கு ன்றுமுந்தக்கமம்)

(அகையாய்நுப்பதற்கு)

பாஞ்சசன்னியமே! செயலது சிறிதும்நியாயமாயில்லை; பெண்ணாய்ப் பிறந்தவர்களெல்லாரும் உன்மேல் வசைகூறும்படியான காரியம் நீசெய்கிறாய்; அது என்னவென்றால், நீ கண்ணப்பர் வடைய வாயமுதத்தை உண்பதும் அலனுடைய கைத்தலத்தில் உறங்குவதாயிருக்கிறது; கேள்வில் சோற்றைத்தின்று குளத்தில் நீயைகருத்தது. கோபிதவாசலிற் கிடந்தறங்குவார்க்குப்போலே உனக்கும் பகவதஸ்மிபரிதம் வருணையியொருதம் இடையருகிருக்கின்றது; இப்படி எம்பெருமாரோடேயே ஸ்தாயிதாய் போக்கவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டிருக்கிற பல்லா

பெண்படை } பெண்குலத்தவர்கள்
யார் } அனைவரும்

உன் மேல் } உன் விஷயமாக

பெரு பூசல் } பெரிய கோலம் போடு
சாற்றுக்கின்றார் } கிருர்கள்; [எங்கள் ஜீவ
னத்தை இவனே
கொள்ளை கொள்ளுகி
ருமென்று கூச்சலிடு
கிறார்கள்;]

பண்பு அல } (இப்படி அவர்கள் வருந்
செய்கின்றாய் } தும்படி) அநியாயமான
காரியத்தைச்செய்கிறாய்;

[இஃது உனக்குத்தகுதியில்ல என்கை.]

யிரம். பெண்களை வயிறெரிந்துவிடுகவிட்டு நீயொருவனே இப்படிப் போதுபோக்கு வதானது நியாயமேயல்ல; 'இப்பாவி இப்படி அநியாயம்செய்கிறானே' யென்று முறை யிடாதாரில்லைகாண் என்கிறாள்.

கண்படை=உறக்கம்; பெண்படையார்=திரள் திரளாயுள்ள பெண்கள் என்றபடி; திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளாரும் ஸ்ரீமதுரையிலுள்ளாரும். பூசல்=பேரொலிசெய்தல், பண்பல=பண்பு அல—, பண்பு-நியாயம், அல-அல்ல=அல்லாதது, நியாயமல்லாதது அநியாயம். பகவத்கிஷ்யத்தில் அவகாஹித்தவர்கள் "உக்ஷஸ்டு நஸ்டீந" [ஏகஸ்வாதுநபுஞ்சீத] [இன்கனிதனிபருந்தான்] என்றபடி மற்றுமருநியுடையாரையும் கூட்டிக்கொண்டு திரளாகவிருந்து அறுபவிக்கவேண்டியிருக்க, நீ ஏகாகிபாய் அறுபவிப்பது அநீதியென்கை.

பாஞ்சசன்னியமே! = நீ நல்லதருயிற்றிற்றது "வளர்ந்திருப்பாயாகில் "வாழாட்டுண்டு நின்றிருள்ளீரேல் வந்து மண்ணும்மணமுங்கொண்மின்" என்றும் "நீமாடப்போதயிர் போதுமினோ" என்றும் எங்களைப்போலே பரளம்ருத்திக்கு ஆசைப்படுவாய்; உப்புக்குழியிலே பிறந்து அசுரன்வயிற்றிலே வளர்ந்தவனுதலால் பிறரைத்துன்பப்படுத்துவதிலேயே ருசியுடையையாயிராநின்றாய் என்ற உட்கருத்துத்தோன்றப் பாஞ்சசன்னியமே! என்கிறாய் போலும். .... (அ)

பதினாறுமாயிரவர் தேவிமார்பார்த்திருப்ப *
மதுவாயிற்கொண்டாற்போல் மாதவன்றன்வாயமுதம் *
பொதுவாகவுண்பதனைப் புக்குநீயுண்டக்கால் *
சிதையாரோவுன்னோடு செல்வப்பெருஞ்சங்கே.

(க)

பெரு செல்வம் } பெரிய செல்வம் படை
சங்கே } த்தசங்கமே!
பதினாறாம் ஆயி } பதினாறாயிரம் தேவிமார்
ரவர் தேவிமார் } கள்
பார்த்து } (கண்ணிரானுடைய
இருப்ப } வாயமுதத்தை நாம்
பருகவேணுமென
விரும்பி) எதிர்பார்த்த
திருக்கையில்
பொது ஆக } பகவதஸம்பந்திகளெல்
உண்பது மாத } லாரும் பொதுவாக
வன் தன்வாய் } உண்ணவேண்டியதான
அருத்ததை } அவ்வெம்பெருமானது
வாயமுதத்தை

நீ புக்கு } நீ யொருவனே ஆகா
மித்து
மது வாயில் }
கொண்டால் } தேனை உண்கிறப்போல்
போல் உண் } உண்டால்
டக்கால் }
உன்னோடு } (மற்றபேர்கள்) உன்
சிதையாரோ } னோடு விவாதப்பட
மாட்டார்களோ?

பெருஞ்செல்வம் படைத்த சங்கே! நீ அல்லும்பதிலும் உண்கிற கண்ணிரான்றன் வாயமுதமானது உனக்கொருவனுக்கே உரிமைப்பட்டதன்று. அக் கண்ணிரானுக்கு வாழ்க்கைப்பட்ட பதினாறாயிரம்பெண்கள் இவ்வமுதத்தைப் பருகுவதற்குப் பங்குடையவர்கள். அன்னவர் இதை அறுபவிக்க அவனாரும் பார்த்திருக்க நீ ஒருவனே மேல்விழுந்து புஜித்தால் அவர்கள் உன்னோடு பிணங்கா திருக்கமுடியுமோ? அவர்களுடைய மனவருத்தத்திற்கு நீ ஆளானாயாகில் உன்னை ஸாதுகோஷ்டியில் மதிப்பாருண்டோ? என்கிறாள்.

பாஞ்சசன்னியத்திவ்யார்த்ததீபிகை. தான் மண்ணெயை கொள்ளவேண்டுமென்று அங்கங்கிருந்து தெரிந்து பொறுக்கிக்கொண்டு வந்து திரட்டிவைத்திருந்த கண்ணிகைகள் பதினாறுபிரம் பேரையும் கண்ணிரான் அவ்வசரணைக் கொன்றொழித்துத் தானே மண்ணெயைக்கொண்டன என்பது அறியத்தக்கது. ... (க)

பாஞ்சசன்னியத்திவ்யார்த்ததீபிகை. பற்பநாபனோடும் *

வாய்ந்தபெருஞ்சுற்றம் ஆக்கியவண்புதுவை *

ஏய்ந்தபுகழ்ப்பட்டாரிரான் கோதைதமிழீரைந்தும் *

ஆய்ந்தேத்தவல்லா ரவருமணக்கடே :

(க)

பாஞ்சசன்னியத்தை	சங்கை	பட்டாரிரான்	பெரியாழ்வாருடைய
		கோதை	திருமகளுமான ஆண்
பற்பநாப	எம்பெருமானோடே	தமிழ் நா	டான் (அருளிச்செய்த)
வாய்ந்த பெரு	கிடமினபெருமலை	ஐந்தாம்	இத்தமிழ்ப் பாசரங்கள்
சுற்றம் ஆக்கிய	புடையதாக வார்த்தை	ஆய்ந்து	பத்தையும்
	சொன்ன	ஏத்த வல்வர்	அதுஸந்தித்து
வண் புதுவை	அழகிய ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூ	அவரும்	(இது கொண்டு எம்பெ
	ரில் திருவாவதரித்தவரும்		ருமானைத் துதிக்க
ஏய்ந்த புகழ்	நிறைந்த புகழை புடை	அணுக்கர்	வல்லவர்களும்
	யவளும்		(பாஞ்சஜந்யம் போல்
			அந்தரங்கராகப்
			பெய்தவர்கள்.

இத்திருமொழி கற்றாக்குப் பலஞ்சொல்லி முடிக்கிறான் இதில். ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை நோக்கி “மாதவன்றன் வாய்ச்சுவையும் நிறமும் விருப்பமுமாக் கேட்கின்றேன் சொல்” என்றமையால் இச்சங்குதான் எம்பெருமானுக்குக் கிடமின வுறவுடையது என்று ஆண்டாளுடைய கருத்தாயிருந்தது; அதுதோன்ற அருளிச்செய்கிறான்—“பாஞ்சசன்னியத்தைப் பற்பநாபனோடும் வாய்ந்தபெருஞ்சுற்றமாகிய” என்று. நெருக்கின பந்துதல் முடையதாகக் கொண்டு சொன்ன என்றபடி. ஆக்கிய என்ற அடைமொழி கோதைக்குமாகலாம். கோதை தமிழ்க்குமாகலாம், “ஏய்ந்தபுகழ்” என்ற அடைமொழி பட்டாரிரானிடத்து அந்வயிக்கத் தருமாயினும் கோதையிடத்து அந்வயித்தருளினர் பெரியவாச்சான்பின்னே, தமிழ்=தமிழாலாகிய பாசரங்கட்கு ஆகுபெயர்.

ஆய்ந்து ஏத்தவல்லா ரவரும் = இத்திருவாய்மொழி முழுதும் பாஞ்சஜந்யத்தைப்பற்றிச் சொல்லிற்றேயன்றி எம்பெருமானைப்பற்றி இதில் ஒன்றுமில்லையென்று கருதிவிடாமல் இதுவும் எம்பெருமானுடைய பெருமையில் தான் சென்று முடிகின்றதென்று ஆராய்ந்து அதுஸந்திக்கவல்லவர்கள் என்றபடி. எம்பெருமானுடைய திருவாய்முகத்தின் இனிமையும் அவனுடைய ஆச்சரிதபாஷ்பாதமும் இத்திருமொழியில் விளங்கக்காண்க. அணுக்கர்=அன்புடையர், அந்தரங்கர்.

அடிவரவு:—கருப்பூரம் கடல் தடவரை சந்திரன் உன்னோடு போய் செங்கமலம் உண்பது பதினாறு பாஞ்ச வின். ...

ஏழாந்திருமொழி முற்றிற்று.

ஆண்டாள் திருவடிகளே கரணம்.

ஆண்டாள் திருவடிகளே காணம்...
 ஆண்டாள் திருவடிகளே காணம்...

எட்டாந்திருமொழி - விண்ணிலமேலாப்பு

உரையவதாரிகை:—சீழ்த்திருமொழியில் திருச்சககாமவரனே வரத்
 தையாடி ஒருவாறு போதுபோக்கினான்; இவன் எவ்வளவுபெரிதும் அச்சங்கு
 மறுமாற்றமொன்றும் சொல்லக்கூறாதொழியவே...
 யந்த;பாஸ்பரம்] என்றபடியிலே தரிக்கப்பெற்றிலன்...
 லத்தொடங்கிற்று; காலமோ கார்க்காலமாயிருந்தது...
 கொண்டு வந்து தோன்றின. பண்டு எம்பெருமான்தலந்தாழிரிந்துபோய்போது
 மீண்டு வருங்காலத்தையப்பற்றி பரஸ்தாவிக்கும்கார்க்காலத்தில் தவறுதலுந்
 வேன் என்று கூறிப்போனது நினைவுக்கு வந்தது...
 மேகங்களோடு கூட வந்திருக்கக் கூடுமென்று நினைத்தான்; மேகங்களே எம்
 பெருமானும் வந்தானோ? என்று கேட்டாள், அவை மறுமாற்றமுஞ் செல்ல
 வில்லை, அவ்வெம்பெருமானும் தென்படவில்லை; ஆகவே, மேகங்களோடுக்கி
 லேகள் என் தசையை அங்குச்சென்று அறிவிக்கவேணுமென்று இரக்கினான்.
 இங்ஙனம் மேகத்தைத் தூதுவியெதாசுச் செல்லுமென இத்திருமொழி.

விண்ணிலமேலாப்பு விரித்தாற்போல்மேகங்காள்
 தெண்ணீர்பாய்வேங்கடத்து என் திருமாலும்போந்தானே
 கண்ணீர்கள் முலைக்குவட்டில் துளிசோரச்சோர்வேனை
 பெண்ணீர்மையீடழிக்குமிது தமக்கோர்ப்பெருமையே. (க)

விண்ணு ஆகாசம் முழுவதிலும்
 நீலம் மேலாப்பு நீல நிறமான மேற்கட்டி
 விரித்தால் } யை விரித்துக்கட்டினும்
 போல் } போலிவர நின்ற
 மேகங்கள்! மேகங்களே!
 தென் நீர் பாய் } தெளிந்த நீர்த்தந்தங்கள்
 } பாயுமிடமான
 வெங்கடத்து } திருவேங்கடமேலையி
 } வெழுந்தருளி யிராநின்ற
 என் திரு } திருமாலாயி எம்பெரு
 மாலும் } மாலும்

போந்தானே } (உங்கனோடு) எழுந்
 தருளினானோ?
 முலை குவட்டில் முலை துளியினே
 கண் நீர்கள் } கண்ணீர் அரும்பு
 துளி சோர் } சோர்வேனை
 } வந்துதென் என்னுடைய
 பெண் நீர்மை } பெண்மையை உருவழிச்
 ஈடு அழிக்கு } மெலிது
 யிது
 தமக்கு அவர்தமக்கு
 தூர் பெரு } ஒருபெருமையர் யிரா
 மையே } நின்றதோ?

ஆகாசப்பரப்பு முழுவதும் இடமடைபும்படி நீலநிறமாயிருப்பதொரு
 மேற்கட்டி கட்டினும்போன்ற மேகங்களே! என் திருவேங்கடமுடைபாலும் உங்க

உன் புருந்து உள்ளேபுருந்து
கதுவப்பட்டு } கவ்வ, அதனல் பாணைப் பட்டு
கூகுல் இரவில்
இடை ஏமத்து கடுமாமந்திலை

ஓர் தென்ற ஓரு தென்றற் காற்று
வக்கு } கான் இலக்கு
கான் இலக்கு } கான் இலக்காகி
ஆய் }
இங்கு இருப் } இங்கு இருப்பனே?
பேனே } (இது தருதியோ?)

ஓ காளமேகங்களை ! நீங்கள் எனக்காக ஓளதாரியத்தில் இன்று புதிதாகப் பரிசுபம் பண்ணவேணுமோ? உள்ளஸ்தனமே இயல்பாக இருப்பவர்களன்றோ நீங்கள்; விலையுபரந்த முத்துக்களையும் பொன்களையும் ஒருவரும் வேண்டாமலிருக்கத்தானே நீங்களே பொழிகின்றீர்களன்றோ. இப்படிப்பட்ட நீங்கள், அடிவீழ்த்து வேண்டுகின்ற எனக்காக ஒருவாய்ச்சொல் நல்கலாகாதோ? திருவேங்கடமுடையாணுடைய ஸமாசாரம் உங்களுக்குத் தெரியாமலிராதே; ஏதாவது சொல்லலாகாதா? பிறர்க்குப் பொன்னையும் முத்தையும் பொழிகின்ற நீங்கள் எனக்கு ஒருவாய்ச்சொல் பொழிய அருமையோ? என்கிறான் முன்னடிகளில்.

இவர் அப்படிக்கேட்டவளவிலும் அம்முகில்கள் இன்னஸமாசாரமுண்டென்று மறுபாரம் சொல்லப்பெறுமையாலே தனது ஆற்றாமையின் கனத்தை சொல்லி வருந்துகின்றான் முன்னடிகளில்;—அவ்வெம்பெருமானிடத்து வைத்த காமமாகிற தீபானது வெளியிலுள்ள அலயவங்களை நிர்ப்பேஷமாக தவிர்த்துவிட்டு இவர காணாமல் உள்ளே புருந்து தவிரக்க, தென்றற் காற்றானது அதற்குத் துணையாயிருந்துகொண்டு நோயை அதிகப்படுத்த இப்படி இரண்டினையிலும் அகப்பட்டுக்கொண்டு எத்தனைநாள் நான் தடுமாறிக்கிடப்பேனென்கிறான்.

சாமம்—‘ஸ்ரீபாமம்’ என்றவடசொல்விகாரம். தாளாளன்—பெருமைபாராட்டி நிற்பவன், இங்கே வியாயான ஸ்ரீஸூக்தி:—“பிறர்க்காகக் கண்டவுடம்பைத் தனக்கென்றிருக்கு மலனய்த்து; “ஏதுநான்” [பத்தாநாம்] என்றிருக்கிற வுடம்பைத் தனக்கென்றிருக்கிறவன்; ‘இவ்வடிவு படைத்த நாமோ சென்றனைவோம்? இதில் அபேசைஷுடையார் வேணுமாகில் தாங்களே வருகிறார்கள்’ என்று எழ வாய்க்கிருக்குமவன்.”—என்று. இதனால், பாத்வம் கொண்டாடி நிற்பவன் என்ற தாயிற்று. தாள் என்று திருவடிக்குப்பேராய் அதனால் திருமேனியை உபலக்ஷித்ததாக், திருமேனியை அடியார்கட்கு போக்யமாக்காதே தனக்கே போக்யமாக ஆளுமவன் என்று ஒருவர் பொருள் விவரித்தார். இதனை ஆராய்வது.

வார்த்தை என்னே?—அவர்தாம் இங்குவந்திலராகிலும் ஒரு வார்த்தையாகிலும் சொல்லிவனுப்ப வமையுமே, அதுவுமில்லையோ என்கை. தங்குலிடை—இரவிலே, ஏமத்து=கட்டுங்காவலுமாயுள்ள விடத்தில் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்.

ஒளிவண்ணம்வகைசிறதை உறக்கத்தோடிவையெல்லாம் *
 எளிமையாலிடேனனை யீடழியப் பாயின்வால் *
 குளிரகுவீவங்கடத்து என்கோலித்தன்குணம்பாடி *
 அளியத்தமேகங்காள் ஆலிகாத்திருப்பேனே.

(ரு).

அளியத்த } அருள்புரியக்கடவ மேக
 மேகங்காள் } ககளே !
 ஒளி } தேவத்தின் காந்தியும்
 வண்ணம் } நிறமும்
 வளை } வளைகளும்
 சிந்தை } சொகுசும்
 உறக்கத்தோடி } உறக்கமும் ஆகிய இவை
 இவை எல்லாம் } யெல்லாம்
 எளிமையால் } என்னுடைய தைரியமே
 என்னை இட்டு } என்னை உபேகித்து
 நடு அழிய } என் சீர் குலையும்படி
 போயின } சீக்கிப்போய்விட்டன;

ஆல் } அந்தோ !
 குளிர் அருவி } குளிர்ந்த அருவினை
 வேங்கடத்து } திருமலைப் பெருந்தருளி
 என் கோலித் } எனது கண்ணிராணு
 தன் } டைய
 குணம் } திருக்கல்யாண குணங்
 பாடி } வாயாரப் பாடிக்கொண்டு
 ஆவி } பிராணனை
 காத்திருப்பே } ரகித்திருக்க என்னால்
 னே } குடியுமோ?

எம்பெருமானைப்பிரிந்துபட்ட துக்கத்தினால் சரீரசோபமாறி நிறமழிந்து
 வளைகழன்று நெஞ்சுதளர்ந்து உறக்கமொழிந்து இப்படியெல்லாம் நான் சீர்குலைந்து
 தடுமாறியிருக்குமிருப்பை என்சொல்லவல்லேனென்கிறான் முன்னடிகளால். ஒளி
 வண்ணம்=ஒளிபொருந்தியவர்ணம் என்றுமாம் எம்பெருமானோடு ஸாய்
 லேஷிக்கப்பெறுங்காலத்தில் மேனிபுகர்த்திருப்பதும் பிரிந்துபடுங்காலத்தில் மன
 மங்கையழிந்தது மாமைநிறமே" என்றுப்படி வைவாணிப்பட்டிருப்பதும் பெப்
 யன்பர்களின் இலக்கணமாமென்க. மேனி மெலியவே வளைகளும் கழன்றொழி
 யும்; நெஞ்சும் உருக்குலையும்

எளிமையால்=நான் பிராண நாதனால் உபேகிக்கப்பட்டுத் தனிமையாய்த்
 தளர்ந்துகிடக்கிறேனென்பது காரணமாக ஒளிவண்ணம் வளைசிறதையுறக்கங்கள்
 என்னைவிட்டு நீங்கின என்றபடி; எளிபாரை எல்லாரும் கைவிடுவது ஸஹஜமே
 யன்றோ. ஆகவே, எளிமையால் என்றது - என்னிடத்துள்ள தைரியம் காரண
 மாக என்றபடியாயிற்று. அன்றிக்கே, ஒளிவண்ணம்முதலியவை என்னை உபே
 கித்து விட்டுநீங்கினதற்குக் காரணம் தங்களுடைய புன்மைமேயாம்; ஆபத்தை
 யடைந்தவர்களை விட்டுநீங்குமவர்கள் நீசர்களேயிரே-என்றதாகவும் கொள்ளலாம்.
 இப்படித்தான், எளிமையால் என்றது-தங்களுடைய நீசத்தன்மையினால் என்ற
 படியாம்.

விஸ்வலோகாலங்களில் நாயகனுடைய திருக்கல்யாணகுணங்களைக் கீர்த்
 தனைபண்ணிக்கொண்டு ஆவிகாத்திருப்போமென்று பார்த்தாலும், ஒளிவண்ணம்
 வளைசிறதையொழியும்படி நேர்ந்த இந்ததரையில் குணகீர்த்தநம்பண்ணித் தரித்

திருக்க என்னுலாகுமோ வென்கிறாள் பின்னம்கூறில் பூரிபத்திப் பிரிந்துதளர்ச்
திருக்கும் காலத்திற் மேகங்கழுவந்து முகங்கழிப்பதுபடியாலே அந்தநூல்காரதி
தைக் கொண்டாடி “அளிபத்த மேகங்கழுவ” என்கிறாள். அலிகாத்திருப்பேனே—
பிராணகாதன் அவனுனபின்பு பிராணன்களைக் கிரகத்துவென்றய கடனம்—அவன்
தலைப்பட்டதேயன்றி எனக்குப் பணியாமோர் என்கை. (பு. ௩௭, ௩௮, ௩௯, ௪௦, ௪௧, ௪௨, ௪௩, ௪௪, ௪௫, ௪௬)

மின்னகத்தேழுமின்ற மேகங்கள் • வெங்கடத்துத் தன்னாகத்திருமங்கை தங்கியசீர்மாறலந்து நின்ற பொன்னை என்னகத்திளங்கொங்கை விரும்பித்தாம்காடுரையும் போன்னகம்புல்குதற்கு என்பரிவுடைமைசெப்புகின்

திருக்க என்னாலாகுமோ வென்கிறான் மின்னடிக்களில் நாயகனைப் பிரிந்துதளர்க்
திருக்கும் காலத்தில் மேகங்கள்வந்து முகங்காட்டினபடியாலே அந்த உபகாரத்
தைக் கொண்டாடி “அவரிபத்த மேகங்கள்” என்கிறான். ஆவிகாத்திருப்பினே—
பிராணநாதன் அவனுன்பின்பு பிராணன்களைக் காக்கவேண்டிய கடமை அவன்
தலைப்பட்டதேயன்றி எனக்குப் பணியாமோ? என்கை.

மின்னுத்தேழுகின்ற மேகங்கள் * வேங்கடத்துத்
தன்னுத்திருமங்கை தங்கியசீர்மார்வற்குத்
என்னுத்திளங்கொங்கை விரும்பித்தாம்நாடோறும்
போன்னுகம்புல்துதற்கு என்பரிவுடைமைசெப்புமினே.

ஆகத்து மின் } சீர்த்திலே மின்னல்
எழுமின்ற } தோன்றப்பெற்ற மேகங்
மேகங்கள் } களை!
என் ஆகத்து } என்மார்வினுண்டான
இள கொங்கை } இளமுலைகளை
தாம் விரும்பி } அவ்வெம்பெருமான்
பொன் ஆகம் } அழகிய தம் மார்வோடே
புல்குதற்கு } அணையவேணுமென்
னும் விஷயத்திலே

நான்தோறும் தீயதும்
என்பரிவுடைமைக்கு ஆசையிருக்கிற
வேங்கடத்துத் திருமேனியிலே
தன் ஆகம் தனது திருமேனியில்
திருமங்கை தங் பிராட்டிஎழுந்தருளியிரு
கிய சீர் மார்வ } க்கப்பெற்ற திருமார்பு
ற்கு } படைத்தபெருமானுக்கு
செப்டியின் சொல்லுங்கள்.

எம்பெருமானுடைய கரிய திருமேனியில் மின்னற்கொடி போன்ற
பிராட்டி விளங்கும்படிபை ரிளைப்பூட்டிக்கொண்டு மின்னியெழுமின்ற பேசுங்
களை! நீங்கள் திருவேங்கடமுடையான் பக்களிலே சென்று ஒருவார்த்தை
சொல்லையேனும்; அதாவது—என்மார்வினுள்ள இளமுலைகளை அவ்வெம்பெரு
மான் விரும்பி அணைந்துகொண்டே இடைவிடாது கிடக்கவேணுமென்று நன்
ஆசைப்பட்டாராநின்றே நென்பதை நீங்கள் போய்ச் சொல்லவேணுமென்கிறான்.

ஆகம் என்று உடம்புக்கும் மார்வுக்கும் பெயர். முதலடியில் ஆகத்து என்
றது—உடம்பிலே என்றபடி: மின்னலாலே பார்பாக்கோபை பெற்றிருக்கிற
உடம்பையுடைய மேகங்களை! என்றவாறு. மேகங்கள்! என்றவிடத்து “நடுவே
பெரியவுடையார் (ஜடாயுபகி) வந்து தோற்றினாற் போலேயிருந்ததி! அவனைப்
பிரித்து நோவுபடுகிற ஸமயத்திலே நீங்கள் வந்து தோற்றினபடியும்.” என்றருளிச்
செய்வார் பெரியவாச்சான் பிள்ளை. இரண்டாமடியில், தன்னுகம்—தன்னிடத்
திலே என்றபடி. “சீர்மார்வற்குச் செப்புமினே” என்று அல்லபம்.

மற்றையோருடைய முலைபோலல்ல என்னுடைய முலை; அவை ஆறி
யிருக்கும்; இவை “என் விஷயத்தைக் காட்டு, என் விஷயத்தைக் காட்டி” என்று
எப்போதும் பதறினபடியே யிருக்கும் என்பதனோன்ற என்னுத்திளங்
கொங்கை என்கிறார்களேனும். இளங்கொங்கை=ஒரு வஸ்துவிலே விருப்ப
முள்ள இளம்பிள்ளைகளைத் தாய்தந்தையர் எவ்வளவு ஸ்மரதானப்படுத்தினாலும்

சுமந்தரது மனப்பான்மையினால் தான் இவ்வாறு நடந்தது. பெற்றல் து விடாத பிடிவாதம் கொண்டு போன சிவனது முகத்தைப் பார்த்து அவ்வெம்பெருமானது திருமார்போடே அணுகியேறிச் சிவனுடைய மனப்போக்கைத் துண்டியன் னன்கொள். — “சொற்கேளாத பரதேவியே, போலேயாய் திருநிலைகளின்மீது” என்பது வியாசபரண ஸ்ரீஸூக்தி கொங்கியது. என்றவிடத்திலுள்ள இரண்டாம் வேற்றுமை யுருபு தொக்கிக் கிடக் கிறது. இவ்விருத்தி இவ்வகொங்கியைப் அவர் தாம் காடோறும் விரும்பித் தமது யொங்குததது போலிருத்தற்கு என புரிவுடைமை செப்புவின் என்பதாகக் கொள்க. இப்போன் ஆகம் — விரும்புததது திருமார்பு, புரிவுடைமை — அன் புடைமை, ஆகியுள்ளன. இவ்வாறு

(ச)

ஸ்மாதாநந்தையாமல்விரும்பினிவந்துவைப் பெற்றவெது விடாத பிடிவாதத் தொன்றுபெல்லா என்ன முலைகொருங் ஆவ்வெம்பெருமானது திருமாரவோடு அணைக்கோடி சேர்ந்துமென்ற பிடிவாதமுடையன என்கிறான். —“சொற்கேளாத யாறையகோப் போலையாய்ததுமுலைகளின்படி” என்பது வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி கொங்கை. என்றவிடத்து “இரண்டாம் வேற்றுமை யுருபு தொக்கிக் கிடக்கிறது” என்னுதது இளங்கொங்கையை அவர் தாம் கூடோதும் விரும்பித் தமது பொண்ணைத்தலைபுலகுதற்குள்ள புரிவுடைமை செப்புமின் என்பதாகக் கொள்க. பொன் ஆகம் — விரும்பித்தக்க திருமார்பு, புரிவுடைமை — வின்புடைமை, ஆன்சயுடைமை.

அறிஷ்டத்தைத் தவிர்ப்பதோடு இஷ்டத்தைக் கொடுப்பதற்கு தெய்வீகவண்டிய தாதலால், இப்போது எனக்கு அறிஷ்டங்களான் புலர்களைச் சிதறவுட்ப்பது மாத்திரம் போதாது; பகவத் ஸம்ஸ்ரலேஷமாகிற இஷ்டப்பாப்தியையும்பண்ணித் தரவேண்டுமென்கை.

தான்கொண்ட சரிவனைகள் தருமாகில் சாற்றமின்=எம்பெருமான் ஆன் டாரிடமிருந்து சரிவனைகள் கொண்டானோவென்னில்; அவன் இவனைவிட்டுப் பிரிந்ததனால் இவள் மேனிமெலிந்து வளைகள் கழன்றுபோகப் பெற்றாளாதலால் இவ்வளை நீங்குதலுக்கு அவனே காரணமாகின்றமைபற்றித் தான்கொண்ட சரிவனைகள் எனப்பட்டதென்க. தருமாகில் என்று - வளையைத் தருகையாவதென்னென்னில்; மறுபடியும் ஸம்ஸ்ரலேஷித்து வளைகள் தங்கும்படிசெய்தல். ஆகவே, சரிவனைகள் தருமாகில் என்றது—அவ்வெம்பெருமான் என்னோடுவந்து புணர்த்திருவுள்ளம்பற்றி யிருக்கிறானாகில் என்றபடி. சரி என்பதே கைவளைக்குப் பெயராயிருக்க, சரிவளை என்றது “கர்ணகுண்டலம், -கரிகலம்” என்பன்பேராலவாம். சாற்றமின்=அவனுடைய ஆபிரமுக்யத்தை அறிந்துகொண்டு என் நிலைமையை அவனுக்குச் சொல்லுங்கள் என்கை. இங்கே வியாக்யானஸூஸூக்தி:—[சாற்றமினே.] அவன் தரினும் தருகிறான், தவிரினும் தவிருகிறான்; நீங்கள் அறிவித்துப் போருங்கோள்.”

அன்றியே; அவனுடைய திருவுள்ளத்தை நீங்கள் அறிந்துகொண்டு அதனை என்னிடம்வந்து சொல்லுங்கள் என்றுமாம். (ரு)

சலங்கொண்கேளிரந்தேமுந்த தண்முகில்காள் * மாவலியை
நிலங்கொண்டான்வேங்கடத்தே நிரந்தேறிப்பொழிவீர்கள் *
உலங்குண்டலிளங்கனிபோல் உள்மெலியப்புகுந்து* என்னை
நலங்கொண்டநாரணற்கு என்னடலைநோய்செப்பமினே. (க)

சலம் கொண்டு } ஸமுத்ர ஜலத்தை
முகந்து கொண்டு

கிளர்ந்து } மேற்கினம்பி விளங்கு
எழுந்த } கின்ற

தண் முகில் } குளிர்ந்த மேகங்களே!,
காள் }

மா வலியை மஹாபலிவிடமிருந்து

நிலம் கொண் } பூமியை ஸ்வாதிசப்பெத்
டான் வேங்க } திக்கொண்டவனான
டத்து } எம்பெருமான் எழுந்
தருளியிருக்கிற திரு
மலையிலே

நிரந்து பரவி

ஏறி உயரவிருந்து

பொழிவீர் } பொழிகின்ற மேகங்
காள்! } களே!,

உலங்கு } பெருங்கொசுக்கள்
உண்ட } புஜித்த

விளங்கனி } விளம்பழம்போல
போல்-உள் } நான்-உள்மெலியும்
மெலிய } படி

புகுந்து } என்னுளே, பிரவே
சித்து

என்னை } என்னுடைய
நலம் கொண்ட நிறைவுகளை அபஹரித்

நாரணற்கு } நாராயணனுக்கு
என் டடலை } எனதுகூட்டியநியை

செப்பியின் } தெரிவிப்புகள்.

விண்ணப்பம் } விஜ்ஞாபகம் (யாதெ
கொங்கைமேல் } எனது முலைகளின்மேல்
குக்குமத்தின் } குக்குமக் குழம்பானது
அழிய } நன்றாக அலிந்துபோம்
ஒருநாள் } ஒரு நாளைகிலம்

புருந்துதங்கும் } அவன் வந்துவிடவே
அவன் } விடப்படுகின்
(அப்போதுதான்)
என் ஆவி } என் பிராணன், திரிநித்
தங்கும். என்று } குழி—என்பதாம்;
(இவ்விண்ணப்பத்தை
உரைப்பதில்) } அப்பெருமானிடத்துச்
சொல்லுவதன்

தன்னை மரமப்படுத்திப் பிறர் காரியமே கருத்தாகச் செய்து போருகிற
எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கிற தேசத்தில் வாழ்கிறவர்களுக்கு அவனு
டைய குணம் படிய வேண்டாவா? என்கை. எம்பெருமானத்தின் உத்தரத்தா
ரீங்கார் திருவேங்கடமுடையானது திருவடிவரத்திலே அடியேனிடைய ஒரு
விண்ணப்பத்தைச் சொல்லவேணும்; விண்ணப்பம் செய்யும் பாக்ஷமென்னென்
வில்; “கொங்கைமேற் குக்குமத்தின் குழம்பழிப்பிட்டுத் தங்கு ஒருநாள் தங்கு
மேல் என்னுவிதங்கும்” என்று சொல்லுவீர்களா. அவர் என்கேடு கல்லி
செய்ய வருவாரென்று நம்பி முலைத்தடங்காரிலே குக்குமக்குழம்பி பூசி அலந்
கரித்து வைத்திருக்கிறேன்; அது பரியாஜகமுடையதாம்படி பண்ணுவாராயில்
தரிச்சலாம் என்று சொல்லுவீர்களா என்கிறார்; அணையவழுக்கிக் கட்டுகை
பாகிற (நா) காடாஸ்லேஷத்தில் உள்ள விருப்பத்தை உணர்த்துகிறபடி
குக்குமத்தின்குழம்பு—குக்குமப்புவை மரத்தித்துக் குழம்பாக்கிப் பூசின பூச்சு.

இவளுடைய பாரிப்புக்கெல்லாம் ஒருநாள் அணைத்தால் போருமேரி
வழியெல்லா மணைத்துக்கிடந்தாலும் தருப்தி பெறமாட்டாத அபிவிவேஸ்
மன்றே இவளாக; அப்படிப்பட்ட அபிவிவேஸும் ஒருநாள் வந்து தங்கினவள
யாலே தருப்திபெறுமோ வென்னில்; என்ற ஆவிதங்கும் என்ற சொல்வத்தை
கோக்குமின்; ஒருநாள் அணைந்தவளவால் (மொர) பேசுத்துக்குப்போராது
ப்ராணாசுத்தாத்துக்குப்போரும் என்கிறார்.

“[ஒருநாள் தங்குமேல் என்னுவி தங்கும்.] குணஞ்ஞானத்தாலே தரி
பானோ என்றிருக்கவொண்ணாது; அணையமாகில் தரிச்சலாம்” என்பது கியா
ய்பான ஸ்ரீஸூக்தி.

அடிவீழ்ச்சி—அடியாள்; பெயர்ச்சொல்.

கார்காலத்தேழுகின்ற கார்குழில்காள் * வேங்கடத்துப்
போர்காலத்தேழந்தருளிப் பொருதவனாப்பேர்சொல்லி *
நீர்காலத்தேருக்கில் அம்பழவியைப்போல்வீழ்வேனை *
வார்தாலத்தொருநாள் தம்வாசகம் தந்தருளாமே.

கார் தாலத்தி வர்ஷா காலத்திலே
 வேங்கடத்து } திருமலையிலே உந்து
 எழுமின்ற } தோற்றுவின்ற
 கார்முகில்கான் } காளமேகங்கனே,
 போர்காலத்து } புத்தமயங்கத்திலே
 எழுந்தருளி } (போர்க்காலத்தில்)
 பொருதவஞர் } போர்செய்த வெற்றி
 பெற்ற இராமபிரா
 னுடைய
 பேர் (பேர்) திருநாமங்களை

சொல்லி ஸங்கீர்த்தம் பண்ணி
 நீர் காலத்து } மழைகாலத்தில் எருக்
 எருக்கில் அம் } கம்பமுப்புக்கள் அற்று
 பழஇலைபோல் } விழுந்தபோலொளிர்
 வீழ்வேனே } த விழுமின்ற எனக்கு
 வார் காலத்து } கொடுக்க செல்வமெ
 ஒரு நான் } காலத்திலே ஒரு
 நாளாகிலும்
 தம் வாசகம் } தம்முடைய ஒரு வார்த்த
 தந்தருளாரே } தையை அருளாதொழி
 வரோ?

மதவாசக காலத்திலே தவறாமல் வந்துசேருகிறேன் என்று சொல்லிப்போன
 பெருமான் வாராதொழிந்தாலும், அவனுடைய வடிவுக்குப் போலியான நீங்க
 எவது, வந்துதோன்றுகின்றீர்களே! என்ற உகைவதோன்றக் கார்காலத்தெழு-
 தின்றகார்முகில்கான்! என வளிக்கிறான். அவ்வெம்பெருமான் வாராதொழிந்
 தாலும், கார் திருநாம ஸங்கீர்த்தம் பண்ணிக்கொண்டாவது ஒருவாய் தரித்
 திருப்பொழுது பார்த்து, அடிபார்க்கட்காகக் காரியம் செய்வதையே தொழி
 வாகக்கொண்டு, விரோதிராசனத்தில் உத்ஸாஹங்கொண்டு கிளர்வது எனச் சக்ர
 வர்த்தி திருமலையுடைய திருநாமங்களை ஸங்கீர்த்தம் பண்ண ஆரம்பித்தேன்.
 அதுவே காரணமாக உடனே ஸாரதியம்மடைத்தேன்; மழைகாலத்தில் எருக்கம்,
 பழுப்புக்கள் அற்றற்று விழுந்தபோல் ஒகிந்து தளர்ந்து தளர்ந்து விழும்படிபான
 நிலைமையில் நின்றேன்; இவ்வளவிலும் அப்பெருமான் எனக்கு அருள்செய்ய
 நினைத்திலன்; என் வாழ்நாளெல்லாம் இப்படி துக்கமயமாகவேயோ கழியப்
 போகிறாதிருநாளாகிலும் ஒருவாய்ச்சொல் சொல்லி யனுப்பவும் மாட்டாரோ?
 என்கிறான்.

(அ).

மதவாசனபோலெழுந்த மாமுகில்கான் * வேங்கடத்தைப்
 பதியாகவாழ்வீர்கள் பாம்பனைவான்வார்த்தையென்னே *
 கையென்னுந்தானான் கருதாது * ஓர்பெண்கொடியை
 வதைசெய்தானென்னும்கொல் வையகத்தார்மதியாரே.

(ஆ).

வேங்கடத்தை திருமலையை
 பதி ஆக } இருப்பிடமாக வந்த
 வாழ்வீர்கள் } வாழ்கின்றவையாயும்
 மதம் பாண } மத்தகஜம்போலே
 பொலுந்து } செருக்கிக்கொடுத்தவை
 மா முகில்கான் } காளமேகங்கனே,
 பாம்பு அனை } தேவசாயியினி எம்
 யான் } பெருமானுடைய
 வார்த்தை } வார்த்தையினால்
 ஒன்றே } இப்படிபெரியவாய்விட
 மதியாரே

தான் } "அவ்வெம்பெருமான்
 என்றும் } எப்போதைக்கும்
 அதி ஆவான் } (ஆசிரிதர்கட்டு) கரு
 கருதாது } அத்தன்மையை நினை
 ஓர் பெண் } ஒருபெண்பின்னையை
 கொடியை } கொலைபண்ணினான்
 வதை செய் }
 தான் }
 என்னும்கொல் } என்நிற சொல்ல
 வையகத்தார் } இப்படியிலுள்ளவர்கள்
 மதியாரே } மதிக்கமாட்டார்கள்

கார், தரலுத்தி, வர்ஷா காலத்திலே
வேங்கடத்து } திருமலையிலே உந்து
எழுமின்ற } தோற்றுகின்ற
கார்முனிகளாள் } காளமேகங்களே,
போர்காலத்து } யுத்தஸம்யத்திலே
எழுந்தருளி } (போர்க்காலத்தில்)
பொருதவஞர் } எழுந்தருளி
பேர் } பேர்செய்து வெற்றி
பெற்ற இராமபிரா }
னுடைய
திருநாமங்களை

சொல்லி } ஸங்கீர்த்தனம் பண்ணி
நீர் காலத்து } மழைக்காலத்தில் எருக்
எருக்கில் அம் } கம்பழுப்புக்கள் அற்று
பழஇலைபோல் } விழுவதுபோலொகிர்
வீழ்வேளை } த விழுமின்ற எனக்கு
வார் காலத்து } செடுகிச் செல்லுகிற
ஒரு நாள் } காலத்திலே ஒரு
தம் வாசகம் } தம்முடைய ஒரு வார்த்
தந்தருளாரே } தையை அருளாதொழி
உரோ?

மாமுடி வர்ஷா காலத்திலே தவறாமல் வந்துசேருகிறேன் என்று சொல்லிப்போன
பெருமான் வராதொழிந்தாலும், அவனுடைய வடிவுக்குப் போலியான நீங்க
ளாவது, வந்துதொன்று நின்றிருக்கிறேன்! என்ற உகவைதோன்றக் கார்காலத்தெழு
கின்றனார்க்கும்களாள், என விரித்திருக்கிறேன். அவ்வெம்பெருமான் வராதொழிந்
தாலும் நாம் திருநாம ஸங்கீர்த்தனம் பண்ணிக்கொண்டால்தான் ஒருவாறு 'நரித்
திருப்போர்மென்று பார்த்து, அடிபூர்கட்காகக் காரியம் செய்வதையே தொழி
லாகக்கொண்டு விரோதிரிசுரஸத்தில் உத்ஸாஹங்கொண்டு இளமுமலனான சக்தி
வர்த்தி திருமகனுடைய திருநாமங்களை ஸங்கீர்த்தனம் பண்ணி ஆரம்பித்தேன்.
அதுவே காரணமாக உடனே ஸுரதில்யம்மைடத்தேன்; மகைகாலத்தில் எருக்கம்,
பழுப்புக்கள் அற்றற்று விழுவதுபோல் ஒகிந்து தளர்ந்து தளர்ந்து விழும்படியான
நிலைமையில் நின்றேன்; இவ்வளவிலும் அப்பெருமான் எனக்கு அருள்செய்ய
நிறைந்திலன்; என் வாழ்காளைல்லாம் இப்படி துக்கமயமாகவேயோ கழியப்
போகிறதே! ஒருநாளாகிலும் ஒருவாய்ச்சொல் சொல்லி யனுப்பவும் மாட்டாரோ?
என்கிறேன்.

(அ)

மதயானைபோலெழுந்த மாமுகில்காள் * வேங்கடத்தைப்
பதியாகவாழ்வீர்களாள் பாம்பணையான் வார்த்தையென்னே *
செதியென்முக்தாளுவான் கருதாது * ஓர்பெண்கொடியை
வதைசெய்தானென்னும்தொல் வையகத்தார்மதியாரே.

(ஆ)

வேங்கடத்தை } திருமலையை
பதி ஆக } இருப்பிடமாகக் கொண்டு
வாழ்வீர்களாள் } வாழ்கின்றவையாயும்
மதம் யானை } மத்தனம்போலே
போல்எழுந்த } செருக்கிக்கொள்கின்றவை
மா முனிகளாள் } காளமேகங்களே,
பாம்பு அணை } செஷ்சாயியின் எம்
வான் } பெருமானுடைய
வார்த்தை } வார்த்தையினை
என்னே } இப்படி பொய்யாய்விட்ட

தான் } "அவ்வெம்பெருமான்
என்றும் } எப்போதைக்கும்
கதி ஆவான் } (ஆசிரிதர்கட்கு) சக்தி
கருதாது } அத்தன்மையை நிறை
ஓர் பெண் } வாமல்
கொடியை } ஒருபெண்பிள்ளையை
வதை செய் } கொலைபண்ணினான்
தான் }
என்னும்சொல் } என்கிற சொல்லை
வையகத்தார் } இப்படியிவ்வுள்ளவர்கள்
மதியாரே } மதிக்கமாட்டார்களே

மேகங்களைக் கொண்டாடி இருகால் ஸம்போதிக்கிறான்; திருவேங்கட முடையாளை நீங்கள் இடைவிடாது ஸேவித்துக்கொண்டு அத்தாலே மத்தகஜம் போலச் செருக்கி யிருக்கிறீர்களன்றோ என்பது முதல் விளியின்கருத்து.

குத்ராமமே குடியிருப்பானவர்கள் வந்தேறிகளாய்த் திருநாள் ஸேவித்து விட்டுப் போவதுபோலன்றியே தவ்யதேஸத்திலேயே நித்யவாஸம் பண்ணப் பெற்றீர்களே ! என்னபாக்கியம் ! — என்ற கொண்டாட்டம் இரண்டாம் விளியின்கருத்து.

பாம்பணையான் வார்த்தை என்னே ! = திருவநந்தாழ்வானிடத்து ஸகலவித கைங்கரியங்களைப்புகுங் கொள்வதுபோல என்னிடத்தும் கொள்வன் என்றிருந்தேன்; “நாகடர்யங்க முத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம் புரீம்” என்றபடி பேரஷ் ஸபரத்தை விட்டுத் திருமதுமையிலே வந்துபிறந்த கண்ணபிரான் தேர்த்தட்டில் நின்று சொன்ன வார்த்தையை [சுரமஸலோகத்தை] மெய்யென்று நீம்பியிருந்தேன்; பாம்போடே அணைந்து பாம்பின் தன்மையே தனக்குமுண்டாகப் பெற்றான்; அதற்கு நாகுக்கு இரண்டாயிருப்பதுபோல இவனும் இரண்டாகக்குப் பெற்றான்; — அதுவது பொய்யனாய்விட்டான் — என்ற கருத்துக்காண்க.

பலபேர்களுக்கு மெய்யனாகப் பரிமாறின அவன் உன்னளவிலே பொய்யனான மாத்திரத்தால் அவனுக்கு யாதொரு அபகிர்த்தியும் விளையமாட்டாதென்று மேகங்கள் ரொன்னதாகக்கொண்டு மறுமொழி கூறுகின்றான் பின்னடிகளில் “ரக்ஷிதா ஜீவலோகஸ்ய ஸ்வஜநஸ்யசு ரக்ஷிதா” என்று ஸாம்ந்யரக்ஷகனன்றிக்கே ஸ்வஜநங்களுக்கு விசேஷித்து ரக்ஷகனாகப் புகழ்பெற்றிருக்குமவன் ஒரு பெண்டிரின் ஸையக் கொலைசெய்தான் என்றசொல் உலகில் பரவுமாகில், பின்னை அவனைத்துப்புவாருண்டோ ? என்கிறான்.

கதி = மதி. கருதாது = தன்னுடைய ரக்ஷகத்வத்தை மறந்து என்றபடி : அன்றியே; ‘ஒரு பெண்கொடியை வதைசெய்வதால் நமக்கு ஸ்வரூபஹாரி விளையப்போகிறதே !’ என்று கருதாமல் என்றதாகவுமாம், பெண்கொடியை வதைசெய்தானே வெண்ணில்; ஓர்கொள்கொம்பிலே சேர்க்கவேண்டுங் கொடியைத் தரையிலே இட்டுவைப்பது அதனைக் கொலைசெய்வ தொக்குமிதே. வதை—வயிர் என்ற வடசொல் விகாரம், “பெண்ணீர்மை யீடழிக்குமிது தமக்கோர் பெருமையே” என்று முதற்பாட்டில் மெழுகினுற்போற் சொன்னதை இப்பாட்டில் விளங்கச்சொன்னானென்க. .... (க)

நாகத்தினையானே நன்னுதலாள்கயத்துரைசேய்

மேகத்தை * வேங்கடக்கோன் வினோதில்விண்ணப்பம் *

போகத்தில்வழுவாத புதுவைபுர்தோன்கோதைதமிழ் *

ஆகத்துவைத்துரைப்பா ரவரடியாராகுவரே.

(கௌ)

நல் நுதலின் } விலகாணமான முகத்
போகத்தில் } தை யுடையளாய்
வழுவாதபுது } பகவதபவத்தில்
வையர்கோன் } குறையாதவரான பெரி
கோதை } யாழ்வாருடைய மக
நாகத்தின் } ளான ஆண்டாள்
அணியரின் } திருவந்தாழ்வானைப்
வேங்க } படுக்கையாகவுடைய
டக்கோனை } னான திருவேங்கட
நயந்து } முடையானை
உரை செய் } ஆசைப்பட்ட
அருளிச்செய்ததாய்,

மேகத்தைவிடு } மேகத்தைத் தூது விடு
தூதில் விண் } வதாக அமைந்தவிண்
ணப்பம் } ணப்பமாகிய
தமிழ் } இத்தமிழ்ப்பாகரங்
களை.
ஆகத்து } ந்ருதயத்திலே வைத்
வைத்து } துக் கொண்டு
உரைப்பாரவர் } உதவல்லவர்கள்
அடியர் ஆரு } எம்பெருமானுக்குத் ப
வர் } கைங்கரியம்பண்
ணப் பெறுவாகள்.

இத்திருமொழி சுற்றார்க்குப் பலன்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறான் இப்பாட்டில். வேண்டினபடியெல்லாம் பகவதபவத்தைப் பெற்று மகிழ்ந்தவரான பெரியாழ்வார்க்குத் திருமகளாகப் பிறக்கப்பெற்றதுவே ஹேதுவாகத் தான் எம்பெருமானை விரும்பப்பெற்றான் என்னுமிடம் தோற்றப் போகத்தில் வடிவாத புதுவையர்கோன்கோதை என்கிறான். நன்னுதலாள் = முகத்தைப் பார்க்கும் போதே 'இவள் பகவதபவத்தில் விலகாணை' என்னத்தக்க விழைபவளா என்றபடி. "நயந்து உரைசெய் விண்ணப்பம்" என்று அர்வயம். "மேகத்தை வேங்கடக்கோன் இல் தூதுவிடு விண்ணப்பம்" என்று அர்வயிக்கலாமென்பர் அழகிய மணவாளச்சீயர். இல் - இடம்.

ஆகத்துவைத்து உரைக்கையாவது—'ஓருத்தி பகவதவிஷயத்திலே ஆராவைத்து என்னபாடுபட்டாள்!' என்று உருக்கத்தோடே அநுஸந்திகையாம். அடியாராகுவரே=ஆண்டாள் மேகத்தைத் தூதுவிட்டு வருந்தினதுபோல அவர்கள் வருந்தவேண்டா; இவள் தூதுவிட்டதுவே ஹேதுவாக இவள்பெற்ற பெற்றை அவர்களும் எளிதிற்பெறுவர்கள் என்கை. போகம்=ஊரம் என்ற வட்சொல்காரம். பெரியாழ்வார், தமது திருமொழியில் தாம் விரும்பின படியெல்லாம் குறையற அதுபவிக்கப் பெற்றாராகையாலே "போகத்தில் வழு வாத புதுவையர்கோன்" எனப்பட்டார். (சு)

அடிவரவு:—விண் மா ஒளி மின் வான் சலம் சங்கம் கார் மத நாகச் சிந்தரம், ...

எட்டாந் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஒன்பதாந்திருமொழி - சிந்திராச்சேம்பேரி

[illegible]

சிதூர்செம்பொடிப்போல் திருமாவிலுஞ்சொகையெங்கும் *

இத்தகோடபுகளே யெழுத்துப்பாதிப்பினால், துறையா
யத்தாங்காட்டிபுடைய மதுரக்கொழுதுகொண்டிருப்பது
கத்தாத்தொழுதுபுடைய கழியைவிடியதற்குக்கொண்டு,

திருமாவீரன் } திருமாவீரன்சோலை
சோலை எனவும் } யங் பார்த்த பார்த்த
விடமெனவும் }

இந்திர கோபத் } பட்டுப்பூச்சிதளாவது

செய்த
செய்த
செய்த } உத்தரவுப்போட்டிப்போட்டி

எழுத்த	மேலெழுத்த
பாதிட்டை	பாவிட்டென்பதன;
ஆம்	அதோ!

அன்று (உடனாக உடைந்த அமு
தமளிக்கவேண்டுமென்று
தேவர்கள் சரணம் புரிக்
துவேண்டின) அக்காலத்
திருவெ

(உருள்குறியும் உருளும்)

(S-1) (S-2)

செழுந்தரம் நெடுஞ்.முதலமான்.

சென்னை, 15.12.2018

Governor

சென்னை நகராட்சி

1. *Chlorophyll*

சென்னை, 15.12.2016

உயரகம் கொண்டு விநாயகப்பிரமோ?

ஒன்பதாந்திருமொழி - சிந்தூரச்சேம்பொடி.

உரையவதாரிகை:— கண்ணெழுதி வந்துதோன்றின கார்புலக்கோ
 ரோக்கி "நீங்கள் எம்பெருமாவிடத்துச் சென்று எனது நிலையை உவனுக்கு
 உணர்த்தி என்னை யுமல்லாது கூட்டவேண்டும் என்று பல்லாறுகப் பிரார்த்தித்
 தாள் சீழ்த்திருமொழியில்; இவள்வேண்டியபடி காரியம்செய்யவல்ல ஆற்றல்
 அம்மேகங்களுக்கு இல்லையே; அவை தாங்கள் வந்தகாரியத்தைச் செய்தன;
 அதாவது— நன்றாக மழைபொழிந்தன; ஆகவே வர்ஷாகாலத்தில் புஷ்பிக்கக்
 கூடிய புஷ்பங்களெல்லாம் புஷ்பிக்கத்தொடங்கி, சிலமலர்கள் நன்றாக மலர்வதும்
 சில பாதிபாகம் மலர்வதும், சில மலர உபக்ரமிப்பதுமான நிலைமையாய்ந்து,
 மழைமாலத்திலுள்ளிற்றுத்திரியுமவையான சில பிராணிகளும், வந்புரமத்தோடு
 வகுமலராமல், ஆக இப்படிப்பட்ட பதார்த்தங்களெல்லாம் இவளுடைய
 இந்தவிதாதலையிலே வந்துதோற்றவே இவளுடைய ஆற்றளம், மீதுர்ந்து
 உயர்கொண்டு தப்பிப்பிழைக்க முடியாத அவஸ்தையாயிற்று; அதனால் மிகவும்
 அவண்டு போகிறபாசரமாயிருந்தோடு சிந்தூரமொழியும் மேல்திருமொழியும்.

சிந்தூரச்சேம்பொடிப்போல் திருமாலிருஞ்சோலையெங்கும் *

இந்திரகோடங்களே மெழுந்தும்பரத்திட்டனலால் *

மந்தரங்காட்டியன்று மதூர்க்கொழுஞ்சாமுகோண்ட *

சந்தரத்தோளுடையான் கழலையில்நின்றபுதுக்கோலோ.

திருமாலிருஞ்	} திருமாலிருஞ்சோலை
சோலை என்கும்	
இந்திரகோப	} இவ் பாதத பார்த்த
கள்	
செம்	} விடமெங்கும்
சிந்தூரம்	
பொடி போல்	} பட்டுப் பூசிகொண்டவை
எழுத்து	
பார்த்திட்டன	} சிவந்த
ஆல்	
அன்று	} சிந்தூரப்பொடிப்போல
	} மேலெழுத்து
	} பாலிகிடக்கின்றன;
	} அத்தோ!
	} (சுடலைக் கடைத்து அமு
	} தமளிக்கவேண்டுமென்று
	} தேவர்கள் சரணம் புருத்
	} துவேண்டின) அக்காலத்
	} திலே

மந்தரம்	மந்தரமையை
காட்டி	(பாற்கட்டில் மந்தாக)
	காட்டி
	(சுடல் கடைத்து)
கொழு மதூரம்	மிகவும் மதூரமான
சாறு	அம்ருதாஸத்தை
கொண்ட	எறித்துச் சொண்ட
சந்தரம் தோள்	} ஸ்ரீ ஸந்தர பாஹு
உடையான்	
சுழலையில்	} காதலுடைய
நின்ற	
உய்த்தும் கொல்	சூழலையில் கின்றும்
	யிறைப்போமோ?

மலைக்காலத்திலே பட்டுப்பூச்சிகள் விசேஷமாகப் பறக்கும்; அவை காதலனுடைய மனதின் பிறப்பிக்கு ஸ்மரகங்களாயிருக்குமாதலால் தலைவிக்கு உத்திபதையிருக்கும். ஐயோ! திருமாவளஞ்சோலைப் புறமெங்கும் பட்டுப்பூச்சி மயமாயிப்பட்டுத் திசேஷகாலத்திலே இவை வந்துதோற்றினால் இனி உயிர் தரிக்க வழியுண்டோவென்று வருந்துகின்றான். “இந்திரகோபங்கள் எம்பெருமான் கனிவாயொப்பான், சிந்திப்பறவில் தென்றிருமாவளஞ்சோலையே” என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழி இங்கே நினைக்கத்தக்கது.

எம்பெருமானுடைய வடிவுக்குப் போலியான திருமலையைக் கண்ணிலே ஸேவித்தகொண்டிருந்தாகிலும் ஒருவாறு தரித்திருப்போமென்று பார்த்தால் அதற்கும் உறுதியில்லாதபடி பாடும் பட்டுப்பூச்சிகள் அமமலையைச் சூழ்ந்து கொண்டு மறைக்கின்றனவே! என்று கருத்தாகவுங் கொள்ளலாம்.

மந்தரம்நாட்டி மதுரக்கொழுஞ்சாறு கொண்டுவரலாறு கீழ்விவரிக்கப் பட்டுள்ளது. அந்தச்சரித்திரத்தை ஆண்டாள் இங்கெடுத்து அறுஸந்தித்ததற்குக்கருந்தியாதெனில்; ஒருவரிடத்தில் ஒன்றுகொள்ள நினைத்தால் பின்னை அவர்கட்கு ஒன்றும் மிகாதபடி ஸாரமானவற்றைக் கொள்ளுகொள்பவனன்றோ அவன்! மந்தரமலையைக்கடலின் நடுநெஞ்சிலே நட்டு நெருங்கிக் கடையுமவனன்றோ அவன்! ஒருவரால் கலக்கவொண்ணாக பெரிய தத்வங்களைபுற கலங்கி ஸாரமாய்ந்ததைக் கொள்ளுகொள்ளவல்லவனன்றோ அவன்! அப்படிப்பட்டவன் அபலையானவென்னை அழியச்செய்கிறுவனன்றால் இஃது என்ன அற்புதம்? என்றவாறு.

மதுரச்சாறு என்று அங்குதாஸத்தைச் சொல்லிற்றாய், மதுரங்கொழுஞ்சாறு என்று அதிற்காட்டிலும் போக்யதைவிடுகின்ற பெரியிரோட்டியாரைச் சொல்லிற்றாகலாம். தேவர்கட்கு அமுதமெடுத்துக்கொடுக்கிற வியாதத்தினால் லோகோத்தரமான அமுதமென்னலாம்படிபான பிராட்டியை எம்மாதிற்துங்கொண்டாற்றே; “விண்ணவரமுதுண அமுதிவரும் பெண்ணமுதுண்ட வெம்பெருமானே!” என்ற திருமங்கையாழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியை நோக்குக. கூரத்தாழ்வான் அருளிய ஸந்தரபாஹுஸ்தவத்தில் “உடியிமஜீஹாபி” [உத்திக மந்தராத்ரி] என்கிற நான்காவதுசுலோகத்தின் முற்பாதியில் இவ்விசேஷார்த்தம் நன்கு விளங்கக் காண்க.

சுழலை=சூழ்ச்சி; அதாவது-வஞ்சகர்செய்யும் தந்திரம். இங்குத் திருமாவளஞ்சோலையழகாசெய்த தந்திரமாவது—தாம் நேராக எழுந்தருளாமல் தமதுவடிவுக்கு ஸ்மரகங்களான மேகங்களை வரக்காட்டுதல், இந்திரகோபங்களைப் பரவச்செய்தல்முதலிய காரியங்களினால் ஆண்டாளுக்கு உத்திபரஞ்சொய்தல். சுழலையிலினியையுதுங்கோலோ? என்றது—இந்த ஆபத்தைத் தப்பிப் பிழைக்கநம்மாலாகாது என்றபடி. ஒரு பெரியகைகாரன் நம்மை அகப்படுத்தி கைகருவைதத வலையைத்தப்பி நாம் பிழைக்கமுடியுமோ? இனிமுடிந்து போயித் தனியாயுள்ளது என்கிறார்.

மறைகாலத்திலே பட்டுப்பூச்சிகள் விசேஷமாகப் பறக்கும்; அவை காத லனுடைய அதரத்தின்புழுப்புக்கு ஸ்மாரகங்களுயிருக்குமாதலால் தலைவிக்கு உத்திபகமாயிருக்கும். ஐயோ! திருமாலிருஞ்சோலைப் புறமெங்கும் பட்டுப்பூச்சி மயமாயிட்டதே!; விசேஷமாகாலத்திலே இவை வந்ததோற்றினால் இனி உயிர் தரிக்க வழியுண்டோலென்று வருந்துகின்றான். “இந்திரகோபங்கள் எம்பெரு மான் கனியாபொப்பான், சிந்தாமபுறவில் தென் திருமாலிருஞ்சோலையே” என்ற பெரியாழ்வார்திருமொழி இங்கே நினைக்கத்தக்கது.

எம்பெருமானுடைய வடிவுக்குப் போலியான திருமலையைக் கண்ணாலே வேவித்துக்கொண்டிருந்தாகிலும் ஒருவாறு தரித்திருப்பேமென்று பார்த்தால் அதற்கும் ஆசையில்லாதபடி பாழும் பட்டுப்பூச்சிகள் அமமலையைச் சூழ்ந்து கொண்டு மறைக்கின்றனவே! என்று கருத்தாகவுங் கொள்ளலாம்.

மந்தரம்நாட்டி மதுரக்கொழுஞ்சாறு கொண்டவரலாறு சீழ்விவரிக்கப் பட்டுள்ளது! அந்தச்சரித்திரத்தை ஆண்டான் இங்கெடுத்த அறுஸந்தித்தநற் குக்கருத்து ராதெனில்; ஒருவரிடத்தில் ஒன்றுகொள்ள நினைத்தால் பின்னை அவர்கட்கு ஒன்றும் மிகாதபடி ஸாரமானவற்றைக் கொள்ளுகொள்பவனானறே அவன்!; மந்தரமலையைக்கடலின் நடுகுஞ்சிலே நட்டு நெருங்கித் தடையுமவ னன்றோ அவன்!; ஒருவரால் கலக்கவொண்ணாக பெரிய ததலங்களையுந் தலங்கி ஸாராம்புத்ததைக் கொள்ளேசொள்ளவல்லவனன்றோ அவன்!; அப்படிப்பட்ட வன் அபலையானவென்றை அழியச்செய்கிறவனென்றால் இஃது என்ன அற்புதம்? என்றவாறு!

மதுரச்சாறு என்று அருந்தாஸத்தைச் சொல்லிற்கும், மதுரக்கொழுஞ் சாறு என்று அதிற்காட்டிலும் போக்யதைவிடுகின்ற பெரியிராட்டியாரை சொல்லிற்குகலாம். தேவர்கட்கு அமுதமெடுக்குகொடுக்கிற வியாதத்தினால் லோகோத்தமமான அமுதமென்னலாம்படியான பிராட்டியை எம் ாதித்தாக் கொண்டானிறே; “விண்ணவமுத்தன அமுதில்வரும் பெண்ணமுதுண்ட வெம் பெருமானே!” என்ற திருமங்கையாழ்வார் ஸ்ரீஸலித்தியை நோக்குக. கூரத் தாழ்வான் அருளிய ஸந்தரபாஹுஸ்தவத்தில் “உடியிமேஜராபி” [உத்திக மந்தராபி] என்கிற நான்காவதுச்சுலோகத்தின் முற்பாடிகில் இவ்விசேஷார்த்தம் நன்கு விளங்கக் காண்க.

சுழலை=சூழ்ச்சி; அதாவது-வஞ்சகாரெய்யும் தந்திரம். இங்குத் திரு மாலிருஞ்சோலையழகச்செய்த தந்திரமாவது—தாம் நேராக எழுந்தருளாமல் தமதுவடிவுக்கு ஸ்மாரகங்களின் மேகங்களை வரக்காட்டுதல். இந்திரகோபங் களைப் பரவச்செய்தல்முதலிய காரியங்களினால் ஆண்டாளுக்கு உத்திபகப்பொப் பதல். சுழலையிலின்று உய்துங்கோலோ? என்றது — இந்த ஆபத்தைத் தப்பிப் பிழைக்க நம்மாலாகாது என்றபடி. ஒரு பெரியகைகாரன் நம்மை அகப்படுத்து கைக்குவைத்த வலையைத்தப்பி நாம் பிழைக்கமுடியுமோ? இனிமுடிந்து போயிற் தனையுள்ளது என்கிறான்.

நிந்தரம், இந்நிரகோபம், மந்தரம், மதுரம், சுந்தரம்=வடசொல் விகாரங்கள். உய்தும்=ய என்பனும் வினைப்பகுதியடியாப்பிறந்த தன்மைப்பன்மை விரிமுற்று. ... .. (க)

போர்க்களிறுபோரும் மாலிருஞ்சோலையம்பூம்புறவில் *
தார்க்கொடிமுல்லைகளும் தவளநகைகாட்கேின்ற *
கார்க்கொளட்டாக்கள்நின்ற கழறிச்சிரிக்கத்தரியேன் *
ஆர்க்கிகோதோழி அவன்தார்செய்தபூசலையே.

போர்க்களிறு	போர் செய்வதையே தொழிலாகவடைய யானைகள்	நின்ற	பூத்து நின்ற
போரும்	போருது விரியாடு மிடமான	கழறி சிரிக்க	'எமக்கு நீ தப்பிப்பிழைக்க முடியாது' என்று சொல்லிக்கொண்டே சிரிப்பது போல விகலிக்க
மாலிருஞ்சோலை	திருமாலிருஞ் சோலை மலையினுடைய	தரியேன்	(அதுகண்டு) தரிக்கமாட்டுகின்றிலேன்;
அம்பு புறவில்	மிகவுமழைய தாழ்வரைகளிலே	தோழி	எனது உயிர்த் தோழியே!
தார் கொடி முல்லைகளும்	அரும்புகளையுடைய கொடி முல்லைகளும்	அவன் தார்	(நாம் ஆசைப்பட்ட) அவனுடைய தோள் மாலையானது
தவளம் நகை	(அழகுருடைய) கொடித்த புன்சிரிப்பை	செய்த பூசலை	உண்டபண்ணின பரிபலத்தை
காட்டுகின்ற	நின்றபூட்டா நின்றன; (அன்றிடம்)	ஆர்க்கு இடிகோ	யாரிடத்து முறையிட்டேக்கொள்வது?
நார் கொள் படாக்கள்	சிறைகொண்ட படா என்னுறு கொடிகள்		

யானைகள் கரைபொருது விரியாடா நிற்கப்பெற்ற திருமாலிருஞ்சோலை மலைச்சாரல்களில் அருள்புகொண்டு விளங்குகின்ற கொடிமுல்லைகளானவை, அப்பெரும்பெருமான் ஸம்போகஆரம்பஸமயத்திற்பண்ணும் புன்முறுவலை நினைப்பூட்டிக்கொண்டு என்னைத்துன்பப்படுத்தாநின்றன; அதற்குமேலே, படாக்களானவை புஷ்பித்து, ஸைம்மலைவழம் நடந்தேறினபின்பு ஒருதலையில்வெற்றிக்கு ஈடாகப்பண்ணும் பெருஞ்சிரிப்பை நினைப்பூட்டாநின்றனகொண்டு என்னை உருவழிக்கின்றன. தோழி! அவ்வெம்பெருமான் திருத்தோளில்சாத்திக்கொண்டிராநின்ற மாலையை ஆசைப்பட்டமையாலன்றோ நான் இப்படிப்பரிபலப்பட நேர்ந்தது!; இந்தப்பரிபலத்தை நான் யாரிடத்திற்சென்று முறையிட்டி ஆறுவேன் என்கிறாள்.

புறவு=சோலைகள் நிரம்பிய ஆராமம். தவளம்=யவல என்றவடசொல் விகாரம். காட்கேின்ற = வினைமுற்று. படாக்கள்=பெருங்கொடிகள். கார்க்கொள்ளுகை=அழகுக்கொண்டிருக்கையுமாம். .... (உ)

கருவினாயொண்மலர்காள் காயாமலர்காள், * திருமாலுருவோளிகாட்கேின்றீர் எனக்குய்வழக்கொன்றுமையீர் *
திருவினாயாதேண்டோள் திருமாலிருஞ்சோலைநம்பி *
வரிவளையிப்புருந்து வந்திற்றம்மம்வழக்குளதே.

திருவாரூர் அழகிய

காக்கணம் பூக்களே!

காயாம் பூக்களே!

(கேள்) அம்மலர்கள்

திருமாவளூர் எம்பெருமானுடைய

உருவம் திருமேனியின் நித்தை

காட்டுகின்ற நினைப்பூட்டாநின்றீர்கள்

எனக்கு (அதனை நினைத்து)

உயர்வுக்கு வருத்தகின்ற எனக்கு

உயர்வுக்கு பிழைக்கும் வகை

உயர்வுக்கு யொன்றை

உயர்வுக்கு சொல்லுங்கள்;

திருவீனையாடு } பெரியபிராட்டியார்

திண் தோள் } வினையாடுமிடமான

திருமாவளூர் } திண்ணிய திருத்தோளை

சோலை நம்பி } அழகர்

இல் புருந்து } (எனது) வீட்டினுள்

வரி வளை } (எனது) அழகிய

வந்தி பற்றும் } பலாக்காரமாகக் கொள்

வழக்கு உளதே } னைகொண்டு போவதும்

சியாயமோ?

மழைகாலத்தில், கருவினைப்பூக்களென்கிற காக்கணம் பூக்களும் காயாம் பூக்களும், விசேஷமாகப் புஷ்பிக்குமாதலாலும், அவை எம்பெருமானுடைய திருமேனியிந்தக்கோடொத்த நித்தையுடையவையிருக்கு மாதலாலும் அவற்றின்காட்சி தனக்கு விரஹதையில் உத்திபகமாயிருப்பதாபற்றி உண்டாகும் வருத்தத்தை அம்மலர்களைவிளத்த உரைக்கின்றார். எம்பெருமானுடைய திருமேனியினைப்பூட்டாநிறையுள்ளிருவினைப்பூக்களே! காயம்பூக்களே! நீங்கள் என்னை முடிக்கும்வகை ஒன்றுமோதான் கற்றது? நான் பிழைக்கும்வகையை அறிவீர்களா? சொல்லுங்கள் என்கிறார் முன்னடிகளில்.

இங்ஙனம் யாசிக்கப்பட்ட அம்மலர்கள் ஆண்டாளைநோக்கி, 'நாங்கள் உமக்கு, ஜீவநோபாயம் சொல்லவேண்டும்படி இப்போது உமக்கு நேர்ந்த அநர்த்தம் என்ன?' என்று கேட்டனவாகக் கொண்டு, அவ்வநர்த்தத்தை முறையிடுகின்றார் பின்னடிகளில்; - திருமாவளூர் சோலையில் அவர்ப்தஸமஸ்தகாமராயமுந்தருளியிருக்கிற பெரியவர், நானொருத்தி இருப்பதாலும் நினைபாமல் தமது திருத்தோளைப் பெரியபிராட்டியார்க்கு நித்பாதுபலயோக்பமாகக்கொடுத்து அவளும் தாமும் பரமரஸபுஞ்ஜமாய் அதுபவம் நடத்தா நிற்பதைப்பற்றி நான் ஒன்றும்விசாரப்படாமல், 'அவர் முன்பு விரும்பிப்போந்த வீனையை நம்கையில் இருக்கின்றனவே, அவற்றைக் கண்டுகொண்டாவது நரித்திருப்போம்' என மெண்ணி நான் என்விட்டுக்குள்ளே கதவடைத்துக்கொண்டு கிடந்தால், அப்பெரியவர் அதனையும் பொருமல் சடக்கென ஓடிவந்து என்வீட்டினுள் புருந்து பலாக்காரமாக அவ்வீனையைப் பறித்துக்கொண்டு ஓடினரே, இஃதா எந்தநிதியிற்றேயு? இதற்குமேற்பட எனக்கு வேறேர் அநர்த்தம் வினையவேண்டுமோ என்கிறார்.

காட்டுகின்றீர்=வினைமுற்றுகக்கொள்ளாமல் எம்பெருமானாகக்கொள், தலுமாம். உரைப்பீர்=சொல்லுங்கள் என்றுபடிமாம், சொல்லுமாட்டாரென என்றபடியுமாம். உயர்வுக்கு உரைத்தலாவது - அம்மலர்கள் தங்களைப்பெய்காட்டிக்கொள்ளாமல் அடங்கிப்போதலாம். 'நீ அஞ்சாதேகொள்; நான் நன்மறையகின்றேன்; என்று ஒருவர்த்தை சொன்னாலாகாதே? நப்போலே வந்து புலியானிகொள்!' என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி நோக்கத்தக்கது

அவ்வாறு அழகிய...
கருவியை மலர்...
காக்கணம் பூக்களே!
காயாம் பூக்களே!

(கீதர்கள்) எம்பெருமானுடைய...

திரு மால்...
உரு துளி...
காட்டுகின்றீர்...
எனக்கு...
உய்வழிக்கு...
உரைப்பீர்...

திரு விளையாடு } பெரியபிராட்டியார்
விளையாடுமிடமான
திண் தோள் } திண்ணிய திருத்தோளை
புடையவரன்
திருமாலிருஞ் } அழகர்
சோலை நம்பி }
இல்புகுந்து } (எனது) வீட்டினுள்
புகுந்து
வரி வளை } (எனது) அழகிய
வளைகளை
வந்திப் பற்றும் } பலாத்காரமாகக் கொள்
வெழக்கு உளதே } னைகொண்டு போவதும்
சியாயமோ?

மறைகாலத்திள், கருவினைப் பூக்களென்கிற காக்கணம் பூக்களும் காயாம் பூக்களும் விசேஷமாகப் - புஷ்பிக்குமாதலாலும், அவை எம்பெருமானுடைய திருமேனியிற்றத்தோடொத்த நிற்றத்தையுடையவையிருக்கு மாதலாலும் அவற்றின்காட்சி தனக்கு விரஹதரையில் உத்திபகமாயிருப்பதாய்றி உண்டாகும் வருத்தத்தை அம்மலர்களைவிளித்தே உரைக்கின்றான். எம்பெருமானுடைய திரு நிற்றத்தினை நினைப்பூட்டாநினைவுள்ள கருவினைப் பூக்களே! காயாம்பூக்களே! நீங்கள் என்னை முடிக்கும்வகை ஒன்றுமோதான் கற்றது? நான் பிழைக்கும்வகையை அறிவீர்களாகிற சொல்லுங்கள் என்கிறான் முன்னடிகளில்.

இவ்வனம் பாடிக்கப்பட்ட அம்மலர்கள் ஆண்டாளை நோக்கி, 'நாங்கள் உமக்கு ஜீவநோபாயம் சொல்லவேண்டும்படி இப்போது உமக்கு நேர்ந்த அநர்த்தம் என்ன?' என்று கேட்டனவாகக் கொண்டு, அவ்வநர்த்தத்தை முறையிடுகின்றான் பின்னடிகளில்; - திருமாலிருஞ் சோலையில் அவர்ப்பதம்ஸ்தராமாய யெழுந்தருளியிருக்கிற பெரியவர், நானொருத்தி இருப்பதாகவும் நினைபாமல் தமது திருத்தோளைப் பெரியபிராட்டியார்க்கு நித்யாது பவையாகப் பாகுக்கொடுத்து அவரும் தாமும் பரமரஸபுஞ்ஜமாய் அதுபவம் அடத்தா நிற்புணைப்பற்றி நான் ஒன்றும் விசாரப்படாமல், 'அவா முன்பு நிரூபிப்போந்த வளைகள் நமக்கெயில் இருக்கின்றனவே, அவற்றைக் கண்டுகொண்டாவது தரித்திருப்போம்' என நெண்ணி நான் என்வீட்டுக்குள்ளே கதவடைத்துக்கொண்டு கிடத்தான், அப்பெரியவர் அதனையும் பொறாமல் சடக்கென ஒடிவந்தான். என்வீட்டி ஒன்புகுந்து பலாத்காரமாக அவ்வளைகளைப்பறித்துக்கொண்டு ஓடினாரே, இஃதா எந்தநிதிபிற்பெயர்? இதற்குமேற்பட எனக்கு வேறோர் அநர்த்தம் விளையவேண்டுமோ என்கிறான்.

காட்டுகின்றீர்—வினைமுற்றுகட்கொள்ளாமல் எம்பெருமானாகக்கொண்ட, தலுமாம், உரைப்பீர்—சொல்லுங்கள் என்றபடியுமாம், பெல்லமாட்டாய்—என்றபடியுமாம். உய்வழிக்கு உரைத்தலாவது—அம்மலர்கள் தரித்தோடுகாட்டிக்கொள்ளாமல் அடங்கிப்போதலாம். 'ஓ! அநாதேநொன்; நான் நன்மறையின்மேலும்; என்று ஒருவர்த்தை ரொண்ணுலாகாதோ? பூப்போலே உய்ய புலியானிகோளீ!' என்ற வியாக்கியானஸ்ரீஸங்கிதி நோக்கத்தக்கது.

திருமாலிருஞ்சோலை நம்பி இப்புருந் தாவரிவன்தனை வந்தின்றுந் தாகச் சொல்லுகிறவிதற்குக் கருத்து யாதெனில்; எம்பெருமான் தாருகவேலு ஸம்ஸ்ரலேஷித்தாத் தானாகவே பிரிந்துபோனான் என்கை. வந்திப்பறியிக்கூடிறர் இசையாதிருக்க நிர்ப்பந்தப்படுத்திப் பிடுங்கிக்கொள்ளுதல். (ங)

பைம்பொழில்வாழ் குயில்களாமயில்களாள் ஒண்கருவினாகாள்

வம்பக்களங்கனிகாள் வண்ணப்புவைவநயமலர்களாள்

எம்பெரும்பாதகர்களாள் அணிமாலிருஞ்சோலைநின்ற

எம்பெருமானுடையநிறம் உங்களுக்கெனச் செய்வதே

பை பொழில் } பரந்த சோலையில்
வாழ் } வாழ்கின்ற
குயில்களாள் } குயில்களே!
மயில்களாள் } மயில்களே!
ஒண் கருவினா } அழகிய காக்கனம்
காள் } பூக்களே!
வம்பக் களங் } புதிய களாப்பழங்களே!
கனிகளாள் }
வண்ணம் நறு } அழகிய நிறத்தையும்
புவைவமலர்களாள் } பரிமளத்தையுமுடைய
காயாம் பூக்களே!

ஐ பெரு பாதகர் } (அகிய) பஞ்சமஹாபாத
கர்களே!
உங்களுக்கு } உங்களுக்கு
அணி மாலிருந் } திருமாலிருந் சோலையி
சோலை நின்ற } லுள்ள அழகருடைய
எம்பெருமானு } திருமேனி நிறமானது
டைய நிறம் } ஏதுக்காக?
என் செய்வது }

[அந்த நிறத்தை நீங்கள் ஏற்றுக்
கொண்டது என்னை ஹிம்வரிப்பதற்காகவே
என்கை.]

குயில், மயில், கருவினா, களங்கனி, காயாம்பூஎன்னும் இவ்வைந்து வஸ்துக்களையும் பஞ்சமஹாபாதகிகள் என்கிறார். பொற்களவு, கன்குடித்தல் முதலிய மஹத்தான ஐந்துபாதகஞ் செய்தவர்களைப் பஞ்சமஹாபாதகிகளென்று ஸாஸ்தரம் கூறும்; அப்பாதகங்களினும் மேற்பட்ட பாதகங்களை இக்குயில்முதலியவை செய்கின்றனவாகக்கொண்டு ஆண்டாள் இவற்றைப் பஞ்சமஹாபாதகிகளென்கிறாளாய்த்து. இவை தனக்குப்பொறுக்கவொண்ணாத ஹிம்ஸையைப்பண்ணுவதுபற்றி இங்ஙனம் கூறினவொள்க. “பெரும்பாதகர்=பெரியபாதகத்தைச் செய்பவர்; பாதகம்=பாவம். ஆன்றி “பெரும்பாதகர்” என்று-பெரிய வாயடகர் என்றபடியுமாம். (பொறுக்கமுடியாத வேதனையை உண்டுபண்ணும்வர்கள் என்கை.) இங்கு இரட்டிற்மொழிதலாகக் கொள்க.

பரமசேதநனை எம்பெருமானேடு, அற்பசேதநங்களான குயில்மயில்களோடு, அசேதநங்களான கருவினா முதலியவற்றேடு வாசியற வல்லவாஸ்துக்களும் எனக்குத் தீங்குவிளைக்க ஒருப்பட்டால் நான் எங்ஙனே பிழைக்கும்படி? அல்லன் பிரிந்துபோன ஸமயத்தில் முகங்காட்டி என்னைத் தேற்ற வேண்டியவைகளும் பாதகங்களானால் நான் எங்ஙனம் பிழைக்கவல்லேன்? பிரிந்தவன் ஒருவனாய், பாதகங்கள் பலவானால் பிழைக்கமுடியுமோ? என்கிறாள்போலும்.

எம்பெருமானுடைய நிறம் உங்களுக்கு என்செய்வதே? என்று உயிர்க்கொலைசெய்கின்ற அவனுடைய நிறத்தை நீங்கள் ஏதுக்கூட உயிரிட்டுக்கொண்டீர்கள்? என்னை ஹிம்வரிக்கவேணுமென்றே நீங்கள் அவனுது நிறத்தை ஏறிட்டுக் கொண்டீர்கள் போலும் என்கை.

திருமாலிருஞ்சோலை நம்பி இல்புகுந்து வரிவகைகளை வந்தியறினதாகச் சொல்லுகிறவிதற்குக் கருத்து யாதெனில்; எம்பெருமான் தானாகவே வந்து ஸம்முலேஷித்துத் தானாகவே பிரிந்துபோனான் என்கை. வந்திபற்றியதைப்பற்றி இசையாதிருக்க நிர்ப்பந்தப்படுத்திப் பிடுங்கிக்கொள்ளுதல். (12)

பைம்பொழில்வாழ்குயில்காள்மயில்காள் ஒண்கருவினாகாள்
வம்பக்களங்கனிகாள் வண்ணப்புவைநயமலர்காள் *
ஐம்பெரும்பாதகர்காள் அணிமாலிருஞ்சோலைநின்ற *
எம்பெருமானுடையநிறம் உங்களுக்கென்கெய்வதே.

பை பொழில் } பரந்த சோலையில்
வாழ் } வரழிவன்ற
-குயில்காள் } குயில்களே!
-மயில்காள் } மயில்களே!
ஒண் கருவினே } அழகிய காக்கனம்
கால் } பூக்களே!
-வம்பக் களங் } புதிய களப்பழங்களே!
கனிகாள் }
-வண்ணம் கறு } அழகிய நிறத்தையும்
புவைமலர்காள் } பரிமளத்தைபுழுமடைய
காயாம் பூக்களே!

ஐ பெரு பாதகர் } (ஆகிய) பஞ்சமஹாபாத
காள் } பஞ்சம ஈர்களை!
உயர்களுக்கு } உயர்களுக்கு,
அணி மாலிருஞ் } திருமாலிருஞ் சோலையி
சோலை நின்ற } லுள்ள அழகருடைய
எம்பெருமானு } திருமேனி நிறமானது
டைய நிறம் } ஏதுக்காக?
என் செய்வது }

[அந்த நிறத்தை நீங்கள் ஏற்றுக்
கொண்டது என்னை ஹிம்மலிப்பதற்காகவே
என்கை.]

குயில், மயில், கருவினே, களங்கனி, காயாம்பூஎன்னும் இவ்வைந்து வஸ்துக்களையும் பஞ்சமஹாபாதகிகளென்கிறான். பொற்களவு, கள்ளுடித்தல்முதலியு மஹத்தான ஐந்துபாதகஞ் செய்தவர்களைப் பஞ்சமஹாபாதகிகளென்று ஸாஸ்த்ரம் கூறும்; அப்பாதகங்களினும் மேற்பட்ட பாதகங்களை இக்குயில்முதலியவை பொய்வின்றனவாகக்கொண்டு ஆண்டாள் இவற்றைப் பஞ்சமஹாபாதகிகளென்றி றுளாய்த்து. இவை தனக்குப்பொறுக்கவொண்ணாத ஹிம்மையைப்பண்ணு வதுபற்றி இங்ஙனம் கூறினவென்க. “பெரும்பாதகர்=பெரியபாதகத்தைச்செய் பவார்; பாதகம்=பாவம். ஆன்றி “பெரும்பாதகர்” என்று-பெரிய வாயுகார் என்றபடியுமாம். (பொறுக்கமுடியாத வேதனையை உண்டுபண்ணுமலர்கள் என்கை.) இங்கு இரட்சிற்மொழிதலாகக் கொள்க.

பரமசேதநனான எம்பெருமானோடு, அற்பசேதநங்களான குயில்மயில் களோடு, அசேதநங்களான கருவினே முதலியவற்றோடு வாசியற டுல்லாவஸ்துக் களும் எனக்குத் திங்குவினாக்க ஓருப்பட்டால் நான் எங்ஙனே பிழைக்கும்படி?; ஆகன் பிரிந்துபோன ஸம்பத்தில் முகங்காட்டி என்னைத் தேற்ற வேண்டியவை களும் பாதகங்களுளால் நான் எங்ஙனம் பிழைக்கவல்லேன்?; பிரிந்தவன் ஒருவ னாய், பாதகங்கள் பலவானால் பிழைக்கமுடியுமோ? என்கிறாள்போலும்.

எம்பெருமானுடைய நிறம் உங்களுக்கு என்செய்வதே?—என்னை உயிர்க் கொலைசெய்கின்ற அவனுடைய நிறத்தை நீங்கள் ஏதுக்கூற, பழிட்டுக்கொண் டீர்கள்? என்னை ஹிம்மலிக்கவேணுமென்றே நீங்கள் அவனுடைய நிறத்தை ஏறிட்டுக் கொண்டீர்கள் போலும் என்கை.

தலைவரவர்களே! தாயகம் நமக்கும் பூக்கின்ற; காலிமலரென்றுங் காண்டோ
யும்பயிர்ப்பென் மெல்லாவி மெப்பிகவே, பூரிக்கும் அவ்வவை, பெல்லாஃ பிரா
நிருஷையென்று "கொண்பல்தான் மால்வரைதான் மாதடல்தான் கூறிருள்
தான், ஊட்டரூப் பூத்தானதிறந்துதான்-கண்டநாள், காருருவங் காண்
டோறும் ரெஞ்சோடுங்கண்ணை; பேருரு வென்றெழ்மைப் பிரிந்து" என்ற
பெரிய திருவந்தாதிப் பாசுதங்கள் இங்கே அறுஸந்திக்கத் தக்கன. களங்
களியை எம்பெருமானது திருநிறத்தோடொத்ததாகக் கூறுதல் "ஊழிகள்
புலகேழு முண்டாளென்றிலும்" என்ற திருவிருத்தப் பாசுதத்தில் காணத்
தக்கது. "களங்களி வண்ணுகண்ணை!" என்றார் கலியனும். (ச)-

இவையுங் காயாவும் நீலமும் பூக்கின்ற, காலமலரென்றுங் காண்டோ
 அம்பாவினென், மெல்லாவி மெய்யிகவே பூரிக்கும் அவ்வவை, யெல்லாவி பிரா
 னுலேயென்று. “கொண்டல்தான் மால்வரைதான் மாகடல்தான் கூரிருள்
 தான், ஊட்டரூப பூத தான், மற்றுத்தான் கண்டநாள், காருருவங் காண்
 டோறும் நெஞ்சோடுங் கண்ணனா; பேருரு வென்றெழும்மைப் பிரிந்து” என்ற
 பெரிய, திருவந்தாதிப் பாசுரங்கள் இங்கே, அதுஸந்திக்கத் தக்கன, களங்
 களியை எம்பெருமானது திருநிறத்தோடொத்ததாகக் கூறுதல “உழிசுளா
 யுலகேழு முண்டானென்றில்ம்” என்ற திருவிருத்தப் பாசுரத்திலுங் காணத்
 தக்கது. “களங்களி வண்ணஞண்ணனே” என்றார் கலியனும். (ச)

துங்கமலர்ப்பொழில்சூழ் திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற *

சேங்கட்கருமுகிலின் திருவுருட்போல் * மலர்மேல்

தொங்கியவண்டின்முகள் தொகுபூஞ்சனைகார் * சுனையில்

தங்குசேந்தாமரைகள் எனக்கோர்சரண்சார்மயினே. (ரு)

துங்கம் மலர் } துங்கின் மலர்களை யுடை
 பொழில் சூழ் } ய சோலைகள் சூழ்த்த

திருமாலிருஞ்சோலை } திருமாலிருஞ்சோலையில்

நின்ற } நின்ற திருக்கோலமாய்
 எழுந்தருளியிருக்கிற

செந்தாமரை போன்ற } செந்தாமரை போன்ற

செம் கண் கரு } திருக்கண்களையும் காள்

முகிலின் } மேகம்போன்றவடிவைப்
 முடைய எம்பெருமா னுடைய

தி உருபோல் அழகிய வடிவம்போலே

மலர் மேல் } மலர் மேல்
 தொங்கிய } மலர்மேல் தங்கியிருக்கிற
 வண்டு இனங் } வண்டிக்கூட்டமாகனே!
 கார் }

தொகு } நெருங்கியிருக்கின்ற

சுனைகள் } அழகிய சுனைகளே!

சுனையில் தங்கு } அச்சுனைகளில் உள்ள

செம் தாமரை } செந்தாமரை மலர்களே!

கார் }

எனக்கு } (உங்களை யமதுதர்களாக

நினைக்கிற) எனக்கு

ஓர் சரண் } ஒரு பற்றுக்கோடு

சார்மயின் } சொல்லுகள்.

திருமாலிருஞ்சோலைமேல் பொழில்களில் மலர்ந்துள்ள பூக்களில் தங்கு
 கின்ற வண்டுகளும் சுனைகளும் அழகருடைய திருவுருவை நினைப்பூட்டி நலிவத
 னாலும், சுனைகளில் அலர்ந்த செந்தாமரை மலர்கள் அவருடைய திவ்யாலயவங்
 களுக்கு ஸ்மாரகங்களாய்க்கொண்டு ஹிம்மலிப்பதனாலும் அந்த ஹிம்மலையைப்
 பொறுக்கமாட்டாத ஆண்டாள் அவற்றை நோக்கி “அந்தோ! நான் உங்களுக்கு
 குத் தப்பிப் பிழைப்பதொரு உபாயம்சொல்ல வல்லீர்களோ?” என்கிறாள்.

துங்கம்—வடசொல். கருமுகில்=முற்றுவமை; “தாவிவையங்கொண்ட
 தடந்தாமரைகட்கே” என்றற்போல. சுனை=நீர்நிலை. சரண்=மரணம். (ரு)

நாறுநறும்பொழில் மாலிருஞ்சோலைமீதிக்கு * நான்

நாறுதடர்விலவேண்ணெய் வாய்நெந்துபராவைத்தேன் *

நாறுதடாரிறைந்த அக்கரவடிசில்சொன்னேன் *

ஏறுதிருவுடையான் இன்றுவந்திவைகொள்ளுங்கோலோ. (சு)

நூறு பொழில் } பரிமளம், மிகுந்த பொழில்
நாறும் } கன் மணங்கமழா நிற
கப்பெற்ற
மாலிருஞ் } திருமாலிருஞ்சோலையில்
சோலை } (எழுந்தருளியிருக்கிற)
நம்பிக்கு எம்பெருமானுக்கு
நான் அடியேன்
நூறு தடாவில் } நூறு தடாக்களில் நிறை
நீத
வெண்ணெய் வெண்ணெயை
வாய் நோந்து வாயாலே சொல்லி
பராவி வைத் } ஸமர்ப்பித்தேன் ;
தேன் }
(இன்னமும்)

நூறு தடா } நூறு தடாக்களில் நிறை
நிறைந்த } நீத
அக்கார அடிசில் } அக்காரவடிசிலும்
சொன்னேன் } வாசிகமாக ஸமர்ப்பித்
தேன் ;
இவை } இந்த வெண்ணெயை
யும் அக்காரவடிசிலையும் ;
ஏறு திரு உடை } (நாட்செல்லநாட்செல்ல)
யான் } ஏறிவருகிற ஸம்பத்தை
யுடையரான அழகர்
இன்று வந்து } இன்று எழுந்தருளி
கொள்ளும் } கொல் } திருவுள்ளம் பற்றுவரோ?

இப்பாட்டும் மேற்பாட்டும் இத்திருமொழியில் கிலகணமாக அமைந்த பாசாங்கள், நெற்றொன்ற பாசாங்களின் ஸுரலையும் மேல்வரும் பாசாங்களின் ஸுரலையும் வேறுபடுத்தி, இப்பாட்டின் ஸுரலையும் மேற்பாட்டின் ஸுரலையும் விஜா தியமாக அமைத்திருக்கிறாயிதே கண்ணின், கீழ்ப்பாட்டில் “எனக்கோர் சரண் சாற்றுமினே” என்றவாறே தவிர்த்து தவயாநுஸந்தானம் பண்ணினான்; உத்தரகண்டத்தை நன்றாக அநுஸந்திக்கான் ; அதற்கு அர்த்தமாகிய கைங்கரிய பரார்த்தனையிலே ஊன்றினான் ; காயிகமான கைங்கரிய மொன்றும் செய்யமுடியாதபடி தவிர்த்திருக்கும் தஸுபாகையாலே வாசிகமான கைங்கரியம்செய்ய விரும்பினான் ; அதுசெய்தபடியைச் சொல்லுகிறான் இப்பாட்டில்; இப்பாட்டுக்கு ரேஷபுதம் மேற்பாட்டு.

மணங்கமழாநின்ற சோலைகளாலே சூழப்பட்ட திருமாலிருஞ்சோலைமலையில் அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாய் எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமானுக்கு அடியேன் நூறு தடா நிறைந்த வெண்ணெயும் நூறு தடா நிறைந்த அக்காரவடிசிலும் வாசிக கைங்கரிய ரூபமாக ஸமர்ப்பிக்கிறேன்; இவற்றை அவ்வெம்பெருமான் திருவுள்ளம் பற்றுவானா? என்கிறான்.

எம்பெருமானார், நாய்ச்சியார் திருமொழி காலகேசபம் ப்ரஸாதித்தருளுட்போது இப்பாட்டினவிலே வந்தவாறே “ஆண்டாளுடைய மனோரதம் வாசிக மாத்ரமாகப் போச்சுதே யொழிய, கார்யபர்யவஸாடியாகவில்லை ; அதனை நாம் தலைக்கட்டவேணும்” என்று அப்போதே புறப்பட்டுத் திருமாலிருஞ்சோலைமலைக்கு எழுந்தருளி * நூறு தடா நிறைந்த வெண்ணெயும் நூறு தடா நிறைந்த அக்காரவடிசிலும் அழகருக்கு அமுது செய்கிறதருளி அப்படியே பூமீலில்லி புத்தூரேற வெழுந்தருளி ஆண்டாளை அடிவணங்கி நிற்க, தன் நினைவறிந்து இவர்க்கு காரியத்துக்கு மனமுகந்து “நம் அண்ணரே !” என்று சொல்லி அர்ச்சாவதாரஸமாதிபைக் கடந்து தழுவிக்கொண்டான்—என்பர் பெரியோர். இதுபற்றியே “பெரும்புதூர் மாமுனிக்குப் பின்னானவாழியே”. என்று ஆண்டான் வாழ்த்தப்படுவானாம்.

“அந்யத் பூர்ணதபாம் கும்பாத் அந்யத் பாதாவநேஜநாத்-அந்யத் குஸலஸம். பரமநாத் நசேச்சதி ஆநார்தநே” என்கிறபடியே ஒரு பூர்ணகும்பத்துக்கு மேற்பட அதிகப்படியானவற்றை விரும்பாத எம்பெருமான் விஷயத்திலே நூறு தடாநிறைந்த வெண்ணையும் நூறுதடா நிறைந்த அக்காரவடிசிலும் ஸமர்ப்பிக்க வேண்டவானேன்?—என்று நஞ்ஜயர் ஸங்கிதியிலே நம்பிள்ளைகேட்க; “திருவாய்ப்பாடியிற செல்வத்துக்கு இதெல்லாம் கூடுதலும் ஒரு பூர்ண கும்பத்துக்குப் போராதிகாணும்” என்று ஜயர் அருளிச்செய்தாராம்.

தடா=பாண, பராவதல்=வணங்குதல், துதித்தல் பரப்புகல். வயதிருவுடையான்=“வாராபிஷயி” என்று மொழிபெயர்த்தார் கூரத்தாழ்வான் திருவாரதாபாஹஸ்தவத்தில்.

இன்றுவந்து இவை கொள்ளுங் கொலோ?—“இது ஒரு வாங்குமாதாமே யாய்ப் போகாமே இத்தை அதுஷ்டான பாயந்தமாக்கி ஸ்லீகரிக்கவல்லனோ?; அதிர்பகவானாய் ரமத்திலே ஸாயம்ஸமயத்திலே சென்று ‘நான் ராமன், இவன் மைதிலி, இவன் லக்ஷ்மணன்’ என்று நினாறுப்போலே வந்து நின்று இவற்றை ஸ்லீகரிக்கவல்லனோ?” என்ற விபாக்கிபான ஸ்ரீஸூக்தி அநுஸந்திக்கத்தக்கது.()

இன்றுவந்தித்தனையும் அமுதுசெய்திடப்பெறில் * நான்
ஒன்றுநூறுயிரமாக்கொடுத்தப் பின்னுமானும்செய்வன்*
தேன்றல்மணங்கமழும் திருமாலிருஞ்சோலைதன்னுள்
நின்றபிரான் * அடியேன்மனத்தேவந்துநோர்படியே.

(எ)

தேன்றல்	தேன்றல் காற்றானது
மணம் கமழும்	மணத்தைக்கொண்டு வீசுகின்ற
திரு மாலிருஞ் சோலைதன்னுள்	திருமாலிருஞ்சோலை மலையிலே
நின்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற
பிரான்	ஸ்வாமியான அழகர்
இன்று	இன்றைக்கு
வந்து	இவ்விடமெழுந்தருளி
இத்தனையும்	நூறுதடாநிறைந்த வெண்ணெயையும் அக்காரவடிசிலையும்

அமுதுசெய்திட பெறில்	அமுது செய்தருளப் பெற்றால்
அடியேன்மனத் தேவந்து நோர்படியே	(அவ்வளவுமன்றி) அடியேனுடைய த்மருத யத்திலே ரித்யவாஸம் பண்ணப்பெற்றால்
நான்	அடியேன்
ஒன்று	ஒரு தடாவுக்கு
நூறு ஆயிரம் ஆ கொடுத்து	நூறுயிரம் தடாக்களாக ஸமர்ப்பித்து
பின்னும்	அதற்கு மேலும்
ஆளும்செய்வன்	ஸகலவித கைகடாரியாக களும் பண்ணுவேன்.

“இன்று வந்து இவை கொள்ளுங் கொலோ?” என்று (சிழப்பாட்டில்) மனோரதித்தபடியே திருமாலிருஞ்சோலை யெம்பெருமான் இன்று இவ்விடமெழுந்தருளி, அடியேன் (வாறு) வாசா ஸமர்ப்பித்த நூறுதடா நிறைந்த வெண்ணெயையும் அக்காரவடிசிலையும் அமுதுசெய்தருள்வனாகில் இந்த மஹோபசாரத்துக்குக் கைம்மாறாக அடியேன் இன்னும் நூறுயிரம் தடாநிறைந்த வெண்ணெயும் அக்காரவடிசிலும் ஸமர்ப்பிப்பேன்; அவ்வெம்பெருமான் இங்கெழுந்தருளி

இவற்றை அமுது செய்துவிட்டு மீண்டு போய்விடாமல் என் றுறதயத்திலேயே ஸ்தாவரபரிஷ்டையாக இருந்துவிடும் பகஷத்தில் “ஒழிவில் காலமெல்லாமுட னாய் மன்னி வழவிலாவடிமை செய்யவேண்டும் நாம்” என்று பெரியோர் மனோரதித்த கைங்கரியங்களெல்லாவற்றையும் குறையறச் செய்திடுவேன் என்கிறார்.

“தென்றல் மணங்கமழும் திருமாலிருஞ்சோலை தன்னுள் நின்றபிரான் இன்று வந்து இத்தனையும் அமுது செய்திடப்பெறில் நான் ஒன்று நூறுபிரமாக் கொடுப்பேன்; அடியேன் மனத்தே வந்து நேர்படில் பின்னுமாளுஞ் செய்வேன்” என்று யோஜிப்பது.

ஒன்றுநூறுபிரமாக் கொடுத்தலாவது = தான் ஸமர்ப்பித்த தடாக்களில் ஒரு தடாமை அமுதுசெய்தால் அதற்குக் கைம்மாறாகப் பின்னுந் நூறுபிரம (லக்ஷம்) தடா ஸமர்ப்பித்தல். இப்படியே பார்த்துக்கொள்க. இதனால், ஆண்டாள் தனது பாரிப்பின் மிகுதிபை வெளியிட்டபடி.

“இன்று உவந்து” என்றும் பிரிக்கலாமென்ப. (எ)

காலையேழுந்திருந்து கரியகுருவிக்கணங்கள் *

மாலின்வரவுசொல்லி மருள்பாதேல்மெய்ம்மைகொலோ*

சோலைமலைப்பெருமான் துவராபதியெம்பெருமான் *

ஆலினிலைப்பெருமான் அவன்வார்த்தையுரைக்கின்றவே. (அ)

கரிய குருவி	} கரியகுருவிக்கூட்டங்கள்
கணங்கள்	
காலை	விடியற்காலத்திலே
எழுந்திருந்து	எழுந்து,
சோலைமலை	} திருமாலிருஞ்சோலை
பெருமான்	
துவராவதி எம்	} மலைக்குத் தலைவனாயும்
பெருமான்	
ஆலின் இலை	} த்வாரகா புரிக்குத் தலைவனாயும்
பெருமான்	
அவன்	} ஆலினிலையில்வளர்ந்தபெரு
	} மாண்புமுள்ள அந்தஸர்
	} வேசவரனுடைய

வார்த்தை	வார்த்தைகளை
உரைக்கின்ற	சொல்லாரின்றன;
	(இப்படி)
மரலின்	எம்பெருமானுடைய
வரவு	வருகையை
சொல்லி	சொல்லிக்கொண்டு
மருள் பாதேல்	} மருளென்ற பண்ணைப்
மெய்ம்மை	} பாடுவதானது
கொல்	} மெய்யாகத் தலைக்கட்டுமா

ஆண்டாள் பிறந்ததூரில் திரயக்குக்களுங் கூட எம்பெருமானைப்பற்றின சிந்தனையே மிக்கிருக்கு மாதலால் சில கருங்குருவிகள் தாலை யெழுந்திருந்து கூட்டங் கூட்டமாக இருந்து எம்பெருமானுடைய வரவை ஸுசிபிபித்துக் கொண்டு பண்களைப்பாடுவதும் அவ்வெம்பெருமான் விஷயமான வார்த்தைகளைச் சொல்லுவதுமா யிருக்கவே, அதுகண்ட ஆண்டாள் இது மெய்யாயத் தலைக் கட்டுமோ பொய்யாய்க்கிடுமோவென்று சிந்திக்கிறாளாய்த்து.

மெய்ம்மை கொலோ? என்றதற்கு இரண்டு வகையாகக் கருத்தாகலாம். நம்முடைய சித்தவிப்ரம்மதால் இவை பாடுகின்றனவாகத் தோற்றுகின்றதா? அல்லது மெய்யாகவே பாடுகின்றனவா? என்பது ஒருகருத்து; இக்கரிய குருவிக் கணங்கள் இதற்கு முந்தியும் பலகால் மாலின் வரவுசொல்லி மருள்பாடியும் அவ் வெம்பெருமான் வரக்காணாமையினாலே இதவரையில் இவற்றின் பாட்டு பொய்யாபொய்ரிந்தது; இப்போதாவது அங்ஙனன்றி மெய்யாகத் தலைக்கட்டுமா; என்பது மற்றொரு கருத்து.

பரீட்சி இறுதியிலுள்ள உரைக்கின்ற என்பதை வினைமுற்றாகக் கொள்ளாமல் பெயரெச்சமாகக் கொண்டு, ... “அவன் வார்த்தை யுரைக்கின்ற கரிய குருவிக் கணங்கள் காலையெழுந்திருந்து மாலின் வரவுசொல்லி மருள்பாடுதல் மெய்ம்மைகொலோ?” என்று ஏகவாக்யமாக யோஜிப்பதும் ஒருவாறு பொருளும்.

துவராவதி = த்வாரவதி என்ற வடசொல்லிகாரம். வார்த்தை = ஸமாசாரம். (அ)

கோங்கலரும் பொழில் மாலிருஞ்சோலையில் கொன்றைகள் மேல் *
தூங்குபொன்மாலேகளோடு உடனாப் பின்னுதாங்குகின்றேன் *

பூங்கொள்திருமுக்குத் து மத்தாதிசங்கோலியும் *
சார்ங்கவிலங்குணெலியும் தலைப்பெய்தவெஞ்ஞானம் கொலோ

(க)

கோங்கு அலரும் } தோங்கு மாங்கள் மலரப்
பொழில் } பெற்றசோலைகளையு
மாலிருஞ் } திருமாலிருஞ் சோலை
சோலையில் } மலையில்
கொன்றைகள் } கொன்றைமரங்களின்
மேல் } மேல்
தூங்கு } தொக்குகின்ற
பொன் மாலேகள் } பொன் நிறமான பூமலை
களோடு உடனாய் } களோடு ஸமமாக
நின்ற }
தூங்குகின் } வாளா இடக்கிறேன்

பூ கொள் } அழகுபொருந்திய
திரு முக்குத் } திருப்பவளத்திலே
மடுத்து } வைத்து
ஊதிய } ஊதப்படுகிற
சங்கு } ஸ்ரீ பஞ்சஜயத்தினு
ஒலியும் } டைய
சார்ங்கம் வில் } தவிரியும்
நான் ஒலியும் } சார்ங்கமென்னும் வில்
தலைப்பெய்தது } வின் காணொசையும்
எஞ்ஞான்று } எம்மிப்பது
கொல் } என்றைக்கோ?

இப்பாசரத்தின் கருத்து மிகவும் ஆழந்தது. திருமாலிருஞ் சோலைமலை யிற் கொன்றை மாங்களின்மீது தொக்குகின்ற கொன்றைப்பூ மாலேகளோடு பொப்பாணம் தூங்குகின்றேன் என்று கூறுகின்ற ஆண்டாளுடைய கருத்து யாதெனில், “கேண்மீன்” திருமாலிருஞ்சோலைமலையில் ஸாத்விக புருஷர்கள் ஏறிப்பேரவர்களே யன்றி ராஜஸ தாமஸ புருஷர்கள் ஏறிப்போகமாட்டார்கள். கொன்றைமலர்கள் சிவன் முதலிய தேவதார்தரங்களின் ஆராதனைக்கு உபயோகப்படக்கூடியவை யாதலால் அம்மலர்கள் ராஜஸ தாமஸ புருஷர்கட்கு உபயோக மாகுமெய்ன்றி ஸாத்விக புருஷர்கட்கு அலைகொண்டு பயனில்லை. இனி, ஸாத்

விசமாத்ரப்ராப்யமான திருமாலிருஞ் சோலைமலையில் மலர்கின்ற கொன்றை மலர்கட்டு ஏதாவது உபயோகமுண்டோவென்று சிந்தித்தால், அவை அங்கே மலர்ந்து அங்கே வீழ்வதொழிய வேறொருபயோகமும் அவற்றுக்கு இல்லை பென்றே சொல்லவேண்டும். ஆகவே, அம்மலர்களின் ஜன்மம் எப்படி வினோ, அப்படியே என் ஜன்மமு உயிரியற்றே! என்கிறான்.

“தாமஸ புருஷர்கள் புகுரும் தேஸமன்று; ஸாத்விகர் இதுகொண்டு காரியங்கொள்ளார்கள்; பெரியாழ்வார் வயிற்றிலே பிறந்து பகவதர்ஹமான வந்து இங்குனை இழந்திருந்து க்லேஸப்படுவதே!” என்ற விடாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தியின் போக்யதைபை நோக்குமின்.

“கண்ணிலும் காட்டகத்தோர் வல்லிக்கழமலரின், மன்னுவாசம் மற்று ராணு பெய்தாமே, மன்னும் வறுமில்லத்து வாளாங்கு உருத்ததுபோல், என்னுடைய பெண்மையு மென்னலனு மென்முலையும், மன்னுமலர் மங்கைமைந்தன் கணபுரத்துப், பொனமலைபோல் நின்றவன்நன் பொன்னகலம் தேயாவேல், என்னிவைதான் வாளா கணக்கே பொறையாகி, முன்னிருந்து முக்கின்று மூவாமைக் காப்பதோர், மன்னுமருத்தரிவிலிலையே!” என்ற பெரிய திருமுடற் பாசரங்கள் இங்கு நினைக்கத்தக்கன.

[பூங்கொள் திருமுகத்து இய்யாதி.] கண்ணபிரானை யன்றி மற்று எவனையும் கணவிலும் கருதாதிருந்த ருக்மிணிப்பிராட்டிக்கு ஸிஸுபாலனோடு விவாஹம் நடப்பதாகக் கோடித்து லித்தமாயிருந்த ஸமயத்தில் கண்ணபிரானது வரவை எதிர்பார்த்திருந்த அப்பிராட்டியின் நெஞ்சு முறிந்துபோய் இனி நாம் உயிர் துறப்பதே நல்லுபாயம் என்று தீர்மானித்திருந்த சூணத்தில் கண்ணபிரான் பதறி ஒடிவந்து புறச்சோலையிலே நின்று தனது ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை ஊத, அவ் லோகையானது அந்த ருக்மிணிப்பிராட்டியின் செவியிற்புகுந்து எப்படிப்பட்ட ஆநந்தத்தை உண்டாக்கிற்றோ அப்படிப்பட்ட ஆநந்தம் எனக்கு என்றைக்கு உண்டாகும்! இராவணனுனவன் லீதையிடம் வந்து இராமபிரான் இறந்தானாக ஒரு பொய்க்கூற்றுக் கூறி மாயாஸிரஸ்ஸைக் காட்டினபோது அப்பிராட்டி, வருந்திக்கிடக்கும் சூணத்திலே இராமபிரான் கடற்கரையிலே நின்று தனது சார்ங்க வில்லை ஒலிப்பிக்க, அவ்வொலியானது லீதையின் செவியிற்புகுந்து எப்படிப்பட்ட ஆநந்தத்தை உண்டாக்கிற்றோ அப்படிப்பட்ட ஆநந்தம் எனக்கு என்றைக்கு உண்டாகும்! என்கிறான்.

“இரண்டவதாரத்தில் இரண்டு பிராட்டிமார்க்கு உதவினது தனக் கொருத்திக்குமே வேண்டும்படியாயய்த்து இவள் தலை; சிகபாலன் ஸவ்யம் வரார்த்தமாக ஒருப்பட்ட ஸமயத்திலே, புறச்சோலையிலே ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யகோஷமானது வந்து செலிப்பட்டு தரிப்பித்தது ருக்மிணிப்பிராட்டியை; ராவணன் மாயாஸிரஸ்ஸைக் காட்டினபோது ஸ்ரீசார்ங்கத்தின் ஜயாகோஷமானது வந்து செலிப்பட்டு தரிப்பித்தது ஸ்ரீஜக்கராஜன் திருமகளை; இரண்டவதாரத்திலுள்ள வையும் மடுத்தொலிக்க வேண்டும்படியாயய்த்து இவள்விடாய்; அவர்களுள்வல்ல வாய்த்து இவளாற்றாமை” என்ற வியாக்கியான் ஸ்ரீஸூக்தியை அதுவந்திப்பது.

‘ஸ-ந்தரஸ்ய’ என்றருளிச்செய்தபடி, மரங்களுமிகும்கூட வகை மணிவண்ணவோ வென்றுகூவின ஆழ்வார்பாசரங்களைக் கின்னரிகள்பாட, அப்பாடலைக்கேட்ட குன்றுகள் உருகிப் பெருகா நின்றமையால் சிலம்பிடுமென்றும்பெயராயிற்று, சிலம்பு= குன்றுக்கும்பெயர்; “சிலம்பொலிஞ்சிழி குன்றும்” என்பது குளம்மணிகிண்டு, இப்பொருளை ரஸோக்திபாகவே கொள்க.

சுரும்பார்முழற்கோதை=தேன்றினைந்த மலர்களையணிந்த குழல்முடியை யுடைய ஆண்டாள் என்றபடி. ஒருகுழற்கற்றையாலே எம்பெருமானையக்கவல்ல வீறுடையாளானவியன் தான் இப்படி மயங்கிவருந்தினனே! என்று நாம் சடுபடுவ தற்காகச் “சுரும்பார்முழல்” என்ற அடைமுழி இட்டுக்கொண்டிருக்கின்றோம். கோதை=மொடி; ஸூரோக்திகளைத் தந்தவன்.

தொகுத்துஉரைத்த=தொகுத்தல்-ஒழுங்குபடுத்தித்தல். திரட்டுத்துமாம். அப்பொருளில், எம்பெருமானுடைய கல்யாணகுணங்களைத் திரட்டிப்பாசர மாக்கி அருளிச்செய்தன்கை, இத்திருமொழியில் எம்பெருமானுடைய கல்யாணகுணம் விளங்கும்வகை என்? அவன் இவளை இப்படித் தழுக்கவிட்டான் என்ற பழிப்பு இத்திருமொழியில்விளங்குமேயன்றி அவனது கல்யாணகுணம் விளங்குமோவெனில்; ஸம்ஸாரத்தொல்லைகளில் சடுபடுதெதி வருந்தச்செய்யாமல் தன் திறத்தில்சடுபடுத்தி வருந்தச்செய்வதைக் கல்யாணகுணங்களிற் சிறந்ததாகக் கொள்ள வேண்டாவோ? “வேதாசுந்நாணி யாவந்தி-படிதாநி த்விஜாதிபி-தாவந்தி ஹரி-நாமாநி கீர்த்திதாநி நஸம்ஸய?” என்றபடி. - வேதத்தில் ஒவ்வோரொழுத்தும் பகவந்நாமமாவதுபோல, அருளிச்செயலில் ஒவ்வோரொழுத்தும் பகவத்துணகர்ப் பிதம்எனக் கொள்க.

அடிவரவு:—சுந்தரப்போர் சுருவிளை பைம்பொழில் துங்க நாயு இன்றுகாலை கோங்கு சந்து கார்க்கோடல்.

ஒன்பதாந் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

சென்னை, 1954. மார்ச் 15.

சென்னை, 1954. மார்ச் 15.

ஸ்ரீ :

இண்பாள் திருவடிகளே சரணம்.

பத்தாந்திருமொழி - கார்க்கோடல் பூக்காள்.

உரையவதாரிகை:—இத்திருமொழிபும் சீழ்த்திருமொழியின் சைலி யோடு ஒத்திருக்கும். கர்ஷாகாலத்திலே எம்பெருமானுடைய திருவுருவை நினைப் பூட்டிக்கொண்டு வந்துதோன்றின் சில புஷ்பவிர்ஷங்களைக் கண்டு ஆற்றுகா ளாய்ச் சிலபாசாங்கன்பேசுகிறான். அப்படிப் பேசிக்கொண்டேவந்து, “இனி நாம் எவ்வழியிலே உயிர்த்தரிக்கிறோமென்றுவது? பண்டு நமக்கு அதுசுலமாயிருந்த வன் துக்களும் இப்போது ப்ரதிகுலங்களாய்விட்டனவே! “சந்தேஹோ ஹம்” [சந்த யஜேயம் கதஞ்சா] என்று - எப்போதுபு கைவிடுவதிலையென்பதாகப் பிரதிஜ்ஞை பண்ணித் தந்த பெருமானும் கைவிட்டொழிந்தானே! இனி நாம் ஜீவிப்பது எங் கனம்?” என்று சிந்திக்கையில்; “சமக்குப் பெரியாழ்வரா வயிற்றிற்பிறப்பு கிடைத் திருக்கையாலே அதுகொண்டு நாம் உஜ்ஜீவிக்க ப்ராப்தமாயிருக்க இப்படிச் சிந் திப்பதென்?” என்று ஒருவாறு சிந்தை நீக்கித்தரிக்கும் உபாயமறிந்து அது தன் னைச் சொல்லி முடிக்கிறான் இதில்.

கார்க்கோடல்பூக்காள் கார்க்கடல்வண்ணனெம்மேல் * உம்மைப்

போர்க்கோலஞ்செய்து போரவிதேதவனெங்குற்றான் *

ஆர்க்கோலினிநாம் பூசலிவேது * அணிதுழாய்த் *

தார்க்கோமேநெஞ்சந்தன்னைப் படைக்கவல்லேனந்தோ, (க).

கார்க்கோடல் } கறுத்த காந்தள் பூக்களே!
பூக்காள்!

உம்மை உங்களை

போர்க்கோலம் } யுத்தத்திற்கு உசிதமாக
செய்து } யுத்தத்திலுக்கரித்து

எம்மேல் என்மேலே
(பாயும்படி), 3. 1.

போரவிதேத் } அனுப்பினவானை
தவன் }

கார்க்கடல் } கறுத்த கடல்போன்ற
வண்ணன் } வடிவை யுடையானை
கண்ணிரான்

எங்குற்றான் எங்கேயிருக்கிறான்?

காம் } (உங்களால் மிகவும் நலிவு
பட்ட) நான்.

இனி இனிமேல்

ஆர்க்கு யாரிடத்திலுபோய்

பூசல் இடு } முறை யிட்டுக்கொள்வ -
வதோ } தோ!

(அறியேன்.)

அணி அழகிய

துழாய் தார் } திருத்துழாய்மாலையை
க்கு } ஆசைப்பட்டு

ஒடுகொஞ்சம் } ஒடுகின்ற நெஞ்சை
தன்னை படை } யுடையவளா யிராநின்

க்க வல்வேன் } தேனே! ஐயோ!

கோடல்பூக்களான்னு ஒருபுஷ்பஜாதி உண்டு; அது காந்தள்பூ என்றஞ் சொல்லப்படும். அப்புஷ்பங்கள் கார்க்காலத்திலே மிகுதியாக மலரும். அவை விரஹகாலத்திலே காமுசர்கட்டு மிகவும் உத்தீபகங்களாயிருக்கும்; பலவகைப்பட்ட நிறங்களைமுடைய அப்புஷ்பஜாதியில் கரியநிறமுள்ள பூக்களும் உண்டு; அவை எம்பெருமானுடைய திருநிறத்துக்கு எம்மாடகங்களாய்க்கொண்டு ஆண்டானே விசேஷமாக வருத்துகின்றமையால் 'இம்மலர்களை எம்பெருமான் படைத்தது நம்மைக் கொலைசெய்வதற்காகவே போலும்' என்று. மறுதியிட்டு அம்மலர்களையே நோக்கிக் கூறுகின்றான்; "ஓ கோடல்பூக்களை! என்னைக்கொலைசெய்வதற்கென்று உங்களை அழகாகக்கோடித்து அனுப்பின மஹாதபாவன்! எங்கிருக்கிறான்?" எனவினவுகின்றான் முன்னடிகளில்.

உண்மையில் அப்புஷ்பங்கள் அசேதநங்களாகையாலே மறுமொழி ஒன்றும் சொல்லாதிருக்கவே, 'அந்தோ! நமமை இந்தப்பூக்களும் லகியம்பண்ணுகின்றனவிலேயே'; அந்த எம்பெருமானே வரமாட்டேனென்கிறான்; இவையோ நம்மோடு பேசுகின்றனவிலே; உசாத்தனை ஆகக்கூடியவர்களும் யாருமில்லை; இனி நாம் ஆர்வீட்டுவாசலிலேபோய் நம் தயரை முறையிட்டு ஆறுவது!' என்கிறான் மூன்றாமடியில்.

எம்பெருமானுடைய விபூதியடங்கலும் நம்மைநலிவதற்கு அவனுக்குத் துணையாயிருப்பதுபோல, நம்மைச் சேர்ந்த வஸ்துக்களாவது நமக்குத் துணைநிற்குமோவென்று பார்த்தாலே அதுவுமில்லை; நமக்கு விசேஷமாயிருக்கக் கடவதான நெஞ்சும் நம்மை உதறித்தள்ளினிட்டு அவனுடைய திருத்துழாய் மாலைபைநாடி ஓடாநின்றது; இப்படி எல்லாம் பகைபாகப்பெற்றோமே! இவ்வாறு என்னகூட்காலம்! என்கிறான் நற்சூடியில். இதனால், எம்பெருமானுடைய விஸ்விலகம் தனக்கு அஸஹ்யமாயிருக்கிறபடியையும், அவ்வளவிலும் தனது திருவுள்ளம் பகவதவிஷயத்திலேயே ஈரப்பட்டுச் செல்லுகிறபடியையும் அருளிச்செய்தாளாய்த்து.

"கார்க்கோடல்பூக்கள்" என்பதற்கு—கார்க்காலத்திலே வந்து தோன்றுகின்ற கோடல்பூக்களை! என்றும், கறுத்த கோடல்பூக்களை! என்றும், பெருத்த கோடல்பூக்களை! என்றும் மூன்றுவகைபாகப் பெருள் கூறுவர். உம்மைப் போர்க்கோலஞ்செய்து என்மேல் போரவிடுத்தகார்க்கடல்வண்ணன் எங்குற்றான்? என்று அர்வயித்துக்கொள்க. ஒவ்வொரு பதார்த்தங்களுக்கும் ரூபநாமங்களை ஏற்படுத்தினவன் எம்பெருமான் என்ற நூற்கொள்கைப்படி இம்மலர்க்கு நிற்க கொடுத்தவன் எம்பெருமானாதலாலும், அந்தநிறம் இப்போது இவனுடைய ஹிம்ஸைக்கு உறுப்பாயிருப்பதால் யுத்தஞ்செய்வதற்கு ஏற்ற கோலஞ்செய்து விட்டதுபோன்றிருப்பதாலும் "உம்மைப் போர்க்கோலஞ்செய்து போரவிடுத்தவன்" என்றான், இந்திரஜித்தைக் கொல்வதற்கு இராமபிரான் இளையபெருமானே அலங்கரித்து அனுப்பினதுபோலத் தன்னைமுடிப்பதற்காக இவற்றை, நிறமுட்டியனுப்பினான் என்றிருக்கிறான் போலும். 'போதா' என்பது போர என மருவிற்து, 'போரவித்தல்' - அனுப்புதல்.

உலகத்தை அனுப்பினவன் எங்கே இருக்கிறான்? என்ற கேட்டதற்குக்கருத்து யாதெனில்: "உலகாவன் இராமபிரானைப் பின்னே ஒளித்து நிறுத்திவைத்திட்டு வாலிபைச் சண்டைக்கு அழைக்கவந்ததுபோல நீங்களும் எம்பெருமானை ரஹஸ் யமாகத் துணைகொண்டு என்னைச் சண்டைக்கமைக்க வந்திருக்கவேனுமேயன்றி, நீங்களை மரத்திரம் தனிப்பட்டு வந்திருக்கமாட்டீர்கள்; ஆதலால் அவன் எங்கே போகிறிருக்கிறான்? சொல்லுங்கள் என்கிறான் என்க.

பூசலவேது:—பேரொலிசெய்து முறையிலேது. ... .. (க).

மேற்றோன்றிப்பூக்காள் மேலுலகங்களின்மீதுபோய் *

மேற்றோன்றும்சோதி வேதமுதல்வரவலங்கையின் *

மேற்றோன்றமாழியின் வெஞ்சுடர்போலச்சுடாது * எம்மை

மாற்றோலைப்பட்டவர்கூட்டத்து வைத்துக்கொள்கிறீரே. (உ).

மேல் தோன்றி } உயரப்பூத்திருக்கிற கார்
பூக்காள் } தன் பூக்களே!

மேல் உலகங் } மேலுள்ள உலகங்களெல்
களின்மீது } லாவற்றையுங் கடந்து
போய் மேல் } அவற்றுக்கு மேற்பட்டு
தோன்றும் } விளங்குகின்ற 'தன்
சோதி } னுடைச்சோதி,
என்கிற பரமபதத்தில்
எழுந்தருளி இருக்கிற

வேதம் முதல் } வேதப்பரிபாத்தான
வர் } பரம புருஷனுடைய

வலங்கையின் } வலத்திருக்கையிலே
மேல் தோன் } விளங்காநின்ற
றும் }

ஆழியின் } திருவாழியாழ்வானுடைய
வெம் சுடர் } வெவ்வியதேஜஸஸ்
போல } போல-

சுடாது } ததிரியாமல்
எம்மை } என்னை

மாற்றோலைப் } இந்த பிரக்ருதிமண்ட
பட்டவர்கூட் } லத்தை விட்டுநீங்கினவர்
டதது } களுடையதிரளில்-

வைத்துக் } கொண்டு சேர்க்க வல்லீர்
கொள் கிற் } களோ?

றிரே }

கீழ், கோடல்பூக்கள் பண்ணின ஹிம்ஸையைப் பொறுக்கமாட்டாமல் அவற்றில்தின்றும் கண்ணைமீட்டு மேலொருபக்கத்திலே வைத்தான்; அங்கே, மேல் தோன்றிப்பூக்கள் மலர்ந்துதோன்றின. அவை எம்பெருமானுடைய சிரிப்பைக் கோட்டுசொல்லிக்கொண்டு நலியலே, அவற்றைநோக்கிக் கூறுகின்றான். தோன்றிப்பூ என்றாலும், கார்த்தபூ என்றாலும், கோடல்பூ என்றாலும் புஷ்பஜாதி ஒன்றேயாய்; மேல்தோன்றிப்பூ என்றமையால் கீழ்ப்பாட்டிற்சொன்ன கோடல்பூக்கள்கீழேடாகின்றவைபென்றும், இவை மேலே படர்கின்றவைபென்றும் அவார்த்தரபேதம் அறியத்தக்கது; நிலஸம்பங்கி, கொடிஸம்பங்கி என்கிறாப்போலே.

"தருஷ்டிவிஷம்போலே கோடல்பூக்கள் பாதகமாகப் புக்கவாறே அவற்றுக்கு இறுய்த்துக் கண்ணை மேலேவைத்தான்; அங்கே மேல்தோன்றிப்பூக்களாய்க் கிடந்தது; அவற்றைநோக்கி 'மேல்தோன்றிப்பூக்காள்!' என்கிறான்; அதுக்குத்தப்படுவாரையும் அழிக்கக்கடவோமென்று அதுக்கு ஒருபேரும் பெற்று நீங்கள் மேலேபுகுதிற்பதே!" என்ற விபாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகாண்க.

மேலுலகங்களின் மீதுடோய் மேல்தோன்றுஞ்சோதி என்றது — பரமபத
மாகிற சோதிமிக்க இடத்தையாம். அவ்விடத்திலே எழுந்தருளியிருக்கின்ற நிலை
வேத்பனா பரமபுருஷனுடைய வலத்திருக்கையின்மேல் ஊர்ந்துகின்ற திருவாழி
யாழ்வானுடைய வெவ்விபசுடர் ஆசரிதரந்ருக்கிலாசுதலிப்பதுபோல, ஈன்னை
நிலைகள் தலிர்க்கவேண்டாவென்று வேண்டிக்கொள்ளுகிறான். இதனால், மேல்தோன்
றிப்பூக்களின் தாபம் அஸஹ்யமாயிருத்தல் சொல்லிற்றாயிற்று.

எம்மை மாற்றேறலைப்பட்டவர் கூட்டத்து வைத்துக்கொள்கிறிரே—
கைவல்யமோகூடாதுபவம் பண்ணுகிறவர்களுடைய தோஷமில்லாதது என்னைக்
கொண்டுபோய் வைப்பீர்களாவென இரக்கிறுளென்று திருமலைமடம் அருளிச்
செய்வதாம். இவள்விரலேஷத்தாலே நிகவும்பொருதபோனபடியாலே, நமக்கு
புகலததுபவம் கிடைக்காமற்போனாலும் போகிறது. இரகஸீரம் கழிந்தால்
போதும்; அதுவே பரமஸூகம், என்று விளைத்து இங்கனே கூறுகின்றான்போ
தும். “மாற்றேறலைப்பட்டவர்” என்றால் கைவல்யமோகூடாதுபவம் எப்படிச்
சொல்லுமென்னில்; பகலததுபவத்துக்கு மாறானவர்கள் என்று ஒலைப்பட்டவர்
கள்—கேவலர் எனக்கொள்க: (ஒலைப்பட்டவர்கள்=தலையில் எழுதப்பட்டவர்கள்.)

கேவலர்கள் தனித்தனியாக ஆதமாதபவம் பண்ணுவார்களேயன்றி, ஒரு
கூட்டமாக இருந்து அதுபவம் பண்ணமாட்டாதவர்களாகையாலும், இங்கு
“கூட்டத்து” என்று அருளிச்செய்திருப்பதாலும் அந்த அர்த்தம் அவ்வளவு
ஸ்வரஸமல்லவென்று எப்போது வேறுவகையாக அருளிச்செய்வதாம்—மாற்றேறலைப்
பட்டவர்கூட்டமாக அடியார்கள் குழாக்களாம்; என்னை நியமூக்தர்களின்
திரளின்நடுவே கொண்டுபோய் வைப்பீர்களாவென்கிறான் என்று அருளிச்செய்வ
தாம். இப்போது, மாற்றேறலைப்பட்டவர் என்கிறது - ஸம்ஸாரத்திலிருந்து ஒலை
மாற்றப்பட்டவர் என்றபடி.

அன்றியே: “மாற்றேறலைப்பட்டு - அவர்கூட்டத்து” என்றும் பிரித்து
உரைப்பர் சில ஆசிரியர். யமன் தனது தூதர்களை நோக்கி ‘இன்னொரு பிடித்து
என்னிடம்கொண்டுவாருங்கள்’ என்று சொல்லி ஒலைச்சாசனம் எழுதித்தந்தனுப்
பிடுஞ், சிஸமயங்களில் அத்தூதர்கள் மாறுபாடாக வேறொருவனைப் பிடித்துக்
கொண்டுபோய்விடுவதுண்டு; அப்படியே, இப்போது இவ்வாண்டாளை தயிர்மலிக்
குடபடியாக இப்படிப்பங்கள் எப்பெருமாளால் நியமித்தனுப்பப்பட்டிருந்தாலும்
அந்தநியமூக்தை மாறாடி இவனைக்கொண்டுபோய் அவ்வெம்பெருமானுடைய
கோஷ்டியிலே நிறுத்திவிடக்கூடுமென்கிற எண்ணத்தினால், ஓ! மேல்தோன்றிப்
பூக்களே! என்னை தயிர்மலிக்கவேணுமென்கிற பகலதாஜ்ஞையுமாராடி அவ்வெம்
பெருமானுடைய கோஷ்டியிலே என்னைக்கொண்டுபோய் நிறுத்துங்கள்? என்கிற
ளென்க. இப்பாஷத்தில், மாற்றேறலைப்பட்டு — ஒலையாற்றப்பட்டு - அவருடைய
ஆஜ்ஞையுமாராடி என்கை. இன்னும் பலபடியாகவும் பொருள்கொள்ள இட
முண்டு.

கோவைமணாட்டி நீயின்கொழுங்கனிகொண்டு * எம்மை
ஆல்தோலையேல் வாயழகர் தம்மையஞ்சுகும் *
பாலியேன்தோன்றிப் பாம்பணையார்க்குத் தம்பாம்புபோல் *
நாவுமிரண்னேவாய்த்து நாணிலியேனுக்கே.

(ரு)

கோவை } அம்மா! கோவைக்
மணாட்டி } கொடியே!
தவிய்ப்பாபந்த திவ்யார்த்ததீபிகை }
உன்னையே }
கொழுங்கனி } அழகியழகனாகலே
கொண்டு }
எம்மை }
பாலியேன்தோன்றிப் }
நாவுமிரண்னேவாய்த்து }
நாணிலியேனுக்கே.

அஞ்சுகும் } பயப்படாநின்றேன்!
பாலியேன் } பர்வியானான்
தோன்றி } பிறந்தபின்பு
நாணிலியே } லஜை யற்றவளான
ஊக்கு } என் விஷயத்திலே
பாம்பு அணை } சேஷ சாயியான பொ
யார்க்கும் } ஊக்கு
தம் பாம்பு } தமது பிடுக்கையானதிரு
போல் } உனதாழ்வானுக்குப்
நாவும் இரண்டு } இரண்டு நாக்குகள் உண்
டன ஆயிற்று } டாயின்

மேற்புறங்களில் நின்றும்-தண்ணைமீட்டுப் பக்கங்களில் நோக்கினான். அக்கேளுநொடியிலே கோவைக்கொடிபடர்ந்த பழுத்துக்கிடந்தன; அவற்றை நோக்கிப் பேசுகின்றான். கோவைக்கனிகள் எம்பெருமானுடைய திருவதாரத்திற்கு ஸமரங்களுடியிருப்பவையாதலால் அவ்வழியாலே அவை தண்ணை நலியவே அந்த நலிவுபொறுக்கமாட்டாமற் சொல்லுகிறுளென்க.

மேற்பாட்டுக்களில் “கார்க்கோடல்பூக்காள்!” என்றும் “மேல்தோன் றிப்பூக்காள்!” என்றும் சொன்னதுபோல் இப்பாட்டிலும் கோவைக்கொடிகாள்! என்றாவது, கோவைக்கனிகாள்! என்றாவது சொல்லாமல் கோவைமணாட்டி! என்றிதனென்னில்; “கொடியாகையாலே ஸாபதர்யத்தாலே நலிந்தாப்போ லேயிராநின்றது” என்றருளிச்செய்வர் பெரியவாசகரானினை. வடமொழியில் கொடிக்கு வாகையாகிய லதா; வல்ல முதலிய ஸப்தங்கள் ஸ்திரீலிங்கமாகல் அறிகு. ஸ்திரீலிங்க கொடிகளாகவே கூறுதலும் வழக்கம் இனி, மணாட்டி என்று மணமுடைமை சொல்லிறாக்கலாம். அதாவது—பரிமளத்தை யுடைத்தாகை.

இ கோவைக்கொடியே! நீ உனது செறந்தகனிகளைக்காட்டி. என்உயிரைச் சிதைக்கவேண்டா; உன்கனிகளைக்காணும்போதே திருமாவிருஞ்சோலையழகரு டைய திருவதாரம் நினைவுக்குவந்து மிகவும் தளர்ந்தொழிவேன்; அதுபற்றி எனக்கு மிகவும் அச்சமாயிருக்கிறது என்கிறான் முன்னடிகளில்.

“अप्ययं पश्यन्तु” [அபயம் ஸர்வபூதேப்போ ததாமி] என்று அபயப்பரதாரம் பண்ணிப் பருளின்வன் விஷயத்திலே பயப்படப் பரஸக்திவது? என்று அவை கேட்டக்கூடுமென்றுகொண்டு, அவ்வெம்பெருமானுடைய வாக்கு என்ன ளவில் பொய்யாய்விட்டதென்கிறான் பின்னடிகளில். பர்வியான நான் பிறப்ப

கோவைமண்டி நீயின்கொழுங்கனிகொண்டு * எம்மை
ஆல்தொலையேல் வாயழகார்தம்மையஞ்சுதும் *
பாலியேன்தோன்றிப் பாம்பணையார்க்குந்தம்பாம்புபோல் *
நாவமிரண்டளையத்து நாணிலியேனுக்கே.

(ரு)

கோவை } அம்மா! கோவைக்கொடியே!
மண்டி }
நீ }
உன் } உன்னுடைய
கொழுங்கனி } அழகியழகங்களாலே
கொண்டு }
எம்மை } என்னுடைய
ஆல } உயிரை
தொலையேல் } போக்கலாகாது
வாய் அழகு } அழகியவாய்ப்படைத்த
தம்மை } பெருமான்விஷயத்திலே

அஞ்சுதும் } பயப்படாநின்றேன்
பாலியேன் } பாலியானநான்
தோன்றி } பிறந்தபின்பு
நாணிலியே } லுணை யற்றவளான
னுக்கு } என் விஷயத்திலே
பாம்பு அணை } சேஷ சாயிபான பெமா
யார்க்கும் } னுக்கும்
தம் பாம்பு } தமது பிடுக்கையானதிரு
போல் } உனத்தாழ்வானுக்குப்
போல் }
நாவும் இரண்டு } இரண்டு காக்குகள் உண்
உள ஆயிற்று } டாயின

மேற்புறங்களில் நின்றுத் தன்னை மீட்டுப் பக்கங்களில் நோக்கினான். அங்கே ஒருசெடியிலே கோவைக்கொடிபடர்ந்த பழுத்துக்கிடந்தன. அவற்றை நோக்கிப் போகின்றான். கோவைக்கனிகள் எம்பெருமானுடைய திருவதாரத்திற்கு ஸமார்த்தங்களாயிருப்பனவாதலால் அவ்விடையிலே அவை தன்னை நலியவே அந்த நலிபெருமாடுக்கமாட்டாமற் கொல்லுகிறுளென்க.

கீழ்ப்பாட்டுக்களில் “கார்க்கோடல்பூக்காள்!” என்றும் “மேல்தோன் றிப்பூக்காள்!” என்றும் சொன்னதுபோல் இப்பாட்டி இவர்கோவைக்கொடியுக்காள்! என்றாவது, “கோவைக்கனிகள்!” என்றாவது சொல்லாமல் கோவைமண்டியி ன்றத்தென்னென்னில், “கொடியாகையாலே ஸாபத்தத்தாலே நலிந்தாப்போ லேயிராநின்றது” என்றறளிச்செய்வர் பெரியவாசகரானபின்னோ, வடமொழியில் கொடிக்கு வசகமாயி லதா, வல்லி முதலிய ஸுத்தங்கள் ஸ்திரீவிக்கமாதல் அநிக. ஸ்திரீகளைக் கொடுகளாகவே கூறுதலும் வழக்கம் இனி, மண்டி என்ற மனமுடைமை சொல்லிற்றாகவுமாம். அதாவது—பரிமளத்தை யுடைத்தாகை.

ஓ! கோவைக்கொடியே! நீ உனது சிறந்தகனிகளைக்காட்டி என்உயிரைச் சிதைக்கவேண்டா; உன்கனிகளைக்காணும்போதே திருமாலிருஞ்சோலையழகரு டைய திருவதாரம் நினைவுக்குவந்து மிகவும் தளர்த்தொழிவேன்; அதுபற்றி எனக்கு மிகவும் அச்சமாயிருக்கிறது என்கிறான் முன்னடிகளில்.

“சந்திரன் சந்திரன்” [அபயம் ஸர்வபூதேப்போ ததாம்] என்று அபயபாதாரம் பண்ணியருளினவன் விஷயத்திலே பயப்பட்பாரளத்தினது? என்று அவை கேட்கக்கூடுமென்றுகொண்டு, அவ்வெம்பெருமானுடைய ஶாக்ரு என்ன ளவில் பொய்யாய்விட்டதென்கிறான் பின்னடிகளில். பாலியான நான் பிரப்ப

தற்குமுன் அவன் “ ஸுந்தேயசுரைப்பான் ஒருசொல்லே சொல்லுவான் ” என்னும் ஸத்பலாக்காயி நந்தானாகிலும், நான் தோன்றினபிறகு என்னுடையபாவத்தினால் அவன் அஸத்பலாக்காயிவிட்டான். சொல்லுகொன்றும் செய்வதொன்றமாய்விட்டான், நாக்கு ஒன்றாயிநந்தாலன்றோ சொல்லும் செய்கையும் ஒன்றாயிருக்கும்: இரட்டை நாக்குப் படைத்தவனுள் திருவனந்தாழ்வானோடு இடைவிடாதசேர்த் தியாலே இவனும் அவனைப்போலே இரண்டுநாக்குப்பெற்றானுமே ; ‘ உத்யோகாவ’ [அபயம் ததாயி] என்ற நாக்கு இப்போது இல்லை என்கிறான்.

தம்பாட்டிபோல்—‘ த்விஜிஹவா? ’ என்றும், ‘ த்விசஸந? ’ என்றும்சொல்லப் படுமேயே பாம்பு. [நாவும்இரண்டுளவாயிற்று.] நாக்கு ஒன்றாயிருந்தால் வாக்கும் ஒன்றாயிருக்கும்; வாகது இரணபெட்டபடியால் நாக்கும் இரண்டாய் விட்ட தென்றிருக்கிறது.

நாணிலியேனுக்கே=நான்தவிர மற்றபேர்கள் விஷயத்தில் அவன ஸத்ய வாக்காகவே இருக்கக்கூடும். வெட்கங்கெட்ட என்னவிஷயத்தில் மாத்திரமேஅவன் த்விஜிஹவனுப்பிட்டானென்கிறான். இப்படி அவன் பொய்யினாயிருக்கச்செய்தே யும் தான் அவனைப்போலவெருவாரினறமைபற்றித் தன்னை வெட்கமற்றவளாகச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறான். ... .. (ந.)

முல்லைப்பிராட்டி நீபுன்முறுவல்கள்கொண்டு * எம்மை
அல்லல்வினைவிடேல் ஆழிநங்காபுன்னடைத்தலம் *
கொல்லையாககியைமுக்கிரித்திட்ட குமரனார்
சொல்லும்பொய்பாளுல்* நானும்பிறந்தமைபொய்யன்றே. (பு)

முல்லைப் பிராட்டி! } அம்மா! முல்லைக் கொடியே!
ஆழி நங்காய்! } கம்பீரமான இயல்வை யுடையாய்!
உன் முறுவல் } (எம் பெருமானது முறுவல்போன்ற) உனது விகாஸத்தாலே
எம்மை } என்விஷயத்திலே
அல்லல் வினை } வருத்தத்தை உண்டாக்க வேண்டா;
வியேல் }

உன் அடைக் } (இதற்காக) உன்னைச் சரண மடைகிறேன்;
கலம் }
கொல்லை } வரம்புதடந்தவளான
அரக்கியை } சூர்ப்பனாகையை
மூக்கு அரித் } மூக்கற்றத்தது துரத்தின்
திட்ட }
குமரனார் } சகரவர்த்தி திருமகனாகு
டைய
சொல்லும் } வார்த்தையே
பொய் ஆளுல் } பொய்யாய் விட்டால்
நான் பிறந்த } நான் பெரியாழ்வார் வயிற்
மையும்பொய் } நிலப் பிறந்ததில் பொய்
அன்றே } யாகக் கடவதன்றே.

கோவைக்கொடியில் நின்று கண்ணைத்திருப்பி வேறோரிடத்தே வைத் தாள்; அங்கே முல்லையானது நன்றாகப் பூத்துக்கிடத்தது; அதைக்கண்டவரோடு எம்பெருமானுடைய முறுவல் நினைவுக்கு வரவே ஆற்றமாட்டாதாளாய் அதின் காலிலே விழுகிறாள்.

வழிபறிக்கவந்த கள்ளனைக்கண்டால் 'பிரானே! நாயனே! அப்பனே!' என்றுமாபோலே முல்லைப்பிராட்டி என்கிறான். அம்மா முல்லைக்கொடியே! கோடல்பூக்களுக்கும் மேல்தோன்றிப் பூக்களுக்கும் கோவைக்கொடிக்கும் ஒரு வாறு தப்பிப் பிழைத்தோமென்று நான் மகிழ்ந்திருக்கையில், நீ உன்விகாசத்தைக்கூட்டி என்னைத் துண்பப்படுத்தவது தகுதியோ? இனி இப்படி என்னைத் துண்பப்படுத்தாதே; உன்காலிலேவிழுந்து உன்னை வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன், என்னை ஊர்வலிக்கவேண்டாமம்மா! என்கிறான் முன்னடிகளில்.

ஆழி நங்காய்! = ஆழியென்றதனால் - காமபிரயமுடைமை சொல்லப்படுகிறது; நங்காய். என்றதனால் - பரிசுர்த்தி சொல்லப்படுகிறது. உலகில் துதிப்பவர்கள் இப்படிப்பட்ட குணங்களையிட்டுத் துதிப்பது வழக்கமாதலால் ஆண்டாளும் இம்முல்லைக்கொடியை அங்கனே துதிக்கின்றாளென்க. இனி, 'ஆழி' என்றதனால் - வட்டமாயிருக்குந்தன்மை சொல்லிற்றாகவுமாம். முல்லைச்செடியை முட்டாக்கிட்டாற்போல் புஷ்பங்கள் வட்டமாகப் பூத்திருக்குமிறே.

இவள் பெரியாழ்வார் திருமகளாயிருந்துவைத்து எம்பெருமானையும் தன்கர்ந்திழை விழுத்தவெண்டியிருக்க இவள்போய் அசேதநங்களின் காலிலே விழும்படியானே! என்று சிலர் நினைக்கக்கூடுமென்றெண்ணி; "எனக்குப் பெரியாழ்வார் திருவயிற்றிற் பிறப்பு அகிஞ்சித்காம்" என்கிறான் பின்னடிகளில்.

கொல்லையரக்கியை மூக்கிர்த்திட்ட குமரனார்-இராமபிரான்; அவருடைய சொல்லாவது — "வருஷாந் ஸுலாஸம் ஸ்ரீநீலம் க்ஷயம்" [மித்ரபாவேஸம்ப்ராப்தம் நதயஜேயம் கதஞ்சந] அதாவது - ஒருவன் மெய்ப்பான அன்போடு என்னை வந்து பற்றாவிட்டாலும் அன்பன்போல் பாவனை செய்துகொண்டு வந்துசேர்ந்தானேலும் அவனையும் நான் ஒருவிதத்திலும் கைவிடமாட்டேன் - என்ற வார்த்தை. இரவுபகல் மாறாடினாலும் என்னுடைய வார்த்தையானது எந்தக்ஷணத்திலும் எள்ளளவும் மாறாடமாட்டாது என்ற அவருடைய வார்த்தையே என்னளவில் பொய்யாய்விட்டபோது, பெரியாழ்வார் வயிற்றிற் பிறப்பானைக்குக் காரியகரமாகப்போகிறது? என்று அதிலும் அதிரங்குகிறான்.

கொல்லையரக்கி என்றது—வரம்பு அழிந்தசெயலைபுடையவன், அதாவது மரியாதைபைத் தப்பி நடந்தவன் என்றபடி. பிராட்டியைப் புருஷகரமாகக் கொண்டு பெருமானைப்பற்றி உயர்ந்து போசலாமாயிருக்க அங்ஙன் செய்யாதே பிராட்டியின்மீது விபரிதமான எண்ணங்கொண்டு அவனை விடுங்கப் போனாளிறே.

குர்ப்பணகை மூக்கறுப்புண்டு பொறுக்கமுடியாத அக்கத்தோடும் பரிபவத்தோடும் கதறிக்கொண்டு போகிறவன், பெருமானை மனமபோனபடியே நிந்திக்கவேண்டி யிருக்கச்செய்தேயும் "தருணௌ ரூபஸம்பந்ரௌ" என்று பருகித்துக்கும் அழகுக்கும் தோற்றுப்போனமை தோற்றப் பெடுனாறாதையாலே "அரக்கியை மூக்கிர்த்திட்ட குமரனார்" என்கிறான்.

“குமாருர் சொல்லும் பொய்யானால் நானும் பிற்த்தமை பொய்யன்றே” என்றதற்கு - “அப்பெருமானுடைய வார்த்தை பொய்யாய்விட்டாலும் என் பிறப்பு பொய்யாய்விடாதிதே” என்று பொருள் சொல்லலாமாயினும் வியாக் கியானத்திற்குச் சேராது. — “பொய்யன்றே என்றது பெய்யாயிதே என்னை” என்றிதே பெரியவாச்சான்றின்னை அருளிச்செய்தது. அன்றே = அன்றே என்றபடி. ... .. (சு)

பாமேசுவரீகாள் ஈதேன்னபாடல்*நல்வேங்கட நாடர்நமக்கொருவாழ்வுதந்தால் வந்துபாமேின்* ஆமேகருளக்கொடியுடையார் வந்தருள்செய்து* கூவேராயிடில் கூவிநம்பாட்டுக்கள்கேட்டுமே. (ரு)

பாடும் பாடுகின்ற குயில்காள்! குயில்களே! ஈது } (கர்ண கடோரமான)இக் கூசல் என்ன பாடல்? என்னபாட்டு; நல் வேங்கடம் } விலகாண்மான திருவேங் நாடர் } உடமலையை இருப்பிடமாகவுடைய பெருமான் * நமக்கு என்விஷயத்திலே ஒரு வாழ்வு } ஒரு வாழ்ச்சியைப் பண தந்தால் } மனிக்கொடுப்பனாகில் (அப்போது) வந்து பாடுகின் } (நீங்கள் இங்கே) வந்து பாடுங்கள்;

ஆடும் } (ஆகத்தத்தாலே) ஆடுகின்ற கருளன் } யெரியதிருவடிபை கொடி உடை } த்ஹமாகக் கொண்டிருக் யார் } கிற அப்பெருமான் அருள் செய்து க்ருபைபண்ணி வந்து கூடுவர் } (இங்கே) வந்து சேர்வ ஆயிடில் } னாகில் கூவி = } (அப்போது உங்களை) வர வழைத்தி நும் பாட்டுக்கள் } உங்களது பாட்டுக்களை கேட்டும் } கேட்போம்.

எந்தப்பக்கம் நோக்கினாலும் ஒவ்வொரு புஷ்பம் கண்ணிலே தோற்றி ஹிம்ஸகமாயிருந்தபடியாலே ‘கண்ணைமூடிக் கொண்டோமாகில்’ சுதப்படலாம்’ என்று நினைத்துக் கண்ணை மூடிக்கொண்டாள். உடனே ‘குயில்களின் பாட்டுக் கள் செவிப்பட்டன. அவற்றைக்கேட்டுத் தரிக்கமாட்டாதாளாய்’ அக்குயில் களை நோக்கி ‘நீங்கள் ஏன் இப்படி கர்ணகடோரமாகக் கத்துகின்றீர்கள்? போரும் போரும்; உங்கள்பாட்டை நிறுத்துங்கள்’ என்கிறாள்.

இரண்டருகும் நெருப்புப்பற்றி யெரியா நிற்கச்செய்தே நடுவெயிருநா சந்தனம் பூசுவாரைப்போலே யிருந்ததி; உங்கள் பாட்டைக் கேட்கும்படியாக வோ இப்போது எனனுடைய தளையிருப்பது; ஐயோ! என்னபாட்டுப் பாடு கிறீர்கள். எம்ஸலேஷனாதுபவம் செல்லும்போது பாடத்தக்க பாட்டுக்களை நீங்கள் விஸ்ஸேஷத்தில் பாடாநின்றீர்களே! பாவிதாள்! பாடினது போரும்; எப்பெருமான் இங்கேயெழுந்தருளி என்னை வாழ்விக்குக் கரலம் வாய்க்கும்படி அப்போது நீங்கள் இங்குவந்து ஆசைதீரப் பாடுங்கள் என்கிறாள். முன்னடிதளில்.

“எம்பெருமான்” என்று பொதுப்படையாகச் சொல்லாமல் “நல்லேன் கடநாமா” என்று சொற்பித்து அருளிச்செய்துள்ளமையால், அத்தஸ்வரஸ்யத்துக்கு இணங்கப் பெரியவாச்சான்பின்னே அருளிச்செய்கிறார்—“ஆற்றுப் பெருக்கில் முன்னே சினையாறுபுமொபோலே அவன் வரவுக்குறுப்பான நற்குறிகள் உண்டாயிராவின்றன; அது பலித்தால் வந்துபாடப்பாரிகாள். ஆசிரிதர்க்கு அருமைப்பட்டேவண்டாதபடி வந்து நிற்கிறவராய்தது, பரமபதம் கலையிருக்கையாயிருக்க, அத்தகையிட்டுத் திருமலையிலே வந்து முகங்காட்டினார். ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலேபோலேயிருந்தது பயணம்.”

நமக்கொருவாழ்வுநீர்தால் என்றது - உங்கள்பாட்டைக் கேட்கும்படியான காலை எனக்குத் தந்தால் என்றபடி: இப்போது ஸர்வேந்தரியங்களும் அவற்றிலே அப்பவரிக்கப்பட்டு அழிந்தகிடக்கின்றமை அறிக. வந்துபாடுமின்—இப்போது உங்களுடையகாட்சி எனக்கு அஸஹ்யமாயிருக்கையாலே ஒழிந்தபோங்கள் என்றபடி.

வேங்கடசுந்தரர்வந்து உனக்கு வாழ்வுகொடுக்கும் ஸமயம் எங்களுக்கு எப்படித்தெரியுமா தெரிந்தாலன்றோ அந்த ஸம்பத்தில் நாங்கள்வந்து பாடக்கூடும் என்று அக்குயில்கள் தேட்பனவாகக்கொண்டு கூறுகின்றாள் [ஆடுங்கருளக்கொடியுடையாரித்யாதி]-அவ்ருடைய வரவுக்கு ஸ்ரீகாலாகப் பெரிய திருவடி நாயனார் சிறைக்கிறித்தும் கூத்தாடிக்கொண்டு வருவர்; அந்த அடையாளத்தைக் கொண்டே நீங்கள் தெரிந்துகொள்ளலாம். அப்படி நீங்கள் தெரிந்துகொள்ளாவிட்டாலும் அப்போது நானே உங்களை வரவழைத்து உங்கள் பாட்டைக்கேட்பேன் போங்கள் என்கிறாள். .... (16)

கண்மாமயில்காள் கண்ணபிரான் திருக்கோலம்போன்று *

அணிமாநடம்பயின்றருகின்றீர்க்கு அடிவீழ்கின்றேன் *

பணமாடரவணைப் பற்பலகாலமும்பள்ளிகொள் *

மணவாளநம்மைவைத்த பரிசிதுகாண்மினே.

(17)

கண்மாமயில்காள் கண்ணபிரான் திருக்கோலம்போன்று அணிமாநடம்பயின்றருகின்றீர்க்கு அடிவீழ்கின்றேன் விழுகின்றேன்

பணம் ஆடு } படமெடுத்து ஆடுகின்ற
அரவு அணை } திருவனந்தாழ்வானை
பல்பல காலமும் } படுக்கையிலே
பள்ளி கொள் } காலமுள்ளதனையும்
மணவாளர் } பள்ளி கொண்டருளா
நம்மை வைத்த } நின்ற
பரிசி } அழகியமணவாளப் பெரு
இது காண்மின் } மான்
இப்படி உங்கள் காலிலே
விழும்படியானதாயிற்று.

சிலமயில்கள் கூட்டங்கூட்டமாக இருந்துகொண்டிருந்தாவதைக்கண்டு சரிக்குமாட்டா தாளாப் 'இக்கூத்தாடுதலை நிறுத்துங்கள், உங்கள்காலிலேவிழுந் தேன்' என்கிறாள்.

"நின்றாடுகணமயில்போல் நிறமுடையநெடுமால்" [பெரியாழ்வார்திரு மொழி] என்னப்பட்ட எம்பெருமானுக்கு இவை ஸ்மாரகங்களாய்க்கொண்டு நலி கிறபடியால் "கண்ணபிரான் திருக்கோலம்போனது" என்கிறாள். அடிவீழ்கின் றேன் = இக்கூத்து ஒழியவேணுமென்று பரபத்திபண்ணுகிறேனென்றபடி.

இப்படி இவள் சொன்னவாறே, அந்தோ! பெரியாழ்வார் திருமகளாகப் பெற்ற பெருமைவாய்ந்த நீ இப்படிச் சொல்லத்தகுமோ? உன்காலிலேயன்றோ நாங் கள் விழுக்கடவோம்" என்று அம்மயில்கள் சொல்வனவாகக்கொண்டு, கூறுகின் றாள் [பணமாடாவணந்தேவாதி] "சென்றால்குடையாம் இருந்தால் சிங்காசன மாம்" என்றபடி - திருவனந்தாழ்வானை ஸர்வப்ரகாரங்களாலும் அடிமைகொண்டு சிறப்பிக்குமவர் என்னை உங்கள்காலிலே விழுப்படிசெய்த பின்பு நான்செய்யலா வ துண்டோ? என்கிறாள்.

"பணவாளாவணை" என்றும்பாடமுண்டு; அப்பாடத்தில், படங்களையும் ஒளியையு முடைய அரவு என்க. வாள்—ஒளி. ... .. (சு)

நடமாடித்தோகைவிரிக்கின்ற மாமயில்களாள் * உம்மை
நடமாட்டங்காணப் பாலியேன்றானோமுதலிலேன் *
சூடமாகூத்தன் கோலிந்தன்கோமிறைசெய்து * எம்மை
யுடைமாகோண்டான் உங்களுக்கினியொன்றுபோதமே. ... .. (எ)

நடம் ஆடி	} கூத்தாடிக்கொண்டு
தோகை விரிக்	
கின்ற	} தோகைகளை விரிக்கிற
மாமயில்களாள்	
உம்மை	} சிறத்தமயில்களே!
நடம் ஆட்டம்	
காண	} கூத்தைப்பார்ப்பதற்கு
பாலியேன்றான்	
ஒர் முதல்	} ஒரு கைமுத லுடையே
இலேன்	
சூடம் கூடி கூத்	} குடக்கூத்தாடினவனான
தன்	

கோலிந்தன்	} கோபாலக்ருஷ்ணன்
கோயிறை	
செய்து	} கேட்பாரற்ற யிறுக்குக்
எம்மை	
உடை மாடு	} ஸர்வஸ்வாபஹாரம்
கொண்டான்	
இனி	} பண்ணினான்;
ஒன்று	
உங்களுக்கு	} இப்படியிருக்க
போதுமே	
	} (என் முன்னே கூத்தாடி
	} என்னைஹிம்விக்ளை
	} யாகிற) ஒருகாரியம்
	} உங்களுக்கு
	} தருமோ?

'உங்கள் கூத்தைநிறுத்துங்கள்' என்றுமயில்களின் காலிலே இவள் விழுந்து வேண்டிக்கொள்ளலே, அம்மயில்கள் இவளுடைய எளிமையை நன்கு தெரிந்து கொண்டு 'இவளுக்கு நாம் அறிவீட்டமானதைச் செய்தால் நம்மை இவள் தண்டிப் பளோவென்று நாம் அஞ்சவேண்டா; இவள் புகலற்றுக்கிடக்கின்றாள்; இவள்

நாம் எப்படி ஹிம்ஸித்தாலும் கேட்பாரில்லை' என்று எண்ணி முன்னிலும் அதி-
கமாகத் தோகைகளேவிரித்துக் கூத்தாடத்தொடங்கின; அவற்றை நோக்கி மீனா-
டும் நன் அவஸ்தையை முறையிட்டிக்கொள்கிறான்.

நடமாடித் தோகை விரிக்கின்ற மாமயில்காள் = தோகைவிரித்து நடமாடு-
கின்ற மாமீயில்காள்! என்க. உள்ளபடியே அவ்வயிப்பதும் ஒக்கும். [உம்மை
இத்யாதி.] கண்ணுடையவர்கள் உங்களுக்கத்தைக் கண்டால் பரமாதந்தம் பெறு-
வர்கள் என்பதில் தட்டில்லை; கண் இழந்திருக்கிறதான் உங்கள் கூத்தை எங்கிலே
காணவல்லேன்? முதல் இலேன் என்றது-காண்பதற்கு முக்யஸ்தநமான கண்ணை
யுடையேனல்லேன் என்றபடி. "என்னம்புலனும் எழிலுங்கொண்டு" என்றபடி-
எல்லா இரத்திரியங்களையுங் கொள்ளுகொண்டானிறே எம்பெருமான்.

"பாவிபென் நானோர்முதலில்லை" என்று சொன்னதை விரித்துரைக்-
கின்றான் பின்னடிகளில். நாற்சந்தியிலே குடக்கூத்தாடி உக்கூத்திலே எல்லாரை
யும் சுடுபடுத்திக்கொண்டவனாய், பசுக்களுக்கும் இடையாக்குங்கூட எல்லபுனை-
வன், எவ்வதந்தர்ப்பண்ணும்படியான மறுக்குக்களை என்னவியத்திலே பண்ணி
என்னுடைய எல்லவத்தையும் கொள்ளுகொண்டான; இப்படிப்பட்ட தைர-
யிலே நீங்களுந் என்னைவந்த ஹிம்ஸிப்பது தருகியீயா? என்கிறான்.

கோமிறை = கோ—அரசர்கள்; மிறை-மிறுக்கு; அரசர்கள்செய்யும்படி-
யான மிறுக்காவது-சுரநெஞ்ச இளநெஞ்ச இல்லாமல் புரியுங் கொடுமைகள்.
கொடுமைகள். கோக்கள் மிறுக்குசெய்யுமாபோலே செய்து என்றபடி. அரசர்கள்
எதுசெய்தாலும் கேட்பாரில்லையே.

[எம்மையுடை மாடு கொண்டான்.] எம்மை-எங்களுடைய, உடை—
ஆடையையும், மாடு—செல்வத்தையும், கொண்டான் என்று; எம்மையுடை—
எங்களுடைய, மாடு—எல்லவத்தையும் என்று பொருள்கொள்ளலாம், 'மாடு
பொன் பக்கஞ் செல்வம்' என்றதிகண்டு அறிபத்தக்தது. திருவாய்மொழியில்
"மாறுக்கு வைவமுளந்தமணுளற்கு" என்ற திருவாய்மொழியிற் கூறியபடி எல்லா
வற்றையும் இழந்துவிடக்கிற என்னை நீங்களுந் நலிகை பாரப்தமன்று என்கிறான்.

மழையேமழையேமண் டறம்பூசி உள்ளாப்நின்ற

மேமுகூற்றினாற்போல் * ஊற்றநல்லேங்கடத்துள்நின்ற *

அழகப்பிராணாதம்மை யென்னெஞ்சத்தகப்படத்

தழுவநின்று * என்னைத்ததைத்துக்கொண்டு ஊற்றவும்வல்லையே. (அ)

மழையே } ஒமேகமே
மழையே |
அழம் } மேற்புறத்திலே

மண் பூசி } மண்ணைப்பூசுவீட்டு
உள்ளாய் நின்ற } உள்ளே யிருக்கும் மெழு
மெழுகு ஊற்றி } கை உருக்கிகொளியில்
ஒஸ் போல் } தளருமாபோலே

என்றும்	என்னை அனைந்து அந்தஸ் ஸாரமான ஆத்மாவை உருக்கியுட்பவராய்	என் கொஞ்சத்து	என் கொஞ்சிலே வேலை
நல் வேங்கடத்	விவகலிணமான திரு	அகப்படுத்துவ	ஸாதிக்கிறபடியே நான்
தூள் நின்ற அழ	வேங்கடமலையிலே நிந்து	நின்று	அனைக்கும்படி பண்ணி
கப்பிராஜா	மலரான அழகியபெரு	என்னை	என்னை
தம்மை	மான	ததைத்தார்	அவரோடே கொஞ்சி
		கொண்டு	வைத்து (பிறகு)
		ஹற்றாய்	வாய்விக்கவல்லேயோ?

* விண்ணி ஸ்ரீமலாபுரிலேகண்ட மேகங்கள் வர்ஷித்த பிறகு விகாஸத் கோடும் விலாஸத்தோடும்கூடிக் கிளர்ந்த பதார்த்தங்களை நோக்கி வார்த்தை சொல்லிக்கொண்டு வந்த ஆண்டாள் இப்போது பழையபடியே மேகங்களைவிளித்துக் கூறுகின்றாள்—; மேகங்களானவை சிவபதார்த்தங்களை உத்திபுகங்களாகக் கிளப்பி அவற்றின் வழியாலே நலிந்ததுபோதாமல் பின்னையும்விடாதேறின்று வர்ஷித்து ஸாக்ஷாதாகவும் நலிபத்தொடங்கினபடியாலே அவற்றைநோக்கிக் கூறுகின்றனளென்க. மழைபொழிதலும் விரவிகளுக்கு உத்திபுகமிறோ.

இப்பாட்டில் அந்தபரம்பரையாக மூன்று எழுத்துப்பிழைகள் நெடுநாளாகவே நோந்திருக்கின்றன. முதலடியின் முடிவில் “உள்ளாய்நின்று” எனவும், இரண்டாமடியின் முடிவில் “வேங்கடத்துள்ளின்று” எனவும், சுற்றடியின் முதலில் “சமுழவிரின்று” எனவும் பெரும்பாலும் பண்டிதபாமர விபாகுமற அனைவராலும் ஒதப்பட்டுவருகின்றன. மூலப்பதிப்புகளெல்லாவற்றிலும் இப்பிழைகள் உள்ளன; அடைவே, “உள்ளாய்நின்று” எனவும்; “வேங்கடத்துள்ளின்று” எனவும், “சமுழவிரின்று” எனவும் திருத்திக்கொள்க. கோயில் பத்தராவீஸ்வாயி இப்பிழைகளைக் குறிப்பாக எடுத்துக்காட்டினார்.

மழையேபென்று ஒருகாற்சொல்லாமல் இருகாற்சொல்லிவித்தது—மேகங்கள் எத்தனைதூரஞ்சென்றாலும் அவற்றின்செவியிலே இந்தக் கூக்குரல் உறைப்பதற்காகவென்ப.

[மண்புறம்பூசி இத்தபாதி.] வெண்கலப்பாத்திரம் முதலியன நிரூபிப்பவர்கள், முதலில், பாத்திரத்தின்வடிவத்துக்குஒப்ப மண்ணைக்கட்டி அதன்மேல் சுற்றிலும் மெழுகைவளைத்து, பின்னையும் அம்மெழுகின்மேலே மண்ணைப் பூசி, மர்மமாக ஓரிடத்திலே த்வாரமாக்கி, உள்ளிருக்கும்மெழுகை வெதுப்பி அவ்வழியாலே வெளியே ஊற்றுவார்கள். அவ்வாறாக ஊற்றுகின்றார் வேங்கடத்துள் நின்ற அழகப்பிராஜா—என்கிறவிதனால் தேறுங்கருத்து யாதெனில்; மேலேமண்ணை இணைத்து உள்ளிருக்கும்மெழுகைத் தள்ளிவிடுவதுபோல, அப்பெருமானும் உடம்பின் மேலே அணைந்து உள்ளிருக்கும் ஸத்த உருகிக்கழிந்துபோம்படி செய்யவல்லவன் என்றதாகிறது.—“உடம்பிலே அணைந்து அகவாய் குடிபேரம்படிபண்ணுமவராய்த்து” என்றருளிச்செய்தார் பெரியவாச்சான் பின்னையும்.

ஊற்றும் என்ற விசேஷணம் அழகப்பிரானுரிடத்து அர்வயிக்கும். என்னை இப்பாடுபடுத்துகைக்கு அப்பெருமானிடத்துள்ள முக்கியஸாமக்ரி அழகுதான் என்றகருத்துத்தோன்ற அழகப்பிரானுர்தம்மை என்கிறார். [என்னெஞ்சுத்தகப்பட இத்யாதி.] அப்பெருமான் என்னெஞ்சில் ப்ரகாஸிக்கிறுப் போலிருக்கிறானத் தனைப்பாழிய, அவனைநான் அணைக்கவிரும்பிக் கையை நீட்டப்புகுந்தால் அகப்படுவதில்லை; இப்படிநான் நோவுபடவொண்ணாமல், அப்பெருமான் எனது நெஞ்சில் ப்ரதிபாலிக்கும்படியே அவனை நான் அணைக்கும்படிபண்ணிவைத்து [-அதாவது, உஷையையும் அரிருத்தனையும் கூடவிடங்கிட்டுவைத்தாப்போலே அவனையும் என்னையும் ஒருவயக்திபாக நெருக்கி] ஒமேகமே! பிறகு நீ வர்ஷிப்பாயாகில் அப்போதன்றோ உன்னுடைய வர்ஷம் ஆந்தகரமாயிருக்கு மென்கிறுளென்க. விஸ்வலோகாலத்தில் வேண்டாத வர்ஷந்தானே ஸப்ஸ்வலோகஸமயத்தில் உத்தேஸ்யமாகிருக்குமிதே.

இப்பாட்டையும் மேற்பாட்டையும் திருமலை நம்பி அதுஸந்திக்கும்போதெல்லாம் நெடும்போது கண்ணுங் கண்ணநீருமாயிருந்து உருகிப்போவராம்; அதுபற்றி இவ்விரண்பாட்டையும் நம்புருவாசாரியர்கள் மிகவும் ஆதரித்துப் போருவர்களாம்.

...

...

...

...

(அ)

கடலேகடலேயுன்னைக்கடைந்து கலக்குவது *

உடலுள்புகுந்துநின்று ஊறலயத்தவற்கு * என்னையு

முடலுள்புகுந்துநின்று ஊறலயக்கின்றமாயற்கு * என்

நடலைகளெல்லாம் நாகணைக்கேசென்றுரைத்தியே.

(ஆ)

கடலேகடலே! ஓகடலே!

உன்னை } (தனக்குப் படுக்கையிடமாகவாய்த்) உன்னை

கண்டந்த } (மலையை யிட்டுக்) கடைந்து

கலக்குவது கலக்கி

உடலுள்புகுந்து } (உனது)சரீரத்திலே நின்று } புகுந்திருந்து

ஊறல் அறுத்த } ஸாரமான் அமுதத்தை வற்கு } அபஹரித்தவராய்

என்னையும் உட } (அவ்வாறுவே) ஊள் புகுந்து } என் உடலிலும் புகுந்திருந்து

ஊறல் அறுக்கின்ற } என் உயிரை அறுக்குமவரான

மாயற்கு } எம்பெருமானுக்கு

(விண்ணப்பம்பண்ணும்படி)

என் நடலைகள் } என் துக்கங்களையெல்லாம்

எல்லாம் } லாம்

நாக அணைக்கே } அவர்படுக்கையான திரு

வனந்தாழ்வானிடத்தில்

சென்று நீ போய்

உரைத்தியே சொல்லுவாயா?

(சொல்லவேணும் என்கை.)

அநந்தரம், கடலின் ஓதம் காதில்விழத் தொடங்கிற்று; கடலே! என்று ஒருகால் அதனைநோக்கிச் சொன்னவளவிலும் அது தன் கோஷத்தையே பெருக்கக் கிளப்பிக் கொண்டிருக்க, அந்தக் கோஷத்தைக் கீழ்ப்படுத்தித் தன்னுடைய த்வரியே ஓங்கும்படி கடலேகடலே! எனவிளித்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகின்றார்

“மாறுங் கரும்புடலே! என்னோற்றாய்!, வையகமுண்டாவினிலைத் துயி
ன்ற வாழியான்-கோலக், கருமேனிச் செங்கண்மாற் கண்படையுளென்றும், திரு
மேனி நீழிண்டப்பெற்று.” [முதல்திருவந்தாதி] என்றபடி-எம்பெருமானுக்கும்
கடலுக்கும் நெருங்கினஸம்பந்தம் இருக்கின்றமையால் அந்தஸம்பந்தத்தையே
பற்றுசாகக்கொண்டு கடலைப் பிரார்த்திக்கின்றாள்-நான்படும் பாட்டை *அரவணை
மேற்பள்ளிகொண்ட முகிலண்ணன் பக்கவிலே நீதெரிவிக்க வேணுமென்கிறாள்.

தனக்கு உபகாரம்செய்யுமவர்களை வேண்டியுமட்டும் ஹிம்ஸித்து அவர்
களிடத்துள்ள ஸாரத்தையும் கொள்ளுகொள்பவன் எம்பெருமான்-என்னுமிடம்
விளங்கக் கூறுவன முன்னடிகள். ‘கடலானது நமக்குப் படுக்குமிடமாயிற்றே’
பென்று சிறிதும் நோக்காமல் மலைகளைப்பெல்லாக் கொணர்ந்து உன்னுள்ளே
போட்டு உன்குடல்குழம்புபட. உன்னைக்கடைந்து கலக்கினதுமல்லாமல் உன்
னோடே அன்புடன் அணைந்துகிடக்கிறப்போர்கிடந்து உன்பக்கல் ஸாரமாயிருந்த
அம்ருதத்தைக் கொள்ளுகொள் வித்தவனன்றோ அவன் என்கிறாள்.

“நீதான் என்செய்தாய்? தூசித்தலையிலே படையறுப்பாரைப்போலே
உன்னையன்றோ நெருக்கிக்கடைந்து கலங்கப்பண்ணிற்று; படுக்கையென்றும்பாரா
தேயன்றோ நெருக்கிற்று; இடங்கொடுத்தார் நெஞ்சிலே கல்லையிட்டிருக்கிச்
சாறுபெறுத்துமவரன்றோ” என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி ஸேவிக்கத்தக்கது.

உன்னை இப்பாடுபடுத்திபதுபோலவே என்னையும்படுத்தா நின்றானென்
கிறாள் மூன்றாமடியில். மேலோடே அணைந்து உள்ளே பசையறுத்தபெருமானென்
கிறாள். மாயற்கு என்றது-அவன் இப்பாடுபடுத்தச்செய்தேயும் “ஆகிலுங்கொடிய
வெண்ணெஞ்சமவென்றே கிடக்குமெல்லே!” என்றபடி அவனையே பற்றிநிற்கும்
படியான மாயமுடையவன் என்றபடி. நடலை=துக்கம். நாகணைக்கே சென்று
உரைத்தி-‘‘சென்றால் குடையாயிருந்தால் சிங்காசனமாம்’’ என்றபடி ஸர்வவித
கைங்கரியங்களும் திருவனந்தாழ்வானொருவனிடத்தில்தானே கொள்ளவேணும்;
அத்தகைய கைங்கரியங்களுக்கு அடியோம் உரிமைப்பட்டோமல்லோமோ? என்று
சொல்லவேணுமென்பது உள்ளுறை. அன்றியே திருவனந்தாழ்வானைப் புருஷ
காரமாகக்கொண்டு சொல்லவேணுமென்பதாகவுமாம். ... ... (கூ)

நல்லவேந்தோழி நாகணையிசைநம்பார் *

செல்வர்பெரியர் சிறுமானிடவாநாஞ்செய்வதென் *

வில்லிபுதுவை விட்டுசித்தர்தங்கள் தேவரை *

வல்லபரிசுவருவிப்பரேல் அதுகாண்மே.

(ய)

என்னல்லதோழி	எனதுஉயிர்த்தோழியே,	}	செல்வர்	}	பெருஞ் செல்வம்படைத்
நாகஅணை	திருவனந்தாழ்வா ணுகிற		}		பெரியர்
மிசை	படுக்கையிலே சயனித்	}			}
	திருக்கிற		}		
நம்பார்	நம்பெருமான்			நாம்	

வில்லிபுத்தூரை } ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க்கு கிர்
விட்டுவிட்டார் } வாழ்க்காநாடு பெரியாழ்
வார்

தங்கள் தேவரை } தமக்கு விதேயரா யிருக்
                                } கிற அப்பெருமானை
வல்ல பரிசு   } தம்மால் கூடினவகை
                                } களாலே
வருவிப்பரேல்   } அழைப்பராகில்
அது காண்கும்   } அப்போது(அவனை)நாம்
                                } ஸேவிக்கப்பெறுவோம்.

ஆண்டாள் இப்படி பகவத்க்ஷாமத்தாலே ஆற்றமாட்டாதாளாய்ப்படுகிற அலமாப்பைக் கண்ட உயிர்த்தோழியானவள் 'ஐயோ! இவள் இப்பாடுபடுகின்றாளே!' இவளை நாம் எப்படித் தேற்றுவோம்! ஒருவழியும் தெரியவில்லையே! என்றுசினித்தது வயலித்திருக்கையில், ஆண்டாள் அவ்வுயிரிற்சீதாழியைபோக்கி 'ஐ அஞ்சவேண்டா; ஜீவிப்பதற்கு ஒருவழி கண்டென்கான்' என்கிறாள்.

திருவனந்தாழ்வான்மேல் சாடலரித்தருளுமவராய் சாபிப் பதிலாய் பரம புருஷராயிருக்கிறவரை அதிஷ்டாந்தராயிருக்கிற, நாம் கம்பினை அனுகமுடியுமா? “அம்மானாழிப்பிரானவன் எவ்விடத்தான்யானா?” என்ற இப்போலே அவருடைய பெருமைக்கும் நம்முடைய சிறுமைக்கும் எவ்வளவு வேறுபாடு உண்டாயிற்று. அவரை நாம் வளைப்பிடிமுடியுமோ?, முடியாது. ஆகவே நாம் அந்நேசேபோகவேண்டியதேர்வென்னில்; இழவாமைக்கு ஒருவழியுண்டு; அந்நேசியவர் கமக்குவசப்படமாட்டாராயினும் நம் அண்ணலான பெரியாழ்வாராகிய வாய்ப்பாதிருக்க அவரால் முடியாது. அந்தநாகணைக்கைநம்பார் தாழே அபரியாத்வாரிடத்தில்கோங்கிழக்கன்றாயிருப்பர். “சூச்சுட்டிவாராய்” என்றும் “நீரடவாராய்” என்றும் “காப்பிடவாராய்” என்றும் அவர் அழைத்தவாதே அப்பெரியவர் பதறி ஓடி வருவர்; அப்போது நாம் எளிதாக அவரை ஸேவிக்கப்பெறுவோமென்கிறார்.

வல்லபரிசுவருவிப்பரேல் == ஒருபுனைவரிட்டு வரப்பண்ணவுமாம்; ஒரு இசையைச்சொல்லி இசைவிக்கவுமாம்; கிரிபையறுத்து வரப்பண்ணவுமாம்; திருமஞ்சனத்தைச்சேர்த்து அழைக்கவுமாம்; திருக்குழல்பணிடைச் சேர்த்துவைத்து அழைக்கவுமாம்; திருவந்திக்காப்பிட்டழைக்கவுமாம்; .....அன்றிகே, நான் அவர்தம்மை முன்னிட்டாப்போலே அவர்தபட்டுப் பருஷதரமாவரை முன்னிட்டு வரப்பண்ணவுமாம்-அவ்வழியாலே பெறக்கடவோம்'' எனற விபாக்கியான ஸூக்தியின் போக்யதை அறுபவிக்ஷத்தர்க்கது.

இத்திருமொழிக்குப் பலருதி அருளிச்செய்தால் இப்பாட்டே அதன் ஸ்தானத்தில் நின்றது. பாகவதஸம் நிதனைக்கொண்டு உஜ்ஜீவிக்கப்பெற்றவர் கள் என்பதே இத்திருமொழிக்கும் பலருதியாகக் கொள்ளத்தக்கது. .... (க)

அடிவரவு—கார் மேல் கோவை முறையைப் பின்பற்றி வருவது உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ... (க) ...
கல்வியைத் தாமதப்படுத்தும்.

பத்தாந் திருமொழி உரை முற்றிற்...

ஆண்டாள் திருவடி களே சரணாம்.

ஜீயர் திருவ. ௧௧௭ சரணம்.

ஸ்ரீ:

சூண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

பதனோரந்திருமொழி - தாமுகக்கும்.

உரையவதாரிகை:—“ஒன்றையுரைப்பான் ஒருசொல்லே சொல்லுவான்” என்று புகழ்பெற்ற பெருமான் ஒருகால் பொய்யனாய்விட்டாலும், அப்பொய்யம் மையடியாக அவனும் நாம் உபேஷிக்கப்பட்டோமாயினும், பெரியாழ்வாருடைய ஸம்பந்தம் நமக்கு உண்டாதலாலும் அது பலனைத் தந்தேதிருமாதலாலும் அவ் வழியிலே நாம் உஜ்ஜீவிக்கக்குறையிலேபென்று அத்தயவஸாயங்கொண்ட சூண்டாள் புகவத்விஸ்ஸேஷத்தாலே மிகவும் நோவுபட்டிருக்கிறபடிய்க்கண்ட தாய்மார் தோழிமார் மற்றுமுள்ள ஊர்ப்பெண்களுமடங்கலும் ‘இவளுடையநிலைமை இன்னதென்ற நிலைனும்’ என்று அருகேகாந்து திரண்டிகெடக்க, அவர்களை நோக்கித் தன்னுடைய அவஸ்தை இருக்கும்படியையும் எம்பெருமான் தன்னை உபேஷித்திருக்கும்படியையும் விரிவாகச்சொல்லி வருத்தப்பட்டுக்கொண்டேபோய், எண்ணப்போன்ற ஒரு ருக்மிணிப்பிராட்டிக்குத் குறைநிறுத்த பெருமான் என்குறை செய்யும் திராமற்போகயாட்டான் என்று ஒருவாறு ததரியங்கொண்டு தேறியிருப்பதாகச் சொல்லி முடிக்கிறாள் இத்திருமொழியில்.

தாமுகக்கும்தங்கையில் சங்கமேபோலர்வோ *

யாமுகக்குமென்கையில் சங்கமுமேந்திழையீர் *

தீமுக்தநாகனைமேல் சேரும்திருவரங்கர் *

சூமுகத்தைநோக்காரால் அம்மனையம்மனே.

(க)

என்று இழை யீர்! } ஆபரணங்களை யணிந்
துள்ள மாதர்களே!
யாம் உகம்க்கு } நான் உகந்து தரித்துக்
என்கையில் } கொடியிருக்கிற என்
சங்கமும் } கையில் உலகைகள்
நாம் உகக்கும் } நான் உகந்து தரித்துக்
கமையில்சங்க } கொண்டிருக்கிற தனகை
தம்போலாவோ } யில் சங்குகோடு ஒவ்
வாதோ?
தீமுகத்து } க்ருமானமுகக்களை
யுடைய

நாக அனைமேல் } திருவனந்தாழ்வானுகிற
பதிகையின்மேலே
சேரும் } பள்ளி கொண்டருளா
நின்ற
திரு அரங்கர் } ஸ்ரீரங்கநாதன்
முகத்தை } (என்னுடைய)முகத்தை
நோக்கார் } நோக்குகின்றாரில்லை;
ஆ! } ஐயோ!
அம்மனே! அம் } அந்தோ! அந்தோ!!
மனே!!

எம்பெருமானுடைய விஸ்ஸேஷம் நெடுகிச்செல்லவே, அதனால் உடல் சர்க்குப்போல் மெலிந்து கைவளைகதொல்லாம் கழன்றொழிந்தமையையும், இவ்

வள்ளிலும் வந்த முகங்காட்டாத எம்பெருமானுடைய கொடுமையையும் கூறி வருந்துகின்றான். ஏந்திழையீர்! என்று அருகே வந்தறிற்கும் பெண்களை விளக்கிறபடி, 'பெண்கள்!—தோழிகாள்!' என்னுதே ஏந்திழையீர் என்றது—என்னைப்போலே வளையிழந்து வருந்தாதே, ப்ரளயத்துக்குத் தப்பிப் பிழைப்பாரைப்போலே நீங்கள் மாத்திரம் அவனுடைய விரஹத்துக்கு எப்படித் தப்பிப் பிழைத்தீர்கள்? என வியந்து கேட்கிறபடிபோலும். "ஏந்திழையீர்! யாமுகக்கு மென்கையிற் சங்கமும் தாமுகக்கும் தங்கையிற் சங்கமே போலாவோ? என்று அப்பெருமானைக் கேளுங்கள்" என்று வாக்யசேஷம் பூரித்துக்கொள்ளவேணும். 'நம் கையிலுள்ள சங்கு எப்போதும் நங்கையிலேயே இருக்கவேணும்' என்று அவர் ஆசைப்படுவதுபோல், நானும் 'நங்கையிலுள்ள சங்கு நங்கையிலேயே இருக்கவேணும்' என்று ஆசைப்படப் பார்த்தி இல்லையோ? அவருடைய ஆசை மாத்திரம் வசுவரம்ஸ் பலித்துவிடவேணும் என்னுடைய ஆசைமாத்திரம் பரிந்துப் போகவேணுமென்று இஃது என்ன விபரீதஸங்கல்பம்? என்று அவரையேபோய்க் கேளுங்கள் என்கிறான். இரண்டடியிலும் சங்கம் என்றது ஸ்தம்ப ஸ்வேஷம், பாஞ்சஜந்பத்துக்கும் கைவளைக்கும் பெயர்.

தான் சங்கிழந்தமைக்குக் காரணம் சொல்லுகிறான் பின்னடிகளில். திருவனந்தாழ்வான் ஒருத்தனாகவே பகவதபவத்தைக்கொள்ளுகொள்கிறானென்ற வயிற்றெரிச்சலினால் தீழ்க்கத்துநாகனை என்கிறான் — எரிமூஞ்சித்தெய்வம், சுடுமூஞ்சிப்பாம்பு — என்கிறாப்போலே, * ஆங்கு ஆரவாரமாகேட்டு அழுவாமீழும் பூங்காரவாகையாலே அஸ்தானே பயஸங்கையினால் எப்போதும் தியைக் கக்கிக்கொண்டேயிருப்பனிறே திருவனந்தாழ்வான். "வாய்ந்த மது கைடபரும் வயிறுருகி மாண்டார்" இத்தயாதிப்படியே உகலாதார் வந்துவிட்ட வொண்ணாதபடி யிருக்குமவனான திருவனந்தாழ்வான் என்கிறுளாகவுமாம். இருவராய்ப் படுக்கவேண்டிய படுக்கையிலே ஒருவராய்ப்படுத்தாரே, அவருடைய நெஞ்சு என்ன நெஞ்சு! என்ற பரிதாபம்தோற்றக் கூறுகின்றான் அண்ணமேல் சேரும் திருவரங்கர் என்று, ஆர்த்தர்களை ரக்ஷிப்பதையே தொழிலாகக்கொண்டவர் நல்ல வாய்ப்பாகப் படுக்கை கிடைத்ததென்று சாய்ந்த கிடந்து தூங்குகிறார் — என்கிறுளாகவுமாம். திருவரங்கத்தில் வந்தும் என்னைப்பேணுதே உறங்கிக்கிடந்தாராகில் இதைவிடப் பரமபதத்திலேயே சுகமாக வீற்றிருக்கலாமே; இவ்வளவு தூரம் ஏன் ஓடி வரவேணும்? என்றுங் கருதுகின்றான். தன்னைக் கைப்பிடித்தால்தான் திருவரங்கத்தில் வரவு பயன்படைத்ததாம் என்றிருக்கிறானிறே.

முகத்தை நோக்கார்=உடம்போடே அணைய வாராவிடினும் கணவாட்டத்திலே ஸைவஸாதிப்பதும் தவிரவேணுமோ? என்முகத்தை நோக்குவதற்கும் அவர் கூசும்படி, நான் என்னபாவம் செய்தேனோ அறியேன். ஆ, ஆல்=ஐயோ! ஐயோ!! என்றவாறு, அம்மனே! அம்மனே!! =இப்படிப்பட்ட அவரை இப்போது நினைப்பதும் — புலி, சிங்கம் முதலியவற்றை நினைப்பது போல் பயங்கரமாயிற்றே! என்கிறுள்போதும், ...

எழிவுடையவம்மனைமீர் என்னாங்கத்தின்னமுதர் *
குழலழகர்வாயழகர் கண்ணழகர்*கொப்பூழில்
எழுகமலப்பூவழகர் எம்மாநூர்*என்னுடைய
கழல்வளையைத்தாமும் கழல்வளையேயாக்கினரே.

(உ)

எழில் உடைய	அழகையுடைய	கொப்பூழில்	திருநாயியி லுண்டான
அம்மனைமீர்	தாய்மார்களு,	எழு கமலம் பூ	தாமரைப்பூவாலே அழகு
அரங்கத்து	} திருவரங்கத்திலெழுந் தருளியிருக்கிற	அழகர்	பெற்றவராய்
என் இன்		எம்மாநூர்	எனக்குள்வாயியான அழ
அமுதர்	} என்னுடையஇளையஅமு தம் போன்றவராய்	என்னுடைய	கிய மணவானர்
குழல் அழகர்		கழல்வளையை	‘கழல்வளை’ என்றஇடுகு
வாய் அழகர்	} அழகிய திருக் குழந்தை றையையுடையவராய்	தாமும்	றிப்பெயர்பெற்ற கைவளையை
கண் அழகர்		கழல் வளையே	‘கழன்’ஒருழிகிறவளை
		ஆக்கினர்	என்று காரணப்பெயர் பெற்றவளையாக; ஆக்கி னார்.

“சங்கஞ்சரிந்தன சாயிழந்தேன் தடமுலை பொன்னிறமாய்த் தளர்ந்
தேன்” என்னும்படி நான் அழகழிந்து கிடக்கச்செய்தே நீங்கள் அழகு
பொலிந்து நிற்பதும் உங்கள் டாக்மியமே—என்பாள்போல எழிவுடையவம்மனை
மீர் என விளிக்கின்றனென்க.

“ திருவரங்கத்திலே எனக்கு போக்யமான அமுதம்போன்று எழுந்தருளி
யிருப்பவராய், திருக்குழலழகும் திருவதரத்தினழகும் திருக்கண்ணழகும்
திருநாடிக்கமலத்தழகும் பொலிய நின்று இவ்வழகையெல்லாம் காட்டி, என்னை
ஆட்படுத்திக்கொண்டவரான பெரியபெருமாள் தப்பாக ஒன்றுஞ்செய்யவில்லை;
புத்தமாகவே செய்தார்; நான் கழலாதவளையை இட்டுக்கொண்டிருந்தேனாகில்
அவரும் அதனைக் கழலாத வளையாகவே அமைத்துவைப்பர்; நான் கழல்
வளையையிட்டுக்கொண்டேனாகையாலே அவர் அதை அந்வர்த்தமாக்கினார்; என்
மேல் குற்றமேயன்றி அவர்மேல் என்ன குற்றமிருக்கிறது? உள்ளதை
உள்ளபடிசெய்பவரன்றோ அவர். நான் கழலாதவளையை இட்டுக்கொண்டிரு
ந்து அவர் அதைக் கழல்வளையாக ஆக்கினாராகில் அப்போது ஒருவராய்
அவர்மேல் குற்றஞ்சாட்டலாம்; நானே கழல்வளையிட்டுக் கொண்டேனான
பின்பு அதை அவர் அந்வதாகரிக்க எப்படி கடவர்? என்று ரஸோக்தியாக
அருளிச்செய்கிறார். இது நர்மோக்தி எனவுட்படும். கைவளைக்குக் கழல்வளை
யென்று இடுகுறிப்பெயர், அதனைக் காரணப்பெயர்போலக்கொண்டு “தாமும்
கழல்வளையேயாக்கினரே” என்றார். கழன்ஒருழியும்வளையாதலால் கழல்வளை
எனப்பெயர்வந்ததென்கிறனாய்த்து. “கண்ணை வரணலாபோடம் ஸ்யல ! தே வாரணுர்த்திநி” என்ற வடமொழி
[புத்தோ வாரணலாபோடம் ஸ்யல ! தே வாரணுர்த்திநி] என்ற வடமொழி

ஸ்ரீலோகத்தை இதனோடு ஒருபுடை ஒப்பிடலாம். வடமொழியில் வாரணம் என்றால் யானைக்கும்பெயர், கழுத்தைப்பிடித்துத் தள்ளுதலுக்கும் பெயர்; ஒரு வன், தனக்கு ஒருயானைகொடுக்கவேண்டுமென்று நாடோறும் ஒரு அரசனிடத்துச் சென்றகொண்டிருந்தான்; இப்படி யானைகேட்பது தகுதியல்லவென்று சேவகர், நெனாள் அவனுக்கு ஹிதமாகச்சொல்லியும் அவன் கோளாதொழியவே, ஒருநாள் சேவகர் அவனைக் கழுத்தைப்பிடித்து நெட்டித்தள்ளினிட்டனர்; அதைக்கண்ட ஒருவன், அவனைநோக்கிக் கூறுகின்றான் வாரணம் விரும்பிய நீ வாரணம்பெற்றது தகுதியே என்கிறான். அதுபோல ஆண்டாளும் "என்னுடைய கழல்வளையைத் தாமுங் கழல்வளையேயாக்கினரே" என்கிறான். .... (உ)

பொங்கோதம்சூழ்ந்த புவனியும்விண்ணுலகும் *

அங்காதுஞ்சோராமே ஆள்கின்றவெம்பெருமான் *

செங்கோவடைய திருவரங்கச்செல்வனர் *

எங்கோல்வளையால் இடர்தீர்வராகாதே.

பொங்கு	அலையெறியா நின்றள்ள
ஓதம்	கடலாலே
சூழ்ந்த	சூழப்பட்ட
புவனியும்	இப்பூமண்டலமும்
விண் உலகம்	பரமபதமும்
ஆதம்	} சிறிதும் குறைவுபட்டத
சோராமே	
ஆள்கின்ற	} நிர்வஹித்துக் கொண்டு போருகிற
எம் பெருமான்	
செங்கோல்	} செங்கோல் செலுத்த வல்லவராய்
உடைய	

திரு அரங்கம் } கோயிலிலேபள்ளி
செல்வனர் } கொண்டிருப்பவர்தான்
மஹாநாவர்

என் } என்னுடைய

கோல்வளையால் } வைவளையாலே

இடர் தீர்வர் } தம் குறைகளைல்லாம்
ஆகாதே } தீர்த்து நிறைவுபெறு
வரன்றோ.

(அப்படியே என்வளையைக் கொள்ளை
கொண்டு அவர் நிறைவுபெற்றுப்
போகட்டும் என்றபடி.)

கடல்சூழ்ந்தமண்ணுலகும் விண்ணுலகுமாகிய உபயங்குதியையும் அபாயஸூழ்மயின்றி சுகூழ்த்தருளுமவனாய், என்னை ஒரு மூன்றும் விபுதியாக ஆளும்வனாய், திருவரங்கத்திலேபள்ளிகொண்டருளினபடியே செங்கோல்செலுத்துமவனான எம்பெருமான் இப்படி அவாப்தஸமஸ்தகாமனாயிருந்துவைத்தும் குறைவாளன்போன்று என்னுடைய கைவளையைக் கொள்ளை கொண்டுபோனான்; போயினே; இவ்வளையின் அவனுடைய தாரிதீரிய மெல்லாம் ஹதமாகட்டும் என்கிறான்.

இரண்டாமடியின் முதலிலுள்ள அங்கு என்பது ஓர் அசைச்சொல்; அதற்கு இவ்விடத்தில் பொருள் இல்லை. எம்பெருமான் என்றவிடத்துவியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி:—“ஸுபதாதிதீளாலே, களிக்கும் படிபண்ணிவைத்தான் இவ்விபுதியை; தன்னைப்பறவிறத்துக் களிக்கும்படி பண்ணிவைத்தான் அவ்விபுதியை; இங்குள்ளார்க்கும் கூட்டன்றிக்கே அங்குள்ளார்க்கும்கூட்டன்றிக்கே நடுவே நோவுபடும் படி பண்ணிவைத்தான் என்னை யொருத்தியையும்.” ... .. (உ)

மச்சனிமாட மதிளங்கர்வாமனனார் *
 பச்சைப்பசுந்தேவர் தாம்பண்ணீரேற்ற *
 பிச்சைக்குறையாகி யென்னுடையபெய்வளைமேல் *
 இச்சையுடையரே இத்தெருவேபோதாரே.

(ச)

மச்ச	மேல்தளங்களாலே	நீர் ஏற்றபிச்சை	உதகதாரா பூர்வகமாகப்
அணி	அலங்கரிக்கப்பட்ட	குறை கூகி	பெற்ற பிச்சையிலே
மாடம்	மாடங்களையும்		குறையுண்டாகி
மதின்	மதின்களையுமுடைய	(அக்குறையைத்தீர்ப்பதற்காக)	
அரங்கர்	திருவரங்கத்திலே எழுந்	என்னுடைய	என்னுடைய
	தருளியிருப்பவராய்		
வாமனனார்	(முன்பு) வாமநாவதாரம்	பெய் வளைமேல்	(கையில்) இடப்பட்டுள்ள
	செய்தருளினவராய்		வளைமேல்
பச்சைப் பசுந்	பசுமைதங்கியதேவரான	இச்சை	விரும்பமுடைய வராகில்
தேவர்	பெரியபெருமான்	உடையர் எல்	
தாம்	தாம்	இத்தெருவே	இத்தெருவழியாக
பண்டு	முன்பு (மஹாபலியிடத்	போதாரே	எழுந்தருளமாட்டாரோ?
	தில்)		

* மற்றபேருடைய கைகளில் வளைஇருக்க உன்கைவளைகளை மாத்திரம் எம் பெருமான் கொள்ளுகொண்டது உன்னிடத்துள்ள அன்பு மிகுதியாலன்றோ ஆகவே, அதற்கு நீ மகிழவேண்டியிருக்க நோக்கிக்கலாமோ? என்று சிலபெண்கள் ஆண்டாளை நோக்கிக் கூற, அவர்களை நோக்கிக் கூறுகின்றாள்.

மச்சக்களாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட மாடங்களையும் மதின்களையுமுடைத் தான திருவரங்கம்பெரியகோயிலிலேவந்து நம் உடைமையைப் பெறுகைக்குத் தாம் அர்த்தியாய்க் கணவனார்தருள்பவராய்ப் பசுபசுகென்று ஆகர்ஷகமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையுடையரான பெரியபெருமான் முன்பு தாம் மஹாபலியிடத்திலே யாசகராக எழுந்தருளி அவனிடத்தில் உதகதாராபூர்வகமாக பிசைவாங்கிக்கொண்ட பிச்சையில் குறையுண்டாகி அக்குறையை என் கையாலே தீர்த்துக்கொள்ளவேணுமென்ற ஆவலுடையவராய் என் கைவளையிலே ஆரையுடையவராகில் அஸுரனுடைய யஜ்ஞமியிலே நடந்தாடையை இத் தெருவே என்கண்வட்டத்திலே நடந்துகாட்டலாகாதோ? என்கிறாள்.

பச்சைப்பசுந்தேவர் = “மேகஸ்யாமம்” என்றபடி பசுமைநிறம்மிக்க பெருமான் என்றவாறு. அன்றியே, “பச்சைப்பசும்பொய்” என்றால் மெய்கல் சாதபொய்என்பொருளாகிறுப்போலே ‘சீழ்மைகலசாத மேன்மையுடையவர்’ என்றும்பொருளாம். கலப்பற்ற பரதேவதை.

... .. (ச)

பொல்லாக்குறளுருவாய்ப் பொற்கையில்லீரேற்று *
எல்லாவுலகும் அளந்துகொண்டவெம்பெருமான் *
நல்லார்கள்வாழும் நளிரரங்கநாகணையான் *

4) இல்லாதோம்கைப்பொருளும், எய்துவானெத்துளனே.

(ரு)

பொல்லா குறள் } விலகலுண்டவாமருபி	நளிர் அரங்கம் } எவ்வதாபஹரமான திரு
பொன் கையில் } அழகிய கையாலே	வரங்கத்தில
நீர் ஏற்று } பிணைபெற்று	திருவனந்தாழ்நாணைப்
எல்லா உலகும் } ஸ்கலலோகங்களையும்	நாக அணையான் } படுக்கையுநவுடைய
அளந்து } தன்வசப் படுத்திக்	ரான பெரியபெருமான்
கொண்ட } கொண்ட	இல்லாதோம் } அகிஞ்சரையான என்னு
எம்பெருமான் } ஸ்வாமியாய்	கைப்பொரு } கைம் முகலான வஸ்து
நல்லார்கள் } நன்மையிசை மஹான்கள்	ரும் } னையும் [சரீரத்தையும்]
வரமும் } வாழ்கிற	எய்துநான் } கொள்ளுகொள்வான்
	ஒத்து உளன் } போலிராதின்றான்

விலகலுண்டவாமருபத்தைப் பரிசுரவறித்து அழகிய கையிலே நீரேற்றுப் பிச்சைவாங்கி, பிச்சையிட்டவன் குடிவாழ்வாற்றும் ஓரடிமணியிகாதபடி ஸ்கலலோகங்களையும் அளந்து ஸ்வாதிசுப்படுத்திக்கொண்ட மஹாநாபாவராய், ஸிஷ்டர்கள் வாழ்கிற திருவரங்கத்திலே அனந்தஸாமியாய் எழுந்தருளியிருக்கிற பெரியவர் தரித்ரரான நம்முடைய கைப்பொருளையும் [அதாவது—இந்தவுடம்பையும்] கொள்ளை கொள்வார்போலே இராரின்றார் என்கிறான்.

பொல்லாக்குறள் = 'நல்லகுறளுருவாய்' என்னவென்றுயிருக்க, 'பொல்லாக்குறளுருவாய்' என்றது என்னென்னில்; நல்லதென்றால் கண்ணொச்சில் படுமென்று நினைத்து, நல்ல வஸ்துக்கள்மேலே கரிபூசுவாரைப் போலே டொல்லாக்குற னென்கிறுளென்பர். அன்றியே, அழகியகுறளுருவாய்என்றால் நாட்டிலுள்ள அழகோடு ஸமமாக நினைக்கக்கூடுமென்று விஜாநியத்வம் தோற்றப் பொல்லாக்குறள் என்கிறுளென்றும் கூறுவர்.

நல்லார்கள்வாழும் நளிரரங்கம் என்றவிடத்து, "மறைப்பெருந்திவனர்த்த திருப்பார் வருவிருந்தை யளித்திருப்பார், சிறப்புடைய மறையவரவாழ்திருவரங்கமென்பதுவே" என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழி நீனைக்கத்தக்கது.

இல்லாதோம் = 'இல்லாதார்' என்பதன் தன்மைப்பன்மை, அந்தநாகணையில் ஏற பாக்கியில்லாத என்னுடைய;—மஹாபலிபைப்போலேதம் அபேகிதம் பூர்ணமாகக் கொடுக்கஸக்தியில்லாத வென்னுடைய;—அவரைத்தவிர வேறெரு துணையில்லாத வென்னுடைய—என்றிப்படி மூன்றுவிதமாகப் பொருள் அருளிச்செய்வர். அகிஞ்சரையாயிருக்கிற என்னுடைய என்றபடி, கைப்பொருளாவது இங்கே ஸரீரம். மிகுந்திருப்பது ஸரீரமேயிதே.

பொருள்களை முன்னமே கைக்கொண்டார்; கடைசிபாக ஸ்ரீமென்கிற ஒரு வஸித் திருந்தது; அதையும் கொள்ளுகொண்டாரென்கிறார்.

“கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார்” என்றவிடத்து வியாக் கியான பூரிஸித்தி பரம்போக்யமானது;—“இவளுக்கு முலைப்பாலோடே கூடப்புகுந்திறே பகவதன்மபந்தம்; * ஸ்ருஷ்ட ஸ்த்வம் வநவாஸாய போலே பிறக்கிறபோதே வளையிழந்து கொண்டுபோலே காணும் பிறந்தது.”

காலிரிசீர்செய்ப்புரளவோமே திருவரங்கம் = அசேதமான் தீர்த்தமுங் கூட ரக்யவாககம் வாடர்மல் நோக்கும் தேஸம் என்றபடி. அசேதமான் வஸ் துகளும் தங்கள் தங்கள் ரக்யவர்க்கங்களை நோக்கும்மடமான திருவரங்கத் திலே வாழப்பெற்ற பரமசேதான் ரக்யகோடியிலே ஒருத்தியான என்னை நோக்கிதிருப்பது தகுதியன்று என்று குறிப்பித்தபடி.

எப்போருட்கும் நின்னு=வேடுவிச்சி, குரங்கு, தயிர்க்காரன் முதலிய ஸாமான்யமான பிராணிகட்கும் ஸுலபனய நிற்கச் செய்தேயும், ஆர்க்கும் எய் தாது—எவ்வளவு ஐஞாநாதிகராயிருந்தாலும் ஸ்வயதாத்நாலே கிட்ட நினைப் பார்க்குக் கிட்டக்கூடாதவனாய் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

—மேய்ப்பொருளும் கொண்டார்=மேய் என்று ஆத்மாவையும் சொல்லக் கூடவதாகையாலே, ஆதீயங்களை ஏற்கனவே கொள்ளுகொண்டவர் இப்போது ஆத்மாவையும் கொள்ளுகொண்டார் என்பதாகவும் உரைக்கலாம். (க)

உண்ணாதுறங்காது ஒலிகடலையூடறுத்து*

பெண்ணாக்கையாப்புண்டு தாமுற்றபேதெல்லாம்*

திண்ணார்மதில்குழ் திருவரங்கச்சேல்வனார்*

எண்ணுதேதம்முடைய நன்மைகளையெண்ணுவரே.

(எ)

திண் ஆர் மதின { (மஹா ப்ரளயத்துக்கும்
குழ் { அழியாதபடி) தின்மை
பொருள்திய மதின
களாலே குழப்பட்ட
திரு அரங்கம் } கோயலிலே எழுந்தருளி
யிருக்கிற
செல்வனார் } சரியியதியானபெருமான்
(ஸ்ரீராமனாய்த் திருவ்வதரித்த போது)
பெண் ஆக்கை { (செய்யென்கிற பொரு)
ஆப்புண்டு } பெண்ணின் சரீரத்தில்
ஆசைக்குக்கிடப்பட்டு
உண்ணாது உண்ணாமலும்

உறங்காது உறங்காமலும் (வருந்தி)
ஒலி கடலை } (திரைக் கிளப்பத்தாலே
கோஷிக்கின்ற கடலை
ஊடு அறுத்து } இடையறும்படி பண்ணி
[அணைகட்டி]
தாம் உற்ற (இப்படி) தாம் அடைந்த
பேது எல்லாம் பைத்தியத்தையெல்லாம்
எண்ணாது மறந்துபோய்
(இப்போது)
தம்முடைய தம்முடைய
நன்மைகளே பெருமைகளையே
எண்ணுவர் எண்ணுகின்றார்.

தமக்கு மேற்பட்டாரொருவருமில்லாதபடி பரமபுருஷராயிருக்கும்வகை ஒருமானிடப் பெண்ணாகிய நீ இப்படியெல்லாங் சொல்லுவது தகுதியோ? அவருடைய மேன்மை எங்கே? உன்னுடைய கீழ்மை எங்கே? இதை ஆராயாமல் நீ அப்பெரியவரைப் பழிப்பது சிறிதும் பொருந்தாது என்று சிலமாதர்கள் ஆண்டானேசோக்கிக் கூற, அதற்கு மறுமாற்ற முரைக்கின்றான். அப்பெரியவர் மாமாவதாரத்தில் பட்டபாடுகள் தெரியாதா? ஒரு பெண்பெண்டாட்டியின் உடம்பிலே ஆசைகொண்டு அந்த ஆஸாபாஸு பாரவாய்த்தாலே ஊனுமின்றி உறக்கமுமின்றி அவளுடைய பிரிவுக்கு ஆற்றாமல் நோவுபட்டு வானரப்படைகளைத் துணைகொண்டு கடலிலே அணைகட்டுகையாகிற அருந்தொழிலைச்செய்து இப்ப்டிகளாலே தாம் வெளிப்படுத்திய பைத்தியத்தை ஸ்ரீராமாயணம் நடையாடுந் தேஸுத்திலே அறியாதாருண்டோ? “అనిద్ర స్వప్నం రామః” [அநித்ரஸ்ஸததம்ராமஃ] என்றும், “న ముంఁసురాళున్ భుజ్జే నహి మఱ నీతే” [நமாம்ஸம் ராகவோபுங்க்தே நசாபி மது ஸேவதே] என்றும் ஸ்ரீராமாயணத்தில் சொல்லப் பட்டிருக்கவில்லையா? பரமபுருஷராயிருப்பவர் ஒரு பெண்ணுக்காக அப்பாடு படலாமோ? அது அவருடைய மேன்மைக்குத் தகுமோ? அது தகுமாகில், எனக்காகவும் அவர் அப்பாடுபட்டிருக்க வேண்டாவோ? என்னிடத்தில் மாத் திரமேயோ அவர் மேன்மை பாராட்டி யிருக்கவேணும்? என்கிறான்.

தாமுற்ற பேதெல்லாம் என்றவிடத்தில், ஸுக்ரீவனைச் சரணமடைந்தது ஸமுத்ரராஜனைச் சரணமடைந்தது முதலிய மற்றுள்ள இழிவான செயல்களும் அதுஸந்திக்கத்தக்கவை. பெண்ணுக்கையாப்புண்டு என்றவிடத்து, “ஒருபெண் கொடியாலே கட்டுண்டு” என்ற வியாக்கியான ஸூக்தி நோக்கத்தக்கது. (எ)

பாசிதூர்த்துக்கிடந்த பார்மகட்டுப்பண்டொருநாள்*

மாகடம்பில்நீர்வாரா மானமிலாப்பன்றியாம்*

தேசுடையதேவர் திருவரங்கச்செல்வனார்*

பேசியிருப்பனகள் பேர்க்கவும்பேராவே.

(அ)

பண்டு ஒருநாள் முன்னொருகாலத்தில்

பாசி தூர்த்து } பாசிபார்த்து கிடந்த

பார் மகட்டு ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்காக

மாக உடம்பில் } அருக்கேயின சரீரத்தில்
நீர்வாரமானம் } ஜலம் ஒழுகாநிற்கும்
இலாபன்றியும் } ஹேயமானதொருவராஹ வடிவு கொண்ட

தேசு உடைய } தேஜஸ்ஸையுடையகடவு
தேவர் } ளாகிய

திரு அரங்கம் } ஸ்ரீரங்கநாதன்
செல்வனார் }

பேசி இருப்பன } (முன்பு) சொல்லியிருந்
கள் } கும் பேச்சுக்களானவை

பேர்க்கவும் } (அஞ்சில்நின்றும்) பேர்க்
பேரா } கப்பார்த்தாலும் பேர
மாட்டாதவை.

ஸ்ரீதேவிக்காகப்பட்ட பாட்டைச் சொன்னான் கீழ்ப்பாட்டில், ஸ்ரீபிப் பிராட்டிக்காகப் பட்டபாட்டைச் சொல்லுகிறான் இப்பாட்டில்.

வராஹசரமல்லோகவிதே இவை. ஸாரம் மனம்முதலியவை பாங்காயிருக்
கும்போது என்னை ஒருவன் ஸ்மரிப்பானாகில், பின்பு அவன் மூச்சடங்கி முடிய
மளவானபோது அவனை நான் ஸ்மரித்திருந்து நத்ததியைநண்ணுகிப்பென்—
என்றிறே சொல்லிவைத்திருக்கிறார். அப்பேச்சுக்கள் தன்னளவில் பரிக்கக்
காணுமையாலே வருத்தம்.

பேசியிருப்பனகள் என்றவிடத்திற்கு விபாக்கியானத்தில் அருளிச்செய்
யும் பொருள் வேறாயும் சீரியதாயுமிருந்தும்:—

[செல்வனாப்பேசியிருப்பனகள்.] 'செல்வர் சொல்லுக்கஞ்சாரோ' விழுதி
விஷயமாகவும் ஆச்சிதர் விஷயமாகவும் சொல்லியிருக்குமவை பன்னுதல்;
அன்றிக்கே, நினைப்பொடுபென, 'சீரியிலுமாற்றேன்' என்றாற்போலே கூடியிருந்த
போது சொன்னவைபென் லுதல். [பேர்க்கவும்பேராஹே.] இவற்றை மற்றது
பிழைக்க வென்றுபார்த்தால் ரெஞ்சில்லின் மபேர்க்கவும் பேருகிறதில்லை;
* தாமுற்றபேதெல்லாம் எண்ணுதே தம்முடைய நன்மைகளே யெண்ணி அவர்
நம்மைமற்றதாலும் 'கொடியவென்னெஞ்சமவனென்றே கிடக்கும், 'என்னும்
படியே நம்மால் மற்றது லைதக்கபபோகிறதில்லை பென்கிறார்.' என்பது விபாக்
கியானஸ்சுத்தி.

தேசத்தேநஸ் என்றவடசொற்சிறைதவு.

(அ)

கண்ணலங்கோடித்துக் கன்னிதன்னைக்கைப்பிடிப்பான் *

திண்ணாந்திருந்த சிசபாலன்தேசழிந்து *

அண்ணாந்திருக்கவே ஆங்கவளைக்கைப்பிடித்த *

பெண்ணான்பேணுமார் பேருமரங்கமே.

(க)

கண்ணலம்	{	கல்பாண ஸந்தாஹம்
கோடித்து		களைபெல்லாம் பரிஷ்கா
கன்னிதன்னை	{	ரமாச்ச்செய்து முடித்து
		கல்பாணப் பெண்ணை
கை பிடிப்பான்	{	ருக்மிணிப்பிராட்டியை
		பாணிக்ரஹணம் செய்து
திண் ஆர்ந்து	{	கெளளப்போவதாக
		ஸம்சயமில்லாமல் சிசய
இருந்த	{	மாக நினைத்திருந்த
		சிசபாலன்
தேச அழிந்து	{	சிசபாலனானவன்
		அவமானப்பட்டு
அண்ணாந்திரு	{	ஆகாசத்தைகோக்கிவிட
		க்கும்படியாக நேர்ந்த
க்க ஆங்கு		அச்சமயத்திலே

அவளை	{	அந்த ருக்மிணிப்பிராட்
		டியை
கை பிடித்த	{	பாணிக்ரஹணம்செய்
		தருளிவளவும்
பெண்ணான	{	பெண்பிறந்தார்க் கெல்
		லாம் துணைவள் என்று
பேணும்	{	ப்ரஸித்தனான பெரு
		மான
பேரும்	{	வீரம்பி எழுந்தருளி
		யிருக்கிற
அரங்கம்	{	திவ்யதேசத்தினுடைய
		திருமரமும்
		கிருவரங்கம்.

ருக்மிணிப்பிராட்டியின் ப்ரதிபுத்தகங்களைப்போக்கி அவளுக்கு உதவின
படியை அநுஸந்தித்து, அவனொருத்திக்கு உதவினதானது பெண்பிறந்தா

செல்லாக்கும். உதவினபடியன்றே' என்று அவ்வழியாலே தரிக்கிறான். அந்நேர-
த்தொருவனோடிக் கண்ணபிரானருளிச்செய்த வார்த்தையை நாமெல்லாரும்
கிஸ்வஸித்திருக்கிறோமிறே; அதனோல்.

ருக்மிணியைக் கைப்பிடித்த வாலாறு:—கிதர்ப்பதேஸத்தில் குண்டான
மென்மெய்ப்பட்டணத்தில் பீஷமகனென்ற அசனாக்கு ருக்மி என்மெ பிண்டியும்.
ருக்மிணி என்மெ பெண்ணுமிருந்தனர். அந்நருக்மிணியானவன் வாக்ஷத்
தூமலாஸக்யியின் அவதாரம். அவளுக்கு புத்தவயதவந்தவுடன் கருஷ்ணன்
சென்று இப்பெண்ணை எனக்கு விவாஹஞ் செய்துகொடுக்கவேணுமென்று
சேய்ச, ருக்மிபெண்பவன் அவளைச் சேதிநெசத்தாசனான ஸிஸாப்பாஸனுக்குக்
கொடுக்கவிரும்பியவகுதலால் கருஷ்ணனுடைய கிருப்பத்திற்கு உடன்பட்ட
தெரிந்தான். சிலநாள் கழிந்தபின் அந்த ருக்மிணியின் கல்யாணத்துக்காக
கல்யாணவரம் கோடித்த வகலதேஸத்து அரசர்களையும் ருக்மி வாக்ஷத்தான்
அவர்கள் வந்துசேர்ந்தவுடனே கருஷ்ணனும் பலாமாதிக்கைக்கட்டிக்கொண்டு
அப்பட்டணத்துக்குப்போய்க் கல்யாணத்துக்கு முதல்கான் அந்நருக்மிணியை
மாயமாய் அபற்றித்தக்கொண்டு வந்துகிட்டான். பின்பு அங்குள்ள தீர
வக்தான் முதலியபல அரசர்கள் போர்செய்ய எதிர்த்தவர, அவர்களைப்பலா
மனம் கண்ணபிரானும் முதற்காட்டியொடுப்படி செய்துகிட்டான். பிறகு
ருக்மிணிப்பிராட்டியின் தலைமக்கு ருக்மியானவன் "இஃது என்ன அகப்பீர
மனகாரியமாயிருக்கிறதே" என்று எதிர்பொருது மீட்பதாக கினைத்தபிறகு
கண்ணாத்தகைய, அப்போது ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், இவனைக்கொன்றால் ருக்மிணி
மனமவருந்தவன்—என்று அவனைப்பிடித்ததத் தனது தேர்க்காலிலேகட்டி அம்
பாலே அவனதுதலைகைச் சிறைத்தட்டு மானபங்கஞ்செய்துவிட்டுப் பின்பு ருக்
மிணியை விழிவகமாக்க கல்யாணஞ்செய்தகொண்டான்—என்பதாம். இவ்
வாலாறில் இன்னுஞ்சில கித்தாங்களுமுண்டு.

ருக்மிணிப்பிராட்டியொருத்திக்கு உதவினதைப் பெண்டிரத்தர்க்கெல்
லாமுதவினதுபோல் கினைத்தப் பெண்ணுளன் என்கிறுமென்ப.

பெரும் அங்கமென்பெரும்என்மெ உய்கமைக்குக் கருத்தென்னெனில்; அவ
னும் பெண்ணான அவனைப் ஸிரின்பெரும் அங்கமே—, அதாவது—அங்
கமென்றும் உத்தரமேயுத்தகுப் பெயர்; ஸ்ரீரங்கமென்றும் திருவரங்கமென்று
முன்ன பாலித்தபால் பிரிந்தே உத்தரமெய்ம் அங்கம் என்று கூறப்படுத
லால் அவனும் பெண்ணாகவழிப்பவன், அவனிருக்குமுறும் பெண்கள் களித்த
வாழ்மியம்பதது; இனிமக்கு என்னருறைபென்கை. ... (க)

சேமமையுடைய திருவரங்கத்தாம்பணித்த *

மெய்கமைப்பருவார்த்தை விட்சேத்தர்கேட்டிருப்பர் *

தமையுடைய திருவரங்கத்தாம்பணித்தேனுஞ்சோல் *

தமையுடையபொய்யாருவ சேதிப்பாராசினியே.

மெல்லார்க்கும் உதவினபடியன்றோ' என்று அவ்வழியாலே தரிகின்றான். அர்ஜுனனோருவண்ணோக்கிக் கண்ணபிரானருளிச்செய்த வார்த்தையை நாமெல்லாரும் விசுவலித்திருக்கிறோமிறே; அதபோல்.

ருக்மிணியைக் கைப்பிடித்த வரலாறு:—விதர்ப்பதேஸத்தில் குண்டின மென்றெப்பட்டணத்தில் பீஷ்மகனென்ற அரகனுக்கு ருக்மி என்கிற பிள்ளையும். ருக்மிணி என்கிற பெண்ணுமிருந்தனர். அந்தருக்மிணியானவள் வாஷாத்தீ மஹாலக்ஷ்மியின் அவதாரம். அவளுக்கு யுத்தவயதுவந்தவுடன் க்ருஷ்ணன் சென்று இப்பெண்ணை எனக்கு விவாஹஞ் செய்துகொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்ட, ருக்மிபென்பவன் அவனைச் சேதித்தேசத்தரசனான ஸிஸுப்பாலனுக்குக் கொடுக்கவிரும்பியவனுதலால் க்ருஷ்ணனுடைய விருப்பத்திற்கு உடன்பட்டா தொழிந்தான். சிலநாள் கழிந்தபின் அந்த ருக்மிணியின் கல்யாணத்துக்காக கல்யாணம்வரம் கொடுத்த ஸகலதேஸத்து அரசர்களையும் ருக்மி வரவழைத்தான். அவர்கள் வந்த சேர்த்தவுடனே க்ருஷ்ணனும் பலராமாதிக்கைக்கூட்டிக்கொண்டு அப்பட்டணத்துக்குப்போய்க் கல்யாணத்துக்கு முதல்காள் அந்தருக்மிணியை மாமயாய் அபஹரித்துக்கொண்டு வந்துவிட்டான். பின்பு அங்குள்ள தந்த வக்தரன் முதலியபல அரசர்கள் போர்செய்ய எதிர்த்துவர, அவர்களைப்பலராமனும் கண்ணபிரானும் முதலுக்காட்டியோடுப்பிடி செய்துவிட்டனர். பிறகு ருக்மிணிப்பிராட்டியின் தமையனான ருக்மியானவன் "இஃது என்ன அநியாயமானகாரியமாயிருக்கிறதே" என்று எதிர்பொருது மீட்பதாக கினைத்துவந்து கண்ணனைத்தகைய, அப்போது ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், இவனைக்கொன்றால் ருக்மிணி மனம்விருந்துவாள் என்று அவனைப்பிடித்துத் தனது தேர்க்காலிலேகட்டி அம் பாலே அவனதுதலையைச் சிறைத்திட்டு மானபங்கஞ்செய்துவிட்டுப் பின்பு ருக்மிணியை விதிபூர்வகமாகக் கல்யாணஞ்செய்துகொண்டான்—என்பதாம். இவ்வரலாற்றில் இன்னுஞ்சில விவதாரங்களுமுண்டு

ருக்மிணிப்பிராட்டியொருத்திக்கு உதவினதைப் பெண்டிறத்தார்க்கெல்லாழ்தவின்னுபோல் நினைத்துப் பெண்ணுளன் என்கிறானென்ப.

பேரும்அரங்கமே—பேரும்என்கிற உம்மைக்குக் கருத்தென்னளில்; அவனும் பெண்ணுளன், அவனுடைய ஊரின்பேரும் அரங்கமே, அதாவது—அரங்கமென்றால் கூத்தாடுமிடத்துக்குப் பெயர், ஸ்ரீரங்கமென்றும் திருவரங்கமென்றுமுள்ள பரலித்தியால், பிராட்டி கூத்தாடுமிடம் அரங்கம் என்று கூறப்படுதலால், அவனும் பெண்ணெல்லாழிப்பவன், அவனிருக்குமுறும் பெண்கள் கனித்து வாழ்மிடமாய்த்து; இனிமக்கு என்னகுறையென்கை. ... (க)

சேம்மையிடைய திருவரங்கார்தாம்பணித்த *

மேயம்மைப்பெருவார்த்தை விட்டுசித்தர்கேட்டிருப்பர் *

தம்மையுதப்பாரைத் தாமுசுப்பரென்னுஞ்சோல் *

தம்மிடையேயொய்யாஞ்சு சாதிப்பாராரினியே.

செம்மை உடைய } (மனமொழி மெய்கள்
மூன்றும் ஒருபடிப்பட்டி
ருக்கையாகிற) செம்
மைக்குணமுடைய
திரு அரங்கம் } ஸ்ரீரங்கநாதர்
தாம் பணித்த } (முன்பு) தம்வாயாலே
அருளிச்செய்த
மெய்ம்மை } ஸத்யமானதும்
பெரு } பெருமை பொருந்தியது
மான
வார்த்தை } சரமஸ்லோகருபமான
வார்த்தையை
விட்டுவிட்டார் } (என் திருத்தகப்பனா
ரான) பெரியாழ்வார்

கேட்டு இருப்பார் } (குருகுமகாசத்) கேட்டு
(அதில் சொல்லியிருக்கி
யடி) கிர்ப்பராயிப்பர்
தம்மை உகப் } தம்மை விரும்பினவர்
பாரை தாம் } களைத் தாமும் விரும்பு
உகப்பர் என் } வர்" என்ற பழமொழி
னும் சொல் } யானது
தம் இடையே } தம்மிடத்திலேயே.
பொய் ஆனால் } பொய்யாய்ப் போய்விட்
டால்
இனி } அதற்குமேல்
சாதிப்பார் ஆர் } (அவர் தம்மை) நியமிப்பார்
ஆர்? (யாருமில்லை.)

* * * நெஞ்சில் நினைப்பது ஒன்றாய் வாயாற்சொல்வது வேறொன்
றாய், பின்பு அதுஷ்டிப்பது மற்றொன்றாயிருக்கும் செவ்வைக்கேடர்களை ஒருங்க
விடுகைக்கு மனோவாக்காயங்கள் மூன்றும் ஒருபடிப்பட்டிருக்குமவராய் அக்கு
ணம்விளங்குமாறு கோயிலிலே கணவனார்ந்தருளுமவரான பெருமான், முன்பு
அர்ஜுநனை வ்யாஜீகரித்து அவனுடைய தேர்த்தட்டிலே நின்றுகொண்டு, யதார்த்
தமுமாய் ஸ்லாக்யமுமான ஒருவார்த்தையை அருளிச்செய்தார்; அதாவது—
“உன்காரியங்களைப் பெல்லாம் குறையறத் தலைக்கட்டிவைக்க நானிருக்கிறேன்;
நீ ஒன்றுக்கும் கவலைப்படவேண்டியதில்லை; உனது ஸகலபாங்குகளையும் என்பக்
கல் ஸமர்ப்பித்து கிர்ப்பரானாய் இரு” என்று உரைத்த சரமஸ்லோகம். அங்
வார்த்தையைக்கேட்டு அதன்படியே கிஷ்டையுடையாராயிருப்பர் பெரியாழ்வார்
என்கிறா முன்னடிகளில்; அவருடைய மகளான தனக்கும் அந்த அப்யவஸாய
மே புதல் என்று நாட்டியவாறு,

[தம்மைபுகுப்டாரை இத்யாதி.] நாட்டில் ஒருவன் ஒருவனைநோக்கி “நீ
ஆர்க்கு நல்லவன்?” என்றால், அதற்கு அவன் “நான் நல்லார்க்குநல்லன்”
என்று மறுமொழிகூறுவது ஸார்வலோகிகம். “நல்லார்க்குத் நீயாருண்டோ?”
என்றும் ஒரு உலகநீதியுண்டு, இந்த உலகவழக்குச்சொல் அவ்வெம்பெருமா
னிட்டுத்துப் பொய்யாகப்போய்விட்டால் “ஏன் நீர் இப்படி அநியாயம் பண்ணு
கிறீர்?” என்று அவரைக்கேட்பதற்கும் “இனிநீர் இன்னபடி வர்த்திக்கவேணும்”
என்று நியமித்துச்சொல்வதற்கும்வல்லாருண்டோ? வேலியே பயிரைமேய்கிறாப்
போலே, * நெறியெல்லாமெடுத்துரைத்தகனே நன்னெறிக்கு மாறுபாடாக
நடக்குமாகில் நாமோ அவனுக்கு நெறியுரைப்பது? “மாமேகம் ஸாரணம் வ்ரஜ”
என்று அவர் நமக்கு விதித்த காரியத்தை நாம் குறையறச்செய்து தலைக்கட்டி
னோம். “மோகஷயிஷ்யாமி” என்றும் “மாஸூசு” என்றும் ஸவக்குருதமமாக

அவர்கொல்லிற்றை அவர் நிறைவேற்றுகொழியில் நாம் என்செய்வது? என்கிறாள் போதினார்.

“சாவிப்பார்” என்பது தமிழ்நெறிக்கிணங்கச் “சாதிப்பார்” என்று கிடக்கிறது. சாவித்தல்=நியமித்தல். இங்கே வியாக்கியான பூதீஸுவக்தி:— “உம்மையுக்கந்தவனை நீரும் உகக்கவேணும் என்று கஸையெடுத்துக் கற்பிக்கவே” [இவ்விடத்தில் அச்சப்பிரதிகளில் “கஸையெடுத்து உகப்பிக்கவே” என்றிருப்பது பிழையேயாம். “கஸையடித்துக் கற்பிக்கவே?” என்றும் பாடமுண்டு. கஸையாவது மாடுகுதிரை முதலியவற்றைத் தூரத்துங் கருவியான சாட்டை, தாடந்தாஜநாதிகள் பண்ணி மாணுக்கர்களுக்குக் கற்பிக்குமாபோலே எம்பெருமானுக்குக் கற்பிக்க யாரால் முடியும் என்றவாறு.

கண்ணபிரான் எந்தத்தேரில் இருந்து கொண்டு சிதை அருளிச்செய்தனனோ அந்தத்தேர் பெரியதிருவடியின் அபராவதாரமென்பது ஸம்பந்தாயம்; விட்டுசித்திரம் பெரியதிருவடியின் அபராவதாரபூதர், ஆகவே விட்டுசித்தர் அப்போது தேராக இருந்துகொண்டு சிதைபைக்கேட்டிருப்பர் என்கிற கருத்துப்பட இப்பாசுரத்தில் இரண்டாமடி அமைந்திருக்கிற அழகு காண்மின்.

அடிவரவு:—தாம் எழில் பொங்கு மச்சு பொல்லாக் கை உண்ணப்பாசி கண்ணுலம் செம்மை மற்று.

பதினோரந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீ :

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

பன்னிரண்டாந்திருமொழி-மற்றிருந்தீர்கட்கு.

உரைபடதாரினை—சீழ்த்திருமொழியில் இவன்பட்ட ஆர்த்தியை எம்
 மெருமான் உடனேயேயுடைய பரிஹரிதருளவில்லை. அந்தஆர்த்தியோ இவளால்
 ஆற்றமுடிகவில்லை. “அவன் திருவுள்ளமானபோது வந்து நம்மைத்திருவுள்ளம்
 பற்றுகிறான்” என்று அறிபிருக்குந்தன்மையில்லை இவனுக்கு. ஆவினம்பிதமாக
 அவனோடு ஊர்ப் பேஷிக்குத்திரவேண்டும்படி தவறாமிக்கது. தானேகாலால்
 நடந்து அவனுள்ளிடத்தே போகப் பார்த்தும் அசுக்தியாலே கால்நடை
 தாராபையாலே நன்னிடத்திலே பரிவுள்ளவர்களை நோக்கி “நீங்கள் என்னை இப்
 போதே அங்குள்ளிராணெழுந்தருளியிருக்கு மிடத்திலே கொண்டுபோய்ப்
 போயிருக்கீர்” என்று சொல்லொருபாட்டிலும் ஒவ்வொரு உத்தேசப்படியியை
 அருளிச்சொல்லின.

மற்றிருந்தீர்கட்குறிபலாகா மாதவனென்பதோரன்புதன்னை *
 உற்றிருந்தேனுக்குரைப்பதெல்லாம் ஊமையரோடுசெவிடர்வார்த்தை*
 பெற்றிருந்தானையொழியவேபோய்ப் பேர்த்தொருதாயில்வளர்ந்தநம்பி *
 மற்றொருந்தாமற்களமடைந்த மதுரைப்புறத்தேன்னையுத்தீமின. (க)

மற்று இருந்தீர் கட்கு	(என்னுடைய துணி வுக்கு, மாறுபாடாக இருக்க கின்ற உங்களுக்கு
அறியல் ஆகா மாதவன் என் பது சூர் அன்பு தன்னை	அறிய முடியாததாய் யாதவன் விஷயமான அபிநிவேசத்தை
உற்றிருந்தே னுக்கு	அடைந்திருக்கிற எனக்கு
உரைப்பது எல்லாம்	நீங்கள் சொல்லுவதெல் லாம்
ஊமையரோடு செவிடர் வார்த்தை	ஊமையும் செவிடனுக் கடிவார்த்தை சொல் லிக்கொள்வது போல் வீண்;
(இப்போது எனக்குச் செய்யத்தக்கது எது வென்றால்?)	
பெற்றிருந் தானே ஒழிய போய்	மெய்நொந்து பெற்ற தாயான தேவகியை விட்டொழிந்து
பேர்த்து ஒரு தாய் இல்	வேறொரு தாயாகிய யசோதையின் கருணத் திலே
வளர்ந்த	வளர்ந்தவனும்
மல் பொருந்தா மல் கனம் அடைந்த	மல்லபுத்த பூமியிலே மல் லர்கள் வந்துசேர்வதற்கு முன்னே தான் முற்பாட னாய்ப்போய்ச் சேர்ந்தி ருப்பவனுமான
நம்பி	கண்ணபிரானுடைய (நகரமாகிய)
மதுரை	மதுராபுரியனுடைய

புறத்து
என்னைஸமீப்பாதேசத்திலே
என்னைஉய்த்திடின் } கொண்டு சேர்த்து
விடுங்கள்.

* * * எம்பெருமானே இப்போதே பெறவேண்டுமென்று வருந்திக்கிடக்கின்ற ஆண்டாளேநாக்கித் தோழியிடும் அன்னையரும் 'அம்மா! நம தலையால் ஆவ தொன்றுமில்லை; பேறு அவன் தலையாலே ஆகவேணும்' என்பது வலித்தாந்தமான பின்பு நீ இப்படிப்பதறுவதில் பயனென்றுமில்லையே; அடைவிலேபேறு பெறலாகு மென்று ஆறியிருப்பதன்றோ முறைமை; அநோக வறிகையிற் பிராட்டியின் அத்ய வஸரயம் உனக்குத் தெரியாததன்றோ; அவளைப்போலே நீயும் ஆறியிருக்கவேணும் காண்; நீ இப்படிப் பதறலாகாது' என்றும்போலே சிலஹிதவசநங்களைச் சொல் லப்புக, அவர்களைக்குறித்துக் கூறுகின்றான்--' எனக்கு இப்போது நிகழ்கிற அவஸ்தை இப்படிப்பட்டதென்று கிறிதும் அறிபகில்லாத நீங்கள், பகவதர்விய காமத்தின் மேலெல்லையிலே நிக்றி எனக்குச்சொல்லுகிற வார்த்தைகள் வீண்; உங்கள்பேச்சு என்கையில் புகவும்மாட்டா; புருந்தாலும் அவற்றுக்கு மறுமொழி கூறுமானிலே நான் நிற்கின்றிலேன்; ஆகையாலே நீங்கள் எனக்குஹிதஞ்சொல் லப்பார்ப்பதை நிறுத்திவிட்டு * ஒருத்திமகனுப்பிறந்து ஸிரஸிலொருத்தி மகனுப் ஒளித்துவளர்ந்த சாணூர முஷ்டிகா திடல்லர்களைவிடே போர்புரித்த, வெற்றி பெற்ற கண்ணபிரானமூர்தருளி யிருக்கிற மதுராபுரியின் ப்ரார்த்தத்திலே என்னைக்கொண்டுபோய்ப் போடுங்கள்' என்கிறான்.

ஊமையரோடு செவிடர்வார்த்தை == செவிடரோடு ஊமையர் வார்த்தை சொல்லுமாபோலேயிராநின்றதென்றபடி ஊமை வார்த்தை சொல்வதற்கு 'அநர் ஹன்; செவிடன் வார்த்தைகேட்பதற்கு அநர்ஹன்; அதுபோல, நீங்கள் என்னைப்பற்றிப் பேசுவதற்கு யோக்யதையற்றவர்கள்; மரபாதையிற் நீங்கள் பேசினாலும் அப்பேச்சைக் கொள்வதற்கு எனக்குச் செவியில்லாதையிலில்லை; ஆகையாலே நீங்கள் எனக்குச் சொல்லதெல்லாம் வீண் என்றவாறு.

'இப்படி நீ வெட்டொன்று துண்டிரண்டாகச் சொல்லலாமா? நான் உன்னைப்பெற்ற தாய் அல்லேனோ? என்னைக் கைவிடப்பார்க்கலாமோ?' என்று தாய்சொல்ல, 'அம்மா! நான் என்செய்வேன்? பெற்றதாயை உதறித்தள்ளிவிட்டு வேறிடத்தேடியோடுமவன் எனக்குத் தன்னோடு ஸாம்பாபத்தி கொடுத்தான்காண்' என்பாள்போலக் கூறுகின்றான் மூன்றாபடி. கண்ணபிரான் வஸுதேவ பத்நியான தேவகிக்குப் பிள்ளையாகப்பிறந்து நந்தகோப பத்நியான யசோதையின் மகனாக வளர்ந்தருளினவரலாறு அறியத்தக்கது.

மற்பொருந்தா மற்களமடைந்தநம்பி-- தன்னுடம்போடே அணையவேணு மென்னுமாயசையுடைய நானிருக்க, இத்தனைபோது புறப்பட்டு முாட்டுமல்ல ரோடே அணைகைக்குப் போகாநிற்கும். மல்லரானவர்கள் மற்பொருகைக்கு யுத்தபூமியிலே சென்று கிட்டுக்காட்டில தான் யுத்தபூமியிலே சென்று கிட்டு மாய்த்து. அவன் மல்லருடம்போடே அணைவதற்குமுன்னே இடைவிலே நான்

“சென்றுகிட்டிக்கொள்ளும்படி என்னை மதுரையின் பரிஸரத்திலே கொடுபோய்ப் பொகடுக்கோள்” என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தியின் தோக்யதை அதுபவிக்கத் தக்கது.

மற்சுளமடைந்த வரலாறு:—கம்ஸனால் வலிய அழைக்கப்பட்டு ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பலராமர்கள் அவனது ஸபையிற் செல்லுதலையில் அவர்களை எதிர்த்துப் பொருது கொல்லும்படி கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட சாஸூரான் முஷ்டிகன் முதலிய பெருமல்லர்கள் சிலர்வந்து எதிர்த்து உக்ரமாகப் பெரும்போர்செய்ய, அவர் களையெல்லாம் அவ்வா தவவீரர் இருவரும் மற்போரினாலேயே கொன்று வென் றிட்டனர் என்பது மல்லவதஞ்செய்த கதை.

“மதுனாயின் பரிஸரத்திலே” என்று வியாக்கியானத்தில் அருளிச்செய் யப்பட்டிருத்தலால் “மதுரைப்புறத்து” என்றபாடமே ஏற்கும். “புரத்து” என்னக்கூடாது. இடையினரகரமல்ல, வல்வினரகரம்.

உய்த்திதேல் = கொண்டு சேர்க்கையா, உஜ்ஜீவிக்கச்செய்கையா. .... (க)

நாணியினியோர்கருமில்லை நாலடலாருமறிந்தோழிந்தார்*

பாணியாதென்னைமருந்துசெய்து டண்டெண்டாக்கவுறுதிராகில் *

மாணியுருவாபுலகளந்த மாயனைக்காணில்தலைமறியும் *

ஆணையால்நீரென்னைக்காக்கவேண்டிலாய்ப்பாடிக்கேயென்னையுய்த்திடுமின்.

இனி	இனிமேல்
நாணி	உெட்கப்பட்டு
நீர் கருமம்	சுருபயனுமில்லை ;
இல்லை	(ஏனெனில்.)
நால் அயலா	ஊரிஊள்ளாரெல்லாரும்
ரும்	ஊரிஊள்ளாரெல்லாரும்
அறிந்தோழிர்	(எனது செய்தியை)
தார்	அறிந்து கொண்டார்கள்.
பாணியாது	காலதாமதமின்றி
மருந்து	வேண்டும் பரிஹாரங்
செய்து	களைசெய்து
என்னை	என்னை
பண்டு பண்டு	இப்போதைய வீரஹா
ஆக்க உறுதிர்	வஸதைக்கு முற்பட்ட
ஆகில்	தான ஸம்சலேஷ தசைக்
	கும் முற்பட்டதான பச
	வத் விஷய வரஸனையை
	யே அறியாத தசையிலி
	ருந்த நிறத்தைப்பெற்ற
	வளாகச் செய்ய நினைப்
	பீர்களாகில்,

நீர்	நீங்கள்
என்னை	என்னை
ஆணையால்	ஸத்யமாக
காக்க வேண்	காப்பாற்ற விரும்புகிறீர்
டில்	களாகில்
என்னை	என்னை
ஆய்ப்பாடிக்கே	திருவாய்ப்பாடியிலே
உய்த்திடுமின்	கொண்டு சேர்த்து
	விடுங்கள் ;
	(அவ்விடத்தில்) .
மாணி உரு	(மாவலியினிடத்தில்) .
ஆய் உலகு	வாமாஸூரியாய்ச் சென்று
அளந்த	(நீரிவித்ரமனாக) உலகங்
மாயனை	களை யெல்லாம் அளந்து
காணில்	கொண்டபெருமானை
	ஸேவிக் கப்பெற்றால்
தலை மறியும்	(இந்த கோயானது) தலை
	மடக்கும்.

“பெண்ணே ! நீ ஆயிரத்தான் சொல்லு; உன்னுடைய துணிவு உகக்கத் தக்கதாகமாட்டாது. நீ படிதாண்டாப் பத்தினியாயிருக்க வேண்டியவன் ; படி கடந்து நீ செல்லுமளவில் அவ்வெம்பெருமானுக்கு அது பெருத்த அவத்யமாய் முடியும் ;” பரபந்தஸந்தானத்திலே இப்படியுமொருத்தி கிளம்பினாள் என்று ஊராரும் பழிக்கநேரிடும் ; இதெல்லாம் உனது பெண்மை நிறைவுக்குப் பாங்கல்ல ; உன்ஸ்வரூபத்தை நீ காத்துக்கொள்ளவேண்டாவா ?” என்று தாய்மார் சொல்ல, அவர்களை நோக்கிக் கூறுகின்றாள்—“நான் முறை கெட்டபடியை இனிமேலா ஊரார் அறியப்போகிறார்கள் ? என்றைக்கோ அறிந்து விட்டார்கள் ! இனிமேல் அறிபவேண்டும்படி இவரு ஒன்றும் ரஹஸ்மாயிருக்கவில்லை, ஏழாற்புல்லையும் மெய்த்த எட்டேர்த்தண்ணீரையும் குடித்து வருகிற கொண்டிப் பசுவின் நிலைபோன்றதன்றோ உனது நிலை ; இனி நாம் ஆர்க்கு லஜ்ஜைப்படவேணும் ; லஜ்ஜைப்பட்டுத்தான் பெறவேண்டியது என்ன இருக்கிறது.

இங்கனே கூறின ஆண்டாளே நோக்கிப் பின்னையும் அவர்கள் “நீ இப்படித் துணிச்சலாகச் சொல்லிவிட்டாலும் உன்னை நாங்கள் இவ்வளவிலே விட்டுப் போலோமோ ? உனக்கு நன்மைதேடுகை எங்கள் காட்பாடன்றோ ? யானை தன் தலையில் தான்மண்ணை வாரியிட்டுக்கொண்டாலும் பாகன் அதனை யோதிக்கக்கடவனன்றோ ? அப்படியே நீயும் அறிபாமைபாலே உன் தலைக்குத் திங்குவிளிந்துக் கொண்டாலும் அத்திங்கைத் துடைத்து நன்மைபெறுத்த வேண்டியது எமது கடமையாதலால் உன் துணிச்சலை நாங்கள் நிறைவேற்றவொட்டுவோமோ ?” என்றார்கள் ; அவர்களை நோக்கிக் கூறுகின்றாள்—“அண்ணீமீர் ! எனக்கு நன்மை விளக்கவேணுமென்ற விருப்பம் உங்களுக்கு உண்மைபாக உண்டாகில், இப்போதே என்னைத்திருவாய்ப்பாடியிலே கொண்டு நோக்கப்பாருங்கள் ; இதுவே எனக்குற்ற நன்மைபாம் ; மற்றைப்படி நீங்கள் செய்யாதெல்லாம் எனக்குத் தீமையேகிடார் ! என்கிறாள். “என்னை மெய்யிப் நோக்கப்பார்க்கிறீர்களாசில, தன்னுடைமைபெறுகைக்காகத் தன்னை இரப்பானளுக்கினவனை என்கண்ணுக்கு இலக்காக்கப் பாருக்கோள்” என்ற வியாக்கியான பூரீஸ் ஒத்தி அதுஸந்திக்கத் தக்கது.

பாணியாது—காலதாமஸம் செய்யாமல் என்றபடி, பாணித்தல் என்னும் பதத்தை ஆழிலார்களுள் பெரியாழ்வாரும் இவளுமே ரேயோகித்தனர். “பாணிக்கவேண்டா நடமின்” என்றாரிறே பெரியாழ்வார்திருமொழியில்.

பண்ணுபெண்டாக்கி—“பெண்டாக்க” என்றால் போராதோ ? “பண்டுபண் டாக்க” என்றதற்குக் கருத்தென் ? எனில், கேண்மின். இப்போதைய என் அவஸ்தைக்கு முற்பட்டதான யாதொரு அவஸ்தையுண்டோ, அதற்கும் முற்பட்டதான யாதொரு அவஸ்தையுண்டோ அவ்வவஸ்தையில் நான் எப்படியிருந்தேனோ அப்படி என்னை இப்போது ஆக்கவிரும்புவீர்களாகில் என்றபடி இதனை விவரிப்போம்.—இப்போதைய அவஸ்தையாவது விரஹாவஸ்தை ; இதற்கு முந்திய அவஸ்தையாவது ஸம்ஸ்லேஷா வஸ்தை ; அதற்கும் முந்திய

அபிஸ்ஸதையாவது - பகவத்விஷயவாஸனையே தெரியாமல் அந்யபரமாகப் போது போக்கினகாலம், உண்டியே உடையே உகந்திருந்த காலம். அப்போது ஸரீரம் வாடாமல் வதங்காமல் மாணுகுன்றமல் பசுபசுகென்றிருக்குமிதே; நிர்விசாரமாக உண்டுத்துத் திரியுங்காலத்திலே மேனி நித்யபுஷ்டமாயிருக்கும். பகவத் விஷயத்தில் வாஸனை பண்ணிப்போந்தது முதலாக 'ஸம்யோகா விப்ரயோகாந்தா;' என்றபடி ஸுணாகாலம் ஸம்ஸ்லேஷமும் சிரகர்ஸஸம்ஸ்லேஷமுமாய் வ்யஸநமே மீதூர்ந்து செல்லுகையாலே-இப்போதைய விரஹாவஸ்தைக்கு முந்தியதான ஸம்ஸ்லேஷா வஸ்தையிலுள்ள நிறத்தை, ஈரும்புவதில் பஸமில்லையென்று, அதற்கும் முந்தியதான அந்யபரத்வாவஸ்தையிலிருந்த நிறத்தை விருமபுகிறுனாபத்து இவ்வளவு அர்த்தங்களையும் இரண்டு வாக்கியத்திலே அடக்கி அருளிச்செய்தார் பெரியவாச்சான் பிள்ளை; ஸம்ஸ்லேஷிப்பதற்கு முன்புத் தைப்பூர்த்தி எனக்குண்டாகப் பார்த்திகோளாகில்; -கலக்கப்படுக்கவன்று தொடங்கி மெலிவுக்கோரே க்ருஷிபண்ணிற்று. " என்று. -என்னிறம் 'பண்டு பண்டுபோலோக்கும்' [பெரியதிருமொழி-௧௧-௧-௯] என்ற விடத்தில் வியாக்கியானத்திலே சிறிது தெளியக்காட்டியருளினார்-“அவன் வாய்புலற்றும் நிறம் அறப்பண்டுபோலேயாம்; கலக்கையாகிறது பிரிவுக்கு அங்குரமிதே. கலந்து பிரிந்து லாபாலாபங்களியாதே பூர்ணையாயிருந்தபோதை நிறம்போலேயாம்.” என்பது அவ்விடத்து அருளிச்செயல்.

தலைமறியும் என்ற வினைமுற்றுக்கு எழுவாய்வருவித்துக்கொள்ளவேணும்; உலகநந்தமாயனை ஸேவிக்கப்பெற்றால் என்னுடைய ஆற்றாமை தலைமடங்கு, மென்னை.

தந்தையுந்தாயுமுற்றுகும்நிற்கத் தனிவழிபோயினுளென்னும்சொல்லு*
வந்தபின்னைப்பழிகாட்பரிது மாயவன்வந்தருக்காட்டுகின்றான்*
கொந்தளமாக்கிப்பரக்கழித்துக் குறம்புசெய்வானோமகனைப்பெற்ற*
நந்தகோபாலன்கடைத்தலைக்கே நள்ளிருட்கணென்னையுத்தியேன். (௩)

தந்தையும் } “தகப்பனாகும்
தாயும் } தாய்மாரும்
உற்றாரும் } மற்றுமுள்ள உறவினரும்
நிற்க } இருக்கும்போது
கூலி வழி } (இவன்) தான்தோன்றி
போயினான் } யாகத் தெருவிலே புறப்
என்றும் } பட்டான்” என்கிறவார்த
சொல்லு } செய்யானது
வந்த பின்னை } உலகில் பரவின பிறகு
பழிகாப்பு } அப்பழியைத் தடுப்பது
அரிது } முடியாது;
(நான் தனிவழி போகாதிருக்கவும்
முடியவில்லை; ஏனென்றால்)

மாயவன் } ஆச்சர்யசேஷத்தங்களை
புடையனானகண்ண
பிரான்
வந்து. } எதிரேவந்து
உருகாட்டி } தன் வடிவைக் காட்டி
கின்றான் } இழுக்கின்றானே
(இப்போது நீங்கள் செய்யவேண்டிய
தென்னவென்றால்)
கொந்தளம் } (பெண்களைக்) குடிசெடுத்தி
பரக்கழி } துக் குறம்புசெய்யும்
தது குறம்பு } பின்னையப் பெற்றவ
செய்வான் ஓர் } மனை பெற்ற
மனை பெற்ற }

நந்தகோபா
கடைத்
தலைக்கே

லன் } நந்தகோபருடைய
} திருமாளிகை வாசலிலே

நன்னிருட்களை நடுகிசியலே
என்னை உய்த் } என்னைக் கொண்டுபோ
திடுமின் } ய்ச் சேர்த்து லிடுங்கள்

தாய் தகப்பன்மார் சுற்றத்தார் முதலானோர் இருக்கும்போது, அவர்களைக்கொண்டு தனக்குற்ற நன்மைகளைத் தேடிக்கொள்ளவேண்டியது தகுதியா யிருக்க, ஒருபெண்பிள்ளை அவர்களையெல்லாம் திரஸ்கரித்துவிட்டுத் தான் றேன்றியாகத் தானே புறப்பட்டாள் என்று சிலர் பழிக்கத் தலைப்படுவர்கள்; அப்பழிப்பானது என்னளவிலே நில்லாமல் இக்குடிக்கே பெருத்த பழிப்பாய்த் தலைக்கட்டும் அப்போது இப்பழிப்பைப் பரிஹரிக்க நீங்கள் முயலாதிருக்கப் போகிறதில்லை; ஆனால் அப்போது உங்களுடைய முயற்சி பயன்படமாட்டாது; பழி விளைவதற்கு முன்னே அதனைப் பரிஹரிக்கப் பார்க்கவேண்டுமேயல்லது. பழிவிளைந்து பரவினான்பு அது பரிஹரிக்கப்போமோ? பழிவிளைவதற்குப் ப்ர ணத்தியில்லாமல் அடங்கியிருக்க என்னால் முடியவில்லை; இப்படிப்பட்ட நிலைம. யில் நீங்கள் செய்யத்தக்கது யாதெனில், தான்தோன்றியாய் நானாகப் படி கடந்து புறப்பட்டுப்போனெனன்கிற வார்த்தைக்கு அவகாசமில்லாதபடி என்னை நீங்களாகவே விரும்பி அதைத் தாக்கொண்டுபோய்க் கண்ணபிரானருகிற் சேர்த்துவிடுங்கள்; அப்படிச் செய்யுமளவில் என் மனோரதமும் நிறைவேறி ானாம் வாழ்ந்தேனாகிறேன்; நீங்களும் புகழ்பெற்றுப் போகிறீர்கள். பழிக்க நினைப்பார்க்கும் அவகாசமில்லாமே போகிறது. இந்த ஒளகியத்தை நீங்கள் நன்கு கண்டறிந்து இப்படிச் செய்துமுடிப்பீர்களென்று நம்பியே நான் விலைந்து புறப்படாதே நிற்கின்றேன் என்கிறாள்.

தாய் தகப்பன்மார் முதலானவர்களைத் திரஸ்கரித்தாகிலும் தான் புறப் பட்டுப்போயே தீரவேண்டுமென்கைக்குக் காரணஞ்சொல்லுகிறாள் மரயவன்வந்து உருக்காட்டுகின்றான் என்று. என்னைக் கண்ணபிரானுடைய திருவுருவம் கொள்ளுகொள்ளா நிற்கும்போது உங்களைப்பார்த்து நான் எங்ஙனே ஆறியிருப் பேனென்கிறாள்போலும். கண்ணபிரானுடைய வேணுகாரம் செலிப்பட்ட போது “கோவலர்” சிறுமியரிளங்கொங்கை குடைகலிப்ப உடலுளவிழ்ந்தெங்குப், காவலுங்கடந்து கயிறுமாலையாகி வந்து கவிழ்ந்தா நின்றனரே” என்றபடி பெண களெல்லாரும் பதறி ஓடினபடி உங்களுக்குத் தெரியாதா; நானும் அப்படிக் காவல்கடந்து ஓடவேண்டுமென்று உங்களுக்கு ஆசையோ? என்கிறாள்போலும்.

தன்னைக் கொண்டுபோய் விட வேண்டுமிடத்தைக் கூறுகின்றாள் பின்னடி களில். * மச்சொடு மாளிகையேறி மாதர்கள் தம்மிடமபுக்குக், கச்சொடு பட் டைக்கிழித்துக் காம்புதுகிலவை தேறி, நிச்சலுந்திமைகள் செய்பவனாய், * ஆற்றி விருந்து விளையாடுவோர்களைச் சேற்றுவெறிந்து வளை துகில் கைக்கொண்டு, காற் றில் கடியனாய் ஓடி அகம்புருமவனாய் இப்படித் திமைகள்செய்து திரியுமவனான மகளைப்பெற்ற நந்தகோபாலனுடைய திருமாளிகை வாசலிலே என்னைக்கொண்டு

போய்ப் படுக்கவையுங்கொன்கிறான். நந்தகோபாலன் கடைத்தலையென்றால்—
வைத்யர்களின் வீட்டுவாசல்களில் நோயாளிகள் படுகாடுகிடக்குமாபோலே
கண்ணபிரானால் புண்பட்ட பெண்கள் படுகாடு கிடக்குமிடமென்று ப்ரஸித்தமா
யிருக்கும்” என்று பட்டரூளிச்செய்வராம்.

“கொந்தளம்=சிலுகிறை; பரக்கழிக்கை = பழிவிளைக்கை.” என்பது
வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி அதாவது—‘கண்ணன் பெண்களைப் புண்படுத்தின
வாறு என்னே!’ ‘நோவுபடுத்தினவாறு என்னே’ என்று அனைவரும் மனம்
நொந்து பழிக்கும்படிச் சீடான குறும்புகளைச் செய்யுமவனென்கை.

• நள்ளிருட்கணென்னையுப்த்திமீன்=நாதுபேர் கண்ணிலே ‘தென்படும்
படியான ஸமயத்திலே நங்கள் என்னை அங்கே கொண்டிபோனால் அவன் தாய்
தந்தையர்க்கு வெட்கப்பட்டு முகம்நோக்காதேபிறப்பன்; ஆதலால், ஒருவர்க்
கும் வென்காமல் உடனே அவன் என்னை அணைக்கும்படி நடுநிசிடிலே கொண்டு
போங்கள் என்கிறார். ... (நு.)

அங்கைத்தலத்திடையாழிகொண்டானவன் முகத்தன்றிவிழியேனென்று*
செங்கச்சுக்கொண்கெண்ணடையார்த்துச் சிறுமானிடவரைக்காணில்நாணும்
கொங்கைத்தலிவைநோக்கிக்காணீர் கோலிந்தனுக்கல்லால்வாயில்போகா*
இங்குத்தைவாழ்வையொழியவேபோட யமுனைக்கரைக்கென்னையுப்த்திமீன்

அம் கைத்தலத் } அழகிய திருக்கைத்தலத்
திடை } திலே
ஆழிகொண்டா } திரு வாழியை ஏந்தி
ணவன் } யிருப்பவனான கண்ண
பிரானுடைய
முகத்து அன்றி } முகத்தில் தவிர (மற்ற
விழியேன் } பேருடைய முகத்தில்)
என்று } விழிகமாய்டேனென்று
செம் சச்ச } நல்ல கஞ்சுகமாகிற
ஆடைகொண்டு } ஆடையினாலே
கண் ஆர்த்து } கண்களை மூடிக்கொண்டு
சிறு மானிட } சுமந்த மதுவ்யர்களைக்
வரை காணில் } கண்டால் வெட்கப்படா
நாணும் } நின்ற
கொங்கைத் } இக்கொங்கைகளை
தலம் இவை }

நோக்கி காணீர் } (தாய்மார்களை) நீங்கள்
உற்றுநோக்குங்கள்;
(இக்கொங்கைகளானவை)
கோலிந்தனுக்கு } கண்ணபிரானைத்
அல்லால் } தவிர்த்து
வாயில் போகா } மற்றொருவருடைய
வீட்டுவாசலை நோக்க
மாட்டா;
(ஆகையாலே)
இங்குத்தை } நான் இவ்விடத்திலே
வாழ்வை ஒழிய } வாழ்வையொழித்து
போய் }
என்னை எழுனை } என்னை யமுனை நதி
கரைக்கு உய்த் } கரையிலே கொண்டு
திடுமீன் } போட்டுவிடுங்கள்.

‘இப்படிப்பட்ட பதற்றம் உனக்கு ஆகாது; சிறிது அடக்கம்வேண்டும்’
என்றுசொன்ன தாய்மார்களைநோக்கிக் கூறுகின்றான்—என் கொங்கைகள் படு
கிறபாட்டைப் பாருங்கள்; ‘கையுந்திருவாழியுமான அழகுபொலிந்து, நின்ற
கண்ணபிரானுடைய முகத்தை நோக்குவோமேயன்றி மற்று எவரையும் நோக்க

மாட்டோம்' என்று திண்ணிதாக ஸங்கல்பஞ் செய்துகொண்டு சிவந்த சுச்சினுல் கண்ணை மறைத்துக்கொண்டு கூடாத்ர மதுஷ்யர்களைக் கண்டால் நாணிக்கிடக்கின்ற இம்முலைகளைக்கொண்டு நான் எங்ஙனே ஆற்றுவேன்? கோவிர்தனுடைய வீட்டுவாசலிலே புத்தூதரால்ன்றித் தரிக்கமுடியாத இவற்றுக்கு; "விழிக்குங் கண்ணிலேன் நின்கண் மற்றல்லால் வேறொருவரோடு வன்மனம் பற்றாது" என்றும் "மனிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படிஸ் வரமுகில்லேன்" என்றும் ஸங்கல்பித்துக்கொண்டிருக்கிற இவற்றுக்கு நான் என்னஸமாதாரம் கூறுவேன்? ஆகையாலே இங்கு நின்றும் என்னைக்கொண்டுபோய் யமுனைக்கரைவிலே எறியுங்கனென்கிறான். *தூயபெருநீர் யமுனைத்துறைவனோடே ஜலக்கீடைபண்ணி விளையாட மனோரதிக்கிறாளாய்த்து.

"கோவிர்தனுக்கல்லால் வாயில்போகா" என்றனிடத்திற்கு விபாக்கியானம்:— "பசுக்களின்பின்னேபோர்த்த தீம்பிலே கைவளரும் க்ருஷ்ணனுக்கல்லது, வழியேபோய் வழிவந்து ஏகதாரவ்ரதனாயிருக்கும்சக்ரவர்த்தி திருமுகனுக்கு வழிபோகாது." என்று.

ஆர்க்குமென்னோயிதழியலாகாது அம்மனைமீர்துழத்தப்படாதே*
கார்க்கடல்வண்ணனென்பானோருவன் கைகண்டபோகம்தடவத்தீரும்*
நீர்க்கரைநின்றகடம்பையேழிக் காளியனுச்சியில்கட்டம்பாய்ந்து*
போர்க்களமாகிருத்தஞ்செய்த பொய்கைக்கரைக்கென்னையுத்தீமேயின்.

அம்மனைமீர் தாய்மார்களே!
என் என்னுடைய
இது நோய் இந்த வியாதியானது
ஆர்க்கும் எப்படிப்பட்ட ஞானி
களுக்கும்
அறியல்ஆகாது } அறிய முடியாதது;
(ஆனால்)
துழதிப் } (இது அப்படிப்பட்ட
படாதே } கோயா! என்று) நீங்கள்
அக்கப்படாமல்,—
நீர் கரை நின்ற } காளிக்க மடுவின்
கரையிலிருந்த
கடம்பை ஏறி } கடம்ப மரத்தின் மேல்
ஏறி
(அங்கிருந்து)
காளியன் உச்சி } காளியராகத்தின்
யில் } படத்தின்மேலே
கட்டம்பாய்ந்து } ஒரு கர்த்தன வகை
யாகப் பாய்ந்து

போர்க்களம்-ஆக } அப்பொய்கை தானே
புத்தக்களமாம்படியாக
கிருத்தம்செய்த } கர்த்தனம் செய்யப்
பெற்ற
பொய்கை } மடுவின் கரையிலே
கரைக்கு
என்னை உய்த } என்னைக் கொண்டு
திருமின } போய்ப் போடுங்கள்.
கார கடல் வண } நீலக்கடல்போன்ற
ணன் என்பான் } திருநிறத்தனை
ஒருவன் } கண்ணபிரான்
தடவை } (இதை திருக்கைகளால்
என்னைத்) உடவுகொண்டு
கில்
தீரும் } (இந்த கோய்) தீர்ந்து
விடும்;
கை கண்ட } (இதான்) கைமேலே
யோகம் } பலிகாக்கட்டிய உபாயம்.

'நோவு இன்ன தென்றுணர்ந்து அதுக்குந் தாநிபராவன்றோ பரி
ஹாரம் பண்ணவேணும்; யமுனைக்கரையிலே கொண்டு போட்டுவிட்டால்

என்னபரிஹாரம் செய்ப்பட்டதாகும்? இவனோ பித்தம் பிடித்தவன் போல வாய் வந்தபடி சொல்லுகிறானே; இவனுடைய உண்மையானநோய் இன்ன தென்று நமக்கு விளங்கவில்லையே! என்று வருத்தப்படத்தொடங்கின தாய் மார்களை நோக்கிக் கூறுகின்றாள்:—அம்மனைமீர்! நீங்கள் என்னுடைய நோயை அழிந்து பரிஹரிக்கவா பார்க்கிறீர்கள்?; என்றோய் உங்களால் அறியக்கூடிய தன்று; இந்நோயை விளைத்தவனுக்கும் இது இவ்வளவுவென்று பரிச்சேதிக்கமுடியாது; ஆதலால் இத்தநோய்க்காக நீங்கள் துக்கப்படவேண்டா; நான் சொல்லுகிறபடியே பரிஹரிக்கப்பார்ப்பதே உங்களுக்கு நன்றும்; நான் சொல்லு முப்பாபம் வ்யபிசரித்துப்போகக்கூடியதன்று; கைகண்டவுப்பாயமாய்த்து நான் சொல்லுவது; அஃது என்ன அப்பாயமென்றால்; கடல் வண்ணான கண்ணபிரான் தனது திருக்கைபாலே என்னைத்தடவிக்கொடுக்கு மத்தனையே வேண்டுவது; அவ்வளவிலே எனது நோய் தீர்ந்துவிடும்காண்மின்: ஆகையாலே என்னை இவ்ரு நின்றும்சொன்னபோய், அக்கண்ணபிரான் காளியனுச்சிபிலே நடனஞ் செய்ப்பெற்ற இடமாகிய பொய்கையின் கரையிலே என்னைச் சேர்த்துவிடுங்க ளென்றான். காளியனுச்சிபிலே கூத்தாடின இளைப்பு ஆறும்படி அவனை முலைத் தடங்கலாலே அணைந்து விடாபாற்றவேணுமென்று மனோரதிக்கிறாள்போலும்.

குறிதிப்பதேல்—துக்கப்படுதல். “கார்க்கடல்வண்ண னென்பானொருவன் தடவத்திரும்; (இது) கைகண்டயோகம்” என்று அவ்வயம்: யோகமாவது உபாயம், நட்பம்—நாட்பம்’ என்றவடசொல் நட்புமெனத்திரிந்தது; ‘ந்ருத் தம்’ என்றவடசொல்லின் திரிபாகவுமாம், ந்ருத்தமென்பது நிருத்தமென்றும் நட்புமென்றும் திரியக்கூடும். பொக்கை—யமுனைபாற்றில் ஓர் பகுதி (௫)

கார்த்தண்முகிலும் கருவினையும் காபாமலரும் கமலப்பூவும்*

நர்த்திகேள் நனைவென்னைவந்திட்டு இருடிகேசன்பக்கல் போகேயென்று*

வேர்த்துப்பசித்துவியிறைசந்து வேண்டடி சிலுண்ணும்போது* நதென்று

பார்த்திருந்து நெடுநோக்குக்கோளும் பத்தவிலோசனத்துய்த்தியேன். (௬)

கார் வர்ஷா காலத்தி லுண்
புண் குளிர்ந்த டுளன்
முகிலும் மேகமும்
கருவினையும் கருவினைப்பூவும்
காயா மலரும் காயாம்பூவும்
கமலம் பூவும் } தாமரைப் பூவுமாகிற இவைகள்
வந்திட்டு எதிரே வந்து நின்ற
இருடிகேசன் } “கண்ணபிரான் பக்க
பக்கல் போகு வில் நீயும்போ”
என்றுஎன்னைச என்று என்னை வலிக்
ாததிடுகின்றன கின்றன;
(ஆகையாலே)

வேர்த்து } “பசுமேய்க்கிற ச்ரமத்தா
பசித்து } லே வேர்வைபடைந்து
வயிறு அசை } பசியினால் வீருந்தி
க்கை } வயிறுதளர்ந்து
வேண்டு அடி } வேண்டிய ப்ரஸாதம்
சில் உண்ணும் } உண்ணவேண்டிய
போது நது } காலம் இது
என்று } என்று
பார்த்திருந்து } (ரிஷி பத்திகளின் வர
வை) எதிர்பார்த்திருந்து
நெடு நோக்குக் } நெடுந் காலம், கடாகுதித்
கொள்ளும் } துக்கொண்டிருக்குமிட
மான

பத்தவிலோசனத்து } பத்தவிலோசக மென்கிற ஸ்தானத்திலே | உய்த்தியென் } (என்னைக்) கொண்டுசெர் து விடுங்கள்.

கருத்துக் குளிர்ந்த மேகங்களும் கருவினைப்பூவும் காயாம் பூவும் கண்ண பிராணுடைய திருமேனிக்குப் போலியாயிருக்கின்றமையாலும் தாமரைப்பூக்கள் அப்பிராணுடைய திவ்யாவயவங்களுக்குப் போலியாயிருக்கின்றமையாலும் அந்த மேகம் முதலியவற்றைக் காணும்போதே கண்ண பிராணுடையஸ்மணம் அவர்ஜ நியமாகி அப்போதே அவனைச் சென்று சேரவேணு மென்கிற குதூஹலம்கொள் கின்றபடியை ஒரு சமத்காரமாகப் பேசுகிறார் முன்னடிகளில். “ஒக்கும் மாணுருவமென்று உள்ளம் குழைந்து நாணுநீர், தொக்க மேகப் பங்குழாங்கள் காணுந்தோறும் தொலைவன் நான்” என்ற திருவாய்மொழியும், “ஸ்ரீஸ்யுத் காயாவும் நீலமும் பூக்கின்ற காவிலவென்றுங்காண்டோறும்—பாலியேன், மெல்லாவி மெய்ம்பிகவே பூரிக்கும், அவ்வவையெல்லாம் பிராணுருவேயென்று,” என்ற பெரியதிருவந்தாதியும் இங்கு அதுஸந்திக்கத்தக்கன.

பத்தவிலோசக மென்கிற புண்யதேஸத்திலே தன்னைக் கொண்டுபோய்விட வேணுமென்கிறார் பின்னடிகளில். ஒருநாள் கண்ணபிராணும் பலராமனும் பசுக்க ளுடனும் இடையர்களுடனும் யமுனையாற்றின் கரையிலேசென்று நெடும்போது பசுக்களை மேய்த்துக் களைத்து ஆற்றங்கரையில் ஓரிடத்திலே உட்கார்ந்தவள வில், இடைப்பிள்ளைகளெல்லாரும் க்ருஷ்ண பலராமர்களைநோக்கித் தங்களுடைய பசியின் கொடுமையைக்கூறி ‘இப்போதே நீங்கள் இப்பசியைப்போக்கியருள வேணும்’ என்று மிக்க ஆர்த்தியுடன் பிரார்த்திக்க, அவர்களுடைய பரிதாப தையறிந்த கண்ணபிரான், ‘ஓ பிள்ளைகளே! ஸமீபத்தில் சிலமஹர்ஷிகள் ஆங்கிரஸ மென்னும் வேள்வியை அதுஷ்டித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்; நீங்கள் அவர்களிடம்போய் என்பெயரையும் எந்தமையனார் பெயரையும் சொல்லி, இன்னரால் நாங்கள் அனுப்பப்பட்டிருக்கின்றோமென்று கூறி அன்னம் விரும்புங் கள்; பசிதீரும்’ என்று கட்டளையிட்டனுப்பினான்; அவர்களும் அங்ஙனமே அவ்விடஞ்சென்று விசயத்துடன் இவ்வண்ணம் விண்ணப்பஞ்செய்து அடிசில் வேண்டி, அவ்வந்தணர்கள் இவ்வாயர்களின் பேச்சைச் செவி கொடுத்துங்கேளா தொழியவே ஆய்ப்பிள்ளைகள் க்ருஷ்ண பலராமர்களிடம்மின்டுவந்து செய்தியைச் சொல்ல, அதுகேட்ட கண்ணபிரான் புன்முறுவல் செய்து, ‘பிள்ளைகாள்! அந்த மஹர்ஷிகளுடைய தர்மபத்னிகள் இருக்கிறார்களே, அவர்களிடஞ்சென்று நானும் பலராமனும் இங்கே இருப்பதாகச் சொல்லிப் ப்ரஸாதம்கேளுங்கள்; அப் பெண்டிரைத் தவருதுத்திடுவர்கள்’ என்று சொல்லி அவர்களை ரிஷிபத்னிகளிட மனுப்ப, உடனே அவர்கள் அவ்விடஞ்சென்று அந்தரிஷிபத்னிகளை நமஸ் கரித்து, ‘அம்மணீம்! இதேர் ஸமீபத்தில் கண்ணபிரானும் நம்பி முத்தபிரா னும் பசுக்களமேய்த்துக் களைத்திருக்கின்றனர்; அவர்களோடு அதுசரர்களாக வந்த அஸ்மதாதினும் களைத்திருக்கின்றோம்; எல்லாரும் பசிதீர்து மகிழும்படி

ப்ரஸாதத்திலே பரமாதந்தமடைந்து உடம்புமயிர்க்குச்செறிந்து உடனே பஞ்சயம், போஜ்யம், லேஹயம், சோஷ்யம்-என நான்கு வகைப்பட்ட அன்னவர்க்கங்களை யும் நல்ல நல்லபாத்திரங்களிலெடுத்துக்கொண்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ண பலகாமர்களிருக்கு மிடத்தை நோக்கிப் புறப்படுகையில், தந்தையர் தாய்மார் மக்கள் உடன்பிறந் தார் பத்தாக்கள் முதலானோர் எவ்வளவுதடுத்தும் அவர்களுடைய தடைக்கு உடன்படா தாராய் நிகழ்ந்த பத்து நிஷ்டையையுடையவர்களாய் விரைந்து வந்து பிழுவையாற்றங்கரைச்சோலைகளிலே நம்பி மூத்தபிராணையும் கண்ணபிராணையும் ஸேவித்து, கொணர்ந்த அந்நவர்க்கங்களை ஸம்பித்தித்துவிட்டுப் பரமாதந்த பூரிதர்களாய் வீண்டுசெல்வனர்; அவ்வடிசிலேக் கண்ணபிரான் அவ்வாயர் பிள்ளை களுக்குத்தந்து தா யும் உழுதுசெய்தான்—என்றவரலாறு ஸ்ரீபாகவதத்தில் தரமஸகத்தத்தில் இருபத்து மூன்றாமத்தியத்தில் விரிவாகக் காணத்தக்கது.

ரிஷிபத்திகள் இவ்வண்ணமாய் அடிசில் கொணர்ந்துகொடுத்ததுஒரு, லோ வல்ல; நாடோறும் கண்ணபிரான் பிழுவையாற்றங்கரைச்சோலைகளிலே வந்து ஆவிரைமேய்த்துக் களைத்துப்போகிறானென்றுணர்ந்த அப்பெண்டிர் நெடுநாள் வரையில் நாடோறும் பசுவில் உச்சிவெளியில் கொணர்ந்து கொடுத்துக்கொண்டி ருந்தார்க்களென்றும், ஒவ்வொருநாளும் அவர்கள் அடிசில் கொணரும் ஸமயத்துக் குர்சரியாகக் கண்ணபிரான் களைப்புடன் அவ்வடிசிலே எதிர்பார்த்து அத்திக் கையே நோக்கியிருப்பவென்றும் இப்பாட்டின் ப்ரஸங்கத்திலே அழகிய மணவாளச்சியர் உடன்பலித்தருளும்படி.

“வேண்டுகிறான்னுமேபோது ஈதென்று பார்த்திருந்து நெடுநோக்குக் கொள்ளும் பத்தவிலோசனம்” = ‘நமக்கு ரிஷிபத்திகள் ப்ரஸாதம் கொண்டு கொடுக்கும்வேளை அணுகிற்று’ என்று அத்திசையைநோக்கி நெடிதாகக் கடாசுத்திருக்கு மென்றபடி, ஆசார்ய ஹருதயத்தில் “சரமணீவிது” இத்தயாதி குர்ணிகையின் வியாக்கியானம் காண்க.

பத்தவிலோசனம் = (தக்ஷ) பத்தமென்ற வடசொல்லுக்கு அன்னமென் றுபொருள்; விலோசனமென்பதற்குப் பார்வையென்றுபொருள்; சோறு பார்த் திருக்குமிடமென்றதாயிற்று. .... (க)

வண்ணந்திரிவும்மனங்குழைவும் மானமீலாமையும்வாய்வேளுப்பும்*
உண்ணலுருமையுமுள்மெலிவும் ஓதநீர்வண்ணனென்பானோருவன்*
தண்ணந்துழாயென்னும்மாலேகொண்டு சூட்டத்தணியும்பிலம்பன்றன்னை*
பண்ணழியப்பலதேவன்வென்ற பாண்டிவடத்தென்னையுத்திமீன். (எ)

உண்ணம் } (என்னுடைய) மேனிகிற
திரிவும் } தின் மாறுபாடும்
மனங்குழைவும் } மனத்தளர்ச்சியும்

மானம் } மானம் கொட்டுப் போன
இலாம்பும் } படியும்
வாய் வெளுப் } வாய் வெளுத்தப்
பும் } போனபடியும்

உண்ணல் } ஆஹாரம் வேண்டியிரு
உறமையும் } மையம்
உள் மெலிவும் } அறிவுசுருங்கிப்போனது
மாகிய இவையெல்லாம்

(எப்போது தணியுமென்றால்)

ஒதம் நீர் வண் } கடல் வண்ணம் நென்று
ணன் என்பான் } ப்ரவீத்தனாய் லிலசுண்ண
ஒருவன் } ஞான கண்ணிரா
ஹுடைய

தண் அம்துழாய் } குளிர்ந்து அழகிய திருத்
என்னும் மாலை } துழாய்மாலையைக் கொ
கொண்டு குட்ட } ண்கொடுத்து குட்டெனவல்
தணியும் } நீங்கும்;

(அத்திருத்துழாய் மாலை உங்களால்
இங்கேகொண்டுநீந்து கொடுக்க
முடியா காகில்)

பலதேவன் } பலராமன்

பிலம்பன் } ப்ரலம்பாஸுரனை
தனை

பண் அழிய } ஸத்தி பந்தங்கள் உருக்
குலையும் படி

வென்ற } கொன்று முடித்த இட
மாகிய

பாண்டி } பாண்டிராமென்னும் ஆல
லடத்து } மரத்தினருகில்,

என்னை உய்த } என்னைக்கொண்டுபோ
திடுமின் } ய்ச்சேர்த்திடுங்கள்.

புதிதாகவந்த சிலபெண்பிள்ளைகள் ஆண்டாளுடைய அகிமாத்ரமான
வைவாணியம் முதலியவற்றை உற்றுநோக்கி 'அம்மா' உனக்கு இந்தவிகாரங்க
ளெல்லாம் என்னைக்குத்திரும்? என்னசெய்தால் திரும்? பலவகைப்பட்டவிகாரங்
களை அடைந்திட்டாபே; என்னசெய்தாலும் இந்தவிகாரங்கள் திரமாட்டாதவை
போலிருக்கின்றனவே! உனக்கேற்க ஏதுகொழுமாயம் தெரிந்தால் சொல்லிக்
காண்' என்ன; 'கண்ணபிராஹுடைய திருத்துழாய்மாலையைக் கொண்டுவந்து
குட்டினால் இவ்விகாரங்களெல்லாம் தணிந்துவிடும்' என்று இவன்சொல்ல;
'அஹுடைய திருத்துழாய்மலை எங்கள்கையில் எளிதாகக்கிடைக்குமோ? அதனை
நாங்கள் எங்குனை கொண்டு வரக்கூடவோ?' என்று அப்பெண்கள் திகைத்து
நிற்க; 'அஹு அரிதாகில் என்னை அப்பெருமானது திருவடி வரத்திலேகொண்டு
போய்ச் சேர்த்துவிடுங்கள்' என்கிறாள்.

பலராமனாச்செய்யப்பட்ட ப்ரலம்பாஸுரவதத்தைக் கண்ணபிரானுனை
செய்தருளியதாகக் கூறுதலுமுண்டு; "தேனுடன் பிலம்பன் காளிடென்னும்
"கருளுடைய பொழில்மருதுங் கதக்களிறும் பிலம்பனையும் கடியமாவும்" என்ற
பெரியாழ்வார் திருமொழிகாண்க. உண்மையில் பலராமன்செய்த இச்
செய்தியைக் கண்ணபிரான் செய்ததாகக்கூறுதல் ஒற்றுமைநயம்பற்றியாம்.
ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் இளையபெருமான்செய்த சூர்ப்பணகாபங்கத்தை ஸ்ரீராம
பிரான்கானேசெய்ததாக ஆழ்வார்கள் அநுஸந்திப்பதும் இங்ஙனமேயாம்.
"சூர்ப்பணகாவைச் செனியொடுமுக்கு அவளார்க்க விரிந்தாண்ப்பாடிப்பற
அயோத்திக்கரசனைப்பாடிப்பற" இத்யாதிகள் காண்க.

"இளையபெருமான் இந்த்ரஜித்வதம்பண்ண, அந்தவெற்றி பெருமானுடைய
தானப்போலேயாய்த்து இங்கும்; நம்பிமுத்தபிராஹுடையவெற்றியும் க்ருஷ்ணன
தாரிருத்திறே. அவன் வீரபிஷேகமும் வீஜயபிஷேகமும் பண்ணிமாலையிடும்
போது அவன்தனியெல்லாமே நானும்ஒக்கநின்று மாலையிடும்படியாக என்னை

அங்கேகொடுபோய்ப் பொகடுங்கோள்” என்றவியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி நோக்கத் தக்கது. பரலம்பர என்றவடசொல் பிலம்பன் எனத்திரிந்தது. பாண்டரவடமென்ற வடசொல் பாண்டிவடமெனத்திரிந்தது. யமுணையாற்றின் ஸரீபத்தில் பெரிய ஆலமரமொன்று உள்ளவிடத்திற்குப் பாண்டரவடமென்று வெயர். பரலம்பவதம் நடந்த இடமிது. .... (க)

கற்றினம்மேட்க்கலும்மேட்க்கட்பெற்றான் காவோழ்சாதியுமாகப்பெற்றான் *
பற்றியீரலிடையாப்புமுண்டான் பாவிகாளுங்களுக்கேச்சுக்கோலோ *
கற்றனபேசிவசவுணதே காலிகாளுய்யமனைததேத்து *
கோற்றக்குடையாகவேந்திரின்ற கோவர்த்தனத்தேன்னையுத்தியேன். (அ)

(கண்ணபிரான்)

கன்று இனம் கன்றுகளின் திரள்களை
மேய்க்கலும் } மேட்ப்பதையே தொ
மேய்க்கப்பெற் } ழிலாகப் பெற்றவனு
ருன் } மாளுன்;
(வீட்டைவிட்டுக் கழி
காடுவாழ் சாதி } ந்து) காட்டிலேயே
யும் ஆக பெற் } தங்குவாழுமடியான
ருன் } சாதிநிலம் பிறக்கப்
பெற்றான்;
பற்றி } வெண்ணெய் களவில்
பிடிபட்டு
உரலிடை உரலிலே
ஆப்பும் உண் } கட்டுப்படவும் பெற்
டான் } ருன்;
(வெள்ளையகாஷ்டையான
இச்செயல்கள்)
பாவிகள் } குணத்தையும் குற்ற
மாகக்கொள்ளும்பாவி
களே!
உங்களுக்கு உங்களுக்கு

எச்சுக்கொலோ } தூஷணத்துக்கோ
உடவாயிற்று?
(இதுவரையில் நீங்கள். இழிவாகச்
சொன்னவை நிற்க இனியாகிலும்)
கற்றன பேசி } நீங்கள் கற்றகல்விகளை
வசவு உணதே } ப்பேசி (என்னிடத்தி
ல்) வசவுகேட்டுக்கொ
ள்ளாமல்,
காலிகள் உய்ய } பசுக்கள் பிழைக்கும்
மனைததேத்து } படி பெருமழையைத்
தண்டசெய்து
கொற்றம் } வெற்றிக்குடையாக
குடை ஆக
எத்தி நின்ற } (கண்ணபிரானால்) தரி
க்கப்பட்ட
கோவர்த்தன } கோவர்த்தன மலையி
ந்து } னருகே
என்னை உய்த் } என்னைக்கொண்டு
திமேயின் } போய்ச் சேர்ந்து
விடுங்கள்.

மற்றுஞ்சிலபெண்கள் ஆண்டாளேநோக்கி, ‘அம்மா! நீ இராமபிரானை ஆசைப்பட்டாலும் குற்றமில்லை; மாடுமேய்க்கப்பிறந்த கண்ணனைப்போய் நீ ஆசைப்படாவின்றாய்; அவனோ கன்றுகளை மேய்ப்பதற்காக அவற்றின்பின்னே திரிவானொருசிறுவன்; ஒருரிலே தங்குவதுமில்லாமல் பசுக்களுக்கு நீரும்புல்லு முள்ளவிடத்தே தங்குவானொருத்தன்; வெண்ணெயைக்களவாவெலும் செய்யைக் களவாவெதுஞ்செய்து உரலிலேபிணிப்பிண்டு திண்டாமெவன்;’ அன்னவனைப் பெறுகைக்கோ நீ இப்படிக்கிடந்து துடிக்கிறது? என்று ஏளனமாகச்சொல்ல; அவர்களுையோக்கிச் சொல்லுகிறான். அவன் கன்றுகளை மேய்க்கப்பெற்றதும் காவோழ்சாதியாகப் பெற்றதும் உரலிடை ஆப்புண்டதும் குணமாகத்தோற்ற வேண்டியிருக்க, உங்களுக்கு இவையெல்லாம் குற்றமாகத் தோற்றுவதற்குக்

காரணம் உங்களுடைய பாவமேயாம்; சிறந்தகுணமே உங்களுக்குக் குற்றமாகத்
தேற்றநீங்கள் சிசுபாலன்பிறந்த முஹூர்த்தத்திலேயோ பிறந்தது? “எத்திற
முரலிஜேஷணந்திருந்தெங்கிய எளிலே!” என்று எதிர்ப்படவேண்டியவிஷயம் உங்க
ளுக்கு தூஷணாஹமாயிற்றே! இனி நீங்கள் இப்படிப்பட்ட அஸந்தர்ப்பமான
நீசவார்த்தைகளை என்காதிஸ்ஸிழச சொல்லுவீர்களாகில், நான் வாயில்வந்தபடி
உங்களை நிர்த்தித்துவிடுவேன்; அப்படி நிர்த்தனைக்கு நீங்கள் ஆளாகாமல்: அன்
றொருகால் இந்திரன் ஏழுநாள் விடாமழை பெப்ளித்தபோது அந்த மழையைத்
தடுத்து அனைவரையுங்காத்த கோவர்த்தனமலையினருகே என்னைக்கொண்டு
போட்டுவிடுங்கனென்கிறான்.

கூட்டிலிருந்துகிளியெப்போதும் சோலிந்தாகோலிந்தாவென்றழைக்கும்*
ஊட்டுக்கொடாதுசெயுப்பனாகில் உலகளந்தானென்றயரீக்கவும் *
நாட்டிற்றலைப்பழியெய்தி உல்களநன்மையிழந்தலையிடாதே *
சூட்டியர்மாடங்கள் குழ்ந்துதோன்றும் துவராபதிக்கென்றையுய்த்திடுமின். (அ).

கிளி } (நான் வளர்த்த) கிளி
கூட்டில் இரு } கூட்டில் இருந்துகொ
ந்து } ண்டு
எப்போதும் } ஸதாகாலமும்
கோலிந்தாகோ } கோலிந்தா கோலிந்தா
லிந்தா என்று } வென்று கூவா
அழைக்கும் } நின்றது;
ஊட்டு } உணவுகொடாமல் [பட்
கொடாது } டினிகிடக்கும்படி]
செறுப்பன் } துன்பப்படுத்தினே
ஆகில் } லுடில்
உலகு அளந்தா } உல்களந்தபெருமானே!
ன் என்று } என்று
உயர கூவும் } உரக்கக் கூவாநின்றது!
இந்தத் திருநாமங்கள் என்காதிஸ்ஸிழச
போதே என்சரீரம் புறப்படக்கிளம்பு
கின்றது ஆகையால்.)

நாட்டில் } இவ்வுலகில்
தலை பழி } பெருந்த அபவாதத்தை
எய்தி } ஸம்பாதித்தி
உங்கள் நன்மை } உங்களுடைய நல்லபே
இழந்து } ரைக்கெடுத்துக்கொண்டு.
தலை இடாதே } (பிறகு ஒருவரையும் முக
ம் நோக்கமாட்டாமல்).
தலைகலிழந்து நிற்க
வேண்டாதபடி,
குடு உயர்மாடங் } தலையுயர்ந்த மரடங்களா
கள் குழ்ந்து } ல் குழப்பட்டு விளங்கு
தோன்றும் } கின்ற
துவராபதிக்கு } த்வாரகையிலே
என்னை உயத் } என்னைக் கொண்டுபோய்-
திடுமின் } ச்சேர்த்துவிடுங்கள்.

இவள் விரஹத்தாலே நோவுபட்டிருக்கிற இச்சமயத்தில் இவள்வளர்க்
குங்கிளிப்பிள்ளையொன்று இவள் முன்பு கற்பித்தவைத்த திருநாமத்தைச்
சொல்லிக்கொண்டு இங்குமங்கும் திரியத்தொடங்கிற்று; ‘இதை நாம்யதேச்ச
மாயத்திரியும்படியாக விடவேயன்றே இது கண்ணன்நாமமேகுழறிக் கொல்லு
கின்றது; இதைப்பிடித்து அடைத்திடுவோம்’ என்று பார்த்துக்கூட்டிலேயடைத்
தாள்; அது அங்கேயிருந்து ‘கோலிந்தா! கோலிந்தா!’ என்று கூவத்தொடங்
கிற்று; அதைக்கேட்ட ஆண்டாள் ‘இது சோற்றுச்செருக்காலேயன்றே இப்படி
சொல்லுகிறது, சோற்றைக்குறைத்தோமாகில் தன்னடையே தவிருகிறது’
என்று நினைத்துப் பட்டினியாகவிட்டுவைத்தாள்; ‘ஊண்டங்க விண்டங்கும்’

என்று இவளுடைய நினைவுப்பாலும். ஆனால் அந்தப்பட்டினியானது இவளுக்கு விபரீதபலப்பரதமாயிற்று; ஆரையர்கள் மிடற்றுக்கு எண்ணெயிட்டுப் பட்டினி கிடந்து மிடற்றில்கனத்தை ஆற்றிப்பாவையதபோல இக்கிளியும் பட்டினிவிட்டதே காரணமாக உயரப்பாடத்தொடங்கிற்று; “உலகனர்தான்!” என்று அதுகூடும் போதை தவறியைக்கேட்டால் ஆவன் அன்றிவ்வுலகமளக்கத் திருவடிகளைப் பரப் பினவிடமெங்கும் இதுவும் தன்மிடேற்றோசையைப் பரவவிடா நின்றதபோலும்; அந்தக்கூவுதலைக் கேட்டவாமே நாமே பதறிஓடியாகிலும். அவனைச்சென்று கிட்டுவோமென்கிறகாசல் கிளர்கின்றது; அப்படி நான் பதறிஓடுவது நமது குடிக்குப் பெருத்தபுறியாய்முடியும்; தடிதடியாகத் தாய்மார்களிருந்தும் ஒரு பெண்பிள்ளைக்கு நன்மைசெய்யாமல் தெருவிடெழுதப்பட்ட பார்த்திருந்தார்களே!” என்று நானேக்கே நாடெங்கும் பழிபரவும்; அப்போது நீங்கள் தலைவிழ்ந்து தரைபக்கேறி நிற்கத்தானேரிடும்; அப்படிப்பட்ட பரிபவத்துக்கு நீங்கள் ஆளா காமல இப்போதே என்னைநீங்களாகவே தவாரகையிலே கொண்டுசேர்த்து விடுங்கொள்கிறீர்கள்.

“உலகனர்தானென்றுயரக்கூடும்” என்றவிடத்து வியாக்கியானஸ்ரீஸூ- க்தி:— “கருஷ்ணாவதாரத்தைவிட்டு அவ்வுருகே போந்ததாகில் அத்தோடுபோலி யான ஸ்ரீவாமநாவதாரத்தைச் சொல்லியாய்த்து நலிவது.”

கிளியானது கோவிர்தாகோவிர்தாவென்றும் உலகனர்தானென்றும் கூவி னால் அந்தநாமஸ்ரீயணமே தாரகமாக இருக்கலாகாதா? அது திருநாமத்தைச் சொல்லக்கூடாதென்று இவள் தடைசெய்வதற்குக் காரணமென்ன? எனில் “உயிர்க்கதுகாலனென்றும்மை யானிரந்தேற்கு, நீர் குயிற்பைதல்கள்! கண்ணன் நாமமே குழறிக்கொன்றி, தயிர்ப்பழஞ்சோற்றொடு பாலடிசிலுந்தந்து சொல், பயிற்றியலவளமுட்டி வீர பண்புடையீரே” என்றதிருவாய்மொழியை நோக்குக. ஸம்ஸ்லேஷகாலத்திலே போகமாயிருப்பவை விஸ்லேஷகாலத்தில் வெறுக்கக் கூடியவையாமென்க.—ஸ்ரீவசந்நுஷணத்தில்— “இந்த ஸ்வபாவ விசேஷங்கள் கல்யாணகுணங்களிலும் திருச்சரங்களிலும் திருநாமங்களிலும் திருக்குழலோசை யிலும் காணலாம்,” [க-கூட.] என்ற ஸூத்தரத்தின் விபாக்கியானத்தையும் ஸேனிக்க.

துவராபதியின்வரலாறு.—‘காலயவநன்’ என்பானொருவன் செருக்கித் திரிந்து கொண்டிருக்கையில் ஒருகால் நாரதரைப்பார்த்து “இவ்வுலகில் யாராவது ருரர்களுண்டா?” என்றுகேட்க, அதற்கு நாரதர் ‘மதுரையில் யாதவர்களிருக் கிறார்கள்; அவர்கள் மிக்கபராக்கரமசரளிகள்’ என்றார்; அக்காலயவநன் அதைக் கேட்டவுடனே அங்கிருந்து புறப்பட்டு மதுரைக்குவந்து யாதவர்களுடன் போர் செய்யத்தொடங்கினான்; அப்பொழுது கண்ணபிரான் இதையறிந்து மேற்கடலுக் குச்சென்று அங்கு ஸமுத்ரா ராஜனையாசித்துப் பன்னிரண்டியோஜனைவிஸ்தீர்ண

முள்ள இடத்தைவாங்கி அங்கு த்வாரகை என்றொரு பட்டணம் அமைத்து
மதுரைமீதுள்ளபாதவர்களை அங்கு அழைத்துக்கொண்டு போய்ச்சேர்த்து அச்
சங்கெடுத்தான். [பிறகு தான்மதுரைக்குவந்து காலயலாகையையும் முடித்தான்.]

மன்னுமதுரைதோடக்கமாக வண்துவராபதிதன்னளவும் *

தன்னைத்தமருப்த்துப்பெய்யவேண்டித் தாழ்குழலாநீதணிந்ததுணைவை *

பொன்னியல்மாடம்பொலிந்துதோன்றும் புதுவையர்கோன்விட்டுசித்தன்கோதை *
இன்னிசைபாற்சொன்னசெஞ்சொல்மாலை யேத்தவல்லார்க்கிடம்வைகுத்தே.

தாழ்குழலாள்	}	தாழ்ந்த கூந்தலை
		புடையளாய்
பொன் இயல்	}	பொன் மயமான மாடம்
மாடம் பொலிந்		களிநூல் விளங்கித்
து தோன்றும்	}	தோன்றுகின்ற ஸ்ரீவில்
புதுவையர்		விபுத்தூரிதுள்ளார்க்குத்
கோன் விட்டு	}	தலைவராகிய பெரியாழ்
சித்தன்		வாருடைய (திருமக
கோதை	}	ளான ஆண்டாளர்
மன்னு மதுரை		ஸ்ரீமதுரைமுதற்கொண்டு
தோடக்கம் ஆக	}	ஸ்ரீத்வாரகை வரைக்
வண் துவராபதி		கும் சொல்லப்பட்ட சில
தன் அளவும்	}	திவ்யதேசங்களில்
தன்னை		தன்னை [ஆண்டாளே]

தமர்	தன் உறவினர்
உய்த்து பெய்ய	கொண்டுபோய்ச்
வேண்டி	சேர்க்கவேண்டி
துணிந்த	கொண்ட அத்தியகஸாயம்
துணைவை	விஷயமாக,
இன் இசை	இனிய இசையுடன்
யால் சொன்ன	அருளிச்செய்த
செம் சொல்	அழகிய சொல்மாலையா
	மலை
	கிய இத்திருமொழியை
எத்தவல்லார்க்கு	ஒதவல்லவர்களுக்கு
இடம்	வாழ்மிடம்
வைகுத்தும்,	பரமபதமேயாம்.

இத்திருமொழிகற்றார்க்குப் பலன்கூறித் தலைக்கட்டுகிறான். வடமதுரை
தோடக்கித் த்வாரகாபுரியளவாகப் பத்தெட்டுஸ்தாகங்களைச்சொல்லி அவ்விடங்
களிலே தன்னைக்கொண்டுபோய்ச்சேர்க்கவேண்டுமென்பதாகத் தன்னு பந்து
லர்க்கத்திலுள்ளாரைநோக்கி ஆண்டாளருளிச்செய்த இத்திருமொழியை ஒதவல்
லவர்கள் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலேபோய் நித்பாறுபலம் பண்ணப்பெறுவார்கள் என்ற
தாயிற்று.

அடிவரவு—மற்று நாணி தந்தை அக்கை ஆர்க்கும் கார்த்தன் வண்ணம்
கற்றினம் கூட்டில் மன்னு கண்ணன்.

பன்னிரண்டாந் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆண்டாளர் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ :

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

பதின்மூன்றாந்திருமொழி-கண்ணனென்னும்.

உரையவதாரிகை:—கீழ்த்திருமொழியிலே என்னை இப்போதேகண்ண பிரானுள்ள ஏதாவதோ ரிடத்திலே கொண்டுபோய்ச் சேர்த்துவிடுங்கொன்று உறவினரைவேண்டினான்; இவன்புகிற அவஸ்தையைக் கண்ணாண்டவர்களும் கால்களைத் துப் போகக்கூடியவர்களோ? அவர்கள் போகமாட்டாதபடி தளர் திருந்தார்கள்; தவிரவும், 'அம்மா! நீ இப்படிப் பதற்றமாகச் சொல்லலாகாத; பெண்டிறந்தார்க்கு இத்தனைபதற்றம் தகாது' என்றற்போலே 'பழம்பட்டிக்களை யும் பாடிக்கொண்டிருந்தார்களா, அவர்களை நோக்கிச் சொல்லுகிறான்—நீங்கள் என்னுடைய தலைக்குத்தகாதபடி பரயோஜகமற்ற வார்த்தைகளைச் சொல்ல வண்டீர்; என்னை அவன்பக்கல்கொண்டு போகமாட்டார்களாகில் அவனிடமிருந் தாவது ஏதாகிலுமொரு ப்ரஸாதத்தைக் கொணர்ந்து எனக்குத்தந்து அவ்வழி யாலேஎன்னை வாழ்விக்கப்பாருங்கள்-என்கிறான்-இத்திருமொழியில்.

கண்ணனென்னுங்கருந்தெய்வம் காட்சிப்பழகிக்கிடப்பேனை *

புண்ணிப்புளிப்பெய்தாற்போலப் புறநின்றழகுபேசாதே *

பெண்ணின்வருத்தமறியாத பெருமானரையிற்பீதக

வண்ணவாடைகொண்டே* என்னைவாட்டம்தணியவீசீரே.

(க)

கண்ணன் } ஸ்ரீ கிருஷ்ணனென்கிற
எனும் }
கரு தெய்வம் } கரியதொரு பரதேவதை
காட்சி } காட்சியிலே
பழகி கிடப் } பழகிக்கிடக்கிற
பேனை } என்னைக் குறித்து
(ஓ! தாய்மார்களே! நீங்கள்)
புறநின்ற } அசலாகஇருந்துகொண்டு
புண்ணில் புளி } புண்ணிலே புளி ரஸத்
பெய்தால் } தைச் சொரிந்தாற்
போல } போல்

அழகு பேசாதே } பணிக்கை சொல்
வதைத் தவிரந்து,
பெண்ணின் } பெண் பிறந்தாருடைய
வருத்தம் அறி } வருத்தத்தை அறியாத
யாத பெரு } வருண கண்ணபெருமா
மான் அரையில் } னுடைய திருவரையில்
சாத்திய
பீதக வண்ணம் } பீடம்பரத்தைக்
ஆடைகொண்டு } கொண்டுவந்து
வாட்டம் தணிய } (என்னுடைய) வீரஹ
தாபம் திரும்படி
என்னைவீசீர் } என்மேல் வீசுங்கள்.

கண்ணபிரானுடைய காட்சியிலேயே பழகிக்கிடக்கிற என்னைநோக்கி நீங் கள் ஹிதோபதேயம் செய்வதானது புண்ணிலே புளிரஸத்தைச் சொரியுமா போலேயிராவின்றது; 'பெண்ணே! நீ அப்படியிருந்தால் அழகாயிருக்கும், இப்

பழிபுருந்தால் அழகாபிருக்கும்' என்று நீங்கள் எனக்குச் சொல்லுகிறவார்த்தைகள் போதும்; எனக்குநீங்கள் ஒன்றும் அழகுபேசவேண்டா; உண்மையாக எனக்கு ஏதாவது நன்மைபெறுவிக் கிலனுமென்றிருந்து உங்களுக்குண்டாகில், பெண்பிறந்தார்பெம்பாட்டை அறியாதவனான கண்ணபிரானுடைய திருவரையிற் பிதாம்பரத்தைக் கொண்டுந் தி அத் தாலேவினி என்னுடைய தாபத்தைத் தணிக்கப்பாருங்கள் என்கிறான்.

கண்ணனென்றால் எல்லார்க்கும் மிகவும் எளியவன் என்று ப்ரஸித்த மாயிருந்தது; அந்தப் ப்ரஸித்திபானது இப்போது மாறிப்போய் அவன் ப்ரதேவதை யாய்விட்டான்—ஸௌஸ்ப்யம்மாறிப் ப்ரத்வம்பொலியநின்றனென்னுங் கருத்திற் தோன்றக் கண்ணனென்னுங்கருந்தேய்வம் என்கிறான். காட்சி = தர்ஸனம்; அது பழகிக்கிடக்கையாவது—இப்போது அவன் ஸேவைஸாதிக்காவிட்டாலும் முன்புஸேவைஸாதித்தபடியை ஸ்மரித்துக்கொண்டாகிலும் தரித்திருப்போமென்றால் அதுவும் முடியாதபடி முன்புகண்ட காட்சி நினைவுக்குவாராமல் அவ் வழி புல்முடிப்போகை அவனைஸேவித்து நெடுநாளாயிற்றுப்போலும் ஒரு பகலாயிரமுழியாய்த் தோற்றமிறே இனி, “கண்ணனென்னுங்கருந்தேய்வம் காட்சிபழகிக்கிடப்பேனை” என்பதற்கு ‘கண்ணபிரானைக்காணவேணுமென்பதையே அநவரதம் உருப்போட்டுக்கொண்டிருக்கிற என்னைக்குறித்த’ என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்; பழகுதலாவது—அப்யாஸம்பண்ணுதல்; ஆன் தையே—பலகால் ஆவ்ருத்திபண்ணுதல், புண்ணில் புளிப்பெய்தாற்பெல = [சூதேசுதாரமிவ] என்பர் ஸுடதாலார், “புண்ணில் புளிப்பெய்தாநோக் குந் திமை” என்றார் பெரியாழ்வாரும், புண்ணிலே புளிரஸத்தைச் செர்ரிநால் பாதை பொறுக்கமுடியாது, புறநின்ற=எனக்கு நீங்கள் ஆந்தரங்கர்களாக இருந்து வார்த்தைசொல்லவேண்டிபுதுதலிர்ந்து அசலாகநின்று வார்த்தை சொல்லுவது என்னே! என்கிறான். புறம் நிற்கைபாவது—அசலாரென்றுதோறும்படியாக நிற்கை, அழகுபேசுகையாவது—பணிக்கைசொல்லுகை. எனக்கு நீங்கள் டனிக்கை சொல்லவேண்டாமென்றான்.

“பெண்ணின்வருத்தமறியாத பெருமான்” என்றவிடத்திலே வியாக்கியானஸ்ரீஸூக்தி:—“முலையெழுந்தார்படி மோவாயெழுந்தார்க்குத் தெரியாதி றே என்று பட்டாருளிச்செய்தாராக ப்ரஸித்தம்” —[மோவாயெழுநகையாவது—மீசைமுனைக்கை.]

“அரையில் பிதகவண்ணவாடைகொண்டு—என்கிறானே; திருவரையில் சாத்தின பிதாம்பரமாகவேயிருக்கவேணுமென்று என்னநிர்ப்பந்தம்? மேலிட்ட உத்தரீயமானலாகாதோ?” என்று நஞ்சியர் பட்டரைக்கேட்க, “ஆண்டாள் கண்ணபிரானுடைய ஸ்வேதபரிமளத்திலே மிகவும் ஆசை கொண்டவள் கானும்; மேலிட்ட உத்தரீயத்தில் அது விசேஷமாகக்கிடைக்காது; திருவரையிற் பிதாம்பரத்தில்தான் அது ஆசைநீர்க்கிடைக்குமென்று ‘அரையிற் பிதகவண்ண வாடைகொண்டு’ என்கிறான்” என்றருளிச்செய்தாராம்.

பீதகவண்ணவாடை—பீதமென்ற வடசொல் சுப்ரத்யயமேற்றுப் பீதக
மென்றாயிற்று; பீதகவண்ணம்-பொன்வண்ணமான, ஆடை—அதாவது பீதாப்
பரம். ஆண்டாளுடைய தாபத்தின்மிகுதியைக் கண்ட தாய்மார்கள் விசிறி
யைக் கொணர்ந்து அதனால் விசிறத்தொடங்க; நீங்கள் இதனால் என்னுடைய
தாபத்தைத்தணிக்கமுடியாது; அவனுடைய பீதாம்பரத்தைக்கொணர்ந்து அத்
தால் விசிறினால்தான் வாட்டத்தணிவுமென்கிறாள்—என்று ஒருகால் அழகிய
மணவாளச்சியர் உபந்யஸித்தருளினபடி. ... .. (க)

பாலாலிலையில் துயில்கொண்ட பரமன்வலைப்பட்டிருந்தேனை *
வேலால்துன்னம் பெய்தாற்போல் வேண்டிற்றெல்லாம்பேசாதே *
கோலால்நிலைமேய்த்தாயனாய்க் குடந்தைக்கிடந்தகுடமாடி *
நிலார்தண்ணந்துழாய்கொண்டு என்னெறிமென்குழல்மேல்குட்டிரே. (உ)

பால் ஆலிலை	பால் பாயும் பருவத்தை	கோலால்	(இடைச்சாதிக்கு உரிய)
யில்	யுடைய ஆலத்தளிசிலே		கோலைக்கொண்டு
துயில்		நிரை மேய்த்து	பசுக்கட்டங்களை மேய்த்
கொண்ட	கண்ணவளர்ந்தருளின		தவனாய்
பரமன்	பெருமாலுடைய	குடந்தை	திருக்குடந்தையில் திருக்
வலை	வலையிலே	கிடந்த	கண்ணவளர்ந்தருளமவனாய்
பட்டிருந்	அகப்பட்டிருந் கொண்	குடம் ஆடி	குடக்கூத்தாழனவனுமா
தேனை	சுருஷிற் றெனனைக்		ன கண்ணபிரானுடைய
	குறித்து	நீல் ஆர் தண்	பசுமைபொருந்திக்
வேலால் துன்	வேலாபுதத்தை யிட்டெத்	அம் துழாய்	குளிர்த்து அழகிய திரு
னம் பெய்தால்	துளைக்காற்போல் [கொ	கொண்டு	ததுழையைக் கொண்டு
போல்	மேமயாக]		வந்து
வேண்டிற்று	உங்களுக்குத்தோன்	நெறி மென்	நெறிப்புக்கொண்டதாயும்
எல்லாம்	றின படியெல்லாம்		யிருதுவாயு யிருந்துள்ள
பேசாதே	சொல்வதைத் தவிர்ந்து	என் குழல்மேல்	என்கூர் தலிலே
ஆயன் ஆய்	இடைப்பின்னையாய்	குட்டிர	குட்டுகள்.

தாய்மார்களை! நீங்கள் எனக்கு ஹிதஞ் சொல்வதாக நினைத்துப் பல
பேச்சுக்களைப் பேசுகிறீர்கள்; எப்படியாவது என்றெஞ்சைக் கண்ணபிரானிடத்
தில் நின்றும் மீட்கவேணுமென்று பார்க்கிறீர்கள்; நான் அவ்விஷயத்திலே அவ
காஹிப்பதற்குமுன்பு நீங்கள் ஹிதஞ்சொல்லியிருந்தால் ஒருகால் பாயோஜனப்
பட்டிருக்கலாம்; வெள்ளம் கடத்தபின்பு அணைகட்டுவாரைப்போலே, அவ்
விஷயத்திலே நான் அற்றுத்தீர்த்தபின்பு என்னை நீங்கள் மீட்கப்பார்த்துப்பய
னென்? நாளை, “பாலகனென்று பரிபவஞ்செய்யேல் பண்டொருநாள்,
ஆலினிலைவளர்ந்த சிறுக்கன உனிவன்” என்னும் படியான கண்ணபிரானுகிற
வலையிலேசிக்கிக்கொண்டேன்; அதில் தப்பிநீங்க என்னாலும்முடியாது, உங்களா
லும் தப்பிவிடக்கமுடியாது; இப்படிப்பட்ட நிலைமையில் நீங்கள் எனக்கு ஹிதஞ்
சொல்வதுபோல நினைத்து வாயில்வந்தபடிபெல்லாம் சொல்வதானது வெறும்
பேச்சாயில்லை; வேலாபுதத்தையிட்டித் துளைக்கிறப்போல் அத்தனைபாதகமாயிரா
நின்றது. இப்போது எனக்கு நீங்கள் உண்மையாக ஏதாவது நன்மைசெய்யு

விரும்புதிரேல், ஸௌஸீல்ப ஸௌஸப்பா திருணாங்கள் விளங்கநின்ற அக்கண்ண
பிரானுடைய ஸம்பந்தம் பெற்றதொரு திருத்துழாய்மலரைக் கொண்டது என்
குழிலிலேகுட்டுங்கள் அதுவே எனக்குற்ற நன்மையாகும் என்கிறார்.

பாலாலிலை என்றது பால்பாயும் பருவமான ஆலிலை என்றபடியாய்
மிகவும் இளைசானஇலையைச் சொன்னபடி. கல்பத்தின் முடிவில் உலகங்களை
யெல்லாம் எம்பெருமான் தன்திருவயிற்றில்வைத்த ஓர் ஆலத்தனிரிலே கண்
வளர்ந்தருள்வதாக நூற்கொள்கை.

“வலைப்பட்டிருந்தேனை” என்றவிடத்து வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி:—
“பெரியாழ்வார்மகளிறே; பரிவரில்லாதவிடத்திலே சாய்ந்தானென்று அதுவே
நெஞ்சை வைத்திருக்கையாலே கால்லாங்கிப் போகமாட்டாதே சிறைப்பட்டிருந்
தர்கள்காணும்”

(உ).

கஞ்சைக்காய்ந்தகருவில்லி கடைக்கணென்னும்சிறைக்கோலால் *

நெஞ்சுருவவேவுண்டு நிலையும் தளர்ந்துரைவேளை *

அஞ்சேலென்னவனொருவன் அவன்மார்வணிர்தவனமாலே *

வஞ்சியாதேதருமாகில் மார்வில்கொணர்ந்துபுரட்டே.

(ங).

கஞ்சை	கம்ஸனை	அஞ்சேல் என்	பயப்படாதே' என்
காய்ந்த	தொலைத்தவனாயும்	னாவன் ஒரு	வெருவார்த்தையும்
சுரு வில்லி	பெரியில்போன்ற புரு	வன்	சொல்லாதவனாய் விஜா
	வத்தையுடையனாய் மிரு		தியனான
	க்கிறகண்ணிராணுடைய		
கடைக்கண்	கடைக்கண்ணுதிற	அவன்	அப்பெருமான்
என்னும்	சிறையுடைய அம்பா	மார்வு அணிந்த	(தனது) திருமார்பில்
சிறைகோ	லால்		சாத்தியருளின
	லே	வனமாலே	வனமாலையை
நெஞ்சுண்டுருவ	நெஞ்சுமுழுதும்	வஞ்சியாதே	மோசம்பண்ணாமல்
வேவுண்டு	வெந்து போம்படியாகப்	தரும் ஆலில்	கொடுத்தருள்வனாகில்
	பெற்று	கொணர்ந்து	(அம்மாலையைக்) கொண்
நிலையும் தளர்	நிலைமைகுலைந்து		டுவந்து
ந்து	வருதானின் என்னை	மார்வில்	(என்னுடைய) மார்பிலே
காலேனை	நோக்கி	புரட்டார்	(நெஞ்சினுள்) வெப்பம்
			திருமாய் புரட்டுங்கள்.

கம்ஸனைக் கொன்றொழித்தவனும் சார்ங்கவில்போன்ற திருப்புருவங்களை
யுடையனுமான கண்ணிராணுடைய கடாகூடங்களிலே நான் மிகவும் ஈடுபட்டு
ஆற்றமாட்டாமல் நிலைதளர்ந்துரைந்துபோக நின்றேன்; இப்படிப்பட்ட நிலைமை
யில் வேறு உதவியொன்றுச் செய்யாமற்போனாலும் ‘நானிருக்கிறேன், பயப
படாதே’ என்றொருவாய்ச்சொல்லாவது சொல்லலாமேஅவன்; அதுவும்சொல்லக்
கூடுமும் நீங்களாவது அவனிடஞ்சென்று என்பரிதாபநிலைமைபை விண்ணப்பரு
செய்து அவனையே ஸாக்ஷாத்தாக இங்கு அழைத்துவரமுடியுமாற் போனாலும்

அவன் திருமார்பிலேராத்திய வனமாலையையாவது கொடுக்குமாறு கேளுங்கள்; அவனும் அதனை ஓர்சியாமல் கொடுத்தருளிணுகில் கொணர்ந்து *நெஞ்சுருவ வேண்ட எனது நெஞ்சில் தாபம் ஆறும்படி மார்பிலே புரட்டுங்கள் என்கிறான்.

கஞ்சன் என்றசொல் இங்கே கஞ்சு எனச் சிதைந்து கிடக்கிறது; காய்ந்த=காய்தல்-கோபித்தலாய், அதன்காரியமான முடித்தலைச்சொல்லுகிறது; கம்ஸனைமுடித்த-என்றதாயிற்று, * கருவிலில் = 'வில்போன்றபுருவத்தையுடைய வன்' என்னவேண்டுமிடத்து உபமேபத்தைச்சொல்லாமல் உபமாரமாத் திரத்தையே சொல்லியிருப்பது-முற்றுவுமை. இதனை வடநூலார் அல்லங்கார ஸாஸ்தரத்தில் ரூபகாதிசயோக்தி என்பர்.

கடைக்கணென்னும் சிறைக்கோலால்—“எழையராவியுண்ணும் இணைக் கூற்றங்கொலோவறியேன், ஆழியங்கண்ணபிரான் திருக்கண்கள்கொலோ” என்றும், “பாவியேன்றண்ணபுகின்ற கமலக்கண்ணதோர்” என்றும் சொல்லுகிற படியே எம்பெருமானுடைய திருக்கண்ணோக்கம் விஸ்வலோகையிலே, மிகவும் துன்பப்படுத்தவற்றதல் பற்றிக் “கடைக்கணென்னுஞ் சிறைக்கோலால் நெஞ்சுருவவேவுண்டு” என்கிறான். “ஆஸ்ரிதரோடு அகாஸ்ரிதரோடு வாசியற எல்லாரையும் கோலாலேகொல்லுவன் எம்பெருமான்” என்று அழகிய மணவாளச் சீயர் ரனோக்தியாக அருளிச்செய்யப்பட்ட; அதாவது—“கொல்லாமாக்கோல் கொலேரெய்து பாரதர்போர் எல்லாச்சேனையும் இருநிலத்தவித்தவெந்தாய்!” [திருவாரம்பொழி, ௩-௨-௩] என்கையாலே அகாஸ்ரிதரைக் கொல்லுகைக்கு ஒரு கோல் பரிசுமாயிற்று; இங்கே “கடைக்கணென்னும் சிறைக்கோலால்” என்கையாலே ஆஸ்ரிதரைக்கொல்லுகைக்கும் ஒருகோல் பரிசுமாயிற்று என்க. சிறைக்கோல்=கோல் என்று அர்ப்புக்குப் பெயர்; சிறைக்கோலென்றது—இராகுகளை யுடைய அம்பு என்றபடி; அல்லது, சிறைச்சாலையில் உபயோகிக்கப்படும் அடிகோல் என்றும்பொருள்கொள்ளலாம் ஹிம்வரிப்பதில் வல்லமைவாய்ந்தகோல் என்பது தேர்ந்தகருத்து. ஸாதாரணமான அம்புகளைப்போல் தோல்புரையே பட்டு நிலலாமல் நெஞ்சிலேபட்டு மர்மஸ்பர்ஸியாய்ப் பொறுக்கவொண்ணாத துன்பத்தைத் தருகின்றமைதோன்ற “நெஞ்சுருவவேவுண்டு” என்கிறான். அம்புப்பட்டால் நாலடிநடந்துசென்று பிறகு தளர்த்தியுண்டாகும்; அவனுடைய நோக்காகிற அம்புப்பட்டால் அப்படி யல்ல; நின்றநிலையிலே தடித்துவிழும்படியாகுமென்பான் “நிலையுந்தளர்த்துநடைவேனை” என்கிறான். நடைவேனை= ஸந்தி பந்தங்கள் குலைந்து பாதில்பத்தையடைந்த என்னை என்றபடி.

வனமாலே—“சூவாடிவடிவாயாராவநாராவா” [ஆபாதபத்மம் யாமாலா வநமாலேதி ஸாமதா] என்பர் வடநூலார்; வனம் என்பதற்குள்ள பல பொருள்களில் அழகு என்னும் பொருளையும், தளவிலி என்னும் பொருளையும் இங்கே விவகரித்து, அழகியமாலே, அல்லது—திருத்துழாய்மாலே என்றுபொருள் கொள்வதும் நன்றே. வஞ்சியாதே தருமாகில்=நீங்கள் அப்பெருமானிடத்துச் சென்று “ஆண்டாளுக்காக உன்மார்வணிர்த்தவனமாலையைக்கொடுத்தருள்” என்று கேட்டால் அவன் * வஞ்சக்கள்வன் மாமாயனுகையாலே தன்னுடைய புன்முறு

வலைக்காட்டி கடர்ச்சி விசிறினை சாதிரியத்தைக் காட்டியும் உங்களைமயக்கி நீங்கள் விரைவாகியதனைமற்றொன்றியும்படிசெய்து மோசம்பண்ணிவிட்டாலும்கிவன் அப்படி வஞ்சனைபண்ணும் திருமார்வுமாலையைத் தந்தருளினானாகில் அதனைக் கொணர்ந்து என் தலையில் சூட்டப்பாராமல், புண்பட்டவிடத்தில் பரிஹரிக்க வேண்டுமாதல்பற்றி மார்பிலேபுரட்டி *நெஞ்சுருருவலேவுண்ட தாபமெல்லாம் தனியும்படி செய்யுங்கள் என்கிறான். அவன்நன்றையே நேராக மார்பிலே அணைவேணுமென்று பட்டஆசை அந்தோ! மாலையிலேசென்று முடிந்தது. (ந).

ஆரேயுலகத்தாற்றுவார் ஆயர்பாடிகவர்துண்ணும் *

காரேறுழக்கவுழக்குண்டு தளர்ந்தும்முறிந்தும்சிடப்பேனை *

ஆராவமுதமனையான்றன் அமுதவாயிலுறிய *

நீர்தான்கொணர்ந்துபுலராமே பருக்கியினைப்பைக்கீரே.

ஆயர் பாடி } திருவாய்ப்பாடி முழுவு
கவர்து உண் } தைதும்
ணும் } கொள்ளை கொண்டு அநு
கார் ஏறு } ஒரு கறுத்தகாரைபோன்
உழக்க } [நு உண்ணன்
உழக்குண்டு } உறிமலரிக்க
தளர்ந்தும் } (அதனால்) துன்பப்பட்டு
முறிந்தும்கிட } பல்லகையானசைதில்
ப்பேனை } யக்களையடைந்து அகநா
உலகத்து } துகிடக்கிற என்னை
ஆற்றுவார் } இவ்வுலகத்திலே
ஆரே } தேறுதல்சொல்லி ஆறச்
செய்யுவார் } ஆருண்டு? (யாருமில்லை.)
(நாடுகளிருக்கிறோமே? அம்மா! உனக்கு
என்னசெய்யவேணும்? என்று தாய்
மார்த்தேடிசு.)

ஆரா அமுதம் } எவ்வளவுவலித்தாலுங்
அணையாந்தன் } தருப்தி பிறவாத அம்ரு
அமுதம் வாயில் } அம்ருதம்சரக்கிறதிருவா
யில
ஊறிய } ஊறிக்கிடக்கிற
நீர் தான் } ரஸத்தையாவது
புலராமே } உலராமல் பசையோடே
கொணர்ந்து } கொண்டுவந்து
பருக்கி } அதை நான் பருகும்படி
பண்ணி
இளைப்பை நீக் } (எனது) ஆயர்ஸத்தைப்
கோ } பரிஹரிக்கப்பாருங்கள்
(என்கிறான்.)

இராமபிரானிடத்து ஆசைப்பட்டோமாகில், பைஹவொருவா! கஷ்டாண்மணர்[பிறவோருபு! கல்யாணகுணம் புத்தர்ய ஸந்திதே] என்றபடி அவன் குணக்கடலாகையாலே அந்தகுணங்களை நம்பியதுஸந்தாருஞ்செய்து கொண்டு ஒருவாறு தரித்திருக்கலாம்; [பிராட்டி தரித்திருந்தாற்போல] க்ருஷ்ண திஸ்டபதீம்மிலே புண்பட்டவர்கள் அப்படி தரித்திருந்தபுழுடியுமோ? திருவாய்ப் பரடியிலுள்ள அஞ்சலகூற்றுமுற் பெண்களளவிலே செய்யவேண்டிய தீம்புகளை யெல்லாம் அவன் ஸ்ருமடைசெய்துள்ளனொருத்தியளவிலே செய்யாரின்றலான் எப்படி பிழைக்கமுடியும்? அம்புபட்ட புண்வாயை மருந்திட்டு ஆற்றலாம்; அவ னது தீம்புகட்கு விஷயமாகித்தளர்ந்தும் முறிந்துறுக்கிடக்கின்ற என்னை இவ்வுலகத் தில் ஆற்றுவாருண்டுடோ? என்று சொல்லிக்கொண்டே இளைத்துவிழ்ந்து நெடும் போது ஸம்ஜ்ஞையிற்றுக்கிடந்தான் ஆண்டான்; அவ்வளவிலே நிதானமறிந்து,

சிலர், அம்ருதத்தைபிட்டு இவ்வுடைய மயக்கத்தைத் தீர்க்கலாமென்றெண்ணி
ஆராவமுது இப்பாதிக்காரன பதவநாமங்களைச் செலிப்படவுரைக்க அதுகேட்ட
வாதே தெளிந்தெழுந்தும், பின்னடிகளாருளிச் செய்கின்றான்.

அமுதத்திலேயுண்டான ஓரமுதத்தைக்கொணர்ந்து, நான் சருகாய் உலர்ந்துபோவதற்குமுன்னே என்னைப் பானம் பண்ணுவீற்று என்னுடைய இளைப்பை நீக்கப்பாரும்கொள்கிறார். .... (ச)

அழிவுக்தொழியு முருக்காட்டான் அஞ்சேலென்னுளவனெருவன்*
தழுவமுழுதிட்டருந்தேன்னைச் சுற்றிச்சுழன்வபோகானால் *
தழையின்பொழில்பாப்பிரைப்பின்னை நெமோலுதிவருகின்ற *
குழலின்துளைவாடகீர்கொண்டு குளிர முகத்துத்தடவீரே.

[illegible]

ததையின் } லீலிக் குடைகளாகிற
பொழில் வாய் } சோலையின்கீழே
நிறை பின்னே } பசுக்கட்டங்கனின் பின்
புறத்திலே
நெடு மரல் } வ்யாமுக்குணை கண்ண
பிரான்
ஊதி வருகின்ற } ஊதிக்கொண்டு வரப்
பெற்ற
குழலின் துளை } புல்லாக் குழலின் த்வா
வாய் } ரங்குளி லுண்டாகிற
நீர் கொண்டு நீரைக் கொணர்ந்து
முகத்து என்னுடைய முகத்திலே
குளிர தடவீர் } குளிர்த்திடாகத் தடவுங்
கள்.

அப்பெருமானை ஸாஷுதா தீசரிக்கவேணும்மென்றும் அவன் சோதிவாயாலே அபயப்ரதாகம் அருளாப்பெறவேணும்மென்றும் ஆசை கரைபுரண்டு அதற்காகச் சிறுபயல்கள்செய்யும் உபாயத்தையுஞ் செய்வேன், மேலையார் செய்யுமுபாயத் தையும் செய்வேன்; (அகாவது:—கண்ணீரைப் பெருகவிட்டுஅழுவேன்; ப்ரஹ் மாஸ்தாப்ரயோகம் பண்ணினாப்போலே தொழுவேன்.) எதுசெய்தாலும் அவன் நேசிலேவந்து திருவுருவைக்காட்டுவதுமில்லை; ஆகாஸ வாணிசொல்லுமாபோலே அஸரீரியாகவாகுதும் நின்று ‘அஞ்சேல்’ [பயப்படாதே, நானிருக்கிறேன்] என்றொருவார் ததைசொல்லவதுமில்லை; இப்படி ஸர்வாத்மநா உபேசைகூப்பண்ணிக்

கிடக்கிற அலனை மறந்தாகிலும் ஒருவாறு ஆறியிருப்போமென்று பார்த்தாலோ, அப்படியிருக்கவொண்ணாதபடி உருவெளிப்பாட்டாலே ஹிம்வரிக்கின்றானே! [உருவெளிப்பாடாவது—மெய்யாகவந்து ஸம்ஸாரிலே உம்கொடாமல் மாநவாதுபவ மாத்ரத்துக்கு விஷயமாம்படி தனது எல்லா அவபவங்களையும் அருகே உலாவா செய்தல் : இத்தகைய அதுபவம் நம்மாழ்வாருடைய திருவாய்மொழியில், 'எங்கனையோ வன்னைமீர்காள்'—“ஏழைபராவியலன் னும்” என்ற இரண்டு திருவாய்மொழிகளில் நிகழ்ந்தமை அறியத்தக்கது.]

இந்தஹிம்னைக்குப் பரிஹாரமுறைகூறுவன டின்னடிகள். பெரியாழ்வார்திருமொழியில் “தழைதருந்தொங்கலுந் ததாபிபெங்கும் தன்னுமை பெக்கம் மத்தளிதாழ்பிலித், குழல்களுந்தேமுமாக யெங்கும் கோலிந்தனை வருகின்ற கூட்டங்கண்டு” என்றுதொடங்கிப் பத்துபாட்டிலும் விஸ்தாரமாக அருளிச்செய்தபடியே) பசுக்களினபின்னே பரம்போக்யமாக எழுந்தருளா நின்ற கண்ணபிரான் குழலாதிக்கொண்டே வருவனே ; அக்குழலின் துளைகளிலே அவனதுசோதிவாயின் அமுதப்புனல் நிரம்பிகிடர்குமே ; அந்த நீரைக் கொண்டுவந்து, குளிர்த்தியுண்டாம்படி. என்முகத்திலே சடவுங்களுக்கென்று. “குழலிருண்டு சுருண்டேறியகுளுகிக் கோலிந்தனுடைய கோமளவாயில், குழல் முழைஞ்சுகளினாடு குமிழ்த்துக் கொழித்திழிந்த வமுதப்புனல் தன்னை” விரும்புகிறாளாய்த்து. வேய்க்குழலை வாரில்கலைத்த னுதுப்போது வாயைக் கொப்பளித்தலாக, உமிழ்நீர் குழலின் துளைவழியாக வெளிவருமென்க.

அழிலுந்தொழிலும் என்றவிடத்து விபாச்சியானத்திலே—“பக்திப்பரந்திகளிரண்டுக்கும் வாசியறுத்தான்” என்றருளிச்செய்தவர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை. அழுகையாவது காயக்கலோருபமாகையாலே தாத்தருமானபக்தியைச் சொன்னபடி : தொழுகையென்று பரபத்தியைச்சொன்னபடி. “சுபாஸ்யஸி-சுபாஸ்யஸுபாஸ்யஸுபாஸ்ய” [த்ரௌபத்யா ஸஹிகாஸ்சுரவே நமஸ்சக்ருர்ஜார்த்த நம்] என்றவிடத்து நமஸ்காரமாவது ப்ரபத்தி-என்றதிறே.

அவனேருவன் என்கிறான்—பேரைபிட்டுச் சொல்லும் வெறுப்புரிக்கது போலும். ஹிம்னையின்கொடுமை தோற்றும் இசையை

... (10)

நடைபொன்றில்லாவுலகத்து நந்தகோபன்மகனென்னும் ;

கோடியகடித்திருமாலால் குளப்புக்கூறுகொளட்டடே *

புடையும்பெயரகில்லென்னான் போட்கன்மிதித்தவடிபட்டாட்டில் *

போடித்தான்கொணர்ந்துபுசீர்கள் டோகாவிரேன்னுடம்படையே. (11)

கடை ஒன்று } (ஏற்கனவே) மரியாதை
இல்லா } களெல்லாம் குவிந்து
உலகத்து } கிடக்கிற இவ்வுலகத்தில்
நந்தகோபன் } ‘ஸ்ரீ நந்த கோபர் மகன்’
மகன் என்னும் } என்று ப்ரவித்தனாய்

கொடிய } இரக்கமற்றவனாய்
கடிய } ஸ்வார்த்தபராணா
திருமாலால் } சரிய; பரியாலே (கண்
நான் } ணளுலே
அபலையான நான்

குளப்புக்கூறு } மிகவும் துன்பப்படுதல்
கொளப்பட்டு } பட்டு

புடை பெயர } அப்படி இப்படி அசைவ
யும் கில்லேன் } தற்கும் அசக்கையிரா
கின்றேன்

(ஆனபின்பு)

போட்டன் } சுணைகேடன
அக்கண்ணபிரான்

மிதித்த அடிப் } திருவடி பட்டு மிதித்த
பாட்டில் } இடத்திலுண்டான

பொடி தான் } ஸ்ரீபாததுளியையாவது
கொணர்ந்து } கெரண்டுவந்து

போகா உயிர் } விட்டுப் பிரியாதவயிரை
என் உடம்பை } புடைய என் உடம்பிலே
பூசீர்கள் } பூசுகள்.

ஏற்கனவே உலகத்தில் மரியாதைபெல்லாம் சீர்குலைந்து கிடக்கின்றன; அதற்குமேலே ஒன்றாயத்தாட்சீர்குலையும்படி நந்தகோபன் மகனென்கிற ஒரு மஹாநாபாவன் வந்துதேன்றினான்; பரமலாதுவான நந்தகோபனுக்கு இந்தக் கொடியவன் எங்குமே பிள்ளையாகப்பிறந்தானோ அறியேன்; அவனால் மிகவும் துன்பப்படுத்தப்பட்ட நான் புடைபெயரவும் ஒண்ணாதபடி துவண்டுபோனேன்; இத்தத்துவத்தி திருவதற்கு மருந்துயாதெனில்; அந்தச் சுணைகேடன் ஈடந்து சென்ற நிலத்திலுள்ள பொடியைக்கொணர்ந்து என்னுடம்பிலே பூசப்பாருங்கள்; அதுவே உற்றமருந்தாகும் என்கிறான்.

கொடியகடியதிருமால் = கொடுமைபாவது பிறரை வருந்தச்செய்கையாகிற க்ருரத்தனம்; கடுமையாவது தன்காரியத்தைமாத் திரம் விரைந்து முடித்துக் கொள்ளுகையாகிற ஸ்வகார்ப்பரத்தனம்; “கடியன் கொடியன் ரெடியமால்” என்றார் நம்மாழ்வாரும்.) இப்போது திருமால் என்று பிராட்டி ஸம்பந்தத்தை அறியுமாறு - இக்கொடுமைகடுமைமொல்லாம் இவனால் அவ்விடத்திலேருந்து தான் கற்றுக்கொள்ளப்பட்டனவென்று அவனையும் சேர்த்து வெறுக்கின்ற மையைக் காட்டுமென்ப, “இழுவையாப்போருகிற பரகரண மாகையாலே பேற்றுக்குப் பரிகரமாகச் சொல்லலாமலன்றையெல்லாம் இழவுக்குப்பரிகரமாகச் சொல்லுகிறான்” என்ற பெரியவாச்சாரன்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்திகாண்க.

குளப்புக்கூறுகொளப்பட்டு = அடிபட்ட இடத்திலேயே மேன்மேலும் அடிபடுதல் குளப்புக்கூறுகொள்ளுகலாம்; [குளம்புகூறு, குளப்புக்கூறு.] கால் நடைகளின் குளம்புகள் எப்போதும் அடிபட்டுக்கொண்டேயிருந்தலால் அதுபோல மேன்மேலும் அடிபட்டுக்கொண்டேயிருந்தலைக் குளப்புக்கூறு கொள்ளுதலாகக் கூறுவர்; கூறு என்னுஞ்சொல்லுக்குள்ள பலபொருள்களில் ‘தன்மை’ என்ற பொருள் இங்கே கொள்ளத்தக்கது; ‘குளம்பின் தன்மையை உடையேனாக’ என்று ஸாப்தார்த்தமாய், ‘துகையுண்டிடத்திலேயே மேன்மேலும் துகையுண்டு’ என்று தாத்பர்யார்த்தமாகக்கூடவது.

புடைபெயர்தல்—பக்கங்களில் அசைதல்; நோவிற்கனத்தினால் அசையவும் மாட்டாதிருக்கின்றே நென்கிறான் “புடையும்பெயரகில்லேன்” என்று.

அடிப்பாட்டில்பொடி-திருவடி பட்டவிடத்திலுண்டான துகள் என்றபடி. அடிப்பாளேன்று வழிக்குப்பெயர், அவனுடையதிருமேனியில் ஸாக்ஷாத்

வளர்த்தாள் என்று அருட்பாடும் : ஒரு பலனைவிரும்பிப் பிரதர்க்கு அருர்த்தத்தை விளம்பாருண்டு; அப்பலனவழியே யபேரத்தை நிஷ்பரயோஜனமாகவே பராரந்த த்ஷத விளைக்க இவ்வளவளர்த்தானோ ! என்கிறாள். வேம்பேயாக என்றவிடத் திலே விபாக்கிபான ஸ்ரீஸூத்ரி:—“வேம்பும் கரும்புமாக வளர்க்கையன்றிக்கே வெறுபவேம்போபாக வளர்த்தாள் ; அவன்வேம்பானது வளர்த்தபொல்லாங்கு என்றிருக்கிறது.” என்பதாம். வெற்றவேறிதே=சிறிதும் பலனில்லாதபடி என் னை: ஒருவகைக் குறிப்பிடைச்சொல். ‘செக்கஞ்செகவென்று’ ‘சன்னங்கசே லென்று’ என்னுயாபோலே வெற்றவேறிதே என்பதும் ஒருவகை வழக்கச்சொல். “வேம்புபோலே வளர்த்தாள்” என்னுமல், “வேம்பேயாக வளர்த்தாள்” என்றது—தீம்பின்மிருதியாலேபுண்டான வைவஸ்யாதிசயத்தைக்காட்டும்.

அவள் அப்படி வேம்பாயிருந்தாள் “வேம்பின்புழு வேம்பன்றியுண் ணது” என்னுங்கனக்கிலே என்முலைகளானவடி அந்தவேம்பிலே பணைத்த கிளைகளோடே அணைபத்தான் ஆசைப்படாநின்றன; ஆகையாலே அவள் தோளையும் என்முலைபாபும் ஒன்றுசேர்த்து விலங்குட்டு வைபுங்கனென்கிறாள் பின்னடி களில்.

அவன் இத்தனை தீர்ப்பனப் உபசேஷித்திருக்கச்செய்தேயும் “அவரைப் பிராயந்தொடங்கி பென்றுமாதரித் தெழுந்தவென் தடமுலைகள், துவரைப் பிராணுக்கே சங்கற்றித்து” என்றும் “கொக்கைத்தலமிவை நோக்கிக்காணீர் கோவிர்தனுக்கல்லால் வாரிட்டுறாகா” என்றும் அவனையொழிய வேறொரு முகம்நோக்காதிருக்கும்முலைகளைக் “குற்றமற்றமுலை” என்கிறாள்.

அற்றகுற்றமவைநீர் என்பதற்கு—இர்முலைகள் இவ்வரையில் அவனைப் பிரிந்திருந்தகுறைதீரும்படி என்று சிலர் பொருள்கூறுவரெனும், அது விபாக் கியான ஸ்ரீஸூத்தியோடு பொருந்தாது. “அத்தோளோடே அற்றதாய்த்து இம்முலைகள்; இங்கேகுடிசிறுப்பாய் அங்கே கருதஸங்கேதமாயய்த் திருக் கிறதுஇவை. என்னக்கூடாதே அங்கே அற்றகுறைதீரும்படி.” என்றிறே பெரியவாச்சான் பின்னையருளிச்செய்துள்ளது.

“இவ்வலகத்து வெற்றவேறிதேபெற்றதாய் வேம்பேயாகவளர்த்தாள்” என்று இவ்வளவே சொல்லப் போதுமாயிருக்க, “வெற்றிக் கருளக்கொடியான் றன் மீமிதாட வுலகத்து” என்று கருளக்கொடியுடையனான பகவானுடைய ஆணையளிச்சு சொல்லகடவதல்லாத இவ்வலகத்திலே என்று சொல்லுத்கைக் குக் கருத்தென் என்னில்; அம்பெருமான் தன் ஆஜ்ஞையாலே எல்லாரையும் கீழ்ப்படுத்தி எதுவும் எல்லாகடந்து நடவாமல் ஒரு மரியாதையாய் நடந்துவரும் படி விஜயத்தவஜமெடுத்துச் செங்கோல் செலுத்தா நின்றவுலகத்திலே எல்லா மரியாதைகளுக்கெட்டு மனம்போனபோக்கே செய்யுமவனான ஒருபின்னையப் பெற்றாள் யசோதை—என்கிறாளெனக்கொள்க.

உள்ளேயுருகினைவேளை உளளோலிலளோவென்னுத *
 கொள்ளுகொள்ளிக்குறும்பனைக் கோவர்த்தனைக்கண்டக்கால் *
 கொள்ளும்பயனென்றில்லாத கொங்கைதன்னைக்கிழர்கோடும் *
 அள்ளிப்பறித்திட்டவன்மார்விலேறிந்து என்னழலைத்தீர்வேனே. (அ)

உள்ளே உருகி கைவேளை	உள்ளுக்குள்ளேயே கரை ந்து கைந்து போகிற என்னைப்பற்றி	கண்டக்கால்	(ஒருகால்) நான் காணப் பெற்றேனாகில்,—
உளளோ இல ளோ என்னுத	‘இருக்கிறா? செத் தாளா?’ என்றும் கேளா தவனும்	கொள்ளும் பயன் ஒன்று இல்லாத	(ஆட்டுக்கழுத்தில் முலை போலே) உபயோகமற்ற தான
கொள்ளை கொள்ளி	என்ஸர்வ ஸ்வத்தையும் அபஹரித்துக்கொண்ட வனும்	கொங்கை தன்னை	(என்னுடைய இந்த) முலையை—
குறும்பனை	(பெண்கள் திறத்திலே) பொல்லாங்கு செய்யு மவனான	கிழங்கோடும் அள்ளி பறித் திட்டு	வேர்முதலோடேபற்றிப் பிடுங்கி
கோவர்த்த னை	கண்ணபிரானை	அவன் மார்வில் எறிந்து	அந்த கருஷ்ணனுடைய மார்பிலே, எறிந்து விட்டு
		என் அழலை	என்றுக்கத்தை
		தீர்வேனே	போக்கிக்கொள்ளப் பெறுவேன்.

உள்ளுக்குள்ளே உருகி கைந்துகொண்டாநின்ற என்னவியத்திலே
 சிறிது ஆராய்ச்சியுமில்லாதவனும், என்னவென்றுதரை பாக்கினவனும், குறும்பு
 செய்வதற்கென்றே பிறந்தவனுமான கோபாலக்ருஷ்ணனை ஒருகால் நான்காணப்
 பெற்றேனாகில், ஆட்டின் கழுத்தில் முலைபோலே என மார்பில் வயர்த்தமாக
 முனைத்துக்கிடக்கிற இப்பாடும் முலைகளை வேர்பறியாகப் பறித்து அவனுடைய
 மார்பிலே விட்டெறிந்து என்னுக்கம் தீரப்பெறுவேனென்கிறான்.

உளளோ இலளோ என்னுத = இங்கேற வந்து முகங்காட்டாவிட்டாலும்
 ‘அவள்பிழைத்திருக்கிறாள் ஒழிந்தாளா?’ என்று ஸாமான்யமாகப் பிறரை
 விசாரிக்கலாமே; என்னைப்பற்றி அவனுக்கு எள்ளளவாவது கவலை யிருந்தா
 லன்றோ விசாரிக்கப்போகிறான்; தன்பெருமையும் தன்போகமுமே தனக்குப்
 பெருகு செல்வமாயிருப்பதால் நானொருசரக்கு இருப்பதாகவும் அவனுக்கு
 எண்ணியில்லை என்றவாறு. கொள்ளை கொள்ளி = கொள்ளை கொள்வன; ஸர்வ
 ஸ்வாபஹாரம்செப்பவன். இ=பெயரானிசுதி. ‘கோவர்த்தனை’ என்றவிடத்து,
 “பெண்களை வெறுத்தரையாக்கும்; பசுக்களை ஒன்று நூறு பிரமாக்கும்.” என்ற
 வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தியின் அறுகு காண்ட. “*நா ஸ்ரீயஸ்தி-ந் தீர்த்*”
 [கா-வர்த்தயதிதி கோவர்த்தந:] என்ற வ்யக்த பத்தியில் நோக்கு. “கண்டக்
 கால்” என்றசொல்லாற்றலால், அவன் பசுக்களினப்பின்னே போமவனாகையாலே
 அவனைக்காண்பது அருமை என்பது விளங்கும்; வருந்தி ஒருகால் காணப்
 பெற்றேனாகில் என்க.

“கொள்ளும்பயனென்றில்லாத” என்றவிடத்து,—“என்னவிறுங் காட்ட
 கத்தீதர்வல்லிக்கழமலரின், நன்னறுவாசம் மந்திரா னுமெய்தாமே, மன்னும்

வறுநிலத்துவாளாங்கு உருத்ததுபோல், என்னுடைய பெண்மையும் என்னலனு
மென்முலையும், மன்னுமலர்மங்கை மைந்தன்-கணபுரத்துப், பொன்முலைபோல்
நின்றவன்றன் பொன்னகலம் தோயாவேல், என்னிவைதான் வாளா எனக்கே
பொறையாகி, முன்னிருந்து முக்கின்று மூவாழைக்காப்பதோர், மன்னுமருந்
தறிவியில்லைபே” என்ற பெரியதிருமடல் அதுவந்திக்குத்தக்கது. எம்பெரு
மாணை அணைந்துகொள்வதற்கு உறுப்பல்லாதா என்றபடி “கிழங்கோடும்
அள்ளிப்பறித்திட்டு” என்றகனூல் அளவிறந்த ஆற்றாமை புலப்படும்.
சத்துருவைநோக்கி “உன்னை வேரோடுகளைத்து ஒழித்துவிடுகிறேன்கிடாய்”
என்பாரைப்போலே உள்ளுள்ள கோபமும் துக்கமும் தோன்றச் சொல்லுகிற
படி இங்குக் கிழங்கு என்றது ஆத்மவஸ்துவம் என்றருளிச்செய்வார்.
“தடம்புனலசடைமுடிபன் தனியொருகூறமர்ந்துறையும் உடம்புடையான்
கவராத உயிரினால் குறைவிலமே.” என்றபடி பகவததுபவத்துக்கு உபயுக்தமா
காத ஆத்மாத்மியங்களெல்லாம் உபேசிக்கப்படுமிதே ஆழ்ந்த பக்திமையுடைய
வாகனாகு. “நநீநம் ச சூகாந் ச சகலம் ச சிவபிரகாரம் ச சாதாரணம் ச சாதாரண
வநீநம்” [நதேவமந்நம்நாணுந்நசஸுமசேஷாபிலஷிதம் நாசாத்தமாநம் நாய்தத்
கிமபி தவ சேஷக்களபிபவாத்-பலுநீர்ஞதம் நாத! ஸஷணமபி ஸவேற யாதுஸாததா
விநாயம்தத், ஸதயம் மஹாதந! விஜ்ஞாபநமிதம்.] என்ற ஆளவந்தார்
ஸ்ரீஸூக்தி அறியத்தக்கது.

“கொங்கைதன்னைக்கிழங்கோடும் அள்ளிப்பறித்திட்டு எறிந்து என்னழ
லைத்தீர்வேனே” என்றால் போராதோ? ‘அவன்மார்வில் எறிந்து’ என்பா
னேன்? என்னில், இம்முலைகளால் தான்படுப்பாட்டை, * பெண்ணின்வருத்
தமறியாத பெருமானான அவனும் பட்டேனுமென்ற சருத்தினுலென்க. இம்
முலைகள் அவன்மார்வில் ஏறி அடனைக் கும்மிக்குமைக்கவேனுமென்று
நினைக்கிறாளாய்க்கு. இக்கஷ்டத்தை அவனும் பட்டானாகில அதுவே இவள்
அழல்தீர்த்தபடிபோலே. அழல்-தாபம். (அ)

கோம்மைமுலைகளிடர்தீரக் கோவீந்தற்கோர்துற்றேவல் *
இம்மைப்பிறவிசெய்யாதே யினிப்போய்ச்செய்யும் தவந்தானேன் *
செம்மையுடையதிருமார்வில் சேர்த்தானேனுமொருநான்னு *
மெம்மைசொல்லிமுகம்நோக்கி விடைதான் தருமேல்மிகநன்றே. (கூ)

கொம்மை முலைகள் } (எனது) கிளர்ந்தபருத்த
இடர் தீர } குமைசசல் தீரும்படி
கோவீந்தற்கு } கண்ணிரானுக்கு
ஓர் குற்றவேல் } அந்தரகமமான கைக்கரி
யத்தை

இம்மைப்பிறவி } இந்த ஜன்மத்திலே
செய்யாதே } செய்யப்பெறாமல்
இனி } இந்தப்பிறவிகழிந்த பின்பு
போய் } வேறொரு தேசவிசேஷத்
திலே போய்
செய்யும் } செய்யக்கூடியதான
தவந்தான் என்? தபஸ்ஸு ஏதற்கு?

செம்மை	(அன்பர்கள் அணைவதற் சென்றே. ஏற்பட்டிருக் கையாகிற) செவ்வையை	முகம் கோக்கி	என் முகத்தைப்பார்த்து
உடைய	யுடைத்தான (தனது)	மெய்ம்மை	} மெய்யே சொல்லி
திருமார்விலு	திருமார்பிலே	சொல்லி	
சேர்த்தா	(என்னை அவன்) சேர்த்	விடை தான்	} “நீ எனக்கு வேண்டாம், போ” என்றுதள்ளிவிட்ட மைதோன்ற விடை கொடுப்பானாகில்
னேலும்	துக் கொண்டானாகில்	தரும் ஏல்	
நன்று	(நல்லது;)	மிக நன்று	அது உத்தமோத்தமம்.
ஒரு நானு	ஒருநாள்		

* கொங்கைதன்னைக்கிழங்கோடு மள்ளிப்பறித்திவ்வானேன்? கிழங்கு, என்கிற ஆத்மவஸ்துவனுடாகில் அவ்வாத்மவஸ்துதான் நித்யமாகையாலே ஒரு காலகிரஹத்திலே ஒருதேசவிசேஷத்திலேபோய் நித்யபாதுபவம் பண்ணப்பெறலாமே; அவ்வதுபவத்தைப் பெறுவதற்குப் பார்த்துக்கொண்டு இங்கே ஒருவாறு ஆறியிருக்கலாமே என்று சிலர்சொல்ல; பெற்ற இவ்வுடம்போடே இங்கே அதுபவிக்க ஆவல் கொண்டாரின்றானே தேவநாகதரத்திலும் தேசாகதரத்திலும் நேருவதொரு பேற்றைத் துப்புவேனோ லென்கிறார்.

சுதாமகாலத்திலே சோறு சோறு என்று கதறும் ப்ரஜைகளைப்போலே “எமக்குவருத்த விஷயத்தைக்காட்டு, எமக்குவருத்தவிஷயத்தைக் காட்டு” என்று நெருக்குகின்ற இம்முலைகளின் பசுதிரும்படி இந்தப்பிறவியிலே இந்தபிராந்தோடே கோபாலக்ருஷ்ணனுக்குக் கைங்கர்யம்பண்ணுமல் இனி வேறொருதேசத்திலேபோய் வேறொரு தேவநத்தைப்பிரகாஷித்து வேறொரு பரபுருஷனுக்குப் பண்ணுவதொரு கைங்கர்யமுண்டோ? என்கிறார் முன்னடிகளில்.

‘அம்மா! இப்படியிஞ் சொல்லலாமோ? கண்ணபிராணுடைய அதுபவம் உனக்கு எளிதாயிருந்ததோ? அவன்தான் மிதுக்குப்பண்ணுகிறானே; தூர்லபத்தில் ஆசைவைத்துத் தளர்வதனால் பயனென்?’ என்று உற்றார்சொல்ல; அதன்மேல் தன்னுடைய அத்யவஸாயத்தின் உறுதியை உரைக்கின்றார் பின்னடிகளில். கண்ணபிரான் தனது திருமார்பிலே எனதுகொங்கைகளை அணைத்துக்கொள்ள வேணுமென்று விரும்பியிருக்கிற என்விரும்பத்தின்படி அவன் அணைத்துக் கொள்வனேல் நன்று; அப்படி அணைத்துக் கொள்ளத்திருவுள்ளமில்லையாகில் என்முகத்தை நேராகப்பார்த்து “எனக்கு உன்மேல் அன்பு எள்ளளவுமில்லை; உன்னைக்கைவிட்டேன்; நீ போ” என்றுவாய்திறந்தொன்று சொல்லிவிட்டும்; அல்லது எனக்குமிகவும் பிரியம்-என்கிறான். அவனுடைய ஸம்பர்லேஷத்தையே அல்லும்பகலும் வாய் வெருவிக்கொண்டு கிடக்கின்றநிவன் “விடைதான் தருமேல்மிகநன்றே” என்று சொல்லுகைக்குக் கருத்துயாதெனில்; உன்னைக்கை விட்டேனென்று சொல்லுகிறவார்த்தையாவது அவன், முகம்நோக்கிச் சொல்லுவானாகில், அப்போதையஸைவையாவது கிடைக்குமே என்றும், கண்ணிலே தென்பட்டானாகில் பிறகு அவனை உபாயங்களால் கவர்ந்துகொள்ளலாமென்று

நீளைத்துக்கொல்லுறெபடி. “பாவியேயென்றென்று சொல்லாய் பாவியேன் காணலந்தே” (திருவாய்மொழி. ௪௭-௩) என்றதோடு ஒக்குமிது. எம்பெருமான் சொல்லுகிறவார்த்தை எதுவாயிருந்தாலும் அதில் கிரீட்பந்தமில்லை; கண்முன்னே வந்து கோற்றிச் சொல்லவேணு மென்பதொன்றிலேயாய்த்து கிரீட்பந்தமுள்ளது: ஆழ்வார், “பாவியேன் காணவந்தே—சொல்லாய்” என்றார்; இவரும் “முகம்நோக்கி” என்கிறார்.

* இப்பாட்டில், சேர்த்தானேலும் என்ற பதத்திற்குப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானமருளியசெய்யுமிடத்து, சேர்த்தானேலும் — அம்மார் வோடேசேர்த்து அணைக்கையாய்த்துப் பேறாவது; அதுசெய்திலனையாகிலும்” என்றருளிச்செய்திருப்பதுகொண்டு சிலர் “சேர்க்கானேலும்” என்று திருத்துவர்கள்; வியாக்கியானத்தில் எதிர்மறைப்பொருள் கூறப்பட்டிருத்தலால் அது சேர்த்தானேலும் என்ற பாடத்திற்குப் பொருந்தாதென்று அவர்களுடைய கருத்துப்போலும். அத்திருத்தம் பொருத்தமுடைத்தன்று; வியாக்கியான விரோதம் யாதுமில்லை; காண்பில்:—“அம்மார்வோடே சேர்த்தணைக்கையாய்த்துப் பேறாவது” என்றவாவே சேர்த்தானேலு மென்பதற்கான தாற்பரியார்த்தம். “அதுசெய்திலனையாகிலும்” என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி மேலுக்கு அவதாரிகை போன்றதேபாம். இப்பாட்டில் பின்னடிகள் ஒரேவாக்யார்த்தப்போல் தோற்றுமாறு இருந்தாலும் இரண்டு வாக்யார்த்தமாகப் பிரித்து வ்யக்தமாக வ்யாக்யானித்தருளியிருக்கிறார் பெரியவாச்சான் பிள்ளை; “சேர்த்தானேல் நன்று, விடைதான் தருமேல் மிகான்று” என்று யோஜனையைக் காட்டி. “தன் மார்வோடே அணையுப்படி ஸம்பர்லேஷிப்பித்தானாகில் அழகிது; நீ வேண்டா வென்று முகத்தைப்பார்த்து அநுமதிபண்ணிவிடுமாகில் மிகவும் நன்று.” என்று பொருளையும் விளங்கக்காட்டியருளினார்.

மெய்ம்மை சொல்லி விடை தருகையாவது—இவருடைய பாவபந்தத்தைப் பரீக்ஷிப்பதற்காக வெறுமன் விடைதருகையன்றிக்கே, ஸத்யமாகவே இவனைக் கைவிடவேணுமென்று நெஞ்சார நிஷ்கர்ஷித்துக் கைவிடுதலாம்.. (முன்னடியில்) “முலைகளிடர்தீர்” என்றதனால் இவன் சிற்றின்பத்தை விருப்பினுளல்லன் எனபது குற்றேவல் என்ற சொல்நலத்தால் விளங்கும், ஸ்வாபதேஸத்தில் முலை என்பது பக்தியையிறே. தவம்—தபஸ். .... (க)

* அல்லல்விளைத்தபெருமானை ஆயர்பாடிக்கணிவிளக்கை *
வில்லிபுதுவைநகர்நம்பி விட்சித்தன்வியன்கோதை *
வில்லைத்துலைத்தபுருவத்தாள் வேட்கையுற்றுமிகவீகும்பும் *
சொல்லைத்துதிக்கவல்லார்கள் துன்பக்கடவுள் துவளாரே. (ய)

ஸ்ரீ :

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

பதினான்காந்திருமொழி-பட்டிமேய்ந்தோர்.

உரைபவநாரிகை:—“தையொருதிங்கனும்” என்று தொடங்கிக் கீழ்த் திருமொழியளவும் ஆண்டாள் பட்ட க்லேசமெல்லாம் தீரும்படி கண்ணபிரான் வந்து ஸேவைத்தருளினபடியைக் கூறுவதாய்த்—இத்திருமொழி. திருவாய் மொழியில் நம்மாழ்வார் “என் ஆவாவறச் சூழ்ந்தாயே” என்னும்படியாகப் பெற்றபேற்றை ஆண்டாரும் பெற்றாளாய் அப்பேற்றை நோக்கப் பேசாதே, “கண்ணபிரான்க்கண்டதுண்டோ” என்று கேட்பாரும், “ஓம்! நன்றாகக்கண்டதுண்டு” என்று விடையளிப்பாருமாக இத்தகைய அந்யாபுதேசபாக்கியையிலே அமைத்து அருளிச்செய்கிறான்.

இந்தத்திருமொழியில் ஈற்றுப்பாட்டொழிந்த ஒன்பது பாட்டிலும் முன்னடிகள் “கண்டரே” என்ற முடிவினால் வந்த வினவாகவும், பின்னடிகள் “விருந்தாவனத்தே கண்டோமே” என்ற முடிவினால் வந்த விடையாகவும் நிகழும். ஒரு வ்யக்தியாகிய ஆண்டாள்தானே அநேகவ்யக்திகளின் அவஸ்தையை ஏககாலத்தில் அடையுமாறு பொருந்தமோ எனின்; எம்பெருமானது அருளின் மிகுதியால் ஞானத்தில் தடையற்றால் பொருந்தாதது ஒன்றுமில்லை. இவளுடைய திருத்தங்கையான பெரியாழ்வார் தமது திவ்ய ப்ரபந்தத்தில் “என் னாதன் தேவிகு” என்ற திருமொழியில் இரண்டு ஆயர் மங்கைகளின் அவஸ்தையை அடைந்து ஒருத்தி க்ருஷ்ணாவதார வ்ருத்தார்த்தத்தைப் பாடுவதாகவும் ஒருத்தி ராமாவதார வ்ருத்தார்த்தத்தைப் பாடுவதாகவும் கொண்டு பரஸ்பரம் எதிரியாய் நின்றுசொல்லி உர்திபறந்த பாசுரத்தாலே உபயாவதாரகூண சேஷ்டுதங்களையும் பேசி அதுபவித்தார்போலவும்; திருமங்கையாழ்வார் பெரிய திருமொழியில் “மானமரு மென்னோக்கி” என்ற திருமொழியில் இரண்டு பிராட்டிமார் தசையை ஏககாலத்திலே பெற்றுப் பேசிஊற்போலவும் இவளும் பேசுகின்றனாள். பரமபதத்தில் நியமூக்தர்கள் ஏககாலத்தில் பல சரீரங் களைப் பரிசு ஹிப்பதாக உபவிஷ்ணுக்கள் கூறுகின்றன; அது பொருந்தவது எம்பெருமானருளாலே; அப்படியே இங்குக் கொள்ளலாமென்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி.

....

...

...

....

பட்டிமேய்ந்தோர்காரேறு பலதேவற்கோர்கீழ்க்கன்றாய்*

இட்டிழிட்வேஜாயாடி இங்கேபோதக்கண்டரே*

இட்டமானபசுக்களை யினிதுமறித்துநீட்டி*

விட்கேக்கொண்டேஜோயாட விருந்தாவனத்தேகண்டோமே.

(க)

ஓர் கார் ஏறு } (கண்ணபிரா னென்கிற) கறுத்த காரையொன்று
 பட்டி மேய்த்து } காவலில்லாமல் யதேச்ச மாய்த்திரிந்துகொண்டும்
 பலதேவற்கு பலராமனுக்கு
 ஓர் கீழ் கன்று } ஒப்பற்ற தம்பியாய் ஆய்
 இட்டிட்டு } ஸந்தோஷத்துக்குப்போ க்குலிடாகப் பலவகை யான கோலாஹலக் களைப்பண்ணி
 விளையாடி விளையாடிக்கொண்டும்
 இங்கே போத இப்படிவா

கண்ணோ பார்த்தீர்களோ?
 இட்டம் ஆன (தனக்கு) இஷ்டமான பசுக்களை பசுக்களை
 இனிது த்ருப்தியாக மறித்து மடக்கிமேப்த்து நீர் ணட்டி தண்ணீர் குடிப்பித்து விட்டீர் } (இப்படியாக) அவற்றை கொண்டு } மேயவிட்டுக் கொண்டு விளையாட } (அப்பெருமான்). விளை யாடாநிற்க
 விருத்தாவனத் } ப்ருத்தாவனத்திலே தே }
 கண்டோம் ஸேவித்தோம்.

சிறைக்கூடத்தில் கட்டுண்டு கிடப்பாரைப்போலே பரமபதத்தில் திரு வனந்தாழ்வான் மடியிலும் ஸேனை முதலியார நிரமனை கீழிலும் பெரிய திருவடி சிறகின் கீழிலும் ஒடுங்கி வர்த்தித்தபெருமான் இந்நிலத்தே போந்து யதேச்சமாகத்திரிந்து விளையாடாநிற்கக் கண்டதுண்டோ? என்று கேப்பவர்களின் பாசரம் முன்னடிகள், தனக்கு மிகவும் பரிதி பாத்ரமான பசுக்களைப் புல்லும் தண்ணீருமுள்ள விடங்களிலே கொண்டுபோய் மேய்த்துப் ப்ரமானந்தத்துடனே விளையாடா நிற்குங்கால் ஸ்ரீப்ருத்தாவனத்திலே காணப்பெற்றோம் என்று விடையளிப்பார் பாசரம் பின்னடிகள்.

பட்டிமேய்க்கயாவது—தடைசெய்வாரில்லாதபடி கண்டவிடங்களிலும் சுற்றிச்சுழன்று மேய்கை, இப்படி ஸ்வச்சந்தவிஹாரம் செய்வதற்காகவே யிறே எம்பெருமான் திருநாட்டைவிட்டுத் திருவாய்ப்பாடியில் பிறந்தது. திரு நாட்டிலே இவனுக்குப் பட்டிமேய லொண்ணாதே. * வானின வாகாரிருக்க வேணுமே, அந்தச் சிறையிருப்புக் குறைதீர இங்கே வந்து பட்டிமேய்கிறபடி.

“ஆனை கருப்பந்தோட்டத்தே புக்கால் திரியுமாப்போலையாய்த்து இவனும் ஊரை மூலையடியே திரியும்படி. பரமபதத்தில் நூல்பிடித்துப் பரிமாறு மதுபோலன்றிக்கே ‘வெண்ணெய் களவுபோய்த்து; பெண்கள் களவு போய்த்து’ என்னும்படியாக வாய்த்து மர்யாதைகளை யழித்துக்கொண்டு திரியும்படி.” என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகள் இங்கே அறுஸந்திக்கத் தக்கன.

இவ்விடத்தில் காரேறு என்கையாலே, பரமபதத்திலே உடம்பு வெருத் திருக்கும் போதும், இஷ்டப்படி பரிமாறலாம்படியான இடத்திலிறே உடம்பு தன்னிறம் பெற்றிருக்கும். அது உள்ளது இங்கே யாய்த்து.

பலதேவற்கு ஓர் கீழ்க்கன்றுப் = பட்டிமேயும் கண்ணபிரான் பலராம னுக்கோர் கீழ்க்கன்றுப் இருப்பனோவென்னில்; பெண்கள் திறத்திலே நிச்சதும்

இட்டெறிட்டு என்பதற்கு த்ருப்திகரமான பொருள் விளங்கவில்லை. பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானத்தில் உள்ளதாவது—“இட்டெறிட்டு = இச்சேதனை முத்தனனால் பக்திவழி வந்தால் வந்த ஹர்ஷத்துக்குப் போக்கு விட்டு *பரமபுரிமபக்திவழி* [வந்த ஸரம காயநாஸ்தே] என்று ஸாமகானம் பண்ணுமாயேபேலே அவன்றான் இங்கேவந்து அவதரித்து இப்பரிமாற் தத்தைப் பெறுமையாலே வந்த ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டுப் பண்ணும் வியாபாரநிக்சுரபடி.” என்றிவ்வளவே உள்வது. இவ்விடததிற்கு அரும் பதவுரையிட்டாரொருவர்—“இட்டெறு - செருக்கால் வந்த வியாபாரம்” என்றெழுதிவைத்து, “இட்டெறிதிகை—பாதநினை” என்றும் எழுதிடின்னார். இனி, தெரிவுடையார் பரதல் தினைவடங்கக் கேட்டறிக.

விருந்தாவனம் எனப் படு—கண்ணன் ஆவதரித்த வடமதுரைக்குச் சிறிது
தூரத்தில் யமுநா நதிக்கரை சிறிதுள்ள இடம். கண்ணன் வளர்த்த இடமான
கோகுலமென்பபெயர் இடவாப்பாடிவிதமான கந்தகோபர் முதலான ஆயர்கள்
அங்குப் பூதனை வந்து இருந்தது, சகலபாதி வீழ்ந்தது, இரட்டை மருதமரம்
முறிந்தது முதலியவற்றை உட்பா தங்களுடன் கொண்டு அருச்சி மஹாவனமென்ப
பெயர் அங்கு விடக்கொண்டு, கன்றுகாலி முதலிய எல்லாப்பொருள்களோடும்
புந்தாவனத்திற்கென்ற குடியேறினர். கெரிஞ்சிக் காடாப்கிடந்த அந்த
புந்தாவனம் கிருஷ்ணபகவான் குளிர்த்த திருவுள்ளத்தோடு அதுக்கூறித்
ததனால், பசுக்கள் முதலானவை வந்ததியடைதற்கு ஏற்ப மிகச்செழிப்புற்றது.
பின்பு அங்கு கெரிகள் கண்ணன் கன்றுகளையும் பசுக்களையும் மேய்த்துக்
கொண்டு பல திருவிளையாடல்கள் செய்துகொண்டு வளர்ந்தருளினன். புந்தா
வனம் என்ற வடசொல் விருந்தாவனமென விகாரப்பட்டது. கெரிஞ்சிக்
காடென்பது பொருள். .... (க)

(2)

அனுங்க	நான் வருத் தும்படியாக	குணங்கு நாறி	வெண்ணெய் மொச்ச
என்னை பிரிவு	என்னைப் பிரியவிட்டுப்	குட்டேற்றை	நாற்றம் நாறுமவனாய்
செய்து	போய்	கோவர்த்தன	இளைய ரிகழப்பம்போன்ற
ஆயர் பாடி	திருநாய்ப்பாடியை	வே	வனான
கவர்த்து	ஆரம்பித்தது		கண்ணபிரானே
உணனும்	அதுபலிகென்றவருய்		கண்டதோ?—;

மின் மேகம் மின்னலும் மேகமும்
தலந்தால்போல் } ஒன்றோடொன்று சேர்ந்
தாற்போலே
வனமாலை மீனு } (கறுத்த திருமேனியிலே
மின்னல் போன்ற) வன
மாலை திகழப்பெற்று

கணங்களோடு } (தோழன்மாருடைய)
கூட்டங்களோடு கூட
விளையாட விளையாடாநிற்க
விருந்தாவனத்தே கண்டோம்.

நான் மிகவும் தளர்ச்சியடையும்படி என்னைப் பிரிந்துபோய்த் திருவாய்ப்
பாடி முழுதையுள் கொள்ளுகொண்டு திரியுமவனாய், * வெண்ணையனைந்த
குணங்கு நாற்றம் கமழுமவனான கோபாலகிருஷ்ணனைக் கண்டதுண்டோ?
என்று கேட்பார் பாசரம்—முன்னடிகள். மின்னலும் மேகமும் சேர்ந்தாற்
போலே, ஸ்வாமமான திருமேனிக்குப் பாபாகமாய் உஜ்ஜ்வலமான வனமாலை
அசைய அசையத் *தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளோடு விளையாடா நிற்க விருந்தா
வனத்தே கண்டோமென்று விடையளிப்பார் பாசரம் பினைடிகள்.

ஆயர்பாடி கவர்ந்துண்ணும்— ஆயர்பாடி பென்றது இடவாகு பெய
ராய், திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள பெண்களையும் தயிர் பெட்பால் முதலிய போக்ய
பதார்த்தங்களையும் குறிக்கும். குணங்கு நாற்றமாவது—மொச்ச நாற்றம்.
இடைச்சாதியர்க்கு இயல்வான நாற்றம். குட்டேறு= இளையவருஷபம். கோவர்த்-
தனன்= பசுக்களை ஒன்று நூறுக வளர்க்குமவன்.

கணங்களோடு= (மணி) (கணி) என்னும் வடசொல்—கூட்டமென்று
பொருள்படும். இங்கே, தோழன்மார் கூட்டமெனக் கொள்க. * தன்னே
ராயிரம் பிள்ளைகளோடு தளர் நடையிட்டு வருவானிறே கண்ணபிரான். மின்
மேகம்= உம்மைத்தொகை; மின்னலும் மேகமும் என்றவாறு. .... (2).

மாலாய்ப்பிறந்தநம்பியை மாலேசெய்யும்மணாளை*

ஏலாப்பொய்களுரைப்பானே யிங்கேபோதக்கண்மரே*

மேலால்பார்த்தவெயில்காப்பான் வினதைசிறுவன்சிறகென்னும்*

மேலாப்பின்கீழ்வருவானே விருந்தாவனத்தேகண்டோமே. (ந).

மால் ஆய் பிற } (பெண்கள் பக்கதூண்
ந்த நம்பியை } டான) வ்யாமோஹமே
ஒரு வடிவாய்க்கொண்டு
பிறந்த தென்னலம்படி
யான பெருமானாய்
மாலேசெய்யும் } வ்யாமோஹத்தையே
மணாளனை } செய்கிற மணவாளப்
பிள்ளையாய்
ஏலா பொய்கள் } பொருந்தாதபொய்
உரைப்பானே } களைச் சொல்லுமவனான
கண்ணபிரானே

மேலால் மேலே
பார்த்த பரவின
வெயில் வெய்யிலே
காப்பான் } (திருமேனியில் படாமல்)
தடுப்பதற்காக
வினதை சிறு } கருடனுடைய சிறகாகிற
வன் சிறகு } விதானத்தின்கீழ் எழுந்
என்னும்மேலா } தருளானின்ற அப்பெரு
ப்பின்கீழ் ஒரு } மானை

இங்கே போதக் கண்மரே?—;

விருந்தாவனத்தே கண்டோம்.

பெண்கள் திறந்திலேயுள்ள வ்யாமோஹமே ஒரு வடிவகொண்டதென் னலாம்படி வ்யாமோஹமெண்டமாபிருப்பவனும், ஸகலகுணங்களானும் பரிபூர் ணனும், எல்லார்க்கும் ஆஸாசப்படத் தருந்தவனும், உஸம்பத்தங்களான பொய் களைக் கூடாது கூறுமவனுமான கண்ணபிரான் இங்கே எழுந்தருளக் கண்ட துண்டோ? என்று கேட்பார் பாசரம்—முன்னடிகள், மேலே வெய்யில்படாத படி பெரிய திருவடி தன் சிறைகளிரித்து நிழல்செய்ய, அதாகிற, மேற்கட்டியின் கீழ் விருந்தாவனத்திலே எழுந்தருளக் கண்டோமென்று விடையளிப்பார் பாசரம்—பின்னடிகள்.

ஏலாட் பொட்களுரைப்பானே—“ஒற்று மஞ்சளும் மாளிகைச் சாந்துமாய் வந்தால் ‘இதெல்லாம் எங்கு நின்றும் பெற்றாய்?’ என்று கேட்டால் மற்றொன் றுண்டோ? நான் ,றம்பு அறிவேனோ? என்னும்.” என்ற விபாக்கியான பூரீ ஸுலத்தியின் அழகை கோக்குமின். “கல்கு வாயு வையாநாஜி, கிபிஹ தெ? சிந்நிராபுரங்கபா, யுதூகக் நவகீதவாணவிவரொ ஹஸ்தம் கிபியக் நயாபி! சோதிக் கூவந வதூகம் சீரமபிதூம் சோமாவிஷாடி க்ஷணாபிதூவம் வநவயூவீ நிமிஷிக் கூபுஷுஸுபுஷாநா நஃ.” [கஸ் த்வம் பால! பலாநாஜி கிபிஹ தே மம்மந்திராச்சங்கயா, யுகதம தத் நவகீதபாண்டவிவரொ ஹஸ்தம் கிமர்த்தம் நயதா? மாதிக் கஞ்சக வத்ஸகம் நிருகயிதூம், மாகா விஷாதம் க்ஷணாதித்யேவம் வநவல்லவிநிகதித் க்ருஷ்ணாஸ் ஸ ப்ஷ்ணாநா?] என்கிற ச்லோகத்தை இங்கே பரக்க உபநயவித்தருளார் அழகிய மணவாளாச்சாரியர்.

இதன் கருத்து:—ஒருநாள் கண்ணபிரான் பிறர்மனையில் புருந்து வெண் ணெய்த்தாழியில் கைகிட்டவளவில் அம்மனைபுடையான் சடக்கெனவந்து பிடித் துக்கொண்டு, ‘பயலே! நீ ஆர்?’ என்ன; ‘நான் பலராமன் தம்பி!’ என்ன; ‘இங்கு ஏதுக்கு வந்தாய்?’ என்ன; ‘என் அகம் என்று மயங்கிவந்துவிட்டேன்’ என்ன; ‘அது சரிதான்; வெண்ணெய்த்தாழியில் கைகிட்டாபே அஃது ஏன்? என்ன; ‘அம்மா! ஒரு கன்றுக்குட்டி கைகழிந்துபோயிற்று; அதைத் தேடுவதற்காக வெண்ணெய்க்குடத்திற் கைகிட்டுத் துழாவிப் பார்த்தேன்’ என்ன; இதுகேட்ட அவ்விடைச்சி ‘தென்னைமரத்தில் புல் பிடுங்க ஏறினேன்’ என்பாரைப்போல இவன் உத்தரமுரைக்கும் ஸாஹஸ்யமென்னென்று சினந்து தம்மபால்கட்டி அடிக் கப்புக, கண்ணபிரான் அழக்தொடங்க, அதுகண்ட அவ்விடைச்சி “இச்செய்தி யசோனாதின் காதில் ஈட்டுமாகில் “என்றுமென்பிள்ளைக்குத் தீமைகள் செய் வார் அங்ஙனமாவார்களே” என்று சபிப்பனே’ என்றஞ்சி, ‘கண்ண! அமேல் அமேல்’ என்று ஸமாதானப்படுத்திப் போகவிட்டாளென்க. இப்படிப்பட்ட ஏலாட் பொட்களுரைத்தல் பல்லாயிரம்.

மேலால் என்றது—மேலே என்றபடி. கண்ணபிரான் விதியிலே எழுந் தருளும்போது மேலே வெய்யில்படாமைக்காகப் பெரியதிருவடி தன் சிறைகக் குடைபாக விரித்து நிழல்செய்வன்; அது கண்ணபிரானுக்கு மேற்கட்டி பிடித்

மாமல் } சரியபெய்யாய்
 என்மணியினே } எனக்கு நீலமணிபோலே அனுபாவ்யனாய்
 வலையிலே பிழை } வலையிலே நின்றுத் தப்பிப்
 பண்பு } பிழைத்துக்கொரு பன்றி
 போல் } போலே (செருத்தாறு)
 என்மணியினே } (கணபகசுதூன்)
 யாதுவண்ணையம்
 கொள்தாரா } பிறர்கொள்ளும்படிதாரா
 தவனா (ஒருவரைக்கக்
 கும் எட்டாதவனான)

என் தன்னை கண்டோர்—;

மீதகம் ஆடை திருப்பீதாய்ப்பரமாகிற
 உடை திருப்பரிவட்டமானது
 தாழ } தொகைத் தொங்க
 விளங்க
 பெருகார் மேக } பெருத்துக்கறுத்ததொரு
 ம்கன்று போல் } மேகக்குட்டிபோலே
 வீதி ஆர ஒரு } திருவீதிநிறைய எழுந்
 வாளை } தருளும் பெருமானை
 விருந்தாவனத்தே கண்டோம்—.

திருமகன் கொடுத்தான், எனக்கு நீலமணிபோலே அனுபாவ்யனாய், வலையிலே அசுப்பட்டிருந்து தப்பின பன்றிபோல் செருக்கி ஒருவர் கைக்கும், பிழைக்கொடாதவனான பெருமானைக் கண்டதண்டோர்? உண்டு; திருவனையில் பீதாய்ப்பரத்தைத் தொந்தர்த் தொங்க அணிந்துகொண்டு காணாமெகக்குட்டி போல் திருவீதி நிறைய எழுந்தருளும்பொது விருந்தாவனத்திலே கண்டோம்.

“மாதவனென் மணியினே” என்று பரதிகமெடுத்து—“தன்னுடைய ரவிகசுவம் எனக்கு முடிந்தாளாலாம்படி பவ்யனாயிருக்கிறவனை” என்று தாத்தாய் மருளிச்செய்த பெரியவாரதான் பின்னையின் திருவுள்ளத்தின் ஆழத்தை என் சொல்வோம். “சுவையன் திருவின்மணுள்ள” என்ற திருவாய்மொழியை அடி பொற்றி மாதவனென்பதற்கு ரவிகசுவனென்றே பொருள்கொண்டார்; ஒரு சிறந்த மணியானது பெருவிலை யுடைத்தாயிருப்பினும் துணியின் தலைப்பில் முடிந்தாள லாம்படி கைச்சரச்சாரியிருந்தபடி உடன்பது திருவுள்ளம்பற்றி என்மணியினே என்ப தற்கு “எனக்கு முடிந்தாளாலாம்படி பவ்யன்” எனப் பொருள் கொண்டார். இனி, ஸம்பிரதாயவார வித்தமான தாத்தாய் விசேஷத்தைப் பரமபோக்யமாக அருளிச்செய்தார்.

வலையின்—ஐந்தாம் வேற்றுமை. என்றைக்கும் வலையில் அசுப்படாத தொன்றை வருந்தி வலைப்படுத்தலாம்; வலைப்பட்டிருந்து தப்பினதை வருந்தியும் வலைப்படுத்தமுடியாது; அப்பட்டத் தப்பின பின்பு அதற்குள்ள செருக்கும் வாகா மகோசரமாயிருக்கும். அப்பட்டப்பட்ட செருக்கு கண்ணபிரானுக்குள்ள தென் பதைக் காட்டுதற்பொருட்டு “வலையிற பிழைத்த பன்றிபோல்” எனப்பட்ட தென்க. ஏதும் ஒன்றும்—அனுமாத் திரமும், கோள—பிறர் கொள்ளும்படி, தாரா—தன்னிடத்திலிருந்துகொடாத.—செருக்கு மிக மிக தூர்லபத்வம் (கைக்கு எட்டாமை) மிகுகின்றதென்றபடி. கோள என்பது கோள என்று தொக்கிக் கிடக்கிறது.

வீதியார் வருவானை = மேகமானது ஆகாசப்பரப்படங்கலும் தனக்கு இடமாக்கிக்கொண்டு வருமாபோலே கண்ணபிரான் வீதிப்பரப்பையெல்லாம் தனக்கு இடமாக்கிக்கொண்டு எழுந்தருள்வனென்க.

“பாஸாத் கவாம் கோபஸுதை: பர்தோ வேணுஸ்வநாநந்தித விச்வ
சேதா: ஸம்பூர்ய வீதீம் ஸவிலாஸமாடாந் கோபாலபால: குலதைவதம் ந.”
என்று ப்ரதிலாதி பயங்கரம் அண்ணாரப்பா அருளிச்செய்த ச்லோகம் இங்கே
அதுஸந்திக்கத்தக்கது. .... (ந)

தருமமறியாக்குறும்பனைத் தன்னைச்சார்ங்கமதவேபோல்*
புருவூட்டமழகிய பொருத்தமிலியைக்கண்டரே*
உருவகரிதாய்முசம்செய்தாய் உதயபருப்பதத்தின்மேல்*
விரிபுங்கதிரேபோல்வானை விருந்தாவனத்தேகண்டோமே. (க)

தருமம் அறியா } இரக்கமெனபது அறியா
தவனாய்
குறும்பனை } குறும்புகளையே செய்யு
மவனாய்
தன்னைசார்ங் } தனதுதிருக்கையி
கம் அதுவே } லுள்ள சார்ங்க வில்லைப்
போல் } போன்ற
புருவூட்டம் } திருப்புருவ டட்டங்
ளாவே
அழகிய } அழகுபெற்றவனாய்
(அவ்வழகை அன்பர்கட்
கு அநுபவிக்கக் கொடு
த்து) பொருந்திவாழ்
பொருத்தம் } பெருதவனான பெரு
இலியை } மானை

கண்டரே?—;

உருவகரிதாய் } திருமேனியில் கருமை
ஆய் } பெற்றும்

முசம் செய்து } திருமுகத்தில் செம்மை
ஆய் } பெற்றும் இருப்பதாலே

உதயம் பருப் } உதய பர்வதத்தின் மே
பதத்தின் மேல் } லே விரிசின்ற சூரியன்
விரியும் கதிர் } போல் விளங்கும் அப்
போல்வானை } பெருமானை

விருந்தாவனத்தே கண்டோமே—.

* * * தபையென்கிற தர்மத்தை எடுத்துத் தரும அறியாதவனாய், குறும்பு செய்
வதைபே தொழிலாகக்கொண்டவனாய், தன்னையிலுள்ள சார்ங்கவிலைபோன்று
வட்டமாய் அழகியதான திருப்புருவங்களை உடையவனாய், உகந்தாரோடே
பொருந்திவாழப்பெறுதவனான பெருமானைக் கண்டதாண்டோ? என்று—
கண்டாருடைய கண்களெல்லாம் குறிநுரப்படி இருண்டவடிவையுடையனாய்,
செந்தாமரைபோற் சிவந்த திருமுகமண்டலத்தையுடையவனாய், உதயபர்வதத்
தின்மேலே ஐந்திதயன் உதிக்கும்போதுள்ள ப்ரபாஸிசேஷத்தையுடையனான
கண்ணபிரானை விருந்தாவனத்தினில் கண்டோம்.

யஜு: (தர்மம்) என்னும் வடகொல் தருமமெனத்திரிந்தது. ‘ஆந்ரு
சம்ஸ்யம் பரோ தர்ம:’ என்று பிறர் பக்கல் இரக்கமே பரம தர்மமாகச்
சொல்லுகையாலே அப்படிப்பட்ட இரக்கமில்லாதவனென்று ஊடல் தலை
யெடுத்துச் சொல்லுகிறபடி.

[தன்னைச் சார்ங்கமித்தாதி.] சண்ணாரானைடா திருப்புருவங்களுக்கு
வேறொன்றும் ஒப்பாகமாட்டாது; அவன் கையிலே வில்லைப்பாந்ததால் ‘முகத்
திலிருக்கவேண்டியது கையிலிருக்கிறதே! இஃது என்ன?’ என்று விபங்கும்படி

யாகும், முடிந்திலே முடிந்ததைக் கண்டால் 'நையிலையன்றோ' வில் இருக்க வேண்டியது; இவ்வென்ன முடிந்திலிருக்கிறதே! முடிந்திலேயும் வில் இருக்கக் கூடாது' என்று வியக்கும்படியாகவும் இருக்குமாம். இத்தால்—சார்ங்கத் தூர்கும் புறவந்துக்கும் தாத்தாய்யமல்ல, தாதாதம்யம் என்று சொன்னபடி: வேறொன்று ஒப்பில்லாதிருக்கும் உறைப்பைத் தெரிவித்தபடி. வட்டம்-வகு (வருத்தம்) என்ற வடசொல் விநாயகம்.

[டொருத்தமிலிபை] "இவ்வருகுண்டானால் பிரயோஜனம் என்? உதாரணமாகப் பஞ்சபஞ்சம் நடைபெற்றது" என்ற வியாக்கியான பூரிஸு-க் தியின் போக்யதையை அறியுங்கள்.

[உருவு கரிதாய் இத்தாதி] திருவுருவம் உதய பர்வதமாகவும், முகம் ஸூர்யமண்டலமாகவும் சூடுக்கப்பட்டது. பர்வதமென்னும் வடசொல் பருப் பதமென்று கிடக்கிறது. 'பருப்பதத்தாக் கயல் பொறித்த' என்றாரிறே பெரியாழ்வாரும். ... .. (க)

பொருத்தமுடையநம்பிபைப் புறம்போய்ள்ளும்கரியானை *
கருத்தைப்பிழைத்துநின்ற அக்கருமாழிகிலைக்கண்டிரே *
அருத்தித்தாராகணங்களால் ஆர்ப்பெருகுவானம்போல் *
விருத்தம்பெரிதாடவருவானை விருந்தாவனத்தேகண்டோமே. (எ)

பொருத்தம் உடைய நம் பியை	}	பொருத்தமுடைய ஸ்வா மியாய்	}	அருத்தி	விரும்பப்பெறுகின்ற
புறம் போல் உள்ளும் கரி யானை		}		உடம்புபோலே உள்ளமு ம் கறுத்திராசின்றவ னாய்	}
கருத்தைப்பிழை த்து நின்ற	}		நான் என்னும் எண்ண த்தைத்தப்பி நிற்பவ னாய்	}	
அக்கரு மா முதிலை		}	கறுத்திப் பெருத்தமுதில் பொன்றவனான அக் கண்ண பிரானை		}
				வருவானை	எழுந்தருளாநின்ற அப் பெருமானை

கண்டிரே ?—;

விருந்தாவனத்தே கண்டோம்.

விருந்தாவனத்தே கண்டோம்.

சீழ்ப்பாட்டில் பொருத்தமிலிபைக் கண்டிரே என்றுவைத்து இப்பாட்டில் "பொருத்தமுடைய நம்பியை" என்றது என்? என்னில்; பத்துடையடிய வர்க்கு எளிதாவனான பெருமானையோ நாம் பொருத்தமிலி என்பது; அப்படிச் சொல்வது தகுதியில்ல; அவன் பொருத்தமுடையவனேயாவன் என்று திருவுள் ளம்பற்றிச்சொல்லுகிறான் என்பர் சிலர். அங்ஙனன்றியே 'இந்தப்பிள்ளை பரம ஸாது' என்றால் அஃது எதிர் மறை இலக்கணையாய் துஷ்டன் என்று காட்டுமா போலே இங்கும் பொருத்தமுடைய நம்பி யென்றது பொருத்தமில்லாமையே சொல்லிற்றுக்கக் கொள்க, இதுவே பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவுள்ளம்பற்றின

கருத்தாம். “பொருத்தமியென்பது நாட்டில் பொருந்தாரளவில் நீ நிற்கு மன்றனோ.” என்பது வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி. — பொருத்தமில்லாதவர்கள் உலகிலும் பலபேருண்டு; அவர்களைப் பொருத்தமிலிகள் என்று சொல்லுகிறாப்போலவே எம்பெருமானையும் பொருத்தமில்லிகள் என்று சொல்லிட்டால் நாட்டாருடைய பொருத்தமின்ன மக்கும் எம்பெருமானுடைய பொருத்தமின் னைக்கும் வாடி ஏற்படாமற் போகுமென்று அநாதக கல்லாணப்பக்ரியையிலே சொல்லுகிறபடி. அதாவது விபரீதலக்ஷணை.

புறம் போலுள்ளும் கரியான்—திருமேனி சமுத்திருந்தாலும் திருவுள்ளம் சுத்தமாயிருக்கலாமே; அதாவும் அசுத்தமாகவேயிருக்கிற தென்று நர்மோக்தி. அதவா—இதுவும் விபரீதலக்ஷணை; உன்னே ஒருநிகமாகவும் வெளியில் ஒரு விசமாகவும் இருப்பவனல்லன்; உன்னும் புறமும் ஒத்திருப்பவன்; மனஸ்யந்த வசஸ்யந்த கர்மணஸ்யந்ததுராத்மகாம் என்கிற கோடியில் சேர்ந்தவனல்லன்; “மனஸ்பேகம் வசஸ்பேகம் கர்மணஸ்பேகம் மஹாத்மகாம்” என்கிற கோடியிலே சேர்ந்தவன் என்று மேலெந் சொல்லுகிறபடியாய், விபரீதலக்ஷணையால், உன்னேயென்றும் வெளியே ஒன்றுமாயிருப்பவனென்று காட்டுகிறது.

கருத்தைப் பிறைத்து நின்ற—ஸமயலேஷித்திருக்குங் காலத்திலே “மாதே! உன்னை நான் விடப்பெரியேன்; பிரிந்தால் தரிசேன்” என்று அவன் சொல்ல அதைமெய்தானென்று நம்பியிருக்கிற நம்பிக்கையைப் போக்காதவன் என்றவாறு. இப்படிச் சொல்லுகிறவன் ஒருகாலம் நம்மைவிட்டுப் பிரியமாட்டான் என்று கொண்டிருக்கைத் தபசி, பிரிந்திருப்பவனென்றபடி.

[அருத்தித்தாராகணங்களால் இத்யாதி.] அருத்தி என்று விருப்பத்திற்கும விரும்பப்படும் பொருளுக்கும் பெயர் மகையங்கனான தாராகணங்களால் என்றபடி. இவ்வனே தமிழர்கள் நிர்வஹிக்கும்படி, பூருவர்களின் வியாக்கியானரீதியோவென்னில், சுயபிடி என்னும் வடசொல் அருத்தியெனத்திரிந்து, “ப்ரார்த்திக்கப்படுகின்ற” என்று பொருள் பெற்றுக்கிடக்கிறதாய், சேதாந் பிரயோஜனார்த்தமாக நவக்ரஷ்டங்களையும் உபாஸனை பண்ணுகையாலே அதைப் பற்றி அருத்தி என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டதாக.

விருத்தம்—வ்யூஷ (புருத்தம்) என்றும் வடசொல் விருத்தமெனத் திரிந்து கிடக்கிறது. ... .. (ஈ)

வேளியசங்கொன்றடைபானைப் பிரசவாடையுடையானை*

அளிநன்குடையதிருமலை ஆழியானைக்கண்டறே*

களிவண்டெங்கும்கலந்திற்போல் கம; புருதந்நரநடந்தோன்மேல்*

மிளிரகின்றவினையாட விருந்தாவனத்தேகண்டோமே

(உ)

↑ “நிற்குமென்றனோ” என்ற அசுசுப்புக்கொடபாடம் அசுத்தமென்றொழிக்க. நித்தமன்று—நிற்கும்போது; நிற்குமாவில் என்பது.

வெளியசங்கோன்ரு } வெளியசங்கோன்ரு
 நுள்முடையாணை } யுடையாணை
 யாணை } உருப
 நீதகம் உடையாணை } நீதகம் உடையாணை
 உடையாணை } யாணை
 நன்கு அளி } நன்கு அளி
 உடையாணை } உடையாணை
 ஆழியாணை } திருவாழியாணை
 மருமாயை } சரியாயை
 கண்டோர் ?;

கனிவென்று } (மதுபானத்தாலே) கனி
 எங்கும் } எப்படித்திலும்
 கலந்தால் } பரம்பினம்பெருந்தால்
 கமழ்வு குழல் } பரிசுளிக்கின்ற அழகிய
 தடவோள் } பெரியதிருத்தோள்களின்
 மேல } ன்மேலே
 மளிர்நின்று } (அழகு) விளங்குகின்ற
 விளையாட } விளையாட
 விருந்தாவனத்தே கண்டோம்.

சுடல்போலே உறுத்த, 'ருமேனிக்ருப் பரபாகமான வெண்மையை
 புடையவிலகலானமான ஸ்ரீபாஞ்சக்யத்தைக்கையிலேபுடையனும், பிதாம்பரதர
 னும், பிராட்டியோட்டைச் சோதியடியாகக் கருணையுடையனும் திருவாழியாழ்
 வாயையுடையனான பெருமானை கண்டதூண்டோ?—மதுபானத்தாலே
 மதித்தவண்டுகள் பரம்பினம்பெருந்தால், பரிமாப்ரபாகமாய் அழகான திருக்குழல்
 ளானவை திருத்தோள்களிலே நிழலைய விளையாடா நிற்க விருந்தாவனத்திலே
 கண்டோம்.

வெளிய = வெள்ளிய எய்தன் தொகுத்தல். இப்பாட்டுக்கு அழகிய
 மணவாளச்சீயர் புலத்தின்மேல் பாருள் அருளிச்செய்யும்போது 'வெளியசங்
 கோன்ருடையாணை, என்றதன் பதத்திலே ஆழியாணை என்பதைக்கொண்டு
 சேர்த்து "வாடகுடிபுலத்தோயையாணை" [பாடகரமாத் அர்த்தகரமோ
 பலியாந்] என்கிற நயாயத்தாலே 'வெளியசங்கோன்ருடையாணை ஆழியாணை'
 என்று அந்நிலைப்பொருள் கொள்ளுதல் என்று என்றருளிச்செய்து, மேலே
 விளக்கியானம் ஸேவிக்குமிடத்து

"ஆழியாணை = ஸ்ரீபாஞ்சக்யத்தோடே சொல்லில் கண்ணென்கிலா
 மென்று பிரித்து அதுபவிக்கிறது" என்ற ஸ்ரீஸூக்தியைத் திருச்செவியாத்தி,
 "ஐயோ! இந்த ஸ்வரஸ்யத்தை அறியப் பெற்றிலேனே! இப்படி அர்த்தமரு
 ணிச்செய்ய ஆர்க்குத் தெரியும் என்று நெடும்போது கண்ணுங் கண்ணீரு
 மாயிருந்தருளினார்,

எம்பெருமானுடைய திருக்குழல்கள் "மைவண்ண நறுங்குஞ்சி குழல்
 பின்தாழ" என்றபடி தோள்களில் அலையாநிற்பதைக் களிவண்டுகள் பரம்பின
 தாக உத்ப்ரேஷிக்கிறபடி, "சங்கமலப்பூவில் தேனுண்ணும் வண்டேபோல்
 பங்கிகள்" என்றார் பெரியாழ்வாரும், "வடகுடி" (ஸர்வகந்த) என்கிற
 திருமேனியாகையாலே வண்டிக் கொய்க்குமிதே.

மிளிர்நீர்—விளங்குதல்

...

...

...

(அ)

நாட்டைப்படையென்றயன் முதலாத்தந்த நளிர்மாமலருந்தி*
 விட்டைப்பண்ணிவினையாமே விமலன்தன்னைக்கண்டரே*
 காட்டைநாடித்தேனுகனும் களிறும்புள்ளுமுடன்மடிய*
 வேட்டையாடிவருவானே விருந்தாவனத்தேகண்டோமே. (கூ)

நாட்டைப்படை என்ற வகைகளை ஸ்ருஷ்டி என்று
 அயன் முதலா பிரமன் முதலானபிரஜை பதிகளை
 தந்த உண்டாக்கின
 நளிர் மா மலர் குளிர்த பெரிய மலரை
 உந்தி வீட்டைப்பண்ணி யுடைத்தான திருநாபி
 யாகிற வீட்டையுண்டாக்கி
 வினையாமே இப்படியாக லீலாரசு
 மதபலிக்கிற

விமலன் தன் பரமபாவனான பெரு
 னை மாலை
 கண்டாரே?—
 தேனுக்கும் தேனாகாஸாரனும்
 களிறும் குவலயாபிடயானையும்
 பன்றும் பகாஸாரனும்
 உன் மடிய உடனே மாளும்படியாக
 காட்டை நாடி காட்டிற்கென்றுவேட்
 டேட்டை ஆடி டையாடிவரும் அப்
 பெருமானே பெருமானே
 விருந்தாவனத்தே கண்டோம்.

சிறிது இடத்தைத்தானே கைதொட்டி ஸ்ருஷ்டித்து மேலுள்ளதையெல்
 லாம் நீங்கள் ஸ்ருஷ்டியுட்களென்று சூரமுன் முதலான ப்ராஜாபதிகளையுன்
 டாக்கினவனும், அந்த நான் முகனுக்கிருப்பியாகத் திருநாபிக் கமலத்தைபுன்
 டாக்கித் தந்து இதுவே லீலையாக இருப்பனுமான பரமபுருஷனைக் கண்ட
 துண்டோர்—கம்ஸன் ஏனின அஸுராவேன் பெற்ற ஜந்துக்களையெல்லாம்
 முடித்துக்கொண்டு வேட்டையாடிவந்த அபெருமானே விருந்தாவனத்திலே
 கண்டோம்.

“அயன் முதலானவர்களை” என்றதறினங்க “நாட்டைப்படைமின்”
 என்று பன்மையாகவன்றோ இருக்கவேணும்; படை என்று ஒருமையாக இருத்
 தல் கூடுமோ? எனின்; அயன் முதலானவர்களைத் தனித்தனியே விளித்து “நீ நாட்
 டைப்படை” என்று விதித்ததாகக்கொள்க. “அயன் முதலாத்தந்த” என்
 பதைவிட “அயன் தன்னைத்தந்த” என்று படமாகில் அழகாயிருக்குமென்று
 நம்பின்னா அருளிச்செய்வராம். அயன்—பிமனை, முதலா—முதன்மையாக,
 தந்த—, என்றும் பொருள் கொள்ள இடமுண்டு. அயன்—அஜ் என்ற வட
 சொல் விகாரம்: அ-எம்பெருமான் பக்கவில், ஜா—தோன்றினவன். விமலன்—
 லீலாரசுந்தரிர வேட்டுரு பலனை விருமபாமையாகிற தூய்மையுடையன் என்கை.

தேனுக்களை மடித்தவரலாறு;—கண்ணபிரன் பலராமனோடும் ஆயர் சிறி
 வர்களோடும் மாடுமேய்த்துக்கொண்டு, பழங்கு அழகாக மிகுதியாய்ப்பழகித்
 து வராணை விசிக்கொண்டிருந்த ஒரு பனங்காட்டைஅடைந்து அப்பனம்பழங்களை
 விரும்பி உதிர்த்துக்கொண்டு வருகையில் அவ்வாறுத்துக்குத் தலைவனுர் கம்ஸன்
 பரிவாரத்தில் ஒருவனுமாகிய கழுதைவாண்கொண்ட தேனாகாஸாரன் கோப
 கொண்டு ஓடிவந்து சிறித்தூய் போர்வாட்டி, உடனே கண்ணன் அடிலாடிப்பெய்த

நாட்டைப்பபடையென்றயன் முதலாதந்த நளிர்மாமலருந்தி*
 விட்டைப்பண்ணிவினையாமே விமலன்தன்னைக்கண்டிரே*
 காட்டைநாடித்தேனுகனும் களிறுப்புள்ளுமுடன்மடிய*
 வேட்டையாடிவருவானே விருந்தாவனத்தேகண்டோமே.

(க)

நாட்டைப்பபடை } வகங்களை ஸ்ருஷ்டி
 என்று } என்று
 அயன் முதலா } பிரமன் முதலானபிரஜா
 தந்த } பதிகளை
 தந்த } உண்டாக்கின
 நளிர் மா மலர் } குளிர்ந்த பெரிய மலரை
 உத்தி வீட் } யுடைத்தான திருநாபி
 ஸட பண்ணி } யாகிற வீட்டையின்
 வினையாமே } டாக்கி
 } இப்படியாக லீலாரசு
 } மறுபலிக்கிற

விமலன் தன் } பரமபாவனான பெரு
 னை } மானை
 கண்டிரே ?—
 தேனுகனும் } தேநாசுரனும்
 களிறும் } குவலயாபீடயானையும்
 புள்ளும் } பகாசுரனும்
 உடன் மடிய } உடனே மாளும்படியாக
 காட்டை நாடி } காட்டிற்சென்றுவேட்
 டோட்டை ஆடி } டையாடிவரும் அப்
 யருவானே } பெருமானே
 விருந்தாவனத்தே கண்டோம்.

சிறிது இடத்தைத்தானே கைதொட்டி ஸ்ருஷ்டித்து மேலுள்ளதையெல்
 லாம் நீங்கள் ஸ்ருஷ்டியுக்கொன்று சதுர்முன் முதலான ப்ராஜாபதிகளையுள்
 டாக்கினவனும், அந்த நான் முகனுக்கிருப்பியாகத் திருநாபிக் கமலத்தைபுண்
 டாக்கித் தந்து இதுவே லீலையாக இருப்பனமான பரமபுருஷனைக் கண்ட
 னுண்டோ?—தம்ஸன் ஏவின் அஸுராவேம் பெற்ற ஜந்துக்களையெல்லாம்
 முடித்துக்கொண்டு வேட்டையாடிவந்த அபிபருமானே விருந்தாவனத்திலே
 கண்டோம்.

“அயன் முதலானவர்களை” என்றதறினங்க “நாட்டைப்பபடையின்”
 என்று பன்மையாகவன்றோ இருக்கவேணும்; படை என்று ஒருமையாக இருத்
 தல் கூடுமோ? எனின்; அயன் முதலானவர்களைத் தனித்தனியே விளித்து “நீநாட்
 டைப்படை” என்று விதித்ததாகக்கொள்க. “அயன் முதலாதந்த” என்ற
 பகைவிட “அயன்றன்னைத்தந்த” என்று படமாகில் அழகாயிருக்குமென்று
 நம்பினோ அருளிச்செய்வராம், அயன்—பிரமன், முதலா—முதன்மையாக,
 தந்த—, என்றும் பொருள் கொள்ள இடமுண்டு. அயன்—அஃ என்ற வட
 சொல் விகாரம்: அ-எம்பெருமான் பக்தலில், ஜா—தோன்றினவன். விமலன்—
 லீலாரசுந்தர வேடுபுரு பவனை விரும்பாமையாகிற தூய்மையுடையன் என்கை.

தேனுகளை மடித்தவராலாறு:—கண்ணபிரன் பலராமனோடும் ஆயர் சிறு
 வர்களோடும் மாடுமேய்த்துக்கொண்டு, பழங்கு அழகாக மிருதியாய்ப்பழுத்து
 வரஸனை விசிக்கொண்டிருந்த ஒரு பணங்காட்டைஅடைந்து அப்பனம்பழங்களை
 விரும்பி உதிர்த்துக்கொண்டு வருகையில் அவ்வாறுக்குத் தலைவனும் கழலனை
 பரிவாரத்தில் ஒருவனுமாகிய கழுதைவடிவங்கொண்ட தேனுகாசுரன் கோப
 கொண்டு ஓடிவந்து சுதிர்த்துப் போர்செய்து, உபின் கண்ணன் அதிலாகியவன்

பின்னர்க்காசிரன்னைப்பற்றி அறிவதற்குமுதலையாக நமத்திருமொழிக்குமபடி
பரிபாட்டுநின்றபொருள்களும் அறிந்தவன் என்பதாம். நேனுக்கைத் தொலைத்
ததும் களிற்றைக் கொன்றதும் புள்ளின்வாய் நின்றதும் வெவ்வேறு ஸமயங்
களிலாகியும் கண்ணாரோலுடைய வகப்பயோகத்தாலேயே இவை மூன்றும்
தொலைந்தன என்று ஆண்டாள் கருதுகின்றனள் போலும்—உடம்படியும்—
வன்வையாலே.

பருந்தாள்களிற்றுக்கருள்செய்த பரமன்றன்னைப்பாரின்மேல்*
விருந்தாவனத்தேகண்டமை விட்டுசித்தன்கோதைசொல்*
மருந்தாமென்றதும்மனத்தே வைத்துக்கொண்டோழ்வார்கள்*
பெருந்தாளுடையபிரானடிக்கீழ்ப் பிரியாதென்றுபிரிப்பாரே.

(1)

பருந்தாள் } பருந்த கால்களையுடைய
களிற்றுக்கு } கஜேந்திராழ்வானுக்கு
அருள் செய்த } கருபபண்ணின்
பரமன் தன்னை } திருமலை
பாரின் மேல் } இல்லத்திலே
விருந்தாவனத் } ஸ்ரீ பருந்தாவனத்திலே
தே கண்டமை } வேலித்தப்பெற்றமை
யைப்பற்றி }
விட்டுசித்தன் } பெரியாழ்வார் திருமக
கோதை } ளான ஆண்டாள்ருளிக்
சொல் } செய்த இப்பாசுரங்க
மருந்து ஆம் } (பிரவிரோய்க்கு) மருந்
என்று } தாகக்கொண்டு

தம் மனத்தே தங்கள் சிந்தையிலே
வைத்துக்கொ } அதுஸந்தித்துக்கொண்டு
ண்டு வாழ்வா } ளாமூலவர்கள்
ர்கள் }
பெருந்தாள் உ } பெருமை பொருந்திய
டைய பிரான் } திருவடிகளையுடைய
அடி மே } மம்பெருமானுடைய
இருவடிகளின்கீழே }
என்றும் } எங்காளும்
பிரியாது இரு } பிரியாமலிருந்து நித்தா
ப்பார் } நுவலும் பண்ணப்பெ
றுவர்கள்.

இத்திருமொழிசற்றார்க்குப் பலன் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது இப்பாட்டு.
ஸ்ரீகஜேந்திராழ்வான் முதலையின் வாயிலகப்பட்டு நெடுநாள் துடித்து, பிறகு
பெருமானுடைய ஸேவையைப் பெற்றுத் துயர்தீர்ந்து பரமானந்தத்தை அடைந்
ததுபோல ஆண்டாளும் நெடுநாள் பட்ட விஸ்வலக்ஷியைத் தீர்ந்து மகிழப்பெற்
றுனென்னுமிடம் முதலடியில் விளங்குமாறு காண்க. [பாரின்மேல்] “கொம்மை
முலைகளிடர்தீரக் கோவிந்தற்கோர் குற்றேவல். இம்மைப் பிறவிசெய்யாதே
இனிப்போய்ச் செய்யும் தவந்தானென்?” என்று பரமபதாதுபவத்தை வெறுத்
திருந்த இவளுக்கு இரிலத்திலேயே பேறு கைபுகுந்ததென்க: இப்படிப் பேறு
பெற்ற ஆண்டாள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய இப்பாசுரங்களை ஸம்ஸார பேஷஜமா
கக்கொண்டு சிந்திக்குமவர்கள் * என்னான்று மெம்பெருமானினையடிக்கீழினை
பிரியாதிருப்பார்கள் என்று தலைக்கட்டிற்றாய்தது.

திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்ததீபிகை

மருந்து அம் என்று—இன்னதற்கு மருந்து, இன்னாக்கு மருந்து—என்று
தெளிவற்றவையாகிலும், ஸம்ஸாரிகளான நமக்காகவே இத்திவ்யப்பிரபந்தம்
அருளிச்செய்யப்பட்டதாகையாலே, ஸம்ஸாரிகளுக்கு மருந்து, ஸம்ஸாரமாகிற
பொய்தகு மருந்து—என்று விளங்கக் குறையிலலை. “ஆம்மருந்தினியாகுவார்”
என்றும், “மருந்தம் பொருளு மமுதமுந்தானே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே
எம்பெருமான்வழி மருந்து என்னிவ்; அந்த மருந்துக்கும் கார்யகரந்வசக்தி
பதிசயத்தை விளைக்கவல்ல மருந்து இது என்றுணர்க.

அடிவரவு:—பட்டி அனுக மலே கார்த்தன் மாதவன் தருமம் பொருத்தம்
வெளிய நாட்டைப்பருந்தான் இருள்.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆயர் திருவடிகளே சரணம்.

நாயச்சியார் திருமொழி முற்றிற்று.

பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதி பங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி

அருளிச்செய்த திவ்யார்த்த தீபிகையில்

நாயச்சியார் திருமொழி உரை

முற்றுப்பெற்றது.

மருந்து அம் என்று—இன்னதற்கு மருந்து, இன்னாக்கு மருந்து—என்று சொல்லிறதில்லையாகிலும், ஸம்ஸாரிகளான நமக்காகவே இத்திவ்யப்பிரபந்தம் அருளிச்செய்யப்பட்டதாகையாலே, ஸம்ஸாரிகளுக்கு மருந்து, ஸம்ஸாரமாகிற நாயக்கு மருந்து—என்று விளங்கக் குறையில்லை. “ஆம்மருந்தினியாகுவார்” என்றும், “மருந்தம் பொருளு மமுதமுந்தானே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே எம்பெருமான் மருந்து என்னிள்; அந்த மருந்துக்கும் கார்பகரத்வசக்தி பதிசயத்தை விளைக்கவல்ல மருந்து இது என்றுணர்க.

ஆடிவரவு:—பட்டி அனுங்க மடில் கார்த்தன் மாதவன் நருமம் பொருத்தம் வெளிய நாட்டைப்பருந்தான் இருள்.

ஆண்டார் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

தம்

நாச்சியார் திருமொழி முற்றிற்று.

பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதி பங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி

அருளிச்செய்த திவ்யார்த்த தீபிகையில்

நாயச்சியார் திருமொழி உரை

முற்றுப்பெற்றது.